Cengiz YÜCAK

YEŞİL KARDİNAL

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM YAYINLARI

YENİ

Cengiz Yücak

1959 yılında Çıldır'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Çıldır'da yüksek öğrenimini 1980 yılında Bursa Eğitim Enstitüsü Türkçe bölümünü bitirerek tamamladı.

Araştırmacı gazetecilik yapan, Cengiz Yücak, dokuz yıldan beri aylık, Araştırmacı, Siyasi, Aktuel Dergi Son Deyiş'i çıkartmaktadır.

Günlük köşe yazarlığı da yapan Cengiz Yücak, Kocaeli Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu üyesidir.

YEŞİL KARDİNAL

Toplumsal Dönüşüm Yayınları	325
Araştıma ve İnceleme	131
Yazarı	Cengiz Yücak
Genel Yayın Yönetmeni	Hatice Bahtiyar
Yayın Editörü	Ali Özoğlu
Hukuk Danışmanı	Bahir Mazhar Erüreten

Yayın Hakları: © copright	Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği Toplumsal Dönüşüm Yayınları ve Cengiz Yücak'a aittir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN	978-975-9086-34-3
1. Basım	Ağustos 2007
Görsel Yönetmen	Kamil Temizel
Elektronik Posta	toplumsaldonusum@gmail.com
Dizgi ve Sayfa Tasarımı	Hasan Demir
Genel Dağıtım	**KARDAK**
Elektronik Posta	kardakegitim@gmail.com
	Cağaloğlu Yokuşu Ergüç Han
	Kat:3 No: 9 Cağaloğlu/İSTANBUL
	Tel: (0 212) 528 66 89
	Belgegeçer: (0 212) 519 84 85
Baskı-Cilt	Okur Ofset
	Tel: 0212 430 99 14
	İstanbul

YEŞİL KARDİNAL

Cengiz YÜCAK

TOPLUMSAL
DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

İçindekiler

Önümde Kocaman Bir Akvaryum 7
Önümde Kocaman Bir Akvaryum 12
Emniyetteki Çelik Yürek 23
Mum Evlerindeki Ampul 76
Kumdan Kaleler 89
Etten Kiliseler 91
Hafız Niko 93
Akdamar Kilise'sinin Çanlarında Saklıdır
Gözyaşlarımız 103
Tezek Kaleleri ve Tandırlar 107
Kardinal'in Gizli Şekeri 110
Sıcak Sürgün (!) 115
İzmir'in Kavakları 129
Doğru İzmir'e 132
Ege'de Vaftiz 135
Çığın Çocukları 139
Masa'daki Kan 147
Dörtyüz Kapıda Dörtyüz Yılan 153
Amerika'daki Satanist 168
Delta'da Toplantı 175
Gelincik Kızıllığında Hayat 182
Ölüm Konuşuyor 192
Manda İsteyen Batakçılar 207
Kadının Ateşle Dansı 215

Küçük Zeytin Anne 225
Meçhule Bir Ölüm Daha 240
Pusuda Bekliyordu Zaman 256
İmralı'daki Albert 269
Tekerlekli Sandalye 273
Yarım Ay Kardinali 277
İçi Kalaylı Kazan 292
Mızrak Çuvala Sığar 307
Köpekbalıkları 315
İbrahim'in Nemrut'u Kardinal 322
Sen 334

Önümde Kocaman Bir Akvaryum...

Dicle ile Fırat'ın tam üzerinde kurulmuş, devasa bir küçük denizciği andıran Darıca Hayvanat ve Botanik Bahçesindeki balık akvaryumlarına rahmet okutturacak kadar gurabeye varmış bir akvaryum. İçinde katil balık Pirinhalardan daha tehlikeli kardinal balıklarının cirit attığı bir mahşeri su dalgası.. Dicle başına çekmiş beyaz tülbendini. Anadolu kadını ne de olsa. Ağzını kapatmış beyaz tülbendiyle konuşması yasak. Töreler öyle öğretmiş Dicle'ye..

—Dicle ah Dicle konuş benimle, diye yalvarıyor Fırat...

Fırat, Dicle'nin gözü kara Eri... Anadolu'nun gözü pek yiğidi. Lakin amansız bir zamanda yakalamışlar onu.. Domuz bağıyla bağlamışlar kolları arkada, başı bacaklarının arasında öylece kıskıvrak pusuya düşürülmüş.. Üzerine kocaman bir akvaryum kurmuşlar. Altına Dicle ile birlikte onu koymuşlar... Onun başında Kardinaller, Dicle'nin başında haç çıkarıyor kardinaller.... Dicle'ye dönüyor Fırat, sonra deliye dönüyor Fırat. Kör bir karanlıkta arkadan gelerek yakalandığı anı hatırlıyor Fırat.. Ayaklarının Suriye'den nasıl kesildiğini hayal meyal anımsıyor.. Başparmağını orada kesmişlerdi. Sonra diğer parmaklarına birer iğne yapmışlardı kardinaller. Hele içlerinden biri vardı ki Fırat onu,

dedesi Cudi dağı gibi hatırlıyordu. Cudi'yi nasıl iyi tanıyorsa, Gavur dağlarının ciğerini nasıl avucunun içi gibi biliyorsa o Yeşil Kardinalli de öyle iyi tanıyordu..

Dicle'ye döndü boynu bükük ve kendi halinden bıkkın bir vaziyette;

- Daha dün gibiydi.. Benim yamacımda namaza durmuştu bu Yeşil Kardinal. Ardı sıra diğerleri vardı. İyi de ne değişti? Nasıl oldu bu dehşet vazgeçiş? Neden oldu? Ne zaman oldu? Nasıl oluyor da bu ülkeyi kurtaranlar, bu ülke için hayatını verenlerin mirasçıları bu adamları görmüyor? Beni çağırsalar giderdim.. Ankara'ya akardım yemin ederim. Bu Adamın ne olduğunu haykırmak, bu adamların ihanetini dünyanın kirli yüzüne tükürmek için yürüyerek giderdim Ankara'ya. İstanbul'a.. İzmir'e. Antalya'ya. Ve izin versinler gideyim Amerika'ya. Boğazına dolayayım Dicle'nin tülbendini. Al sana ihanetin bedelini getirdim. Sütçü İmamın emaneti bu namus simgesi başörtüyü getirdim. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?

"Hatırlıyor musun bunu?" diyerek boğazına sarmak istiyorum. İzin versinler şimdi giderim."

Kötü yakalandık Dicle.. Gaflete daldık. Her geleni dost bildik. Dün suyumuzla abdest alanlar bugün haçlarıyla gözümüzü oyuyorlar. Dicle konuş.. Susma.. Susma zamanı değil bu zaman. Töre dediğin üç kuruşa satıldı. Töre diye senin ağzını kapatanlar bugün Cudi dağında, Şırnak'ta, Kasrik'te, Şemdinli'de, Nusaybin'de, Yüksekova'da, Batman'da ve hele hele Diyarbakır'ın kalbinde koltuklara oturmuş olanlar var ki onları hiç sorma, bende anlatmayacağım zaten. Çünkü anlatmaya gerek yok. Bu ülkeyi yönetenlerin yüzüne baka baka ve analarımıza küfür

edercesine bölücülerin, yıkıcıların ve hainlerin mezarlarına gül taşıyorlar devletin ve milletin vergisiyle alınan arabalar, koltuklar ve maaşlarla.. Ve Irak'ta, Musul'da, Kerkük'te hainlere ve işgalcilere uşaklık ediyorlar.. Bu vatanı dolara, silaha ve benzine satıyorlar.. Sana töreden bahsedenler, dinden imandan dem vuranlar Amerika'da kiliselerin halktan topladığı vergilerle kiraları ödenen villalarda keyif çatıyorlar... Sana "töre böyledir, kadının yeri tandırın yanıdır" diye eziyet edenler, okyanusu gören villalarda kadınlarla "diyalog röportajları" yapıp, güya hakka hizmet ediyorlar.. Seni tandırın cehennemi sıcaklığına, ahırların keskin kokusuna layık görenler, senin erkeklerle yan yana durmanı bile "katli vaciptir" diye fetva verenler bugün Türkiye'den götürdükleri kadınlarla Amerika'da sohbet (!) dolu günler geçiriyorlar..

Ey Dicle'm.. Anadolu'mun güzel kadını.. Törelerin mazlum kurbanı.. Masumum.. Cahillikle cezalandırılan, hayattan vazgeçişle ödüllendirilen, çocukla ve ekmekle tehdit edilen, kör kurşunlara kurban verilen Dicle'm.. Anadolu'mun karakalem yazgısı.. Ağzı beyaz tülbentle kapatılan kara bahtlı kardelen.. Teröre yem olan.. Evlatları elinden alınan analar. Sizi nasılda kandırıyorlar. Evlatlarını dağa, seni sokağa gönderiyorlar. Sana zafer işaretini yaptırırken hani sorduğunda "ağam bu ne ola ki. Bunun manası nedir ki dediğinde cevap olarak "bu işaret koç boynuzlarını anlatıyor. Anlamı da, devlet bize de maaş bağlasın, hayvan versin" demektir diyerek kandırılan ağzı beyaz tülbentle kapalı, başında rengarenk yazmalarla çevrili Anadolu'm.. Neden böyle oldun Anaların diyarı Anadolu? kim seni böyle zehirledi ocağın sahibi, ülkenin onuru ve namusu, erinin yamacı, oğullarının vazgeçilmezi!

Dicle ağzındaki tülbendi yavaşça indirdi. Sadece dudaklarını kıpırdatacak kadar bir açıklıktı bu..

-Ey Fırat, şimdi de sen dinle beni!

ben namusum,

ben onurum,

ben geleceğim,

ben geçmişim.

Ben kadınım, anayım, sevgiliyim, kardeşim.. Ben Anadolu'yum. Omuzlarımda taşıdığım mermiler, karnımda taşıdığım evlattan daha kıymetliydi kurtuluş savaşında. Öküz yerine kendimi koştum, cepheden cepheye koştum. Anafartalar'da karların üzerine uzanarak hayatı arkasına alan, vatanı canının önüne koyan, askerine "Ya İstiklal Ya Ölüm" diyerek vatanın kutsallığına canını feda eden yiğitleri yüreklendiren, vatana ihanet edenlerin verdiği nişanları, makamları ve mevkileri terk ederek Anadolu'nun yüreğine bir kuş misali ağzıyla topladığı yürek tellerinden bir karargâh kurup, yurt edinen Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ordusuna evlatlarını asker eden, kendisini köle kılan analardanım ben. Ben düşmana kurşunum, ben dosta yurdum. Şimdi hainler geçit kurar akan yüreğimin üstüne. Analar gözyaşlarıyla kahreder yüreğimi. Ne dünün hayali kaldı ne yarınlara ayna tutacak bir kahramanın nidası ulaşır hüzünlenen dalgalarıma..

Fırat ellerini uzatıp, Dicle'nin akan gözyaşlarını yanan yüreğiyle silmek istedi. Ama nafile. Fırat'ın elleri kolları çoktan bağlanmıştı. Ve Amerika'nın hayâl ettiği Büyük Amerika'nın Büyük Ortadoğu imparatorluğu'nda adı çoktan İngilizce olarak değiştirilmişti "Euphrates" .. Fırat ve Dicle'nin üzerine kurdukları dev akvaryumun zemininde rengarenk bir Türkiye haritası.. Kabartmaları özel.. Dağları, denizleri, ırmakları,

gölleriyle bir rüyanın en muhteşem yansıması olarak duruyor..Yedi bölüme ayırmışlar Akvaryumu. Güneydoğu bölümüne Pirinhaları salmışlar. Birer hidrojen füzesini andıran çelik zırhlı burunlarıyla çılgınca dolaşıyorlar.. Hatay'a sokuyor burnunu en büyükleri. Bir diyalog manzarası çıkıyor. Şeytanlar ellerinde sopalarıyla masum insanların beyinlerini taştan oymalı bir havanda durmadan dövüyorlar.. Memleketin en tepesindekiler dizilmişler kilise korusu nizamında. Ağızlarında Ermenice, Rumca, Kenan'ca, İngilizce güya ilahiler..

Pirinha zehirini akıtıyor Gaziantep'e, Şanlıurfa'ya.. Hz. İbrahim yeniden ateşe atılıyor. Yeşil Kardinal'in sırtında bir yığın odun, Newyork ormanlarından geliyor. Mancınık'ın başında Mum Evleri'nin yecüc mecücleri.. Ardı sıra Edison'un ampulünü kirleten dış görünüşleri yanıp sönen bar neonlarıyla süslü içleri, ortaçağa sevdalı kirli sakallarıyla yürüyen amonyaklar..

Diyarbakır'da sur içine dalıyor pirinha kuyruğuyla ortalığı yıka yıka.. Alkışlar kopuyor dört bir yandan. Elinde viski kadehiyle "şerefe" kalkıyor binlerce şerefsiz el.. Batman'da üç asker pusuya düşürülüyor. Mayınlar patlıyor, yollarda cehennemler gizli, Hakkari'de Yüksekova'lara yumurtalarını bırakıyor okyanus pirinhası.. Bir çocuk daha kurban ediliyor ihanetin ve satılmışlığın sesi bir roketatara..

Pirinha dans ediyor akvaryumda. Pirinha acıkmış. Pirinha zehir depoluyor sustalı bir bıçak gibi keskin yüzgeçlerini Mardin'in, Şırnak'ın yeşeren mercimek tarlalarını talan ederken o devasa akvaryumda..

Yeşil Kardinal 11 Eylül'e damlalar akıtıyor şiirleriyle.. Afganistan'da çocuklara şeker yerine bomba yağdırırken Amerika uçakları..

Önümde Kocaman Bir Akvaryum

Dicle ve Fırat'ın kolları kesilmiş.. Zemininde rengârenk bir Türkiye haritası. Doğunun payına köpek balıkları düşmüş. Sinsice dolanıyorlar. Kars'ta, Ağrı'da, Erzurum'da, Van'da... Alparslan'ın beyaz yeleli atının dörtnala şaha kalktığı, Türklerin Anadolu'ya vardığı, Romen Diyojen'in aman dilediği Malazgirt Ovası'nda şeytan sofrasını kurmuş, köpekbalıklarına yem hazırlıyor. Bingöl'ün Karlıova'sında bir kuzu meleyerek annesini arıyor, bin tane gölün kıyısında bin anne ninniler söylerken eski elbiselerden bozma kundaklarda yarı aç, yarı tok annelerin memelerinden bir artezyen kuyusundan su çekercesine bir damla süt bulma inadından asla vazgeçmeyen bebekler, Solhan yaylalarında açan çiçeklerin üzerine konan arıların vızıltılarıyla tanışmadan ihanetin kurbanları oluyorlar.. Akvaryuma yem olarak atılıyor Van, Adıyaman, Kahramanmaraş, Elazığ, Erzincan, Tunceli, Sivas, Bayburt, Gümüşhane, Bitlis, Ardahan...

İşte Ağrı dağının tepesinde bir Ermeni bayrağı dalgalanıyor suyun içinde... Cudi'nin eteklerinde haçlı bezler birbirine geçmiş... İstanbul'un boğazını kirli pençeleriyle sıkan ve canını almak için ardı sıra birbirlerinin belini tutarak destekleyen Vatikan'ın yirmi kardinali... Etekleri Çanakkale boğazında ıslanıyor siyah entarilerinin.. Haçlarıyla de-

mirlemişler İzmir limanına... Mersin'den oltayı atıyor bir papaz Kıbrıs'ın mavi gözlerini nişan alarak.. Cehennem mağaralarında sevinç çığlıklarıyla zikre duruyor Yeşil Kardinal..

Kars Kalesi'ni Kabala Büyücüleri çevrelemiş.. Önlerindeki kara kazanda Türklerin beyinlerini kaynatıyorlar, uzun burunları, siyahlar içindeki kara kafaları ve o dehşet kahkahalarıyla Şeytan Kalesi'nden üç taş düşüyor başlarına.. Şeytan taşlarken kabala büyücülerini, gökyüzünde üç çoban yıldızı üç kandil yakıyor masal ülkenin hatırına.. Biri Çanakkale'yi geçilmez kılan vatan evlatları için, biri Sarıkamış'ta bu vatan için donarak destan olan 90 bin şehit için, biri de Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye'si için..

Yeşil Kardinal, zamanı kuruyor ihanete.. Mart soğuğunda kendini aklıyor damdan dama atlayan kediler kadar aciz, o kediler kadar çıldırmış ve nefsine, paranın ve satılmışlığın cezbine kapılarak..

Önümde Kocaman Bir Akvaryum...

Seyhan ile Ceyhan akciğerini yırtarcasına derinlerde kurulmuş.. İçi kardinal balıklarıyla dolu... Üç santimlik boyları, sırtlarında dikenleriyle birbirlerine saldırıp duruyorlar... Sevişiyorlar zaman zaman. Zaman zaman ayrılıp suyun yüzeyinde dans ediyorlar.. Bir paskalya kutlaması sanki. Seyhan ile Ceyhan şaşkın.. Delicesine kıyıya çarpıp, önüne geleni ardında bırakmadan yoluna devam etmek için çırpınıyor... Seyhan'ın gözlerinden sicim gibi yaşlar... Seyhan sessiz.. Seyhan hüzünlü.. Seyhan, Adana'da 40 derece sıcaklığın altında pamuk tarlalarını beyaz düşlere çevirerek umutlarını naylon torbalara pamuk yumaklarıyla

dolduran, yüzü yanmış, yüreği tutuşmuş, dili damağı güneşin acımasız oklarıyla kurumuş Pakize ana gibi yılgın, yorgun ve şaşkın.. Ceyhan, öfkesini yüreğine gizleyen, sekiz çocuğunun karnını doyurmak için 750 metrelik mezarlığa sabahın ilk ışıklarıyla girip, kömürlerin karasında, o çamurların arasında beyaz bir umut arayan Zonguldak Maden Ocakları'nın 50 yıldır damarlarını bulup, ocaklar tütsün, çocuklar üşümesin, anaların elleri donmasın diye çırpınan Ali usta kadar sabırlı ve sebatlı..

Seyhan derin düşüncelerin girdabında geçmiş güzel günleri yâd ederken derin bir ah çekiyor... Ceyhan karşıdan Seyhan'ın hüzünlü bakışlarına takılıyor.. Elleri ve kollarını bağlayan akvaryumdan çıkmanın yolunu bir dilekle gönderiyorlar birbirlerine.. Bin yürekli..

Seyhan dayanamıyor ve "çağlamak istiyorum" diye bağırıyor avazı çıktığınca.. Baharın coşkusunu yaşamaya alışmış Seyhan.. Ceyhan'la buluşmayı özlemiş ya.. Alabalıkların çılgın danslarına, elleri ve ayakları yürümekten, ayakkabısızlıktan çatlayan minik Gazel'in sulara dalışını özlemiş..ve dile geliyor Seyhan, "üstümde kurulan ihanet akvaryumunun ağırlığını hafifletirim" umuduyla, yüreği çatlarcasına bağırıyor Ceyhan'a..

- Daha fazla beklemenin faydası yok Ceyhan bir şeyler yapmalıyız.. Ben çağıl çağıl çağlamayı, analarla ağlamayı, gide gide dağlanmayı, vara vara sevmeyi, alabalıklarımı, kıyılarımda otlayan keçileri, çoban Hasan'ı, Derin Ana'yı, Ziynet Gelin'i, Halil Dede'yi özledim.. Damarlarım sıkışıyor.. Damarlarımızı kesmek ve bizi yok etmek istiyorlar Ceyhan anlamıyor musun? Görmüyor musun bu Kardinalleri.. Ağızlarında tutuyorlar yavrularını..ve bizim üzerimizde

oynuyorlar oyunlarını..Bu toprakları susuz bırakmak, bizim kıyılarımızda halay çeken sahiplerimizi yok etmek ve çorak yüreklere çevirmek istiyorlar yollarımızı..

Ceyhan.. Şahin Bey'in torunu. O Ceyhan ki kurtuluş savaşı destanında koç yiğitlerin yolu, düşmanın yılanı olmuş.. Karayılanlara mezar, Ayşe analara can olmuş.. Alışık değil kollarının üzerinde Kardinalleri taşımaya. Ağırına gidiyor alabalıklarından mahrum bırakılması. Ağırına gidiyor, üzerinde oynanan oyunlara boyun eğmiş gibi durması...

Ve deli boran gibi çağlıyor Ceyhan

-Seyhan'ım, gözümün nuru, can yoldaşım.. Kadınım, kız kardeşim, anam, bacım, namusum... Dökme yüzünü. İnmesin zülüflerin..Bu da gelir bu da geçer..Niceleri gibi. Hatırlasana o günleri.. İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar, Ermeniler ve daha niceleri gelip geçmediler mi buradan.. Hepsi hayallerini kurmadılar mı üzerimizde birer köprü yapmadılar mı yıllarca. Senin yürek gözyaşlarını anlıyorum. Taşköprü'nün içimizde bıraktığı her biri birer kurşun yarası olan Koçyiğitlerin Ermenilerce çarmıha gerildiği o korkunç günlere karalar bağladık biz.. Biz, bu toprakların evlatlarının gencecik bedenlerinin Taş köprüden nasıl kazığa gerildiğine dayandık da buna mı dayanamayacağız..Onlar da aynı şeyleri yapmadılar mı Seyhan'ım.. Kirli ayaklarını temizlemek, kirli yüreklerini serinletmek ve kardinallerini bu suların papazı yapmak için çalışmadılar mı.. Hatırlasana, yıl 1920 Fransız papaz senin kıyına oturmuş haç çıkarıyordu.. Sonra haçı boynundan düşüp senin ayaklarının altına kadar indi. Haçı kurtarmak isteyen papazın sonunu hatırladın mı!?

Seyhan keyiflenmişti ve gülümseyerek "unutur mu-

yum Ceyhan, tepe üstü düşmüş, çamura saplanan haç tam alnın ortasına isabet etmişti.. Halen en dipte sülüklerle yan yana kemikleri duruyor.. çarmıha gerdikleri İsa gibi şu dipte tepe üstü hürmete durmuş gibi.."

Ceyhan hüzünlü bir gülüşle Seyhan'ı dinliyordu.. Ama tam yüreğinin orta yerine gelip saplanan o acıyı ömrü boyunca unutamayacağını biliyordu.. Anlatmak istemiyordu ama madem ki bugün efkârlı bir gün içini dökmek istedi Seyhan'a.. 13 yaşındaki güzeller güzeli Elif'in bir Fransız askeri tarafından nasıl katledildiğini ve suya atıldığını bir türlü unutamıyordu..Karar verdi.. Günü gelmişti ve artık anlatmalıydı Seyhan'a. Akşam güneşinin kızıllığında gözlerinden süzülen iki damla yaş yakamoza durdu Ceyhan'ın yanaklarında. Ceyhan daldı.. Okyanusun derinliklerine dalarken ciğerleri patlayan bir balıkadam gibiydi.. Sanki damarlarındaki tüm su kurumuştu ve dikenleri vücuduna yapışan bir deniz kestanesi gibiydi.. Sevgilisine veda eden bir asker gibi Seyhan'a döndü ve başladı içindeki o derin hem de çok derin sızının resmini çizmeye.. Seyhan'a dönerek "Seyhan'ım, can yoldaşım.. Arkadaşım.. Kardeşim.. Sevdalım... Biliyor musun yüreğimize düşen her kurşun derin bir yara açtı hep.. Nice canları gizledik derinliğimizdeki mezarlığa. Her gün çiçeklerini suladığımız nice mezarlar var yüreğimizde biliyorsun değil mi Bak, bana yüzünü dön ve yüzündeki o hüznü sil at artık. Sana anlatmadım bugüne kadar. Mademki yine o günlere doğru bir cehennem yürüyüşü ile karşı karşıyayız anlatayım sana Seyhan. İçimdeki yarayı deştin. İçim kanıyor şu an. Kalbime giden atar damarımın kesildiğini düşündüğüm o korkunç akşamı anlatayım da sende dinle..Güzel bir sonbahar akşamıydı..Sonbahar güzeldi ama vatan işgal altındaydı.. Vatan yanıyordu. Ana-

lar kan ağlıyordu. Babalar ve oğullar dağlardaydı. Bir umut, bir kıvılcım için eller duadaydı.. İtalyan askerleri her tarafı işgal etmişlerdi..

Kahraman babaların boynu büküktü. Lâkin ne elde ne başta bir şey yoktu. Silah yoktu, mermi yoktu, ekmek yoktu ve en önemlisi koskoca imparatorluğun başı yoktu.. Vahdettin, İngilizlere teslim olmuştu. Devşirme Damat Ferit, özüne dönmüş ve kim bilir belki hiç dönmemişti o zamana kadar. İşte öyle bir zamandı. Adana, Maraş ve Antep kan ağlıyor. Analarla dolu Anadolu kan ağlıyor. Anaların dillerinde dualar ve feryat yan yana çıkıyor. Dünya böyle bir zulüm daha görmemişti. Adem'den bu yana..Sen Seyhan oradan içten içe ağlarken, ben burada kendi ellerimle düşmanı boğmak, akmadan dolup dolup taşarak düşmanı içime almak ve orada sonsuza kadar tepesine çıkmak istiyorum. İmam Hüseyin nicedir ezanları okumuyordu. Yine öyle bir akşamüstü baktım deprem titreşimlerinden daha korkunç bir çığlık... Sandım ki gökyüzü yarılacak, toprak ayağa kalkacak ve ne var ne yok yeyip yutacak. Bırak beni diyordu çığlık.. Dokunma bana diye feryat ediyordu... Sen hiç küçük bir kız çocuğunun çığlığını duydun mu Seyhan. Duyma!.. Allah bir daha öyle bir çığlık duyurmasın hiçbirimize. Şimşeklerin delicesine toprağı delmesi gibi bir şey. Yıldırımın bir minareyi yakması kadar korkunç bir çığlık..Giyotine konulan masum bir kafanın kesilmesiydi sanki bu çığlığın çıktığı yer..O Elif'in sesiydi.. İtalyan askeri, ona tam şurada, şu gördüğün kıyım var ya bak iyice bak göreceksin, kirli bir toprak duruyor ya işte tam orada tecavüz ediyordu. Elif bağırıyordu. İtalyan asker hayvanca homurduyordu. Elif'in ağzına matarasını sıkıştırmıştı. Elif çırpınıyordu. Elif'in çığlıkları mataranın tam kapatamadığı o ince

aralıklarda göğe yükseliyordu.. Hissettim Seyhan. Babil'in asmaları kuruyordu yavaş yavaş. Ağrı Dağı'nın tepesindeki Nuh'un Gemisi tuzla buz oldu. Kendi gözlerimle gördüm, yerin yedi kat dibinden ateşler yükseldi Süphan Dağı'nın ağzından ateşler çıkıyordu ve lavlar delicesine yeryüzüne akıyordu.. Elif bağırıyordu. İtalyan matarayı ağzına bastırıyordu.. Gördüm on üçündeydi Elif, süt dişleri daha dökülmemişti. Matara ile söküldü dişleri. Minik bedeni kan revan içindeydi Seyhan. Yeryüzü sallanıyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplandı. Güneş bu vahşete tanıklık etmemek için çekip gitti kaçarcasına. Ağaçlar yeşil yapraklarını döktüler erken. Elif'in kalbine bir kurşun sıktı sonra.. Kalbi durdu Elif'in.. Sonra bir domuz vahşetiyle Elif'in cesedini üzerime attı Seyhan... Elif'in yürek kırmızı tertemiz kanı damladı yüreğime.. Düşman ağzını silerek çekip gitti. Elif bende kaldı. Yaralarını sardım Elif'in. Kalbimi kalbinin üstüne koydum.. Elif'in yarası, elimin ayası oldu. Ne zaman gök gürlese, ne zaman bir deprem olsa bil ki bu Elif'in çığlıklarıdır.. İmam Hüseyin'in kızı Elif.. Şimdi üstümüzde kardinaller çiftleşiyor. Benim sularımda İmam Hüseyin'in kızı Elif'in mezarı.. Bu nasıl bir imtihan Seyhan? Bu nice gidişattır? Bildiğin bir yol var mı onları boğacak? Bu kardinaller ki ağızlarında taşır yumurtalarını, ve gittikleri her yeri cehenneme çevirir.. Deniz tavşanları gibidir bunlar Seyhan, istedikleri zaman kadın, istedikleri zaman erkek oluyorlar.. Bunlardan kurtulmamız için bir Mustafa Kemal daha lazım Seyhan. Bir Mustafa Kemal... Vahdettinler çoğalıyor, Damat Feritler amipler gibi eşeysiz ürüyor Seyhan.. Mustafa Kemal ise bir defa geldi, bir daha gelmiyor..

Seyhan ağlıyordu.. Gözyaşları karıştı gecenin ağlayan yıldızların yürek gözyaşlarına. Bir çoban yıldızı ışık tuttu

Ceyhan'ın alnında biriken keder terlerine.. Ceyhan yüreğinin tellerine dokundu ve Seyhan'a en sevdiği türküyü söyledi

"Derin mayınlar döşenir damarlarıma
Issız bir öfke de düşer benim yoluma
Beni benden aşırır
Mevsimsiz kar yağar
Taştan demirden içeri
Ak ellerini uzat
Ellerini ellerime bırak"

Seyhan ellerini kaldırmak istedi.. Kollarını bağlamışlardı. Ayağa kalkıp Nil Nehri gibi ters akmak istedi ve hainleri boğmak istedi.. Olmadı. Elleri iki yanına düştü. Ceyhan'ın gözlerine baktı.. O'da ağlıyordu.. Bir sonbahar akşamıydı.. Yeşil Kardinal, Asya'nın anahtarı, Ortadoğu'nun can damarı masal ülkeyi ve binlerce evladını Vatikan'ın serinosuz dolarına karşılık veriyordu..

Önümde Kocaman Bir Akvaryum..

Anadolu'nun içinde ihanet çukurlarını kazıyor Yeşil Kardinal eşliğindeki hainler. Ankara Kalesi'nin dibinde yeni bir kilise inşa ediliyor. Memleketin gözü olduklarını söyleyen gözü çıkmışlar, kilisenin duvarına taş, musluklarına su, mumlarına isli bir aydınlık (!) olmak için yarışıyorlar. Ankara'nın taşına bakan her vatansever yürek gözlerinin yaşını silmek için elbisesinin kollarını kullanıyor mendil olarak. Uzun uzadıya yükselen binalarda binlerce ihanete pencere açılırken su uyuyor, Çubuk Barajı taşıyor, ama dostlar bir türlü uyanamıyor. Ve karanlık gecelerin yıldızlarından umut

arayan yürekler hep bir ağızdan Atatürk'ün o çok sevdiği marşı söylüyor..

"Dağ başını duman almış,
Gümüş dere durmaz akar.
Türk eline gâvur dolmuş
Güneş ufuktan şimdi doğar
Yürüyelim arkadaşlar.
Sesimizi yer gök su dinlesin
Sert adımlarla her yer inlesin. İnlesin.
Bu gök, deniz nerede var
Nerede bu dağlar, taşlar
Bu ağaçlar, güzel kuşlar
Yürüyelim arkadaşlar.
Sesimizi yer gök su dinlesin
Sert adımlarla her yer inlesin. İnlesin.
Dağlar taşlar güzel kuşlar
Ya bu insanlar insanlar
Güneş ufuktan bir gün doğar
Yürüyelim arkadaşlar.
Sesimizi yer gök su dinlesin
Sert adımlarla her yer inlesin.

Ahtapotların tüm kollarını bir anda açtıkları akvaryumda Anadolu'nun içi kanarken, gizli toplantılarda yeni bir karar alıyor kardinaller.. Necip insanlar hemen öldürülecek. O gecenin sabahında Ankara seherinde bir bombanın vahşetinde parçalanıyor içinde Atatürk güllerinin açtığı yürekler.. Kırmızı karanfiller yollara düşüyor boynu bükük

bir şekilde. Ve hainler kırmızı şaraplarını yudumlarken lüks bir otelin kral dairesinde.. Yeşil Kardinal sahte gözyaşlarını döküyor zamana. Başında kippasıyla aynadan düşüyor kurbağa larvalarının kuyrukları sivri, başları siyah bir pislik noktası yalvarışlarında.

Ve Baş Rahip yeniden Roma İmparatorluğu'nun doğu hayalini kuruyor. Peribacalarında Ariyus'un ruhunu ararken, çarpılıyor bir kayanın kızıllığında, periler bacalardan iniyor dolunay süslerken gökyüzünü. Bacalar kurumla doluyor. Yaşlı köylü kadın, sıcak ekmek buğusunda romatizmasının ağrısını dindirmek için gökyüzünün yağmurlu haline şöyle bir baş sallıyor ve ekliyor "bulutta nem bende gam yarabbim".

Önümde Kocaman Bir Akvaryum

Kaçkar Dağları'nın yamaçlarında bir çadırın sessizliğinde işlerken çeyizini Emine kız, yavuklusunun dönüşünü bekliyor bin bir umudun gizlediği işlemesi bitmemiş beyaz mendilin kenar dantelinde. Samsun limanına demirlenen bir geminin güvertesinde hamsi buğulamasına şarapları hazırlayan hainler, Pontus hayallerinin içine Rumca bir şarkının ezgisini katıyorlar.. Akvaryumda denizanaları taşıyor Rize'ye. Saydam saydam halleriyle yapışıyorlar hayatın en renkli tarafına. Kardinaller el çırpıyor. Sümela Manastırı'nda bir ayinin ilk töreni canlandırılıyor güvertede. Ortaçağdan kalma bir vahşetle, giyotinler inip kalkıyor. Kafalar bir yana, vücutlar diğer yana düşüyor. Ellerde bıçaklar, ağızlarda kan lekeleri hainler beyaz mendillerle siyah cümleler kuruyorlar lekeli kelimelerden oluşan kara kitaplarından..

Yeşil Kardinal zamanın kapısını satan ve kar edenle-

re açıyor. Asya'da yeni bir hesap açılıyor. Alıcı Vatikan, satıcı Yeşil Kardinal. Sermaye kara para Aklaristan'dan. Mudileri hain, faizleri hırsızlıktan, karları üstün cesaret ödülleri(!).

Karadeniz dalgalanıyor. Gücü yetse dalga veren bir tusunami yaratacak ve ihanet gemisiyle birlikte her şeyi yutacak.. Hamsiler ayağa kalkıp, birer orkinos kılçığıyla gözlerini oyacak ya da midelerini delecek ya. Olmuyor işte. Gücün her taraftan kesildiği bir trafo direğine dönüştüklerini geç fark etmişler. İhanetin güçlü kollarında, güçlerini yitirmenin verdiği öfkeyle Karadeniz kıyıya vurdukça vuruyor dalgalarını.

Fadime Nine gecenin karanlığında perdeyi aralayıp Karadeniz'in kara gözlerinin içine bakıp

-"Uslan biraz evladım. Öfke yiğidi incitir. Durul elbet gün ışıdığında seni sevenler sana konuk olacak. Temel Reisler daha ölmedi ve sonsuza kadar yaşayacaklar".

Karadeniz bu. Uslanır mı hiç! Hele yüreğine ihanet ağlarını atan ve içindeki güzellikleri toplayıp yok etmek isteyen hainlerin kurduğu pusuyu gördüğünden bu yana.. Kabaran dalgalarıyla öfke kusarken Karadeniz, ihanet gemisi yavaş yavaş yol alma zamanı geldiğini anlar ve buradan bir yar çıkmayacağına inanarak geldikleri gibi giderler..

Emniyetteki Çelik Yürek

Cemal, Kızıldeniz'e son serbest dalışını yapan bir dalgıç gibi derin bir nefes aldı. İncir ağacının, ilaçlanmamış taze yapraklarının üzerinde, irin toplamış çıbanlara benzer çıbanlar yaparak kendilerine yuva yapan yeşil ağaç kurtçuklarının yaprakları nasıl hastalıklı ve her tarafı yara bere izi içinde kalmış yapraklara dönüştürdüğünü seyretti uzun uzun. Sonra erik ağacının daha yeni filizlenmiş ve yeşili bir çocuk gözlerinin yeşili kadar taze ve duru minik yaprağını şöyle eliyle tuttu. İçe doğru kıvrılan kenarlarını hafif kaldırınca onlarca ağaç bitinin yuvalandığını gördü. Yaprağı hafifçe, dalı incitmeden kopardı. "Üzgünüm ama diğer yapraklara da bu haşereleri bulaştırmaya hakkın yok. Senin artık bunlardan kurtulma umudun yok ama diğer yaprak kardeşlerinin kurtulma şansı var" dedi yaprağa. Yaprağı elinden bıraktı. Yaprak rüzgârla önce havalandı sonra yere düştü içindeki böceklerle. Ve Cemal, hayatın daha en taze anlarında beyni körleşmiş, fikri kirlenmiş satılıkların eline düşen gençlerin halini düşündü. Ülkesinin on beş milyon gencinin nasıl başıboş, geleceklerinden umudu olmadan, zamana ve saman yoluna salındığını seyredercesine erik ağacının tüm yapraklarına bir bir göz attı. Yapmak istediği nerede bir pislik varsa, kökünden koparıp atmak ve temiz be-

yinleriyle ülkenin yarınlarına güç verecek gençleri onlara karşı korumaktı. Kederliydi nicedir. İçindeki deli dalgalara, meydanlarda aleni yapılan bunca rezilliklere tahammül edemeyeceğini düşünüyordu sık sık ama sonrasında kendi kendini sakinleştiriyor ve daha aklıselim hareket etmek gerektiğini yine kendisine telkin ediyordu. Bir şeker hastasının kendi kendine enjekte ettiği insulin iğnesi gibi. Karanlığın aydınlığa gebe, her sonun yeni bir başlangıca doğru yolculuk yaptığına olan inancını hiç yitirmemişti. Kaç bin bahar geçerse geçsin, bu ülkenin topraklarında kahramanların çıkmaya devam edeceğini ve bozkırların aynalarında yelelerini rüzgara emanet eden deli tayların sırtından inmeyen umutların sonsuza kadar bu ülkenin bağımsızlığına koşacağına dair sayfalar dolusu hayallerini resmederken, Hazar'ın karşı kıyısında ağabey ülkenin dününü, bugününü ve yarınını kendilerine rehber edinen milyonlarca Türk asıllı ve devletlerinde Türkiye modelini, Mustafa Kemal Atatürk'ün esaretten bağımsızlığa yücelttiği destanına vurgun milyonlarca insan umutla bekleşiyorlardı.. Ama Cemal tüm bunlara rağmen içinden bir cıva gibi akıp duran, yerini bir türlü tutamayan duygularına hâkim olamıyor, yaşananların içinden çıkmak istedikçe yeni yeni derin falezler'in başında buluyordu kendini. Ülkenin gidişatında yanlış giden binlerce sorunun hiç kimseyi ilgilendirmiyormuş gibi öylece, orta yerde dura dura dağ haline geldiğini gördükçe ellerinin ayaları terlemeye, akciğerlerinin süngerimsi yapısı inip kalkmaya, sol kalp kapakçığının hızla açılıp kapanmasına engel olamıyordu. Sanki iç organları yoğun bir harp alanında kıyasıya çarpışıyordu. Malazgirt ovasındaki Alparslan'ın haykırışlarına eşlik edercesine ayağa kalktı ve " Elbette bir çözüm olmalı. Bir yol, bir çıkış, bir uyanış gerçekleşmelidir.

Yoksa Sevr'in torunları ve kalem efendileri bugün bu ülkede böylesine cirit atma cesaretine devam ederlerse yazdığımız destanın hesabını ceddimize nasıl veririz. Yarın çocuklarımızın yüzüne nasıl bakarız?". Kendi kendine konuştuğunun farkına yeni varmıştı. Nicedir kendi yüreğiyle omuz omuza vermiş, tartışıyordu tüm olup bitenleri.

Uç boyunca Azerbaycan'dan gelen Tarih Profesörü Sabina Alkan'la Ortadoğu'yu, Kafkasya'yı, Türkiye ve Azerbaycan'ın bugünkü durumunu ve yarınlara karşı nasıl hareket edilmesi gerektiği konusunda uzun uzun sohbetler ediyorlardı. Ama her sohbetin sonu gelip aynı yerde kördüğüm oluyordu; içimizdeki hainler ve işbirlikçiler.. Ve bitmeyen terörün yarattığı sosyal, siyasal ve ekonomik sıkıntılar. Ortadoğu'nun, Kafkasların ve Asya'nın her yanını saran bu illet'ten nasıl kurtulması gerektiğinin yollarını alt alta çiziyorlar, yeni yollar, patikalar açıyorlar, cadde ve sokakların yeni hallerini oluşturuyorlar ama tam "asfalta çıktık" dedikleri anda önlerine devasa bir kaya düşer gibi terör ve işbirlikçileri önlerini kesiyordu. "Yedi uyuyanlara benzedik. Bir mağaraya girmişiz ve mağaranın kapısını kaldırıp atamayacağımız büyüklükte kayalar kapatmış. Ya onlar gibi her şeyi unutup ölüme yatacağız, ya da bağırıp çağırarak son nefesimizi verinceye kadar ya sesimizi duyuracağız ya da çaresizlikten telef olacağız bu gidişle" demişti Sabina Alkan, üçüncü günün sonunda. Cemal uzun bir sessizliğe büründü bu tablo karşısında. Misafirini unutmamış ama ona vereceği cesaret ve temkinin ön bir eksizini yapıyordu sanki. İçindeki soruları cevaplarken, yanı başında ondan umut bekleyen bir ulusun değerli bir evladına, büyük devletin bir bireyi olarak umut aşılaması gerektiğini düşünüyordu derin derin. Ama işin içinden çıkamıyordu. "Bir yol bulmalıyım

ve bizden ışık bekleyen dostlarımıza, arkadaşlarımıza yarınların güzel olacağına dair bir kaktüs direncini aşılamalıyım" diye cevaplarken, kendini Azerbaycan'ın yüreği vatan ve millet sevgisiyle dolu, yarınların Azerbaycan'ını sarsılmaz temeller üzerinde her gün biraz daha güçlendirmek ve yüceltmek için çabalayan, Azerbaycan kadınlarının aydınlık yüzlerinden Anadolu'nun çağdaş Nene Hatun'unu temsil eden isimlerinden Sabina Alkan'la Yerebatan Sarnıcı'nda oturmuş, Dede Efendi'nin nağmeleri eşliğinde damlayan suların bir gonk gibi geçmişi hatırlatan ve sil baştan o altın tarihin sayfalarını bir bir çevirerek insana yarınların hangi temeller üzerinde yükseldiğini ezberleten sesine dalmışken Sabina Alkan'ın sesiyle kendine geldi:

—Büyük bir tarihin torunlarısınız Cemal, öyle büyük ki Bizans İmparatorunun dediği gibi, 'dünyanın başlangıcı ve sonu İstanbul'dur. Biz işte şimdi dünyanın başlangıç noktasının tamda milion taşının olduğu yerde hayatı soluyoruz. Bu ne büyük bir bahtiyarlıktır ki siz bu tarihin sahibisiniz. Tarih Türklere öylesine büyük güzellikler bahşetmiş ki. Sizin geçmişinizde altın değerinde komutanlar çıkmış. Anadolu'nun kapılarını Türklere açan Malazgirt kahramanı Alparslan, çağ açıp çağ kapatan Fatih Sultan Mehmet ve mazlum insanların yüreğine özgürlük meşalesini yakan, sonra külleri savrulmak üzere olan bir imparatorluktan muhteşem bir cumhuriyet inşa eden Gazi Mustafa Kemal Atatürk. Diyeceğim odur ki sizler öyle şanslısınız ki dünyanın yüzü yere değmeyecek şanlı torunlarından biri olmanın keyfini yaşamamak için bence hiçbir ahval ve şerait engel teşkil edemez daha doğrusu sizler bu kudretli tarihin talihli evlatları buna izin vermemelisiniz.

Cemal hafifçe başını kaldırdı. Demli çayından bir yudum aldı. Yerebatan Sarnıcı'nın o muhteşem sütunları arasına bir salıncak kurup, sonra ayaklarını yere sıkıca bastıktan sonra hareket edip hızla yükselmek sonra ayaklarını ileri doğru uzatarak bu güzellikleri peşkeş çekmek isteyenlerin suratına tekmelerin en hızlısını savurmak istedi.. İçinde kocaman bir kuyu vardı. Yedikule zindanlarına düşmüşçesine canı sıkkındı. Soluklanmak ve güzel şeyler düşünmek istiyordu. Toparlandı. Misafirine döndü;

—Haklısınız. Şanlı bir geçmişin temsilcileriyiz. Üç imparatorluğa başkentlik yapmış, Dünyanın tüm güzelliklerini yüreğinde biriktirmiş İstanbul'dayız. İstanbul ki her düşmanın rüyasında, dostun yüreğindedir.

—Bileriz elbet. Bizim de övüncümüzdür Türkiye. İstanbul. Hele ki bizden biri İstanbul'a gelmeye. Ömrü bu büyük kenti anlatmakla geçirebilir misin ama öyle görebilirem ki içiniz hüzünlü hüzünlü kokuyor, dedi Sabina Alkan.

—Doğrudur. Ama geçmişini çabuk unutan, dünden ders almaktansa bugünü yaşamayı seçen kalabalıklar olduk. Hüzün bu milletin gözlerinden hiç eksik olmadı ki benden de uzak olsun Sabina Alkan.

—Necedir böyle suskun bekleşirsiniz? Bu nece haldır ki sizden datlı ve de hoş bir umut bekleyen garındaşlarınıza bir ses verebilemezsiniz.?

Cemal susmaya devam ediyordu. Sabina Alkan onlarca soruyla ondan umudun reçetesini almak istiyordu. Azerbaycan'ın bağımsızlık günü kutlamasında canını acıtan onlarca tabloyu kafasına bir türlü sığdıramıyordu Sabina Alkan. Onun için sevgili dostu Cemal'den nekahat dönemini geçiren bir hastanın çırpınışıyla çareler bekliyordu.

Sabina Alkan Cemal'in sessizliğini bir kurşun gibi delerek geçecek soruyu sordu;

—Hele bir diyesen Cemal, sen Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın neslisen. Nece olacak bu gidişat. Bizim de ganımızı emmek isteyen ve yoğ etmek için her bir yola galgışanlara garşı duruşumuzu mohkemleştirecek bir tavsiyeniz ve bize göstereceh bir ışığınız yoh mudur Biz bilebileriz ki siz Atatürk nesli ve denizin ortasında yanıp duran birer fenersiniz. Her kim ki yolunu kaybetmiştir imdadına yetişebilersiniz. Nedendir ki bu durgunluğunuz. Deniz durgun olanda ahtapotlar dansa başlar bilir miseniz

Cemal elindeki kalemin kapağını usulca kalemin yanına koydu. İçinden derin nehirler akıyordu. Fırat olmuştu, Dicle olmuştu sanki. Suları kaynıyordu nehirlerin, kabarcıkları gözlerinin pınarından ha düştü ha düşecekti. Çaresizliğin o pis ağırlığından her zaman nefret etmişti. Karşısında duran bir kadına "yapılacak hiçbir şey yok. Her şey çok fena kuşatılmış. Artık namertler, vatan hainleri, işbirlikçiler, anasını, namusunu, dinini, imanını, vatanını satanlar revaçta. Onlar iyi para ediyorlar. Namuslular ve vatanseverler şimdi rutubeti bol, kahrı çok, çıkışı olmayan odalara kilitleniyorlar. Kim ki vatanına hizmete kalkışmışsa karşısına bin bir kuyruklu ejderhalar dikilmiştir" demek istedi. Diyemedi. Yüreğini kaleminin yanına koymuş onunla konuşuyordu ve Sabina Alkan derin bir sessizlikle onu dinliyordu.

Cemal konuşmuyordu.

Susmuştu.

Masmavi denizden yeni çıkmışçasına nemli bir ışıltıyla karşısında dikilip duran Sabina Alkan. Cemal, Sabina Alkan'a bakmamak için başını önüne eğdi. İçindeki aynanın

yüreğindeki satırları dışa yansıtmasından korkarcasına bir kaçıştı bu. Sonra yeni hatırlamış gibi iki elini yana açarak ve ileri doğru açıp, büyük kayalıkların konakladığı, martıların viyaklayarak üzerinde uçuştukları, her gün onlarca kuru, yaş veya boş yük gemisinin üzerinden geçtiği Marmara'yı göstererek;

—Biliyor musun Sabina Alkan, denizlerde ahtapotlar vardır. Sen hiç ahtapotun canlısıyla yüz yüze geldin mi?

—Bu nece sualdir Cemal, diyerek gülümsedi. Çünkü o hiç ahtapotun canlısını görmemişti ama resimlerden biliyordu. Bayağı da sevimli görünmüştü bu hayvan ona çocukken ilk gördüğünde.

—Hiç gördün mü ahtapot? Diye ısrarla sormaya devam etti Cemal, Ahtapot'un sadece bir hayvan değil, insanlara da ruhlarını aktarmış bir canlı olduğuna inanıyordu. Bin bir kolu olan, bin bir yolda onlarca dalavere çeviren, her gün yeni bir suratla bambaşka fikirlerin temsilciliğini yaparak ortalığı karıştıran o kadar çok ahtapot vardı ki. Bunu Sabina Alkan'a anlatmanın yolunu arıyordu Cemal ve Sabina Alkan sorulan soruya masumiyetle cevap verdi:

- Vallahi heç görebilememişem, öyle bilirem ki ahtapotlar büyük denizlerde olur. Bizim Bahr-ı Hazer'de ahtapot olmaz bilmez misen Cemal, Hazar demeh ateş demehtir. Ateş gölünde ahtapot barınmaz diye inanirem, balalığımdan bögüne.

- Doğru diyorsun Sabina Alkan, Hazar'da ahtapot yaşayamaz. Hazar öyle bir ateş gölüdür ki dün olduğu gibi bugünde dostun yüreğini ısıtıyor, düşmanın kalbini yakıyor. Petrol denen o doğa hazinesinin Azerbaycan kıyılarını süslüyor olması belki de mamur bir ülkenin oluşmasına ço-

günluk engeldir. Güneş tarlalarına benzeyen Azerbaycan ki düşmanın her daim hatırındadır. Herkes bir Mecusi olup yola düşmüş Bakû'ye akıyor görmez miyim sanırsın. Bilmiyor muyum ben Hazar'da ahtapot yaşamaz ama Hazar'ın ahtapotları dibinde değil üstünde yaşamak için kervanlarını çoktan yola çıkarmışlar sende bunu unutma. Unutma ki ilk bağımsız Türk devleti Azerbaycan şimdilerde Yeşil Kardinal ve onun "paranın dini ve vatanı olmaz" diyen Vatikan'ın yetiştirdiği aç gözlü, haysiyetlerini beş manata değişebilecek uşaklarıyla dolup taşıyor. Fantan meydanını serinleten her ağacın dibinde pusu kurmuş geleni gideni fişleyen karaborsa hainlerinin ayak kokuları Kars'ın Şeytan Kalesi'nden duyuluyor..Şehitler Diyabanı'ndan yükselen feryatlara Sarıkamış şehitleri ağıt yakıyor. Anadolu yüreğine karalar bağlarda, analar öyle ağlar bilmez misin Sabina Alkan.

Sabina Alkan, Azerbaycan'ın yüreğinde hiç sönmeyen ateşi temsil eden Ateşgah'ın tepesindeki kıvılcımların tenhasında, kendini korlanmış ateşin orta yerine sere serpe bahşeden Hintli bir ateşperest cesaretiyle Cemal'in söylediklerini tasdiklerken, Anadolu'nun aynasına yansıyan Azerbaycan'ın derin yaralarının kangren olmadan iyileşmesi için çare ararken İstanbul'da Cemal'in gözlerindeki ateşin harından uzaklaşmak istercesine sandalyesini usulca ileri itti. Bakü surlarının tepesinde bir ayağını kaldırıp, diğerini onun yerine koyan, aşağı bakmadan duvarı aşmaya çalışan bir çocuk korkusuyla sordu:

— Bu gadar mı guşatıldıh. Bu gadar mı çareden çaresiz kaldıh. Ne vakıt güneş tarlalarına dönüşen, lisan bahçelerine nazire yapan ülkelerimizin başı beladan gurtulacah.

Biz ahtapotların gollarını kesip onları kalamar yapıp köpeklerimizin boynuna tasma yapamayacah mıyız Cemal. Binlerce yıldır bizi gözlerimizden öpereh uyandıran bu möhteşem güneş, doğduğu yeri unutup, gahpelerin yolunu mu ışıhlandıracah battığı yerde?

Cemal, Sabina Alkan'ı üzmek istememişti ve belki de çoktandır fark ettiği gerçekleri bu kadar aleni ve bir baklava tepsinin üzerindeki o ince ama kızarmış tabakası kadar göze batan, Doğu Ekspresi'ndeki avam kamarasındaki lor kokulu bir valizin insanı çıldırtan görüntüsüne rahmet okutturan tehlikeleri böylesine anlatmamalıydım diye düşündü sonra Sabina Alkan'ın yüreğini ferahlatmak istercesine kaldığı yerden devam etti konuyu değiştirerek:

—Dinle Sabina Alkan ben ahtapotların nasıl olduğunu biliyorum. Sende öğrenmek ister misin?

—istersem tabi, dedi Sabina Alkan, mutlu ve bir çocuk sevinci içtenliğiyle.

Cemal başladı anlatmaya:

- ' Ahtapotların kocaman, kabarık ve koyu kırmızı, ortası yosun yeşili mi desem yoksa timsah yeşili mi desem öyle bir yeşilden oluşan ve yanıp dönen bir şekildedir gözleri. Her birinde on ya da yirmi tane kol diyebileceğimiz uzantılarla avlarını uzaktan yakına getirmek ve sonra içine çekerek yok etmek için kullanıyorlar. Vücutları kocaman çıbanlara benzer deriyle kaplı. Ve deniliyor ki o hareket ettikçe derisinin bu çıbana benzer pulları korkunç bir hışırtı çıkarıyor. Ahtapot, derinliklerde pusu kurarak insanı kucaklar biçimde yaklaşıyor ve sonra avını kollarındaki zehirli iğne ile zehirlerken bir yandan da bu iğnelerle onun kanını emiyor. İşte bugünkü durumumuz bu Sabina Alkan. Biz ah-

tapotların renklerine ve bize doğru gelirlerken açtıkları kollarının uzunluğuna aldandık gidiyoruz. Biz ahtapotları denizlerde arıyoruz ah ne gam.Uyuyoruz güneş başucumuzda kaybolurken ve her gün biraz daha ahtapotun çekim alanına girerken, ağzımızda kalamarın tadıyla kendimizden geçmiş, tedbiri elden bırakmış, nasılsa her şey düzelecek yanılgısına düşmüşüz..

- Hele de Cemal, ahtapotların bizim ganımızı yani Kafkasya'nın Ortadoğu'nun, Mezopotamya'nın ganını emmesine hep böyle seyirci mi galacağız. Heç mi akıl edebilemeyiz bizim soframıza gelen ahtapotların sofrasında aslında bizlerin yemehlik olduğunu. Çok mu çetin bir bulmacadır ki heç birimizin ufguna güneş doğmuyor yirmi birinci asrın taa orta yerinde. Öyle diyebilerim ki biz doğu insanı daha da öte Türk insanı tarihi boyunca uğradığı ihanetleri heç mi not alabilememiş?

- Not alan olmuş tabii ki. Cumhuriyetin altın taçlı mimarı Mustafa Kemal Paşa, bu topraklara bağımsızlık ve özgürlük tohumlarını ekmekle yetinmemiş, hafızası zayıflara hatırlatma mukabilinde Nutuk'u da armağan etmiş bize. Dostumuzu, düşmanımız, içimizdeki hainleri, bugünün, dünün, yarının namussuz işbirlikçilerini de tek tek yazıp bırakmış bize. Ama bizim ahtapotlarımız hep bu ülkenin topraklarında, sularında yaşadıkları için tarih hiç durmadan tekerrür ediyor ülkemin kara bahtlı yamaçlarında.

Sabina Alkan deniz mavisi nemli gözlerini Marmara'nın yüreğine dayayarak, beş bin metre koşan bir atletin finişte soluklanmadan başına diktiği buz gibi soğuk suyun midesine bir kurşun gibi inmesine benzer bir acıyla iki büklüm duruyordu Ayasofya'ya bakarken. "Demek ki dert-

lerimiz bir" dedi kendi kendine sonra sorusunu sağ eline alıp avucunu sıkı sıkı kapattı. Atatürk'ün o muhteşem eseri Nutuk'u düşünüyordu. Azerbaycan Atatürk Merkezi'nin Azeri Türkçe'sine çevirisini yaptığı Nutuk'u okumuştu. Ama bu toprakların gerçeklerine çok da vakıf olamadığı için birçok detayı yorumlayamamıştı. Kafası karışıktı Sabina Alkan'ın. Cemal'in ince bağırsaklarından hüzün ve keder süzülüyordu midesine. Pankreas'ı dile gelmiş, Apandist'inde derin bir sızı yavaş yavaş vücudunu ısıtmaya başlamıştı sanki. Hainlerin pusu kurduğu karanlık geceler geldi aklına. Sabina Alkana dönerek;

- Bu ülke kolay kurulmadı, bağımsızlık öyle basitçe bize bahşedilmedi Sabina Alkan. Yedi düvelin başına üşüştüğü, şu gördüğün kıyılarda İngiliz donanması ve İngiliz bayraklarının salındığı, padişahın yıldız sarayında keyfine baktığı, Damat Ferit'in memleketi bir mandaya ama illaki İngiliz mandasına yamalamaya çalıştığı günlerin üzerinden bir asır bile geçmedi. Daha dündü. Yanı başımızda ninnilerin yerine Ermenilerin, Fransızların, Yunanlıların, Rumların, İtalyanların, İngilizlerin katlettiği bebeklere, yaşlılara ağıtlar yakıyordu ninelerimiz. Düşman belliydi ve kiminle nasıl baş edileceğinin planlarını çoktan yapmıştı Bandırma Vapuru'yla Samsuna çıkan Mustafa Kemal. Ama belli olmayan bir şey vardı. İçerdeki hainlerin rengi belli değildi. Bilir misin Sabina Alkan, düşmandan değil, yanında dost gibi duran hainden korkmak gerek. Bunu tarih bize çok net bir biçimde kaydettiriyor.

Bu ülke topyekûn bir yandan düşman tarafından işgal edilmişken, diğer yandan da içerdeki hain işbirlikçiler tarafından kuşatılmıştı. Şeyh Sait Ayaklanması, Küçük Ağa,

Deli Hacı, Aynacıoğulları ayaklanmaları, Kara Nazım, Çopur Yusuf Ayaklanmaları, Aznavur Ayaklanmaları, Çerkez Ethem Ayaklanması ve bunlarla birlikte ortaya çıkan fesat cemiyetler. İngiliz Muhipler Cemiyeti, Kürt Teali Cemiyeti, Mavri Mira Cemiyeti ve daha niceleri bu ülkenin bağımsızlık savaşını durdurmak için arkadan vurmaya ve halkı yıldırmaya çalıştılar ki bunların hepsinin başında mutlaka içimizdeki yerli işbirlikçiler, satılıklar yer alıyordu. Bunu din adına yapanların her zamanda ön planda olması ne garip tir değil mi Sabina Alkan? Bu ülkede ve diğer tüm İslam ülkelerinde din her zaman en iyi para eden malzeme oldu. İnsanlar dine hizmet ettiklerini zannederek, kula kul oldular. Ortadoğu'daki çöküşün temelinde bu var. Osmanlı'nın çöküşünde yine bu vardır. Azerbaycan'da da yok mu bu oyunlar. Mum evlerinden tutun Vahabiliğe, Şiiliğe ve daha adını dahi duymadığımız nice mezhep kavgaları, din sömürüleri almış başını gidiyor. Halife olduğunu iddia eden padişahların kendilerince tanımladıkları gâvurlara uşaklık ettiklerini bu tarih kaydetmiştir. Dini öyle bir hale getirdiler ki masum ve mazlum insanları sömürerek ve onlara cennetler vaad ederek, Avrupa karanlık ortaçağının Katolik kiliselerine rahmet okutturdular. Kendi dindaşlarına, kardeşlerine her türlü eziyeti, her türlü zalimliği ve ihaneti reva gören Vatikan'a boyun eğerek milyar dolarlarla oynayan Yeşil Kardinaller dün İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin başkanı Rahiplere "aziz üstadım" diye hitap ederek, onların emirlerinde olduklarını bildiren mektuplar yazıyor, Ermenilerle, Rumlarla ve memleketimizi işgal eden tüm düşmanla işbirliği ediyor sonra da çıkıp bu ülkenin toprağını, namusunu ve şerefini koruyan, bağımsızlık mücadelesini cumhuriyet ile taçlandıran Mustafa Kemal Atatürk'e küfrediyorlardı.

Bak işte kendisine şeyh adı verilen Molla Sait bu örneklerin en çarpıcı olanlarından birisidir. Kurtuluş Savaşı sırasında İngiliz Muhipler Cemiyetinin gizli Başkanı Rahip Frew'le yaptığı işbirliğinin açık belgelerinden birini sana okumak istiyorum. Evet, yanlış duymadın, İslamiyet'i ve halifeliği savunan, kendini en büyük din adamı, şeyh ya da molla olarak adlandıran adamın ibret dolu mektuplarını meclise sunan Mustafa Kemal Atatürk, aslında bugünde yaşanan tehlikelerin o günden başladığının da altını çiziyordu ve Atatürk mektupları okumadan önce şöyle diyordu kendisini dinleyenlere;

"Milli Mücadele sırasında uğradığımız açık ve gizli güçlükler üzerinde köklü bir fikir verebilecek ve gelecek kuşaklara ibret ve ders olacak nitelikteki söz konusu belgeleri, olduğu gibi bilgilerinize sunmayı uygun buluyorum. Bu belgeler, İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin sözde başkanı olarak tanınmış bulunan Sait Molla'nın Rahip Frew'e gönderdiği mektupların kopyalarıdır..Bu mektupların suretleri Molla Sait'in evinden ve mektupların müsveddelerinin yazılı bulunduğu bir defterden aynen alınmıştır. Bu durum bir yana, mektupların içindekiler, memlekette kendini gösteren durumlar ve olaylarla ve ayrıca ne oldukları ortaya çıkan bazı şahıslarla tam bir uygunluk göstermektir. Şimdi izin verirseniz bu mektupları tarih sırasıyla bilginize sunayım. (Gazi Mustafa Kemal- Nutuk).

Şeyh Sait'in Frew'e yazdığı birinci Mektupta şu korkunç ve bir o kadarda ihanetlerin gerçekten insan kılığına girip nasıl bir ulusun özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin içine bir kene gibi girdiğinin de açık ve net bir resmi gibidir.

Aziz dostum, (Rahip Frew- İngiliz Muhipler Cemiyeti gizli başkanı)

Verilen iki bin lirayı Adapazarı'nda Hikmet Bey'e gönderdim. Oradaki işlerimiz pek yolunda gidiyor. Birkaç gün sonra verimli sonuçlarını elde edeceğiz. Şimdi aldığım şu bilgileri, şu pusulamla acele olarak size müjdelemek isterim. Yarın sabah kendim gelip etraflı bilgi vereceğim.

Kuva-yı Milliye taraftarlarının Fransa'ya büyük bir eğilim gösterdiklerini ve General Franchet d'Esperey'nin Sivas'a gönderdiği subayların, Mustafa Kemal Paşa ile görüşerek İngiliz Hükümeti aleyhine bazı kararlar aldıklarını Ankara'daki "N.B. D. 285/3" adamımız bize özel olarak bir kurye ile gönderdiği mektupta bildiriyor. "D.B. K 91/3" her ne kadar derneğimiz üyesi ise de bende bu kişinin Fransızlara casusluk ettiği ve sizin bu örgüte başkanlık ettiğinizi etrafa yaymış olduğu kanaati uyanmıştır. Bu konu üzerinde de sizin görüşlerinize ve yüksek güvenlerinize aykırı olarak söyleyeceklerimle, şimdiye kadar o kişiye güvenmekle yapmış olduğunuz hatayı ortaya koymuş olacağım. Dün sabah Adil Bey'le birlikte Damat Ferit Paşa Hazretleri'ni ziyaret ettim. Biraz daha sabretmeleri ve beklemeleri gerektiğini tarafınızdan kendilerine bildirdim. Paşa Hazretleri, cevap olarak size teşekkür etmekle birlikte, Kuva-yı Milliye'nin Anadolu'da tamamen kök saldığını, buna karşı bir hareketle başındaki melunlar tepelendirilmedikçe, kendilerini iktidar mevkiine gelemeyeceklerini Padişah'ında bu tasvibine sunulan antlaşma hükümlerinin konferansta, savunulmasına imkân olmadığını, Kuva-yı Milliye'nin dağıtılması için şanlı İngiliz Hükümeti nezdinde hemen teşebbüse geçilerek, Babıâli'ye, milletvekili seçiminden önce ortak bir notanın ve-

rilmesini, Adapazarı, Karacabey ve Şile'de Rumlara karşı girişecekleri saldırıları esas alarak ve Kuva-yı Milliye'nin güvenliği bozduğu ileri sürerek, işin çabuklaştırılmasına çalışmamızı ve İngiliz Basının Kuva-yı Milliye aleyhine yayın yapmasının sağlanmasını torpido ile özel olarak gönderilen "E. B. K. 19/2"ye telsiz telgrafla dün görüştüğümüz konular üzerinde talimat verilmesini rica ediyor. Bu gece 23.00'te Adil Bey sizi (K) da görecek ve Ferit Paşa'nın bazı özel ricalarını bildirecektir. Bundan sonra da Padişah ile Bay "T.R." görüşebilecektir, Refik Bey'e güvenmeyiniz. Sadık Bey'de bizimle çalışabilecektir.

Saygılarımı Sunarım. 11.10.1919 Sait.

Not: Karacabey ve Bozkır'dan henüz bir haber alamadık)

İşte böyle Sabina Alkan, vatanını düşmandan temizlemek, bayrağını gökyüzünde nazlı nazlı dalgalandırmak, minarelerinden yeniden ezan sesini yükseltmek, namusunu ve şerefini kurtarmak, bağımsızlık ve özgürlük gibi kutsal bir dava uğruna her şeyini feda etmek için halkıyla yola çıkmış bir komutanı ve ona inanmış Anadolu'yu arkadan vurmak, rahiplerin üç kuruşuna bu davayı satmak için hiçbir şeyden kaçınmayan, sözde şeyhlerin ve mollaların soyunu kurutmak için belki her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğunu işte bu belgeler bize bir kez daha hatırlatıyor. Dün İngiliz Rahiplerine para karşılığında bu vatanın mücadelesini ve bayrağını satanların torunları bugün aynı duygu ve ihanetle Vatikan'ın papalarına ve Amerika'nın politikalarına hizmete amade olmuşlar. Evet, topraklar Mustafa Kemal gibi tarihin ak yüzü büyük kahramanlar çıkardığı gibi, Şeyh Saitler, zamanını Vatikan'a kurban edenler, ben sizin

temsilcinizim, saman yolundaki tüm yıldızlar sizin emrinizdedir diyerek biat eden gerçekte Yeşil Kardinal, ama görünüşte sarıklı hocafendiler'e de engel olamamış ne yazık ki. Bu hocalar ve mollaların izledikleri yol hep aynı olmuştur. Ülkeyi sömürge haline getirip, sonra işbirliği karşılığında kendi keyiflerine bakmak. Tarihin her döneminde hainlere rastlamak mümkün ama bizim tarihimizde olduğu kadarına başka bir tarihte bulmak mümkün değildir. İşte Şeyh Sait'in rahip Frew'e yazdığı bir başka mektubu;

"Aziz Üstadım, (Rahip Frew)

Kürt Teali Cemiyetindeki yakın dostlarımızla görüştüm. Yeni geldiklerinden birkaç gün sonra verilen talimat çerçevesinden hazırlık yapacaklarını, yalnız Kürt aşiretlerinin bulunduğu Doğu illerine gönderilecek arkadaşlar için büyük bir ödeneğe ihtiyaç olduğunu söylediler. ' D. B. R. 3/141'den gelen mektupta gösterdiler. Urfa, Antep, Maraş'ta Fransızlar aleyhine gereğinden fazla kışkırtmalar yaptıkları ve Kolordu Komutanının takip ettiği yumuşak politikaya rağmen, halkı kandırdıklarını yazdılar. Hükümet Başkanlığındaki Zeki Paşa'nın getirilmemesi ile ilgili görüş doğru değildir. Bu kişi Kürtler üzerinde hâkimdir. Eski Ermeni meselesi unutulmuştur. Sizin ileri sürdüğünüz görüş, herhalde bugün için mevsimsizdir. Bunu, gereğinde başka türlü göstermek mümkündür. Üstatça yardımlarını her dakika beklemekteyiz. Karşıdaki olayı diğerlerine de yaymaya çalışıyoruz. Ben, saygılarımı sunarım. 4.11.1919 Sait.

- Bu yaşananların tarif eylemeh için kelimeler kifayetsiz gelir Cemal. Bir yandan özüne şeyh diyen adam öte yandan rahiplerle hem de ülkesini işgal eylemiş, Halife olduğunu iddia eden padişahını saraya hapsetmiş İngiliz düş-

manıyla yaptığı işbirliğini, öz vatan evlatlarının azadlık (özgürlük) savaşından daha önemli bir kutsallıkla yapıyor. Bu ne dehşetli bir manzaradır ki nesiller boyu lanetlenmeyi göze alacak gadar, ihaneti ciğerlerine çehmehten çekinmemiş. Bir yandan Mustafa Kemal'in mugaddes mücadelesi diğer yandan mollaların ihanet ve vatan hainliğinden öte gahpelikleri. Bunların aynı toprahlarda yaşadığına inanmak gerçekten güç Cemal. Belki de bu yüzdendir yeryüzünde başka hiçbir millet yohtur ki Türkler gadar bağımsızlığına can veren, ömür veren. Çıkan bu hainleri de tarih zaten sonsuza gadar gaydedecek üzülmemek gerek.

- Üzülmemek elde mi Bu sahtekârlar dün olduğu gibi bugünde taraftar topluyorlar. Masum insanları yoldan çıkarıyorlar. Ben hainlere değil, onlara kanan ama kör bir şekilde onları ilahlaştıran zavallılara üzülüyorum. Şeyh Sait'in şu mektubunu okuyunca, vatanın bölünmez bütünlüğünü dinamitlemek isteyenlerin aynı yöntemlere başvurmaya devam ettiklerine yeniden yeniden şahitlik ediyorum.

" Aziz Üstat (rahip Frew)

Muhipler (İngiliz Muhipler Cemiyeti üyeleri) arasında Fran mason örgütü itirazlara sebep oluyor, ittihatçıların tuttuğu yoldan gidilmesinden çekiniliyor. Bu programı, örgütün idaresine tam bir imanla yetiştirilmiş gençlerin alınmasıyla uygulayabileceğiz. Benim kıyafetimin engel olması yüzünden, eski dostunuz 'K.B. V.4/35' kararlaştırılmış olan esaslar çerçevesinde işe başlayacaktır. Ankara ve Kayseri'den yine haber yok. Saygılarımı sunarım Üstadım. 19.10.1919 Sait."

Sabina Alkan okunan mektupları dinledikçe işin yeni bir boyutuna geçiyordu tarihin sayfaları arasında. Bir

molla'nın imanlı gençleri nasıl kullandığına ve kimlere kul, köle yaptığına şahitlik edercesine içinin derin bir yarayla kanamasına engel olamadı.

—Bizim evlatlarımızı demek ki böyle gurban ediyorlar rahiplere ve işgalcilere.

— Bu yeni değil ki Sabina Alkan, Batı'nın tarihini doğunun imanlı görünen gizli rahipleri ve papazları ve kardinalleri yazdı hep bu topraklarda. O hain ve gizli Yeşil Kardinallerin en dişlisi şimdi Amerika'da milyar dolarlık parayla bu ülkenin gençlerini açtığı okullarda zehirliyor, onları komünist Rusya dönemindeki gibi Batı'nın piyonları olarak yetiştiriyor o kamplarda. Ama ben yürekten inanıyorum ki Tarih bunları hiçbir zaman unutmayacak. Bizde unutmadık. Gel gör ki, belleklerimiz zayıflatıldı. Cumhuriyet'in nimetlerinden en fazla faydalananlar bugün yine aynı düşman güçlerle birlikte hareket ediyorlar. Bir yandan PKK denilen bebek kanıyla beslenen katilleri destekliyorlar, diğer yandan Ortadoğu'nun anahtarını Vatikan'a ve yandaşlarına teslim etmek için *"Yeşil İslam, Ilımlı İslam, Beyazlaştırılmış Halifelik"* rüyalarıyla bu toprakların en büyük zenginliği olan gençliği zehirliyorlar. Mum evlerinde zikirler düzenliyorlar. Ağlaya sızlaya paralar toplanıyor sonra bu paralar başpiskopos okullarına aktarılıyor.

Ah bu toprakların masum evlatları da kanıyor bu Yeşil Kardinallere. Bu zatüriyeli, sıtmalı, vebalı ağızlardan dökülen katran karası, papa onaylı vaizlerin gölgesinde kendilerinden geçiyorlar. Atatürk çocuklarını düşmanların emrine sokarken onların duygu ve ruh dünyalarını tar-ü mar ediyorlar ve işte biz tüm bu olanlara ancak seyirci kalabiliyoruz. Kendini fakir adleden gözü yaşlı Yeşil Kardinal, Kaf-

kasya'dan Ortadoğu'ya uzanan topraklara zehir tohumlarını eke eke ilerlerken, koltuk düşkünleri, haramzadeler onun lütfuna mazhar olmak için sıraya giriyorlar.. Amerika'nın gizli oyunu ile Vatikan'ın insan ve kural tanımaz perdesiz kuklaları olarak bu halkı can evinden vuruyorlar da kimsenin dili tek kelam etmiyor..

Sabina Alkan, Şirvan Şahlar Sarayının dehlizlerindeki o gizemli ve bir o kadarda sır kokan kıvrımlarından çıkıp güneşi yakalamak için soluklanmadan dağı tırmanan ve nefesini tuta tuta nabzına hız kazandıran bir dağcı yorgunluğuyla ayağa kalktı. İstanbul'daydı. Dünyanın merkezindeydi ama bu merkezde yaşanan binlerce yıllık tarihin çözülemez sırlarına hâkim olmak, Altın yoldan Topkapı'ya ilerlerken zafer nidaları atan Fatih'in askerlerini karşılayanların arasındaki bahtiyarlar gibi de kendini güçlü hissettiğini düşünüyordu. Cemal'e eşkenar bir üçgen oluşturacak şekilde yakındı. İstanbul onların alanı ve kafa kafaya verseler eşkenar bir üçgen olarak soruların cevabını bulabileceklerini düşündü bir an. Gülümsedi. Denize bir taş atıldığında halkalar halini alarak çemberler oluşturan suyun o muhteşem görüntüsüyle yarışan gülümsemenin İstanbul'u aydınlattığını hissetti. Sabina Alkan'ın yüzünde beliren gülümsemenin de denizdeki dalgalanma gibi yayılarak etrafı kapladığını görünce bir an mutlu oldu Cemal. Yorulmuştu düşünmekten. Gülümsemelere ve gülmelere ihtiyacı vardı. Her gün kan gölüne dönüşen haberleri izlemekten, etraftaki şiddetten, şehit cenazelerindeki feryattan yorulmuştu. Ve bu feryatların üzerine basa basa kendini pazarlayan ahlaksızların sürdüğü sefanın, dehşetinden ürküyordu açıkçası.

Sabina Alkan'a dönerek

—Herhalde bir fıkra geçti aklından, dedi.

—Hayır. Fıkra değil ama iki efendiye uşahlık eylemeye çalışanların, iki ata birden binip goşuya gatılacahlarını sananların, iki yayı guşanıp da okları hedeflerine ulaştıracağım diye çırpınanların zavallı ve masgara halleri geldi yadıma, sizin anlattıklarınızda. Öz efendilerini bırakıp, onlara it tasması takanlara garşı gösterdihleri uysallığın gorgunçluğu gülümsetti meni. Bu ayaklanmalar, bu ihanetler başga nasıl anlatılabiler ki. Menim vatanımda da aynı şeyler oldu ve olagelir. Hainlik her vakıt beraberinde köleliği de getirmiştir. Tüm hainler birer it gen'i daşırlar bilir misen Cemal. Ben hep böyle tasarlarım ki, kim ki öz vatanına, namusuna, dinine, toprağına ve azadlığına küçük menfaatleri için ihanet eder, o bir önceki hayatında ya yılandır ya da gara bir it'tir. Men böyle inanırem, böyle söylerim.

Cemal bu tanımlamayı çok sevdi. 'harika bir buluş' diye onayladı Sabina Alkanı, gülümseyerek. Uzun uzun gülümseyerek batan güneşin sofrasındaki son çaylarını yudumlarken, Sabina Alkan Marmara mavisi gözlerinin derinlerindeki hüznü gizleyen yüzündeki gülümsemenin geçmesini bekliyordu aslında.

Gülümseme işte böyle bir şeydi. İstediğin anda yüzündeki sinirlerin gerilmesini sağlamak çok da olası değildi. Hem masum olan tüm yüzlerdeki gülümsemeler güneşin sımsıcak ışıklarının yavaşlayarak yeryüzüne inmesi olarak tanımlıyordu Cemal. Ve o gülümseyen tüm yüzlerin bu topraklara bereket getirdiğine, yüreklere huzur ektiğine inanıyordu. Merdaneli bir çamaşır makinesinden yeni çıkmış çamaşırlar gibi duran asık suratlardan nefret ediyordu Cemal. Elinden gelse, bir cerrah makası alır, insanların yüz-

lerini asıklaştıran hangi gen ya da sinir varsa kökünden koparıp atmak istiyordu.. Bunu keşfetmek için kaç kere muhteşem donanımlı bir genetik mühendisliği laboratuarında olmayı hayal etmişti kim bilir.

- At izi ile it genleri birbirine karışmış artık. Artık iki efendiye de, üç efendiye de uşaklık edenlerin devridir bu devir. Yağız atlı süvarilerin türkülerini çoktan unuttuk. Hipodromlara hapsedilen Arap atlarının nal şakırtısı artık ganyanlara kaderini küçük bir bağırtıyla bağlayanların heyecanlarında, öfkelerinde, kinlerinde ya da sevinçlerinde gizli. Yağız atlı süvarilerin yerini şimdilerde sabahın ilk ışıklarıyla kağıt toplayan çingenelerin tahta tekerli ve suntadan yapılma arabalarından öğreniyor çocuklarımız. Atlar arabalara koşuldu mertlik bozuldu. Atlar hipodromlarda baldırı çıplak mankenlere dönüştürüldü, nesil çizildi. At, avrat ve silah'ın yerini rüşvet, iltimas, şans kuponları aldı. Ve yağız atlı süvarilerin torunları şimdilerde şans oyunlarına ipoteklemiş vatan ve milletinin geleceğini. Bir yanımız bahar bir yanımız karlı kayın ormanlarında iz sürerken, hain mayınların pusularında kaybeder gençliğini. Şehit olup, bu bayrağın kırmızısına renk katar.

Sabina Alkan sustu. Cemal sustu. Zaman çoktan dilini yutmuştu. Samanyolu'nda ihanetler senaryolaştırılıyordu. Şubat Soğuklarında, Yeşil Kardinaller aklanıp paklanırken, kapısında dizilmiş bir yığın hain günah çıkarmak için ülkenin en kıymetli evlatlarını, gözü pek yüreği sevda yüklü kahramanlarını poligonların hedef tahtalarına koyup, işbirlikçilerin ellerine hayalet silahları vermenin keyfini yaşıyordu.. Ve mumevlerinin ışıklarında gelecek arayan binlerce gencin haykırışı Sultanahmet meydanında bir çiçeğin

boynunu büküyordu. Bizans Kralı Üçüncü Leo, duvardaki minyatürde Hz. İsa ile Meryem'e altınlar dolusu ikramlarda bulunuyordu. Sarı saçları lüle lüle olmuş, yüzüne perçemi düşmüş, üzerinde pembe mini bir etekle bahar kelebekleriyle dans eden küçük bir kız, dilekler diliyordu minik parmağını sütundaki deliğe inadına sokarak yüzüne vuran akşam güneşinin kızıllığını hissetmeyecek kadar büyük bir çocuk gülümsemesiyle.

Cemal ve Sabina Alkan yan yana Divan yoluna yöneldiler. Tören yolunun tüm detaylarını, yeniçerilerin kazan kaldırdıkları yoldan ilerleyip Çemberlitaş'a çevirdiler yönlerini. Ilık bir İstanbul rüzgârı onlara eşlik ediyordu. Laleli'de Rus kızları, kara bıyıklı, ter kokulu, tahta bavulunu Tarlabaşı'ndaki bir gecekondunun, don ipiyle tutturulmuş kapısının arkasına bırakan ırgatlarına yavukluk ederlerken, bavullarında ticaretin kaçağını yapan Moldovyalılar duvarları pislik kokan, kapılarında binlerce parmak izinin dans ettiği bir otel odasında ahlak polisleri tarafından basılarak zührevi hastalıklar hastanesine götürülüyordu.. Edirnekapı yolu üzerinde kendini tarihin serin koynuna bırakan constantin surlarının gölgesindeki Aziz Havariler Kilisenin temellerine ağlayan bir rahip kapalı çarşıda kendine en hasından bir İran kumaşı biçtiriyordu manifaturanın karanlık deposunun girişinde..Sabina Alkan bir pastaya benzeyen ve her katmanında, her köşesinde, her sokağında ayrı bir tadın, rengin, ölçünün, koşuşturmanın ve de güzelliğin gizlendiği İstanbul'u yüreğine nakşetmekle meşgulken, Cemal, Balkapan'ına bir iskemle çekmiş ağız dolusu mısralarla öfkesini dile getiren dizeleri haykırıyordu Galata Kulesi'nin tepesinde kendini gökyüzüne adamış bir turnanın kanatlarındaki çırpınışlara eşlik edercesine..

-Hüzün yine yagana yapışıf seni gonuşturmuyor Cemal'dedi Sabina Alkan.

—Hüzün değil benim ki bu milletin sırrını taşıyan adam sorumluğundandır ağırlaşıyor yüküm. Onun içindir ki

" Zaman'a küfür ediyorum ağız dolusu.

İhanete.

Kişiliksizliğe ve tabi ki durmadan değişen kahpeliklere...

Ben biliyorum ki

insan her şeyi yaşayarak öğrenir..

Kazık yiye yiye dik durmasını.

İhanet göre göre tedbir almasını.

Satıla satıla sahip çıkmasını,

Pusulara düşe düşe temkinli gitmesini

Vicdansız hükümlere mahkum kala kala sabretmesini..

Ve ben yine biliyorum ki,

hiç bir zaman arkanı dönmeyeceksin hiç kimseye.

Dönersen başına neler geleceğini en iyi bilenlerdeniz. Yaşayanlardan ve görenlerdeniz..

Şahittir şehit kanlarına

Bu toprak, bu gök, bu deniz.

Ve ben

ağız dolusu haykırıyorum.

Gecenin koynuna ihanetleri dolduranların peşindeyim..

Gecenin en sessiz saatinden ve herkes uyumuşken çöpleri karıştıran sevda düşkünü divaneler ve bir de ben bölüyoruz bu sessizliği..

Onlar yemek derdinde,

ben yarınların..

Denize üç taş atıyorum,

Biri ülkem için

Biri şehitler için

Biri güzel ve barış dolu yarınlar için.

Herkes yelkenleri indirmişken kasırgalara karşı

Ben, en olmaz yerde gülümseyerek durmayı deniyorum..

Yürüyorum halen..

Şükürler olsun ki koşabiliyorum.

Korkusuzum halen, inatçıyım. Kırık dökük olsam da bütünüm.

Üzerimize basmak isteyenler için kayganız.

Ama kaygısızım en azından.

Dünden yarına uzanan boşlukta olsam da..

Dostlarını satanlar, üç kuruşa boyun bükenler, ihaneti vicdanlarına peşkeş çekenler kazdıkları çukurlarda boğulacaklar.

Biliyor ve diliyorum.

Ve yine biliyorum ki

Bu ülkede her yarın yeni bir kahraman doğurur, dünde kalanları yok olmaya mahkum ederek.."

Sarayburnu'na doğru yürüye yürüye Sirkeci Gar'ına vardıklarında güneş çoktan başka çocukların yüzünü okşamak üzere İstanbul'dan ayrılmış, Eminönü'ndeki güvercinler caminin çatılarındaki yerlerini almışlardı. Karşı kıyıdan

Harem ile Üsküdar onlara dostça bir el selamı verdiler. Vapurların bozulan bağırsaklardan çıkan guruldama ile acı arasındaki uğultusu arasında martılar çığılık çığlığa karanlığa meydan okumaya devam ediyordu..

Yeşilköy Havalimanı'na doğru yola çıktıklarında misafirini bir başka yürek ülkesine göndermenin demir gibi ağır, küf gibi dayanılmaz, çivi gibi yürek delen, yarınların muştulu rüyalarını çatı arasında unutulmuş bir genç kızın anı defterinin solmuş sayfalarına hapsetmiş duygular içindeydi Cemal.. Sabina Alkan çoktan İstanbul'dan ayrılıyor olmanın yasını tutmuştu. Kurşun gibi ağır geliyordu içine soluduğu hava. İstanbul'un karanlık peçesini yüzünü çekmiş gök kubbesine inadına inadına baktı. Cemal'e dönerek;

- Kim biler belki bir gün yine İstanbul'da tehrar bir araya gelerih. O vakıt bunca ihanetlerin olmadığı, gençlerin gurban edilmediği, politikaların vatan toprağı ve azadlıh için yapıldığı sofralarda Uzak Asya'dan dörtnala gelen ceddimizin mutluluğuna şiirler okuruz ha olmaz mı Men inanirem ki yarınlar bizimdir. Biz doğuyuz ve heç tükenmeden doğmaya, dünyaya gözellikleri sunmaya devam eyleyeceğiz.

- Haklısın, dedi Cemal. O günlerin geleceğini biliyorum belki biz göremeyeceğiz ama o günlerin daha çabuk gelmesi için son dakikaya, son nefes alışa değin çalışacağız. Diliyorum ki yazılacak şiirler barış koksun, romanların sonu sevgiyle bitsin, tarih bağımsızlığı için canlarını feda edenlerin önünde hep saygıyla eğilsin. Ve hainler, Tabakhane'nin pis kuyularında farelere, çıyanlara yemek olsun.

Yeşilköy havalimanı konuklarını bekliyordu. X – Ray

cihazından geçerken Cemal ile Sabina Alkan, birden sinyal vermeye başladı cihaz. Polisler geldiler yanlarına. "Tekrar geçin lütfen" dedi güler yüzlü bir bayan polis. Cemal ile Sabina Alkan birbirlerine baktılar, ikisi de gülümsedi. Polis onların gülümsemesine eşlik etti. Tekrar geçtiler cihazdan. Yeniden ötmeye ve bağırmaya başladı cihaz. Cemal, Sabina Alkan'a eğilerek "bu cihaz çelikleşmiş kalbimizden alıyor sinyali. Kurnaz bir cihaz ama yağma yok. Değil X- Ray, Y- Ray'da gelse bu çelikten kalpleri ele vermeye gücü ve tekniği yetmez". Sabina Alkan başını Cemal'in omzuna koydu ve yavaşça fısıldayarak "belki de bu cihazın içinde bizi takip eyleyen işbirlihçileri goymuşlardır. Olabilemez mi' ?

— Olur, olmayacak şey değil, bu ülkede hainler ve işbirlikçiler her mekâna ayak uyduracak tüm yeteneklere sahipler. Kim kimdir, kim kimin kuludur, ajanıdır, işbirlikçisidir hiç belli değil dediği sırada gülümseyen polis kızmaya başlamıştı ve bağırdı;

— Burada işimiz var hadi üzerinizdeki tüm metal, demir, çelik ne varsa çıkarın ve tekrar geçin.

Üzerlerindeki her şeyi çıkardılar. Kemerlerini ve saatlerini yan taraftaki kaba koydular ve tüm eşyalar usulca cihazın siyah ve aralıklı lastik perdelerini aça aça karşı tarafa tertemiz geçtiler polis eşliğinde. Ama onlara geçit vermiyordu cihaz.

Yeniden, yeniden geçtiler. Cihaz ötmeye, polis iyiden iyiye sinir küpü olmaya, uçak saati de gelmeye başlamıştı.

Önceki hali gülen, sonraki hali bir hayli sinirli olan polise hanım, havalimanı amirine durumu telsizle bildirdi. Bir anda on onbeş polis koşa koşa gelmeye başladılar. Sa-

bina Alkan ile Cemal'i polis çemberine aldılar. Ve nihayet Amir geldi. Yüzünde Ortadoğu haritasının karmaşası vardı sanki. Sol yanağının üstü, gözüne yakın çukur bölgede inanılmaz bir meydan muharebesi yaşanıyordu adeta. Sağ gözünün kirpiklerinin her biri, yola döşenmiş mayınların fitilleri gibi yakılmaya hazır titriyordu. Ve sesinde, Atlantik kıyılarında keyfini sürdüren ve Vatikan'ın Yeşil Kardinali olarak Müslüman dünyaya fesat tohumları eken sesin tonu yankılanıyordu sanki.

— Geç şöyle kenara, Sende hanfendi. Nereye gidiyorsunuz.

— Azerbaycan'a gidirem men, dedi Sabina Alkan

—Ya sen, sen nereye gidiyorsun, diyerek azarlayan ve elinden gelse o anda copla girişmeye hazır bir vücut duruşuyla Cemal'e yönelerek sordu.

— Ben misafirimi yolcu edeceğim, bir yere gitmiyorum. Buradayım' dedi diklenerek.

- Üzerinizde herhangi bir metal var mı?, diye yüklendi tüm öfkesi beyaz teninde Gazze şeridinin son halini hatırlatırcasına darmadağın ve kızıla dönüşmüştü.

— Yok, beyefendi, üzerimizde bir şey yok. Her şeyimizi çıkardık. İstiyorsanız tamamen soyunalım ha ne dersiniz memur bey? Diyerek alayın hâkim olduğu, aşağılamanın zemine yayıldığı, karşısındakinin söyleyecek söz bulması için epey uzağa dağılmasını gerektirecek bir ruh haliyle söylemişti bunları Cemal.

— Beyefendi, biz vazifeli polis argadaşların tüm dedihlerini üzerimizden çıkardıh. Cihazınız aldadır belki. Yani bu cihaz her vakıt doğru zırtlar diye bir garantisi var mıdır ki, siz meni burada saatlerdir oyalıyırsez, diyerek amirin

düşünmesine imkân vermeden Cemal'den aldığı cesaretle yüklenmişti Sabina Alkan.

— Kesin sesinizi. Çok biliyorsunuz. Tabi ki cihaz yanılmaz. Bu cihaz nereden alındı biliyor musunuz? Hem suçlusunuz hem de dır dır konuşup duruyorsunuz. Belli ki üzerinizde cihaza öttüren bir madde var. Geçin şöyle yan tarafa, diğer insanlar rahat rahat geçip gitsinler, diyerek telefonunu çıkardı. Pantolonun cebinden epey aşağı sarkmış, kameralı, bilgisayarlı tam donanımlı ve oldukça pahalı bir cep telefonuydu ama tabi ki pantolonun cebine koyulacak telefonlardan değildi kuşkusuz.

— Efendim burada iki kişi var. Biri Azerbaycan yolcusu ve Azerbaycanlı aynı zamanda. Diğeri Türk ve yolcunun refakatçisi. Enteresan bir durumla karşı karşıyayız, diyerek tüm detayları anlattı bir bir. Polis çemberindeki Cemal ile Sabina Alkan gayet rahat ve pişkin bir şekilde etrafı izlemeye koyulmuşlardı.

— Tamam, efendim, anladım efendim, emredersiniz efendim. Anladım efendim diyerek dakikalarca tekrarladı karşısındakinin sözünü onaylamak için bu kelimeleri. Sonra telefonunu kapattı ve önemsiz ve ucuz bir malzemeymiş gibi şişik ve yer kalmamış arka cebine sıkıştırdı telefonu ve polislere dönerek "merkeze götüreceğiz, oradaki cihazdan geçirilecekler, müdürün talimatı bu" diyerek dışarıya yönelirken polisler Sabina Alkan ile Cemal'i arkadan itekleyerek kapıya yönelmelerini sağladı.

— Uçağa bir saatimiz var, ne demek merkeze gideceğiz. Böyle saçmalık mı olur, diye söylendi Cemal, yanındaki polisler nazik bir şekilde "lütfen beyefendi, biz emirleri yerine getiriyoruz. Eğer biraz acele ederseniz ve üzeriniz-

den de bir şey çıkmazsa uçağa yetişirsiniz" diye uyardı Cemal'i.

— Ne demeh üzerinizden bir şey çıkarsa. Gardaşım bizim üzerimizde bir şey yoh anlamırsez mi ve de görmürsez mi? Diye bağırmaya başladı Sabina Alkan.

— Tamam, Sabina Alkan tamam, sakin ol. Bir gidelim de neler bulacaklar görelim merkezde diyerek Sabina Alkan'ı sakinleştirmeye çalışıyordu ama işinde artık çığırından çıktığını düşünmeye başlamıştı Cemal. Merkeze geldiler. Özel X,Y,A ne kadar cihaz varsa hepsi ortaçağ giyotinleri gibi özenle yan yana konulmuşlardı. Değişik alanlarda uzman ne kadar polis memuru varsa hazır kıta bekliyorlardı. Hatta bir bomba imha uzmanı bile özel giysilerini giymiş kenarda bekliyordu. Cemal, bomba imha uzmanını görünce hem şaşırdı hem de kahkaha atarak;

—Kardeş senide mi yordular buraya kadar. Ama bizde senin işine yarayacak bir şey yok. İstersen sen git istirahatına bak, dedi.

Bomba uzmanı memur, bu espriye mavi gözlerinin ışıltısıyla "ben de biliyorum ama ne yaparsın ki emir demiri keser" babında gülümseyerek karşılık verdi.

Amir, müdürün yanında Cemal'in bu konuşmaları yapmasına fena halde içerlemişti ve yaranmak için belindeki silahın başını okşayarak karşısında terör örgütüne mensup iki kişi varmış öfkesine kapılarak;

— Sana, kes sesini demiştim. Çok konuşuyorsun. Çok konuşmak sağlığa zararlıdır bilmiyor musun? Burada biz konuşuruz, sizin gibi gelenlerde susar daha öğrenemedin mi? diye bağırdı.

— Bizi buraya getirirken 'susma hakkınızı kullanabi-

lirsiniz' diye uyarmadınız bir. İkincisi de bu nedenle ben sonuna kadar konuşma hakkımı kullanacağım ve hiçbir suçum yokken beni ve misafirimi buraya kadar getirmenin hesabını adalet önünde vereceksiniz iki.

Müdür, Cemal'i onaylarcasına Amir'e sinirli bir şekilde dönerek;

—Onlar bizim misafirlerimiz. Henüz elde ettiğimiz bir suç yok. Bırakın duygularını ifade etsinler. Buraya gelen nice hainlerin ağzını kapatmayı beceremeyen sen, nasılda cihaz öttü diye suçlu ilan ettiğin bu insanlara bağırıp çağırıyorsun hem de benim bulunduğum bu ortamda?

— Ama efendim, diyerek izahat yapmaya kalkışınca Amir, müdür kesin ve net bir ses tonuyla,

— Sen görevinin başına gidebilirsin artık. Ben konuyla ilgileniyorum. Hem sana kim bu kadar memuru buraya getir dedi. Kendi başınıza işler yapmaya ne kadar meraklısınız. Başına itaat etmeyen, başka başlara çalışır. Hadi sana kolay gelsin.

Cemal mutlu olmuştu, müdürün bu insani davranışı karşısında. Amir ardına bakmadan kapıdan çıktı. Ardı sıra gelen polislerde orayı boşalttılar. Müdür, Cemal ile Sabina Alkan'a yer gösterdi. Onlardan konuyla ilgili bilgi aldıktan sonra,

— Aslında bende şaşırdım bu duruma. Ama yapmamız gereken birkaç işlem var lütfen oturun, diyerek onlara yer gösterdi. Masasının altında tamda el hizasına gelen noktada yer alan sekreteri ya da diğer görevlileri çağıran düğmeye bastı. Daha elini masanın üstüne koyamadan kapı açıldı ve bir polis memuru belirdi kapıdan, saygıyla başını sallayıp selam verdikten sonra, 'buyurun müdürüm'

dedi. Bize üç çay getir Adil' dedi müdür. Adil cevap vermeden geri geri giderek dışarı çıktı.

Çaylar gelmişti. Ortam biraz yatışmıştı ama Sabina Alkan öfkeliydi tüm olanları anlamakta zorluk çekiyordu ve çaylar geldikten sonra bardağını bir yana çekerek:

— Men hayatımda bele bir şeyle garşılaşmadım. Öz vatanımız bellediğimiz Türkiye'de mene reva görülen davranışa bah Cemal. Men bir profesörüm ve men bu ülkeye candan bağlı bir vatanseverim. Yarın gonferansım var ve menim mutlah yetişmem gerekir. Bele bir gorkunçluk ancak filmlerde olabiler ama biz burada canlı canlı filmin başına gonulmuşuz. Saygıdeğer müdürüm, men uçağıma yetişmeh zorundayım anlayabiler misez. Siz bele mi gardeşlih ve ağabeylik edirsez bizlere. Hani iki dövlet teh millettih (iki devlet, tek millet).

Müdür çayından bir yudum almak üzereyken bu konuşma üzerine bardağını tekrar yerine bıraktı. Canı sıkkındı ve bu olanlar karşısında üzgün olduğu her halinden belliydi;

— Haklısınız ama prosedürü uygulamak zorundayız. Hiç kuşkunuz olmasın ki biz sonsuza kadar kardeşiz ve iki devlet tek millet olamaya sonsuza kadar devam edeceğiz. Biz damar ile kan gibiyiz aslında. Ne kan damarsız akar, ne damar kan olmadan yaşar. Canınızı sıkmayın, birazdan sizin işlemlerinizi tamamlar, uçağınıza yetiştiririz, diyerek tekrar düğmeye bastı. Kapı yeniden açıldı. Adil yine kapıdaydı.

— Her şey hazır mı Adil?

— Hazır efendim, cihazlar misafir odasında. Uzman arkadaşlar misafirlerimizi bekliyor.

— Tamam, söyle biz geliyoruz

—Tamam, efendim, diyerek çıktı Adil.

— Çaylarınız bittiyse kalkalım, dedi Müdür. Kendi çayını daha yudumlayamamıştı. Belli ki boğazına bir yumru oturmuştu. Yüzünde, derin bir hüznün dalgalı sıkıntısı vardı. Hep birlikte yan odaya geçtiler. Önce redaktörle arandı Cemal ile Sabina Alkan'ın üzeri. Kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı redaktör tam kalplerinin üzerine tutulunca. Başka hiçbir yerde sinyal vermiyordu. İkisinde de aynı şey oldu. Müdür pür dikkat ve inanılmaz bakışlarla izliyordu durumu. Sonra başka birkaç cihazla aynı işlemler tekrar edildi. Sabit nokta kalbin üstüydü. Tüm arama cihazları orada tam kalbin üstünde sinyal veriyordu. Kimi kırmızı kimi yeşil sinyaldi. Ve bu sinyallerin ortak bir anlamı vardı emniyet literatüründe 'tehlikeli durum'.

Notlar alındı, uzman görüşleri raporlara yazıldı ve Müdür bu durum karşısındaki şaşkınlığını ve biraz da hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak ve nezaketli, sevgi ve saygı dolu tavrından hiçbir şey yitirmeden, dahası yüreğinin sesinin onu yanıltmayacağına olan inancından mıskal şüpheye düşmeden Cemal ile Sabina Alkan'a dönerek;

— Durum biraz şaşırtıcı açıkçasını söylemek gerekirse ama bir de X- Ray'dan tekrar sizi geçireceğiz. Sizi yorduğumuzun farkındayım ama ortadaki bu ilginçliği ve ilk kez karşılaştığım bu durumunun sonucunu da merak ediyorum doğrusu. Buyurun aşağıya inelim lütfen, diyerek önden çıkıp merdivenleri inmeye başladı ardı sıra Cemal ve Sabina Alkan, ardı sıra uzman polisler. Cihazdan yeniden geçtiler tek tek. Cihaz sinyal vermeye devam etti. Sonra Müdür birkaç polise dönerek 'oğlum üzerinizdeki metalleri çıkarın

bir de siz geçin bakalım. Belki cihazda bir sorun vardır' diyerek misafirlerini rahatlatmak istedi. Memurlar denileni yaptı ve tek tek cihazdan geçtiler. Hiçbir sorun yoktu. Müdürün canı iyiden iyiye sıkılmıştı. Kendini pusuya düşmüş gibi hissediyordu. Şırnak'taki son gecesi gelmişti aklına. Sesiz bir geceydi. Ortalıkta çıt yoktu. Rahat bir uyku uyumak, bu güzel şehirde yaşadığı binlerce olaylı geceden sonra yola çıkarken hiçbir sorun yaşamadan ve en önemlisi de bir gün de olsa rahat ettiğini düşünüp güzel anılarla görevi yeni arkadaşına teslim etmenin hayallerini kuruyordu ki aniden bir roket atarın camdan girip başının üzerinden dehşet bir vınlama sesi çıkarıp duvarı delip karşıya geçtiğini ve karakolu savaş meydanına çevirdiği anı hatırladı. İki çocuğu ve eşi onu heyecanla İstanbul'da bekliyorlardı. Derken yayılım ateşinin orta yerinde yapayalnız kalmıştı. Memurlarını tek tek isimleriyle çağırdı. Adil (ki Cemal ile Sabina Alkan'a çay getiren Adil işte o Adildi) Çağrı, Volkan, Utkan, Karabey, Cihan, Mustafa... ve diğerlerinden tek tek 'iyiyiz müdürüm' cevabını aldıktan sonra olduğu yere sırt üstü uzanmış, üzerinden uçan çatıdan ve ortada kalan dört duvardan üstüne yağan yıldızlı gökyüzüne bakarak 'çok şükür Allahım benim tüm çocuklarımı bu vatana, sevdiklerine ve bana bağışladığın için çok şükür' diyerek dua ettiği an bir filmin son karesi gibi geçti gözünün önünden. Kahpe teröristlerin aralarından alıp götürdüğü nice meslektaşlarını düşünmüştü o yere sırtüstü uzandığı anda. Yaşayıp yaşamadığını kontrol etti sonra kendisini unutmuşçasına. Adını tekrarladı kendi kendine. Evet yaşıyorum' dedi yerdeki silahını alırken ve ateş çemberine doğru koşarken polislerine 'siz yerinizden kıpırdamayın, beni koruyun bu kahpelere kurşun borcum var' deyip atılmış ve sol omuzundan

yaralandığında gün doğmak üzereydi.. Aklına o gece yatmadan önce yazdığı son şiir gelmişti.

o ufuk çizgisinin bitişiğinde
bir yığın pusu kurulmuş ey güzellik
elleri kolları bağlı nice duygular
şimdi kum torbalarını siper eden
bir asker çaresizliğiyle silaha sarılmış
kaç gece geçti bilmiyorum
kaç baharda kaç bin göçmen kuş
bu gökyüzünde yolculuk yaptı unuttum
kanatlarımda derin bir yorgunluk
omuzlarımda dünyanın yarı çapı
ben sana çarpılırsam
hayat çıkar ortaya
sen olmadan
dünya çapsız
ben sensiz kalmaya mahkumum
gel
nerede kaldın ey güzellik
gel ki
kendini kozaya mahkum eden
kelebekler özgürlüğe uçsun
gel ki
bir kenar mahallede
bir naylon çadırda
çocuk büyüten bir çingenenin
basmalarına allar güller açsın
gel ki
ben
gecenin karanlığından kurtulayım
gel ki

o ince beline gökkuşağı olayım
gel güzellik
güneşe seninle selama durayım..
sessiz mezarlıkta bir bekçiyim
gel ki
hayata katılabileyim'..

Anılara ve şiirlerin sessizliğine dalan Müdür, memurun'efendim şimdi ne yapmamızı emrediyorsunuz. Sonuç negatif. Bu koşullarda bu arkadaşların filmini çektirmemiz gerekiyor' diyerek yorumunu da kattı. Müdür gülerek;

—Bu filmde biz de oynuyoruz, unutma Cihan, dedi. Cihan bir an müdürün filmleri karıştırdığını düşünmüş olacak ki düzeltme ihtiyacı hissetti ve 'efendim öyle film değil, arkadaşları doktora götüreceğiz, mide filmlerini çektirmemiz gerekiyor. Şu anda yapabileceğimiz başka da bir şey yok'

- Biliyorum sen zeki çocuksun Cihan ama ben senden daha zekiyim çünkü ben senin müdürünüm, şaka bir yana durum gittikçe polisiye romana dönüştü galiba. Emniyet'te polisiye roman iyi başlık. Ama çıkış var bu romanda. Sizi sabah doktora göndereceğiz o nedenle bu akşam bizim misafirhanemizde kalacaksınız. Canım, hemen yüzünüzü asmayın siz gerçekten iyi ağırlanacaksınız. Bir defa adımız çıkmış sekize inmez yediye. Sonuçları aldıktan sonra gideceksiniz. Bu kadar ilginç bir durumun sonucunu inanın herkesten çok ben merak ediyorum. Kusura bakmayın, artık yapabileceğimiz tek şey sabahı beklemek olacak. Keşke başka bir şey yapma imkânımız olsaydı.

- Bu bir komedi müdürüm. Ne doktoru ve filmi. Misafirimin yarın programı var, Azerbaycan'a gitmek zorunda.

Saatlerdir bu sıkıntıyı yaşıyoruz. İçinden geçemediğimiz cihaz kalmadı ama üzerimizde bir şeyde kalmadı. Tüm bunlara inanmak gerçekten mümkün değil. Tamam, görevinizi yapıyorsunuz ama ortada inanılmaz bir yanlışlık var ve biz yolumuza devam etmek istiyoruz.

- Çok haklısınız ama tüm cihazlar olumsuz sinyal veriyor ve bu durumda olayı aydınlatacak tek bir yol kalıyor o da midenizin filmini çektirmeniz. Biliyorum, haklı olarak sinirleniyorsunuz. Bizim için herkes masumdur suçu tespit edilinceye kadar. Bu tespitinde tüm kurallarını yerine getirmek zorundayız. Sizi polis arkadaşlar misafirhaneye götürecekler. İstirahat edin ve filmi aldıktan sonra eğer düşündüğümüz sonuçlar çıkmasa ki bunu umut ediyorum sizin adınıza ilk uçağa sizi yetiştiririz. Merak etmeyin.

- Sizin düşündüğünüz nedir ki müdür beyefendi, dedi Sabina Alkan.

Müdür cevap vermemek ve bu iki güzel insanın canını sıkmamak için azami çaba sarf ediyordu bu nedenle de Sabina Alkan'ın sorusunu duymazlıktan gelerek elindeki telefonunda bir numarayı aramaya koyuldu. Aslında oyalanmaktı amacı. Cemal, durumu anlayınca araya girdi;

- Artık boş ver, görünen o ki Sabina Alkan, sabahı bekleyeceğiz. Ne demiş atalarımız 'sabah ola hayır ola' değil mi ya. Başka çözüm yok, hadi gidelim de memur arkadaşları ve müdür beyi de daha fazla burada tutmayalım' dedi Cemal. Canı fena hem de çok fena halde sıkkındı. Baştan yaptığı esprilerin bile inandırıcılığı kalmamıştı. Neler oluyordu sahiden. Birileri midelerine bir şey koymuş olabilir miydi? Ama ne olabilirdi ki. Yok canım, içtiğimiz çaylar, yediğimiz yemekler.. Yok yok. Bu imkânsız ve akıl-

dışı bir şey' diyerek iç konuşmaya daldı. Gezdikleri, gittikleri ve temas ettikleri insanları tek tek düşündü. Hainlerin yüzlerini yeniden hatırlamaya çalıştı. Ama hayır, bu sonucu ortaya koyacak hiçbir çarpıcı ayrıntı aklına gelmiyordu. Kafasına arkadan kurşun sıkılmış bir Bosnalı gibi çaresiz ve işin içinden çıkılmaz, derin bir kuyuda tek başına çırpınır halde buldu kendini. İki kişiydiler sonuçta. Üç gündür birlikte olduğu ve konak ettiği insandan şüphelenmenin ayıp olduğuna karar verdi Cemal. Yok, canım daha neler. Sonra 'olabilir mi'. ?Hayır, mümkün değil, böyle bir komplo mümkün değil. O da aynı şekilde nihayetinde. Eğer öyle olmasaydı belki bir şeyleri düşünmek olası olurdu' diyerek kendisiyle konuşa konuşa, tüm olayları inceden inceye eleyerek sabahı urganla hatta yüreğini vinç yapıp çekmeye devam etti Cemal.

Yan odada aynı savaşın cephesinde kendisiyle kavga eden Sabina Alkan vardı. İncinmişti yüreği. Üç günlük güzelliğin böylesine bir şokla sonlanmaması gerektiğini düşünüyordu. 'bu bir haksızlık, bize haksızlık yapıyorlar. Cemal'e haksızlık oldu. Bu kadar gündür beni konak eden bir insan şimdi polis misafirhanesinde. Olabilemez bir vaka bu. Cemal'in anlattıkları şimdi daha bir net fotoğraf oluyor. Haksızlıklar, ahlaksızlıklar, ülkeleri hakkında güzel düşünceleri olan, mücadele eden insanların karşılaştığı tek şey vardır; sıkıntı, çile, haksızlık. Bu Asya'nın, Ortadoğu'nun Afrika kıtasının vatansever tüm insanları için ortak kaderdir galiba.. Bu haksızlıklar, bu engellemeler olmasa, yüreği vatanları, bağımsızlıkları ve bayrakları için atan insanlar kim bilir daha ne büyük işler yaparlar. Ama işte mümkün olmuyor bu. Türkiye'de, Azerbaycan'da, İran'da, Irak'ta, Suriye'de, Ürdün'de, Mısırda ve daha nice ülkede birbirin-

den habersiz ama aynı amaçlar uğruna savaş verenler, ülkelerini emperyalistlerden, iç ve dış hainlerden, satılık politikacılardan, sahte din adamlarından, din adamı görüntüsündeki papazlardan, kardinallerden ve Vatikan belasından kurtarmak için hayatlarını, hayallerini ve yarınlarını hiçe sayıyorlar. Heyhat ki, ödül olarak yalnız ve yalnızca kendi ülkelerinden gördükleri ödül, köşeye sıkıştırılmak, hapishanelere tıkılmak ya da tamamen yok edilmek. Neden böyle oluyor Sabina Alkan ha neden? Diyerek kendini sorguladı polisten önce ve sabahın ilk ışıklarından evvel. Yorgundu... Gördükleri ve yaşadıkları onun yüreğini yormuştu. Ne düşüneceğine karar veremiyordu bir türlü, nefret mi etmeli, boş mu vermeli yoksa kendi haline mi bırakmalı.. "Bilmiyorum" deyip başını yastığının altına gömdü. Sabahın olmasını, aydınlığın elinden tutup, içini yıkamasını istiyordu. Çelik kalbine inen her çekiç onu öylesine incitiyordu ki, bir demirci ustası sabrıyla o yeniden ateşe tutarak düzeltiyordu içe gömülmüş tüm yaraları. Tutunamadı bir türlü sabahın ışıklarına. Uzun bir geceydi. Karanlıktı her taraf 'en azından emniyetteyiz, bu da iyidir. Para versen böyle emniyetli bir yerde yatamazsın. Bir de olaya böyle bakmak lazım Sabina Alkan' dedi ve gülmeye başladı. Yatağından çıktı. Yatak ona bir mezar darlığı yaşatıyordu sanki. Ölümü ilk kez düşündü. Ürperdi. "Ölüm, varıştır bir başka dünyaya aslında" diyerek kendini teselli etti Sabina Alkan. Camın kenarına ilişti, bir sigara yaktı. Ölüm sanki karşısına dikilmiş de hesap vermesini istiyormuş gibi geldi ona. Güzel şeyler düşünmeye zorladı beynini. Hazar denizinin kıyısına oturmuş, Cemal ile Ateş gölünün yüreğine serin sular serpmeye çalışırken, Kusar'ın serinliğinde, Dağıstan'ı selamlarken yanlarına gelen bir ihtiyar Lezgi'nin hikâyesiyle

lisanlar dağının etrafını dostlukla turladıklarına dair resimler çizdi, siyaha çalan gökyüzünün kalbine. Sonra beyaz bir güvercin gelip konarken omuzuna, dünyanın dört bir yanında çaresizlikle, açlıkla, savaşla ve yoksullukla savaşan kadınların, çocukların ve yaşlıların kuruyan gözpınarlarındaki o derin oyuklarına yaseminler ekti usulca. Ölüm herkesin yanı başındaydı da yoksullardan uzak dururdu her nedense. İki kolunu göğsünün üstünde birleştirerek, ayaklarını birbirine dolayıp güç birliği yaptı ve profilli bir duruşla başını cama dayadı. Sabah olmuyordu. Ölümün sohbetine daldı. Uzaklığın ne kadar yakın, yakınlığın ne kadar ırak olduğunu o anda fark etti. Eğer tüm bunlar olmasaydı şimdi Bakû'de kendi yatağında uyuyor olacaktı ve yarın ki konferansında, sahte dincilerin Kafkasya planlarının uygulama alanı olan, dışı Türk içi Hıristiyan okulları ve Hıristiyanların Azerbaycan'daki kimsesiz çocuk yurtlarındaki Hıristiyanlaştırma oyunlarına dair belgeleri ve bilgileri vatan evlatlarına açıklayacak, onları duyarlı ve uyanık olmaya çağıracaktı. Ama şimdi çelik yüreğinin x-ray cihazına takılması suçundan gözaltındaydı. Yatağına doğru yürüdü. Yanı başına koyduğu çantasından günlüğünü çıkardı. Yatağının üstüne çıkıp bağdaş kurdu ve defterini açarak, 16.10.2004 yazdı, defterin sağ üst köşesine ve duygularını yazarken, seher yelinin kendisini buradan alıp, memleketine götürmesi için dua etti. Bir yandan da engelleyemediği ve içindeki saz grubunun eşlik ettiği bir mekâna girmiş Azeri türkülerinin yanık ezgisiyle gözlerinden akan damlaları engellemeye çalışıyordu sayfaya dökülüp yazdıklarını silip götürmesin diye. İçindeki çağlayanlar, hüzünlü ezgiler, Cemal'in anlattıkları, şimdi ki durumu her şey ama her şey onun kalemine dolanmış sayfaya dökülüyordu. İstanbul satırlarının

başına pişmanlığını koydu usulca sonra defteriyle konuşurcasına başladı yazmaya; Pişman uyuyorum her akşam, dolanıp dururken etrafımda yalnızlıklar, ben gecenin bana pusu kurmuş ama gözlerinde bir korsan yangın çıkarıyorum. Kaç bin yıldır bu gezegenin karanlık ve ayazlı gecelerini ben ısıtıyorum bunu biliyor musun? Bilemezsin, bindiğim her bulut karaya çalıyor pamuklarını. Ve kanatlarından kendimi astığım her Anka kuşunun tüyü yolunmuş oluyor, gecenin karanlığında bir yarasaya dönüşüyor tüm düşlerim, küflü, soğuk ve nemli Mağaraların duvarlarına yapışmış, sabahların ılık nefesine arkasını dönmüş yarasalar..

Kimdir benim Anka kuşumun ışıl ışıl tüylerini, iğrenç dişlerinin arasında kemiren, kimdir yolan tüm güzellikleri böyle hayasızca söyleyebilir misin cesurca ve arkana bakmadan.. Söyleyemezsin. Aşk cesarettir demiştim ya sana. Sen inanmamıştın. Cesaret yürektir. Yürek kocaman bir aslanpençesidir. Sen hiç çakalda pençe gördün mü? Sen hiç aslanın gidip bir leşe kendini madara ettiğine şahitlik ettin mi.. Şahin ile akbaba arasındaki fark nedir bilir misin yiğit, şahin demir perde ülkelerinin kıytırık namussuzluklarına inat kemik pençelerini açarak, aşağılarda bulduğu rahat düzlüklerde gamsız ve tasasız, düşüncesiz ve aptalca salınan her hangi bir canlının beynine kancasını takarak havalanır. Avına önce bir gökyüzünü gezdirir. Yeryüzünde yaşayan nice aptalları göstererek, ona hayatın yukarıda ne kadar zor, aşağıda ise ne kadar rezil olduğunu gösterir. Sonra o olmayan beyninin içine daldırır kemikten beyaz pençesini. Yeryüzündeki vurdumduymazlara meydan okuyuştur şahinin yaptığı. Yoksa karnını nerde olsa doyurur. Ama aynı şekilde gökyüzünde olup da yeryüzündekilere benzer kenelerin varlığını da akbabalar gösterir bize. Uzayarak bu-

ruşmuş kafasıyla, güçlü ama onursuz pençeleriyle on bin kilometrelerce uzaktan kokusunu duyar leşlerin. Leşler ne kadar kokuşup, haşereler tarafından istila edilmişse, akbabalar için o kadar kıymetli ve lezzetlidir.

Bu yeryüzü ile gökyüzündeki hayatın birbirine karışmış şeklidir aslında..

Bilir misin hey yiğit.

Her sabah uyandığımda koynumda bulurum pişmanlığı. Başına bağladığı al yazmasıyla durur benimle. Ötelere her koştuğumda arkamda koca bir nefes olur. Güneş tepeye yükseldiğinde benden uzun bir ben gölgesi olur.

Bu sensin aslında. Benim pişmanlığım hey insan..

Bu sensin.

Ben pişmanlıklarımdan dominolar yaptım. Her sabah ayrı bir renge boyadım pişmanlıklarımı. Öfkemin pişmanlıklarını kırmızıya, çaresizliğimin pişmanlıklarını sarıya, özlemlerimin pişmanlığını beyaza, umutsuzluğumun pişmanlıklarını maviye, maneviyatımın pişmanlıklarını yeşile, özlemlerimin pişmanlıklarını akşamsefası rengine, geçmişin pişmanlıklarını mora, senin pişmanlığını karaya boyadım.

Şimdi küçük bir yabancı kasabanın, özlem bilmeyen minik bir dere kenarında sazlıklar büyütüyorum. Yoruldum artık.

Pişmanlık dominolarımdan kendime bir yol çiziyorum. Beşikten mezara uzanan o uzun uzun yola diziyorum her günbatımında. Sonra sarı sümbüllerin uzaktan gelen kokusuna bir mum yakıyorum. Dervişi bir haykırışa dönüşmüş, söylediğim her nağme. Türkülerin dilini koparmışlar. Şiirler artık ikiz kulelere yazılıyor, bir Mesih (!) tarafından.

Şarkın Fuzuli'si, Nefi'si, Nedim'i çoktan vazgeçmişler Kızıldeniz'in dikenli yanak balıklarından. Ahmet Haşim' akşam akşam yine akşam' demeyeli nice asırlar oldu. Bir acem halısı serilmiş gibi, kıpkızıl güller açıyor yüreğimde, çağrışımlarından nasipsiz yaşıyor herkes.

Yunus Emre'nin sarıçiçekle sohbeti, yalan söyleyen dillere kurban edildi bu diyarlarda. Mevlana, artık dönmüyor âlemin etrafında. Dünya çoktan durmuş kendi ekseni etrafındaki yolculuktan yorgun bir çaresizlikle.

Ay güneşe kafa tutuyor canı sıkıldıkça. Dünya karanlığa gömülüyor, herkesin gözünde bir negatif film.. Hayat negatifler etrafında şekilleniyor nice zamandır.

Pişmanlık sarmış tüm zinde yürekleri. Kendi dominolarına yeni renkler arıyor, insanlığın yüreğine mavi bir yunus balığı dostluğunda.' Satırların arasına kocaman bir geçmiş masası kurdu Sabina Alkan, yüreğini çıkarıp koydu masanın orta yerine. Kırık, dökük ama inadına antika ve özel duruşuyla kendini öne çıkarmaya çalışan bir masanın kim bilir hangi bıçakla oyulmuş zemininde mahsun mahsun beklerken yüreği, gelip de yanı başından sevdiğini alan ölümlerin en acısını hatırladı Sabina Alkan. Artık Hazar'a çoktan karışmıştı gözyaşları, Marmara üzerinden Nahçıvan dağlarını aşarak. Azatlık meydanında Rus tanklarının ezip geçtiği, özgürlük ve vatan sevdalısı Elşad'ına İstanbul'dan bir mektup yazmaya başladı.. Gözyaşlarına koluyla bir set yaptı ve 'Şehitler Diyabanında yolumu gözler şimdi, beni böyle acz içinde görmemeli. Elşad'ım ki vatanına kurban gitti ya bundan gayrı güzel ölüm mü olur' dedi. Kundağıyla cami avlusuna karanlıkta terk edilen bir bebeğin çaresizliğiyle yapayalnızlığını solukladı taa ciğerlerinin kılcal damar-

larına kadar. Mektup değil aslında Elşad'la bir sohbetti yaptığı. Biliyorsun Elşad, ölüm kılıcını kuşanmışsa ve bir iskelet soğukluğunda sana görünmüşse artık kaçış yoktur bilirsin. Bunu en iyi sen bilirsin. Dipsiz bir kuyunun Kenar İl'lerindeki Yusuf çaresizliğine düşersin. Beyaz gömleğine bulaştırılır. Kurt'ların kanı. Gözyaşı dökme vaktidir. Kirpiklerinden şekil alıp damlalara dönüşerek bir ressam ustalığıyla yanaklarından süzülüp çenenin o yüksek duvarından boynunu ıslatarak yüreğine dökülür köpük köpük. Ve o zaman anlarsın her şeyin aslına rücu ettiğine. Sonra ezberlediğin ve çok sevdiğin bir romanın tüm sayfaları gibi gözünün önünde sıra geçidine dönüşür hayatın. Senin de öyle oldu mu bilemiyorum ama ben her daim senin hayalini gözümün önünde tutuyorum ve hiç bıkmadan bu romanın sayfalarını beynimin sol üst köşesine nakşediyorum ki sağ yanım hiç durmadan işlesin diye.

Biliyorum, yiğittin sen ve ölüm kaçıyordu senden her daim. Ölümün Azrail'i olmuştun Azatlık meydanında, o seni yanımdan alıp götürmüş olsa da. Sen ki her zaman ölümü kovaladın. Ülken için, sevdan için, yaralı yüreklerine bir damla yağmur yağması için gece gündüz dua eden Karabağ anaları için. Ölüm senden hep korkuyordu ve elinden her kurtulduğunda sen ona yeni bir tuzak kuruyordun aşk denilen bir delilikle hatırlıyor musun?

Hatırlıyor musun bilmiyorum ama ben hatırlıyorum Elşad, hem de daha dün gibi. Ölümü bir bebeğin kundağında kıstırmıştın, Rus tanklarının tekerleklerinin dibine gizlenmişti o zaman. O güçlü ve narin elini uzatıp tam boğazını sıkacaktın ki ölümün, tank hareket etti ardında gözü yaşlı, balasını yitirmiş bir anne bırakarak çekip gitti.

O gün, Azatlık meydanında özgürlük aşkıyla en önde yürürken ben seni izliyordum ardın sıra. Yüzüne baktım, bir bebek kadar savunmasızdın ve ölüm pusuya yatmıştı attığın her adımda. Sen vazgeçmiştin ölümle savaşmaktan. Özgürlüğe koşuyordun, bir halkın özgürlük sevdasıydı bu. Ben de bilemedim. Seninle gurur duyuyordum peşin sıra koşarken ve 'kahrolsun Rusya, Yaşasın Özgür Azerbaycan Cumhuriyeti' sloganlarında bizi hayal ediyordum. Sonra bulutlar kapladı, apaydınlık Azatlık meydanını. Tanklar birer cehennem zebanisi oldu ve özgürlüğe koşanların üzerine hainice sürüldü.. Mahşerdi Elşar, kıyamet kopmuştu ve ben seni bulamıyordum. Onlarca şehidin arasında sen elinde özgürlüğümüzün nazlı bebeği bayrağımızla gülümsüyordun. Yanına diz çöktüm, başını kaldırıp dizlerime koydum. Ben sana ağıtlar yaktım Elşar, sen gülümsüyordun ve bir daha benimle konuşmadın. Söyleyeceklerin bitmişti ama benim anlatacaklarım hiç bitmedi ve sana sevdam hiç tükenmedi. Şimdi senin, uğrunda canını feda ettiğin bu güzel yurdun, güzel yarınları için çabalıyorum. Bende senin gibi ölümü kovalıyorum. Peşindeyim ölümün, katmışım önüme rüzgârla yarışıyorum, senin ve diğer şehitlerin bize emanet ettiği bağımsızlığın daimi olması için çabalıyorum. Görüyor musun şu anda beni bilemiyorum ama ben çok yorgunum. İstanbul'dayım. Hani düğünümüzü İstanbul'da yaparız diye hayal ettiğimiz İstanbul'dayım. Emniyet'teyim merak etme. Senin için tüm havasını, karanlığını, şiddetini, güzelliğini, saraylarını ve Marmara boğazını hayallerimize işliyorum. İstanbul, Bakü'nün abisidir bilirsin. O sıcaklık ve güzellikle seni seviyorum'.. Elinden kalemi düştü. Sonra yatağına yürüdü. Kendini boşluğa bırakırcasına attı yatağının üstüne. Kapının çalınmasıyla kendine geldiğinde saat

8.45'i gösteriyordu. Neredeyim ben, şaşkınlığıyla etrafına bakındı. Kapıdaki ses cemal'indi. —Mide filmi çekme saatidir Sabina Alkan, bu tarihteki ilk ve son mide filmi olacak ve gişe rekorları kırma ihtimali çok yüksek o nedenle gecikmeyelim. Yönetmenimiz pardon müdürümüz kızmasın bize, diyerek sabahı şenlendirmek istedi.

— Tamam, gelirem. İki dagga sonra hazıram, dedi. Filmi, suçunu, dün geceyi kısacası ve en uzun haliyle yaşadığı gecenin tüm ayrıntılarını unutmuştu. Güldü kendi kendine 'demek film çekme zamanı. Eh o zaman bizde settekileri bekletmeyelim değil mi ya!"

Kapıda bekleyen ekip otosuna, birer suçluymuş gibi bindiler. Dikiz aynasından onları gözaltına almıştı şoför mahallindeki polis. Kim bilir kaç yeni hikâye bize monte edildi de şimdi genç polis bize böyle demirden korkuluklar örüyor diye düşündü Cemal. En yakın Devlet hastanesine gittiklerinde, kuyrukta bekleyen tüm hasta ve hasta adaylarının, hapishane duvarı oluşturan bakışlarıyla karşılandılar.

Sabina Alkan birden ürpermişti. Acaba suçlu olabilirler miydi? Midelerinden bir şey çıkabilir miydi? Yabancı bir madde ne bileyim birkaç İngiliz sterlini ya da Kuveyt dinarı mesela ya da ona benzer yasaklı bir madde (!). Belki de toplu iğne kaçmıştı midesine ama buna imkân yoktu. Cemal gayet rahat görünüyordu. O çelik bir kalp taşıdığına çoktan inanmıştı ve filmde bunun onaylanacağını düşündükçe, gülümsemeye devam etti. İçeri aldılar onları. Kuyrukta bekleyenler arasında hafif bir uğultu ve hoşgörüsüzlük yayıldıysa da çevik gibi kuvvetlerin varlığı karşısında susmayı tercih ettiler. Her zaman sustukları gibi. Sıraları iki kişi daha uzamıştı. Bu kaç saate denk gelecekti onu hesap-

lamaları mümkün değildi. Belki de bu iki mahkûm (!) çıktıktan sonra doktor içeriden çıkıp *"bugünlük bu kadar. Geri kalanları yarın alacağım. Kimse numarasını kaybetmesin"* diyebilirdi. Tabi ki çoğunlukla bu anonsu, kapının hemen girişinde kendisine tek kişilik bir baraka oluşturulan ve bir dudağın görünebileceği kadar açık bırakılan pencereden hem hastane santralini yöneten(!), hem eşe, dosta numara ayarlayan(!) hem de yukarı çıkıp hastasını görmek isteyenlere deli dumrul'luk yapan, bardakaltı kalınlığındaki gözlükleri bile taşımakta çoğunlukla zorlanan, böyle olmasına rağmen kendini sağlık ve sosyal işler bakanlığının daimi temsilcisi adleden memur duyuruyordu.

Eğer o çok meşgulse, o uzun uzun çalan bir telefonu alıp cevaplama modundaysa, hemşire odasındaki buzdolabından gün boyu tıkanmış, beyaz önlüğünün cebinden fındık ve fıstık içlerini asla eksik etmeyen, hastaların yanından geçerken 'Allah sizi kahretsin, hepinizden nefret ediyorum. Hepiniz geberin emi. İnşallah başka bir sabahı daha etmezsiniz. Hiç mi soyunuz kurumaz. Durmadan akıp geliyorsunuz ve beş saatten fazla sizin yüzünüzden dolanıp duruyoruz buralarda' dercesine bir bakış fırlatır, yediklerini asla inkar etmeyen koca poposunu, ve Kars yaylasındaki gibi biri doğuda diğeri batıda bir tümseğin iki yanındaki camızların yürürken salınan iki kalçasıyla kapıyı aralar 'bugünlük mesaimiz bitmiştir. Doktor beyin bir toplantısı var. Yarın gelirsiniz. Daha önce numara alanlar, tekrar almasın, anladınız mı' diye bağırır sonra kapıyı poposuyla kapatıp, doktor beyle çaylarını yudumlarlar.

Öyle de oldu..

Cemal Devlet hastanelerinin bu değişmez, gerçekli-

ğinden yanılmamıştı. Midelerinin filmi çekildi. Onlara gösterilmeden polislere teslim edildi. Onlar kapıdan çıkarken, hemşire, doktorunda çıkması gerektiğini söyledi kuyrukta bekleyenlere. Sonra koca poposuyla kapıyı arkaya doğru iteledi. Kapı, cereyana kapılırmışçasına 'güüüm' diye kapandı bekleyenlerin yüzüne..Kapının arkasında bekleyen ve filmlerinin çekilmesi için saatlerdir bir umutla kapının açılıp, numaralarının söylenmesini hayal edenler, kendi aralarında konuşmaya ve çoğu da küfürler savurarak, lanetler okuyarak hastaneden ayrılırken, Cemal ile Sabina Alkan geldikleri polis otosuna aynı özenle binip, emniyete doğru yola koyuldular.

Sabina Alkan, Cemal'in kulağına eğilip;

—Doktor bir sayfalık bir rapor yazdı. Sakata gelmeyelim, dedi. Cemal güldü ve 'işte Türkçeyi şimdi çok iyi konuştuğunu kabul ediyorum. Sakata gelmeyi de biliyorsun ya helal olsun sana. Türk Dili ve Edebiyatı'nın inanılmaz hazinesine mazhar olmuşsun demek ki. Merak etme. Biz değil, onlar sakata gelecek galiba.' dedi. Ama onunda dikkatini çekmişti aslında doktorun uzun uzadıya yazdıkları. Hatta bir ara 'adam galiba bizim midelerimiz ya da diğer çektiği iç dünyamız ile ilgili tez yazıyor olmasın' diye de kendini ti'ye almıştı.

Emniyet'in tam önüne hızlı bir frenle durdurdu arabayı, genç polis. Büyük bir çeviklikle arabadan resmen atladı. Kapıya koştu ve Sabina Alkan ile Cemal'in inmesi için kapıyı açtı. Cemal güldü ve teşekkür etti. Polis, ciddiyetinden ödün vermedi. Cemal bu ayrıntıya takılmadı. Polisi takip ettiler. Üçüncü kattaki ve artık iyice ezberledikleri kapıya yani Müdür'ün kapısına geldiler. Müdürün, sonradan sa-

rışın olduğu, saç diplerindeki oldukça belirginleşmiş ve görünüşe bakılırsa epeydir boyası tazelenmemiş simsiyah dipleriyle komik bir duruş oluşturan sekreteri, gayri ciddi bir şekilde 'İçeride önemli bir toplantı var. Siz dışarıda bekleyin, biz sizi çağırırız' tarzı duruşuna karşılık Cemal onun konuşmasına meydan vermeden;

—Müdür bey bizi bekliyor. İşimiz acil. Lütfen kendisine bizim geldiğimizi haber verin, dedi.

Sonradan sarışın, memnuniyetsizliğini önce sandalyesini doksan derece çevirerek sonra da telefonun ahizesini kaldırıp, düğmesini sol işaret parmağıyla bastırarak, bir süre beklemesiyle ifade etti. Sanki ne söyleyeceğini unutmuş gibi bir hali vardı. Bir nefes alarak koltuğuna yaslandı. Bu halini gören başka bir üçüncü göz, hanfendinin mutlaka müdüre olduğunu düşünürdü kuşkusuz. İstemeye istemeye dâhili numaraya bastı. Önce başını salladı aptalca. Çünkü telefon görüntülü değildi. Sonra 'tamam efendim, hemen alıyorum' deyip kapattı telefonu. Çevik kuvvetli polis memuru ise hiç sesini çıkarmadan olayları izliyordu büyük bir sabırla. Hani bıraksalar en kaba ve halk tabiriyle dalacaktı sekretere ya, içinden binlerce la havle çektiği her halinden belliydi. Sekreter ağır ağır sandalyesini çevirdi. Duvar ile masa arasındaki küçük aralıktan sırtını duvara dayayarak çıktı ve üzeri deri kaplı, kapıyı çalarak kolunu çevirdi. Kapının koluyla birlikte taa içeriye doğru açıldı ve Cemal ile Sabina Alkan'a ve onlara eşlik eden meslektaşına yol verdi. Ama ısrarla kapının kolunu bırakmamaya özen gösteriyordu. İçeri girdiler ve sekreter aynı eksen üzerinde kapının koluyla birlikte dışarıda kaldı. Müdür onları ayakta karşıladı. Belli ki diğer kapıdan yolcu etmişti mühim misa-

firlerini. Polis memuruna dönerek;

—Utkan, film ve raporu aldınız mı, dedi.

—Buyurun müdürüm, burada, diyerek sarı ve küf kokan A-5 ebadındaki zarfı masaya koydu.

—Teşekkür ederim, sen çıkabilirsin, dedi Utkan'a.

—Tamam, efendim, deyip çıktı çevik Utkan.

Müdür özenle, içinde kırılacak bir kristal varmışçasına dikkatle zarfın ağzını açtı. Bu işlemi o kadar geç yapıyordu ki, kendisiyle konuştuğu her halinden belliydi. Tedirginlik ile şüphe arasındaki yolda volta atar gibiydi. Sonra içindeki filmi alıp, incelemeden sağ tarafa koydu. Zarfı elinde tutuyordu halen. İçinden özenle doktor raporunu çıkardı. Acele acele okudu. Okuma değildi bu aslında. Çocukların asfalta çizdikleri karelere sek sek yaparak oynadıkları gibi bir şeydi. Atlayarak okuyor, sonuç olarak ara başlık atılan yerde duraksıyordu.

Sanki zaman durmuştu, öyle bir durumdu ki şehirdeki herkes çalınan bir siren sesiyle, 10 Kasım Atatürk'ü Anma gününe denk bir ciddiyetle olduğu yerde saygı duruşuna durmuştu sanki.

Odanın derin sessizliğini, Cemal ile Sabina Alkan'ın Sibirya'dan beter diye düşündükleri donmuş zamanın ortasına müdürün tok ve sevecen sesi, yüz dereceye varmış sıcak su gibi döküldü. Zaman çözüldü.

- İnanılmaz bir şey bu, dedi müdür. Ben hayatımda her şeyi gördüm ve yaşadım arkadaşlar. Doğuda, Güneydoğuda, Batıda, İç Anadolu'da görev yaptım. Bin bir inanılmaz olaylara karıştım. Tanık oldum milyonlarca imkânsız diye tanımladığımız nice garipliklerle. Ama böylesini... Di-

yerek nefes aldı. Cemal bu cümlenin ardına konan üç ve beş noktalı boşluklardan faydalanarak;

- Müdürüm neler oluyor. Filmlerimiz net mi acaba diyerek işin aslını bir an önce öğrenmek hem de merakını bu espriyle gizlemek için sözü eline aldı.

-Mideleriniz boş çıkmış arkadaşlar, size biz kahvaltı vermedik değil mi?.

- Aç değiliz müdür bey, diyerek sabırsızlığını dizginlemeye çalışıyordu Sabina Alkan.

- Evet, mideleriniz boş. Bu boş mideleri doldurmak bizim borcumuz olsun. Ama kalpleriniz boş değil arkadaşlar. X- Ray'a takılan sizin kalbiniz. Bu filmde kalpler çelikten görünüyor.

- Esprilerinize müteşekkiriz müdürüm ama gerçeğin ne olduğunu söylemeyecek misiniz bize, diyerek sinirlerine hâkim olma gayreti ile kendileriyle alay ettiğini düşündüğü müdürün niyetini anlama çabası arasında bocaladı durdu Cemal.

- Şaka olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar doğaüstü bir durum. Keşke demeyeceğim ama şaka yapmıyorum. Serbestsiniz. Sizi şimdi havaalanına götürecek arkadaşlar ama önce bir kahvaltı yapalım sizinle.

- Müdürüm çok sağ olun ama kahvaltı yapmaya zamanımız yok. Siz en iyisi bize raporu okuyun, biz kalkalım.

Müdür gülümseyerek raporu Cemal'in önüne sürdü. Al sende oku ve benim kadar şaşır bakalım' diyerek arkasına yaslandı.

Cemal raporu eline aldı. Hızlı hızlı okumaya başladı. Birinci bölümde, yukarıda adı geçen şüphelilerin midesinde

herhangi yasadışı bir maddeye rastlanmamıştır. Bu nedenle diğer iç organlarının filmlerini çekme gereğini düşünerek, emriniz doğrultusunda hareket ettik. Diye başlayan uzun bir tahlil yazısından sonra sonuç bölümünde ' tıp dünyasının daha önce tanık olmadığı bir vaka ile karşı karışa bulunduğumuzu ifade etmek isteriz. Bize gönderilen her iki şüphelinin de kalp kapakçıklarının çelik diye tanımlanan maddeden oluştuğu görülmüştür. Ekteki film'de de çıplak gözle fark edileceği gibi, bu durum tıp tarihinde yeni tartışmalara ve araştırmalara yol açacak özelliktedir' bilginize diyerek bitiyordu resmi kaşesi ve imzasıyla dâhiliye doktorunun.

- Demek çeliktenmişiz de, x- ray bize onun için geçit vermiyormuş müdürüm diyerek güldü Cemal

- Ne çeliğidir ki bu diyerek merakla sordu Sabina Alkan. Ortada ya çok komik bir espiri dolaşıyordu ya da Müdür ile Cemal bir olmuş benimle alay ediyorlar diye düşündü Ayna.

- Al, sende bir göz gezdir Ayna Hanım, dedi müdür raporu uzatarak. Raporu özenle okudu. Okudukça yüz şeklindeki dalgalanmalar, gözlerinin mavisinden odaya bir serinlik yayıyordu deniz meltemi gibi. Şaşkınlığını gizleyemedi o'da müdüre dönerek

— İndi bizi haraya götüreceksez, dedi.

- Ereğli Demir Çelik Fabrikasına tabi ki değil mi Müdürüm diyerek espirisini araya soktu Cemal.

- Haklısınız, sizi oraya göndermem lazım ama madem işleriniz var. Şimdilik bu kadar yeter diyerek ayağa kalktı. Sabina Alkan'ın yanına kadar gitti elini iki elinin arasına alarak sıktı. Sonra Cemal'e döndü ona da sevgiyle sarıldı. Halen ayaktaydı ve üzgündü;

- Sizin gibi çelik yürekli vatan evlatlarını böyle karşılamak istemezdim. Keşke daha başka bir yerde daha başka bir güzelliğin masasında buluşmak kısmet olsaydı. Tüm olanlar için üzgünüm. Yasal haklarınızı kullanıp, sizi şüpheli konuma getirdiğimiz için dava açabilirsiniz. Gerçekten üzgünüm. Vatanın sizin gibi evlatlara her zamankinden daha çok ihtiyaç var. Unutmayın ki, bu toprakları omuzlayarak yüceltecek olan sizin gibi has evlatlar olacak. Karşılaştığınız sorunlar ve sıkıntılar sizi yıldırmasın. Çelik yürekliler bir gün bir yerde mutlaka birleşecekler ve altın yılları armağan edecekler bu ülkenin çocuklarına. Sizi asla unutmayacağım. Kapım her zaman açık olacak size. Ne zaman, nerede ve hangi koşullarda olursam olayım. Kendinize dikkat edin. Ve bu raporlardan kimseye bahsetmeyin. Yolunuz ve bahtınız açık olsun. Benden yürek dolusu selam götürün Azerbaycan'a.

- Teşekkür ederem müdürüm, selamınız başım gözüm üstüne, dedi Sabina Alkan.

- Üzülmeyin müdürüm, biz kendimizden emindik ama bu kadar olduğunu da bilmiyorduk. Sayenizde içimizdeki madeni öğrendik. Merak etmeyin, biz inandığımız yolda yürümeye, x- ray dahi olsa engel tanımadan, amaçlarımızın gerçekleşmesi için koşmaya devam edeceğiz.

Tekrar vedalaştılar, bu vatanın yüreği sevgi dolu müdürüyle. Şaşkındılar Emniyet'in kapısından dışarı çıkarlarken. Hiç konuşmadılar. Emniyet otosu onları, havaalanına getirdiğinde kapıda onları Amir karşıladı, yüzündeki nefret katmanlaşmıştı sanki. X – ray'dan geçtiler. X- ray yeniden ötmeye başladı. Kırmızılar yandı. Polislerin şaşkın bakışları arasında onlar dış hatlara yöneldiler.

Biletini aldı, pasaportunu onaylattı Sabina Alkan ve kırmızı şeridin ötesine geçti. Artık dış hatlardaydı. Cemal iç hatların son karesini gösteren mermerin üzerine kadar geldi. El salladı Sabina Alkan'a. "İner inmez ara" dedi. "Ya denk çatmasa ne olacak" Cemal diyerek son espirisini yaptı çelik kalbinin derinliklerine gömerek İstanbul'u. Eller son kez karşılıklı salandı ve Sabina Alkan gözden kaybolunca kadar misafirini bekledi Cemal.

Çelik kalplerin, yaşadıklarını yeniden anımsadı ve gülümsedi kendi kendine. Dışarıya çıkarken karşılaştığı Amire "insanın sünger bir kalbi olup, x- ray'a takılmamaktansa, çelik bir kalbi olup, emniyette konuk olmak çok daha büyük bir şereftir" dedi. Amir, ardı sıra bir şeyler mırıldandı. Belki de küfür ediyordu ama Cemal ellerini ceplerine koyup, ıslık çala çala uzaklaştı havaalanından. Tepeye yükselen uçakların gürültüsüne karışmıştı her şey çoktan. Ve İstanbul yeni bir güne başlamanın hızlı telaşını yaşıyordu yeniden.. Cemal, birileri görecekmiş korkusunu taşıyan bir telaşla etrafını kontrol ettikten sonra sağ eliyle kalbini kontrol etti ve hatta bir ses gelir umuduyla yumruğunu sıkıp bir iki yumruk denemesi yaptı. "Çelik kalp ha! Hem de raporlu oğlum" diyerek bir taksi durdurup bindi.. Kafası dingindi, kalbinde ağır sanayi işçileri çalışmaya başlamıştı bile. Çekiç sesleri arasında, arabanın arkasında uyuyakaldı öylece..

Ereğli Demir Çelik fabrikasındaki, ateş yürekli işçiler inadına çekici indiriyorlardı demire, çeliğe ki, ekmeklerini ve alın terlerini İsrailoğulları'na satmak isteyenlere karşı bir demirci ustalığıyla durabilsinler ve yarınlarının altın yüzlü minik evlatlarına, ateşe karışan terleriyle kazandıkları şerefli bir geçmişi armağan edebilsinler diye.

Mum Evlerindeki Ampul

Sonra o mum evlerinin ışıkları söndürülmeye başladı ve tüm balinaların yağları bitti denildiği bir anda ampuller yanmaya başladı bu masallarda anlatılanlardan daha güzel peri padişahının tahtından daha kudretli ülkede..

Bu kudretli ülkede herkes uyurken, bir gece yarısı Amerika'dan gönderilen dervişin biri başbakana zehir zıkkım içirirken, kurtarıcı olarak geldiğini söylediği o karanlık sokakta, başbakan yardımcısı milliyetçiliğine, liberal yardımcı ise mavi akımın şiddetine kapılarak bir gecede tuz ile buz nasıl birbirini yok eder ve sonrasında tuzun mu buzu yoksa buzun mu tuzu yok ettiği anlaşılmadan, yere sırtüstü yatırılmış bir milletin gözlerine binlerce watt'lık ampullerle ışık işkencesi yapılmaya başlandı..

—Ne garip değil mi?

-Evet çok garipti.. Ama bu ülkede yaşananlar ve görülenlerin hepsi garip değil mi Kerem şimdi bunu çok fazlasıyla garip bulmak belki de kendimizi çok daha oyalamaktan başka bir şey kazandırmaz. Biz yaşadıklarımızın, tek kafalı çift bedenli bebeklerin varlığına dönüştürüp, garipliğimizle uğraşırken, kafamızı ortadan bölüp, bedenlere paylaşmak isteyenler çoktan amaçlarına ulaşmadılar mı bu ülkede. Evet, asıl garip olan bizim kafamızın tek göründü-

güdür. İki bedenin var olduğu bir ortamda, tek bir kafayla idare etmek mümkün mü sence. Bir bedenin kalbi hilafetten, kokuşmuşluktan, irticadan, vatanın bölünmesinden yana atarken, diğer bedendeki kalp, Atatürk Türkiye'sinin ve Cumhuriyetin aydınlık yolunda yürüdükçe mutlu oluyor, heyecanlanıyor. Ama bu kafa yok mu, bu tek kafacılık hastalığı işte bu dert, iki bedeni hiçbir zaman yürütmeye muktedir olmayacaktır.

Kerem, geçmişin o çok uzun yolculuğuna çıktı bu konuşmanın üzerine. Şimdiye kadar hep kendine sorup da bir türlü cevabını bulamadığı soruların, aslında bir labirent bulmaca gibi tek şifre ile çözülebildiğini fark etmişti. Aslında her şey nasılda, kadınların bacaklarını pürüzsüz gösteren, insanı peşinden koşturan bir paketleme haline getirildiğine kanaat getirdi. Cemal'e bir puro uzatarak;

– İç hoca, dumanlansın yeryüzü. Baksana anlattıklarını dinledikçe, ülkenin başına örülen binlerce Çin Seddi'ni nasıl aşacağımızı düşünüyorum da işin içinden çıkamıyorum. Bir kireç havuzu gibiydi sanki her şey. Beyazlığı seni çeker, elini daldırdığında yakıp, derisini indiriyor her şey. Bu nasıl bir oyundur ki, bu ülkeyi yöneten ve kendini şah gibi görüp, her şeye hakim olduklarını çığıra çığıra bağıranlar, bir atın tekmesiyle mat oluyorlar bir gecede.. Bir at, şah'ı mat etme gücünü kimden alıyor hoca.. Zor bulmaca bu aslında.. Bu oyunda ya at asılsız ve nesilsizdir ya şah gibi görünenler, kadı olan bir çingene oğlanın ilk iş olarak kendi babasını asmasıdır. İşin içinden çıkmak zorlaştı be hoca.

Kerem, ülkesinin bağımsızlığı için 80 ihtilali öncesinde ağır bedeller ödemiş olmasına rağmen 80 sonrasında da kurmuş olduğu yeni düzenine ve iyi yaşam koşullarına

rağmen halen "bağımsızlık gönüllüsü" birisiydi. Eğitim fakültesi mezunu olan öğretmen kökenli Cemal'e "hoca" diye hitap ederdi ve iki sıkı dostun ortak derdi memleketin gidişat gibi duran ama yerinde sayan, talan edilen, peşkeş çekilen, herkesin dilini, ilaç yerine yuttuğu durumu tartışıyorlardı sık sık. Onlar çözümün peşindeydiler ama çözüm onların yanına yaklaşmamak için bin bir dalavere çeviren, kadın satıcısı bir pezevenk gibi durmadan şekilden şekle giriyor, yol değiştiriyor, renkten renk alıyor, sabah namuslu, akşam beyaz satıcı oluyordu adeta..

—Demek ki, yıllardır bacakları güzel diye peşinden koşturduğumuz kadının bacakları aslında protezmiş be hoca, dedi Kerem

— Senin masana oturup, üç tane daha fazla içki sattırmak için bin bir hikâye anlatan konsomatrislere dönüşmüş çözüm aslında. Pavyona giden herkese ayrı bir hikâyesi vardır o konsomatrislerin. Karşıdaki adamı kedere boğar, Anadolu'dan yeni gelmiş ve eli henüz kadın eline değmemiş, namus için katil olmaya aday nice delikanlı bu masalardan gözü yaşlı ayrılır.. Konsomatrisi, öz bacısı yapar, onun derdi ile dertlenir. Oysa konsomatrisin derdi başkadır. Daha fazla içki sattırmak ve patronunun gözüne girmek. İşte, bugün ki ortamda da herkes bu konsomatrisler kadar maharetli olmuş. Derviş gibi görünenler, şeyhliğe soyunanlar, dini kullanıp, koltuklara oturanların yanında, dinin pazarlamacılık müdürlüğünü yaparak maaşını Vatikan'dan alan nice konsomatrisler var ki, halkın karşısına her çıktıklarında 'babam bana tecavüz etti' diyen konsomatristen daha az yetenekli değiller, halkı aldatmak, memleketin sorunlarını çözmek yerine, memleketin değerlerini

işgalcilere peşkeş çekmeyi 'ülkenin menfaatine' diyerek herkese yutturmakta. Onların derdi hiçbir zaman, bu ülkenin yarınları, bu ülkenin masum ve mazlum halkı, bu ülkenin bağımsızlığı ve büyük devlet yaratmak için çabalamak olmadı. Onlar, pavyondaki konsomatrisler gibi dışarıdaki gerçek patronlarını memnun etmek ve onlarla hoş geçinmek derdindeler.

Keremciğim, sen hiç Amerika'dan derviş çıktığını duydun mu bu güne kadar. Duymamışsındır. Ben de hiç duymadım. Kardinal çıkar, başpiskopos çıkar, metropoliten çıkar, katil çıkar, Bush çıkar ama derviş çıkmaz değil mi? Biz böyle sanıyorduk şimdiye kadar. Böyle inanmıştık. Ama bir de baktık ki yanılmışız. Buradan çıkıp, Amerika'ya uçan sıradan vatandaşımız sandığımız Kemal Amca, birden bire nurani bir yüzle(!) derviş olarak dönüyor memleketime hem de gecenin en koyu karanlığa büründüğü bir zaman diliminde.. Hem de öyle bir dervişti ki bir gecede memleketin yıllanmış politikacılarını, partilerini ve milletin seçtiği vekilleri çarparak, Nino kasırgası gibi hortumlayıp götürmüştü her şeyi.. Diğer tüm bilindik ve bilinmedik hortumlarla birlikte.

Cemal sigarasından derin bir nefes aldı. Erol, garsondan yeni bir çay istedi. Boğazın maviliklerinde her şey sütliman görünse de, denizin dibinde inanılmaz bir debelenmenin olduğuna artık ikisi de ikna olmuşlardı.

Yaşam akıyordu ve dervişlerle başlayan, zapt edilemeyen sularla(!) devam eden senaryoların ardı arkası kesilmiyordu. Her şey, bir önceki günden daha fazla ucube bir hale giriyor, insan aklı kendini yüzde beşten daha fazla zorluyordu.

Garipti garip olmasına ama tesadüf müydü bu izahı zor, yorumu imkânsız, çözümü mümkünatsız, formülü taa okyanusların ötesinden getirilmiş zehirli manzaralar ve yaşanan gizli kapaklı sırların, kilise küfü kokulu beyaz ve uzun el yapımı, ortasından kalın bir çuvaldızla geçilmiş don ipli mumların kendi dibinden başka yere ışık vermeyen, umumi bir tuvaletten kapılmış sarılık hastalığı belirtisi ölgün ışığı. İnsan ayaktan at tırnaktan üşürmüş atasözündeki gerçeklik kadar abartısız ve kabul edilebilir bir içe bakıştı aslında her şey.

Kim tesadüfü savunabilir ki böylesi bir ulu ortalık için. Güpegündüz şah damarı kesilen bir boğanın çılgınca ama çaresizce çırpınışını seyreden, elindeki devasa İngiliz yapımı paslanmaz çelikten yapılma keskin bıçağıyla bir matador pozu verirken mahalle kasabı. Tabi ki tesadüf değildi hiçbir şey. Albert Einstein ünlü izafiyet kuramındaki (Enerji= kütle ve ışık hızının karesi) E= mc2'de nasıl tesadüfün yeri yoksa bu işte de tesadüf olan hiçbir şey yoktu aslında..

Ama hala şıhların cirit attığı, üfürükçülerin ayak kirlerinin içilerek medet umulduğu, falcıların insanlara ömür biçtiği, bilim ve bilimselliğin "günah", "şeytan icadı" sayıldığı bir ülkede elbette ki dervişin o güçlü nefesiyle çarpıldığımıza da inananların sayısı hiç de az değildi..

Ve dervişin geldiği yerden ışığını alan mum evlerinin artık daha açık ve aleni kendini kabul ettirmesi gerekiyordu. Mum Evlerinin Yeşil Kardinali biraz yaşlanmış, torbalı canlılar grubundaki gözleriyle yeni hedefler seçmişti. Ortadoğu'nun sıcakkanını içmek, Kafkasya'nın dumanlı dağlarına şahin olmak için can atan, Afganistan'ın zengin toprak-

larına yerleşip Çin'in önüne uzay seti kurmak için planlarını çoktan gündem yapan Amerika, elindeki yeşil yolun Yeşil Kardinali'ni öz vatanına götürürken (!) mum evlerini biraz daha ışıklandırma oyununu sahneye koymanın zamanının geldiğini duyurmuştu. "Beraber yürüdük biz bu yollarda" şarkısıyla... Ve bir baba Amerika sahaya inerken, mumların ışıklarına biraz can vermek için düğmeye bastığında sonbaharın en hüzünlü aylarından birini yaşıyordu masal ülkenin gökyüzü ve bereketli toprakları.. Ekim.. Ağaçların hepsi çıplaktı, rüzgârların hepsi karışmıştı. Bir gün lodos, bir gün keşiş, ertesi gün kardinaliz daha ertesi gün deli poyraz esip duruyordu memleketin başında.

Sonbahardı.. Ekim'di. Ekilen her şey sonunda biçilmeye mahkûmdu. Ekilen her şey sonunda değirmene, makine dişlilerinin arasına, fırınların karasına ve midelerin kıvrımlarına girip oradan başka bir çıkış yolu bulmaya mahkumdu.. Ve aylardan Ekimdi ve sonbahardı en kötüsü. Her şey çırılçıplaktı. Apaçıktı. Ortadaydı. Anadan üryandı..Dağların tepelerinde hain pusular kuruluyordu, memleketin düzlüklerine dinamitler yerleştiriliyordu. Mavi akıyordu Karadeniz, serine dönmüştü Ege'nin sıcak suları ve Marmara'nın deli koylarında Galata Kulesi civarında of ver, püf al tadında yeni pazarlıklar yapılıyordu. İstanbul'un boğazına dayanmış Yunan bandıralı kuru olduğu ama aslında çoktan ıslanmış bir yük gemisinin ardından bıraktığı isli bir sabahın ilk mahmurluğunda.. Mum evlerinin vadi dolmuştu ve artık rüzgâra dayanıklı bir güzergâh, bir karargâh, bir Amerika Muhafızları Grubu gerekiyordu. Kurdu muhafız alayını Amerika. Başına da, apoletsiz ama iş bitirir bir varoş kabadayısı koyarken beraber yürüyeceklerdi büyük Ortadoğu'nun kalbini deşecek, Irak'ı dümdüz edecek, İran'ın gözlerini oyacak, Suriye'yi İsa-

vari çarmıha gerecek günlerin ve planların yer aldığı kara kaplı bir kitabı hatmederlerken beraberce 'bu sevda bitmez' nakaratında horon tepeceklerdi..

Yokluğuna dayanamayacağı miktarda dolarları, kavuşmak istediği bir koltuk hayali, gitmek istediği birçok ülke özlemi olan bir Nimmetyar sofusunu getirerek, Edison'un dünyaya armağanını (!) masal ülkenin Mağara kafalı, paradan başka dinleri olmayan, denize düştüklerinde siyon yılanına sarılan, kurtuluşa çıktıklarında ise saltanatın hayallerini Abdülmecit'in müzeye çekilmiş kayığında hayal edenlere sundu bu muhteşem hediyeyi.

Ama onlar birer fitil olduklarını çok sonra anlayacaklardı. İlk önce kandilin içine sonra müsait bir yere konulacaklarını fark edeceklerdi ve her şeye çok geç kalınmış olarak...

Hediyeyi almak gerekiyordu, lakin bu hediye öyle gönülden geçen, yürekten seçilen ve karşılık beklenmeden verilen bir hediye mi olacaktı?..

— Olmayacaktı tabi ki, dedi. Kerem, ayağa kalkıp yeniden bir ıslak puro yakmak için iç cebinden çıkardığı muhtar çakmağını çakarken.

—Olmadı da zaten, bu maddenin gerçeğine aykırıydı. Yani maddenin katı hali, sıvı hali ve buharlaşması nasıl doğalsa, bu hediyenin karşılığında daha büyük bir hediye almakta o kadar doğaldı. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez sen de bilirsin, ben de bilirim, atalarımız yüzyıllar önce bilmişlerde Amerika mı bilmeyecek, diyerek önündeki meyvelerden bir can eriği attı ağzına Cemal.. Sonra, eriği ağzında dolaştırıp durdu ve ağzındaki erikle birlikte içindekileri dökmeye devam etti; Verilen ampulün karşılığında is-

tenen kocaman bir bölgeydi. Büyük Ortadoğu'ydu ve Türkiye'ydi.

Kurtuluş Savaşı destanının yazıldığı, Çanakkale'nin bir mızrak gibi düşmanın yüreğine saplandığı, Mustafa Kemal'in halkıyla birlikte yürek yüreğe, omuz omuza Anadolu'da yaktığı meşale ile tüm dünyaya kabul ettirdiği Türkiye..

Ama beyinleri karanlık bir mağara, ellerinde kocaman bir ampulle orta yerde çıplak dolaştıklarının farkında bile olamayanlar, kenar mahallelerde top koştururken, Afganistan'ı Amerika'ya peşkeş çeken zihniyetin başının, dizinin dibinde bir kul gibi el pençe duranların böyle bir alış verişte çok da kaybedecekleri bir şeyleri yoktu.. Kazanacakları ise çoktu..

- Haklısın hoca, ama kaçımız bunun böyle olduğunu biliyoruz ki. Bu memleketin kendini aydın diye tanımlayan bahtsız karanlık severler bile her şeyiyle bu ampullere o ince telleri yetiştirmek için kuyruğa girmediler mi. İş dünyasının kralları, altın tepside güven mektupları sunmadılar mı? Sundular. Sıradan, ekmek derdinden başını kaldıramayan, tarlasındaki hıyarı, çayı, fındığı, şekerpancarını bir vicdansıza kaptırmamak için didinip duran vatandaş ne yapsın.. Düşündükçe, gariban halkın çilesinin ağırlığını daha iyi anlıyorum.. Bu halk, tarih boyunca, kendi ağırlığının iki katı gülleler taşıya gelmiş hoca. Halkı suçlamamak gerek. Satılmışları ifşa etmeyi başarmadıkça bu ülkenin yarınlarını ipoteklerden kurtarmamız mümkün görünmüyor.

- Mümkün Keremim, her şey mümkündür. Yeter ki inanalım. İnanarak yola çıkanların hepsi sonunda zaferin altın tacını takmaya muvaffak olmuşlardır. Bu vatanın sahipsiz olmadığını, bu halkın kahraman ve inançlı olduğunu

unutmadığımız sürece, onların yanı başında yer alıp, yüreğimizi onlara sunmayı başardığımız gün, zafer bizim olacak. Şimdilik her şey karşı gücün cüzdanına işliyor görünse de bir gün güneşin ışınları, tek gözlü gecekondusunda, yedi çocuğuna bulgur pilavı yapan, otuzundaki Hatice ablanın inancıyla bu vatanın gerçek sahiplerinin içini ısıtacaktır. Tek yol, davaya ve vatanın bölünmez bütünlüğüne inanmaktır. Bundan öte köy yoktur.

- Haklısın hoca, hem de çok haklısın. Belki de biz bugüne kadar tüm olanları hayra yorma gafletine düştük. Belki de bundandır bize biçilen bu dar libaslar. Görünen o ki, ya terzi olup söküğümüzü dikmek için gecemizi gündüzümüzle evlendireceğiz, ya da çıplak dolaşmayı kabul edeceğiz. Öyle inanıyorum ki, terzi olmaktan başka hiçbir şansımız yok. Eğer biraz daha gecikirsek, bu gaflet uykusunu uzattırırsak, bizi tamamen soyup, anadan üryan ortalığa salacaklar..

- Evet, bize kefen biçtikleri için kendinden geçenler, kendileri için hazırlanan mezarları göremiyorlar bile. Ama bir gün o mezarlara namazsız, cemaatsiz gidecekler. Şunu çok iyi biliyorum ki, adamın altına koltuk koyup onu kral yapanlar, koltukların arkasına derin kazılmış, çukurdan beter mezarları hazırlamış oluyorlar her zaman. Tarih bunun inanılmaz örnekleriyle doludur.. Bir göz atmak yeterlidir tarihe. O her şeyi açık ve net bizim önümüze koyma gücüne sahiptir Kerem. Bu topraklar, bin yıldır bu örneklere defalarca tanıklık etmiştir ve bundan sonra da etmeye devam edecektir.

Kerem karmakarışık olmuştu. Bu nasıl bir işti ki her taşın altından başka bir haşarat çıkıyordu ve ülkenin yarın-

larına ortaklık etmek isteyen bin bir suratların her biri Brahman mızıkacıları gibi bir başkasının sırtına çıkarak, ülkeyi boşluğa, umutsuzluğa ve çaresizliğe itiyordu. Cemal'in anlattıklarını düşündü saatlerce. Uykusu kaçtı. O gece hiç uyuyamadı. Şah'ın ata nasıl mat olduğunu, piyonların nasıl filleri ezdiklerini düşündü. Satrancın namusu kirlenmişti artık. Ustaları alt ediyordu bilgisayarlar. Ve uzaktan kumandalı beyinler, ülkelerine ihanet ederken, vicdanlarını Amerika'nın serin sularında yüzdürerek ferahlıyorlardı. Anadolu'nun ücra bir köyünde, 'hadi kızlar okula' diyen çığlıkları yine zorla evlendirilip okula gönderilemeyen kızlar duyuyordu bir de karanlıklar. Bir adam kızını kurşunluyordu, namusunu temizlemek için, boğazına kadar namussuzluğuna inat. Tarla kavgasında beş kişi ölüyordu ve memleketin aydınlık yüzlü, düşünce insanları bombalarla havaya uçuruluyordu da, verilen başsağlığı ilanlarında 'faili meçhul örgütü' hainlerin eliyle hızla güçleniyordu.

Cemal, akşamın kızıllığını arkasından savurup yavaş yavaş gökyüzünün koyu mavi örtüsünü üzerine çeken güneşin gidişine dalmış, günlüğünün sağ üst tarafına günün tarihini attıktan sonra Önüne çıkardığı Ortadoğu haritasının sınırlarını dolaştı kırmızı bir kalem rehberliğinde. Nereye dokunsa kanıyordu Ortadoğu'nun her tarafı. Sonra büyük Ortadoğu'nun sınırlarına doğru yola çıktı. Afganistan'dan Hazar'a, Kafkasya'dan Kuzey Afrika'ya uzanan yangın yerinin başkentini oluşturan Mezopotamya da soluklandı. Bu gizli haritada her şey öylesine ustaca hazırlanmış ki, piyonların her biri bir ülkenin gizli bir köşesinde pusuya yatmış, ileri diyecek gizli gücün işaretini bekliyorlardı. Ve kendini "Büyük Ortadoğu projesinin gönüllü savunucuları" diye adlandıranların bu ülkenin en tepesinde yer aldıklarına bir

türlü inanamıyordu. Kimdi bu ülkeyi yönetenler. O gizli ellerin sahibi ne zaman ortaya çıkacaktı. Ne zaman? Soruların cevabını bulmakta zorlanıyordu artık. Büyük Ortadoğu diye adlandırdıkları tüm bölgeyi aslında büyük bir ateş kuyusuna çevirme planından başka bir şey değildi görülenler. Kan, kin ve nefretle yürüyen güçlerin, insanlığın soyunu kurutma projesiydi bu. Her şeye tek başına hâkim olmak ve Ortadoğu'nun kökünü kazıyarak yine Ortadoğulu satılıklarla işbirliği yaparak, dünya imparatorluklarını ilan etmekti tüm plan. Bu planda yer alanlara ise kıytırık bir koltuk veya "Barzani tarzı bir iktidar" sunulacaktı.. Devlet yerine derebeyliği, efendi olmak yerine kazaskerliği hayal eden çadır beyinlerin kaybedeceği neleri vardı ki uykuları kaçsın..

—Hiçbir şeyleri yoktur, dedi kendi kendine Cemal. Kaybedecekleri bir şeyi olmayanla savaşmak savaşların en berbat olanıdır ya. Her türlü sonuç onların kazanımı olacaktır çünkü kaybedecekleri bir şeyleri yoktur.. Ülkesinde yaşanan hainlikleri ve nice satılmışların gerçeklerini yazmaya devam ediyordu Cemal. Yüreğindeki derin yaralar kanıyordu her dakika. Çarenin, bi çareliğindeki o bahtsızlıkların hepsini yaşıyordu. Kocaman elleri olsun, kocaman kocaman bir cüssesi, kurşungeçirmez bir vücuduyla, görünmez olmak istiyordu. Sonra bu ülkenin başına kokuşmuş çoraplarını örmek isteyenleri bir bir bataklıklara sürmek ve açlıktan ağlayan bebeklerin sesine tatlı bir gülücük olmayı yürekten diliyordu.

Olmuyordu işte. Analar, şehitlerin tabutlarına sarılıyor, kardeşler içlerini parçalayan bir volkan kadar korkunç bir patlamanın nişanesi bu acıya karşı direniyor 'vatan sağolsun ' diye haykırıyordu da, sesleri duvara çarpıp yine kendileri-

ne aks olarak geri dönüyordu. Berbat bir dönemin eşiğindeydiler yine. Dünün itilaf devletleri yine amaç birliği yapmış, omuz omuza vermiş, hayallerinden çıkaramadıkları ve sahip olmak için tetikte bekledikleri bu bereketli, merhametli ve şanlı toprakları elde ederek Sevr'in rövanşına hazırlanırken, düşünen ve düşünmeyen herkesin sağır ve dilsiz bir şekilde, donakaldıklarına tanıklık ediyordu Cemal ve yaşanmış binlerce acıyı yeniden anarak kaleme alıyordu.

Sait Molla'nın İngiliz rahip Bay Frew'e Kurtuluş Savaşını durdurmak ve İngiliz Mandasının kabulünü sağlamak için verdiği ibret ve iğrenç çabayı içeren sekizinci mektubuna bir göz atarsak bu masal ülkede kimlerin nelerle meşgul olduğunu ve hangi hayaller peşinde olduklarını daha iyi anlarız' dedi usulca. Sonra Molla Sait'in ibretlik mektubunu tekrar okudu. Bir daha okudu:

"Aziz Üstat,

Seçimleri geciktirmek ve geri bıraktırmak için gerek Mustafa Sabri ve gerek Hamdi ve Vasfi Efendi'lerle talimatınız çerçevesinde uzun uzadıya görüştüm. İşi kabul ettiler. Seçim bölgelerinde propagandalar başladı. Gereken şahısları elde edecekler. Bol para dağıtmak suretiyle oyları dağılmaya uğratacaklar. Padişah'ın bu hususta aydınlatılması çok gereklidir. Maksada sizin yüksek görüş ve tedbirlerinizle ulaşacağımızı temin ederim, üstat. 26.10.1919 Sait..

Aklına yürekli bir Türk Askerinin İskenderun Limanı'nda bir Amerikalı askeri yere yatırıp silahını elinden aldığı anın tüm detaylarını daha dün gibi hatırlayan ve hatırlatan Cemal yaşananlardan sonra dâhili ve harici işbirlikçilerin şimdi; Amerika'da saltanatlar, eğitim imkânları, özel uçaklar, özel Mercedes'ler ve her yerde pohpohlanmalarla

vatanlarına ihanet etmelerinin ödülünü çoktan aldığını da biliyordu, bu ülkede yaşayan ve gerçekler karşısında eli kolu bağlanan tüm vatanseverler gibi...

Rüya olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar süslü bu yaşamın ortasında şehitlerin kanı, anaların gözyaşları, vatanın bölünmez bütünlüğü, ordunun peygamber ocağı oluşunun ne önemi olabilirdi ki(!)..

Onlar için vatan, paranın geldiği yer, şehitlerin kanı "ee olsun madem burada yaşıyorlar, bir bedeli var", bölünmez bütünlük "bölünsen ne olur ki", peygamber ocağı ise artık yobazlıktı.. Gömlekler değiştirilmişti çoktan. İsrail marka gömlekler, ayakkabıların altına özel kakmalı isimler, çoraplarda özenle işlenmiş isimlerin baş harfleri(!)ni medeniyetin bir parçası zannediyorlardı nihayetinde. Ayaklar altına alındıklarını, kendi kendilerini çiğnediklerini ve isim soy isimlerini işledikleri çoraplar gibi koktuklarını asla düşünmeye vakitleri olmadı.

İsimlerini ayakkabıların tabanına, baş harflerini çoraplara kazıtmaktan öte bir iş başarmaları da beklenemezdi zaten.. Onların eserleri çorapları gibi kirli, ayakkabıları kadar uzun ömürlü olacaktı. Babil'in yaptıklarını yapıyorlardı. Asma bahçelerinin bahçıvanlarını yok etmek oldu ilk işleri.

Ülkesine sevdalı ne kadar isim varsa tek tek listelenip CIA'ye fakslanıyordu.. Ve başlarında Yeşil Kardinal'in olduğu o paslı ama birbirine kin ve zulümle zamklanmış hainler ambarı tarafından.

Ve bir ampulün ömrünün ne kadar sınırlı olduğunu bilemeyecek kadar kör, yanan ampulü değiştirmeye güçleri yetmeyecek kadar cahil olduklarını, gaz lambasının ışığında kaldıklarında anladılar.

Kumdan Kaleler

Samarra'dan, Felluce'den ve Bağdat'ın tenhalaşmış yüreğinden getirilerek kendisine armağan edilen, Ortadoğu'nun en kıymetlisi olan altın sarısı, petrol kırmızı kumu sevinçle döktü yere. Koyu yeşilden açık yeşile doğru renk değiştiren sarığıyla fetvalar veren Yeşil Kardinal Ferdinand Bilen..

Filistin'de sekiz yaşındaki Ömer, babasının kucağında bir İsrail Askerinin vahşi kurşunuyla can verirken, Yeşil Kardinal, Atlantik kıyısında, üç Yahudi çocuğun ölümüne ağıtlar yakıyordu Türkçe olarak..

Ömer'in gözlerini oyan İsrail'in tapınak şövalyelerine boynundaki istavroz'u öperek dua eden Yeşil Kardinal, sahte gözyaşlarının arasında kendine küçük bir kayık yaparak yüze yüze Atlantik ötesinde ki rüyasının ülkesi Amerika'da keyfine bakıyordu... Ardında dünyanın her yerinde her biri bir kilise vazifesi gören, her bir Vatikan'a kan ve can verecek şekilde yetiştirilen binlerce genç beynin yıkandığı ve daha Şerife Ananın deyimiyle vaftizlendiği o kocaman kovaları andıran, karanlık bir kilise duvarının dibinde bir kazan gibi kurulan ve gerçekte Anadolu da çamaşır yıkanmak için kullanılan kazanımsı vaftiz kazanlarından farkı olmayan yüzlerce okulunu, papaya para basan finanssal kurum-

lar ve Ortadoğu'nun ve Türkiye'nin kanını emeceği günlerin hayallerini kuran kendi davalarının adamlarını yetiştiren mum evlerinin yönetimini Türkiye'deki yakın diyalog dostları ve dinler arasında kendi dinlerini baş tacı eden hahamlara, papazlara, metropolitenlere ve kara yüreklerini temsil eden kara cüppeli rahiplerine bırakarak gidiyordu...

Irak'ta Ebu Garip hapishanesinde Negro bir komutan insanlığın yüzünü yere seren sahneleri çekmek için deklanşöre basıyordu köpek gibi sırıtarak ve inadına kurşun sıkmıyordu "ya Allah ya Muhammed" nidalarını çığlığa çeviren Mahmudi'nin kalbine..

Ve Yeşil Kardinal okyanus kenarındaki villasında Yahudi çocuklarına ağıtlar yakıyordu, Irak'lı kadınlara eşleri, kardeşleri ve çocukları önünde köpekçe tecavüz ederlerken coniler..

Etten Kiliseler

Gözü yaşlı Yeşil Kardinal, önüne yığılı duran o sıcak kuma ellerini daldırarak gökyüzüne baktı.. Çocuklar gibi gürledi... Çocuktan öte şendi... Ve kendi kendine bir konuşma düzenledi. Sonrasında ekledi karanlığın o koyu kirliliğinde kaybolup giden sesiyle usulca ve korkakça "Bir kilise yapmalıyım bundan.. Hayır, yeni bir kiliseye gerek yok. Ruhban okulunu yeniden onarmalı ve Adaların en tepesine "yükselmeliyim.. Hem de İsa'nın yanına kadar" diye kendi kendine söylendi.. Sonra kocaman bir hayal kurdu.. Bu bir Amerikan rüyasıydı aslında. Kendini bildi bileli hani o Doğu'nun soğuk gecelerindeki masalları dinlediğinden beri hep bu rüyayı görür olmuştu. "Ama buna imkan yok" demişti her sabah uyandığında..

-Ne zaman gelecekti o emir?..

-Neden gecikmişti Vatikan?...

—Yoksa bir yanlışım mı oldu?" diyerek hayıflanmaya başlamıştı.

-"Bu kadar emek boşa mı gidecek yani.. Resmen bir Müslüman gibi yaşıyorum... İnsanları İslamiyet'e sıkı sıkıya bağlıyorum ve hiç durmadan ağlıyorum, ne yani bu ağlamalarım, bu sahte de olsa benim vücudumdaki tuz oranını hızla tüketen gözyaşlarım beyhude mi akacak yani"

-"Yok canım olur mu öyle şey" diye kendi kendini cevapladı, sonra "olmaz değil mi?" dedi ihanetle bir kurbağa batağına dönüşen yüreği.. İçinde inanılmaz viyaklamalar geliyordu son zamanlarda. Bir kurbağa korosu kümelenmişti kalbinin en derin ve serin ve sulu yerine. Kurbağalar durmadan çoğalıyordu içinde.. O simsiyah larvalar kuyruklarını sallaya sallaya Kardinalin içinde göbek atıyorlardı.. O nedenledir ki Kardinal uzun bir zamandır uyuyamıyordu.. Sonra başının üstünden develerin geçtiğini duymaya başlamıştı Doğu'daki son gecelerinde.. Kafasının içi kumdan bir sahraydı... Oysa Araplardan ve Arap çöllerinden nefret ediyordu. O Arap çölleri değil miydi ki kendi elleriyle duvara mıhladıkları ve şimdi de önünde diz çöktükleri İsa'yı ve hazırladıkları dört yüz sonra da indire indire küçülttükleri dört İncillerini hükümsüz kılacak son Peygamberi dünyaya müjde olarak göndermişti...

Tur dağındaki Musa'ya inat, Hira dağından nefret ediyorlardı bütün kardinaller..

-"O Hira dağını da bir gün yerle bir edeceğiz. Bakalım o zaman ne yapacaklar şu dinsiz Müslümanlar" diye bağırmaya başladı..

"-Ne o çıldırıyor muyum ben neler oluyor bana" diyerek kendini toparlamaya çalıştı Ferdinand Kardinal..

-"Galiba çıldırıyorum" dedi usulca. ...

-"Papa hazretleri buna daha ne kadar seyirci olacak.. Ben bu zulmü daha ne kadar yaşayacağım.. Muhammed'in dinine boşu boşuna mı hizmet ediyorum... İsa adına bir haber gönder Papa" diye inlemeye başlamıştı bizim Doğu'nun hoca efendisi...

Hafız Niko

Tahsin ile Niyazi daha ilkokul dördüncü sınıfta idiler. Babalarından ve dedelerinden etkilenerek sabah namazını kılmak için ilk defa camiye gitmeye karar verdiler. Heyecandan her ikisini de uyku tutmamıştı ve hiç uyumadan buluştular caminin önünde. Birlikte girdiler camiden içeriye. İçerde Hocaefendi ile birlikte dördü sakallı dede olmak üzere yedi kişi daha vardı. Ve bir de Hocaefendi'ye müezzinlik yapan on dört yaşındaki Nurullah.

"Günaydın" dedi Tahsin herkese. Camidekiler başını çevirip ters ters baktı gelen bu iki çocuğa. Anlayamadı bu bakışları Tahsin ile Niyazi. Derken Hocaefendi "Allahuekber" diyerek namazı başlattı. İki rekât farzın da ardından namaz bitti ve akabinde ki tespih ve dua faslı ile sabah için gerekli dini vecibe yerine getirilmiş oldu.

Cemaat tam dağılmak üzereyken "bekleyin bir dakika" dedi Hocaefendi. Cemaat alışkındı Hocaefendi'nin namaz sonrası açıklamalarına ve beklediler.

"Cami, Allah'ın evidir ve Allah'ın evine girilirken 'günaydın' denilmez. Selamunleyküm denilir. Günaydın kelimesi, Komünistlerin işidir. Sakın bir daha bu sözü kullanmayın tamam mı" diye azarladı Tahsin ile Niyazi'yi Hocaefendi.

Çocuklar neye uğradıklarını şaşırmışlar ve büyüklerinin yanında bir o derecede de mahcup olmuşlardı. "İyi ama öğretmenimiz sınıfa girerken bize hep 'günaydın' der" diye itiraz edecek oldu Tahsin. Hocaefendi daha da sinirli bir ses tonu ile "iyi o zaman siz de öğretmeniniz gibi yapın ve bir daha günaydın diyecekseniz, bu camiye gelmeyin" dedi.

Cemaatten ne bir tepki vardı ne de bir yorum. Öyle ya Hocaefendi'den daha mı iyi bileceklerdi caminin ve namazın kurallarını.

Tahsin çok üzülmüştü bu azarlanma karşısında ve başladı cami çıkışında ağlamaya. Niyazi ise nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. O sırada on dört yaşındaki müezzin Nurullah geldi ve Tahsin'in saçlarını okşadıktan sonra "üzülme bu hocaefendi hep böyle aksi bir adamdır" dedi.

Ferdinand evlenmemeyi tercih etmişti. Soğuktu Doğu'da geceler ve uzun zamandır tek başına kalmıştı Kardinal Ferdinand. Niko Ermeni asıllıydı ve Ferdinand'ın yetiştirmesiydi.. Niko ondört yaşını yeni bitirmiş bir çocuktu.. Sarı ve düz saçları, yukarıya kalkık, burun delikleri aleni bir şekilde yüzüne yapışmış gibi duran burnuyla dikkat çekiyordu ona ilk bakıldığında. Uzun boyu nedeniyle yaşını olduğundan büyük gösteren, ince ve uzun yüzünde derin bir hüznün çizgilerini taşıyan, kimseyle konuşmayan, camiye gittiğinde hocafendi'ye en yakın yerde oturup, gözlerini kapatarak bir şeyler mırıldayan Niko..

Niko yalnızlığın bir diğer ismiydi Hoşgören köyünde... Yetimdi ne de olsa ve herkes bu yetim çocuğa bakmak ve onun kalbini sıcak tutmak için yarışıyordu..(!)

Çünkü Hoca Efendi Niko'yu insanlara "kimsesiz bir

çocuk, anne babasını çok küçük yaşta sel felaketinde kaybetmiş. Orda kimsesi olmayınca bizim akrabalarımızda onu bana gönderdiler.. Bana hem arkadaşlık yapıyor hem de yoldaşlık. Burada hem hafız olacak hem de ben olmadığım zaman müezzinlik yapacak köyümüze" diye tanıtmış ve Niko'ya tüm köy halkının acımasını sağlamıştı... Köylü Niko'yu "Nurullah " diye tanıyor ve Anadolu insanın o sımsıcak dostluğunu, insan severliğini ve acıma duygusunu sonuna kadar Niko'ya yani hocaefendinin onlara söylediği ismiyle Nurullah'a gösteriyorlardı. Ve işte Anadolu'nun o güzel insanları, Niko'nun ve Ferdinand'ın asıl yüzlerini ve Ferdinand'ın iğrençliklerini asla öğrenemeyecek ve onlara "âlim ve âlim adayı" insanlar olarak büyük bir sevgi ve saygı göstermeye devam edeceklerdi...

Taa ki hocafendilerinin tayini çıkıncaya kadar ve sonrasında kendi hayatlarına kaldıkları yerden devam ederek, yaşanan hiçbir gerçeği fark etmeyerek yeni gelen hocaya aynı dostluğu göstererek yaşamlarına devam edecekleri güne kadar..

İşte tüm bu gerçeklerden habersiz cemaat ve Hoşgör köyünün ileri gelenleri zaman zaman hocalarını evlendirmek için de üzerlerine düşeni yapmak için harekete geçiyorlar ve çeşitli yöntemler arıyorlardı.. Bu durumdan hoşnut değildi Kardinal Ferdinand ve sık sık evlenme sorularıyla karşılaşıyordu..

-"Hoca neden evlenmiyorsun" diyen köylülere inanılmaz hikayeler uydurmuştu bugüne kadar.. Niko'nun yüzüne her baktığında köylülerin "neden evlenmiyorsun " soruları geliyor aklına ve yamacına çağırıyordu Nikoyu.. Niko zaman zaman Kardinal'i köşeye sıkıştırıyordu. Çoğunlukla

Niko böyle durumlarda kızmaya başlardı ve "nasıl biri olduğunu köye yayacağım" diyerek tehdit ederdi. İşte o zaman da Kardinal ise küplere biniyor ağza alınacak veya alınmayacak, akla gelmesi imkânsız, edep ve hayâda hiçbir zaman kendine yer edinemeyen, gün yüzü görürse insanlık adına patlayarak ortalığı pisliğe boğacak ne kadar küfür biliyorsa – ki Kardinal'in küfür dağarcığı oldukça ve hatta bayağı bayağı genişti. Asgari altı yüz altmış altı kelimeden başlıyordu. Ve küfür ederken, kanı çekilmiş, ecinnilerinkine benzer beyaz ve ince dudakları titriyor "Eğer böyle bir şey yaparsan seni Rusya'ya gönderirim. Orada piyon olursun, bu rahatı da çok ararsın. Sibirya da piyon olmak işine geliyorsa ve sende gidip ölmek istiyorsan, anneni ve babanı, kız kardeşin Matruka'yı bir daha görmek istemiyorsan şimdi çık dışarı ve tüm köye sana öğrettiklerimi anlat.. Ama kaybeden ben olmam Niko. Bunu o sarı kafandan çıkarma.. Daha olmadı seni öldürür, köyün altındaki boş ahırın yıkık duvarının altına gömerim. Kimsenin ruhu duymaz. Anladın mı Niko! Anladın mı İsa'nın cezası!"

Niko, bir kenara büzülüp, o çocuksu yüzündeki derin kedere bir Erivan haritası çizercesine tüm sinir damarlarının dışarı taşmasına izin verirdi... Çocuktu Niko ve babası onu Kardinal'in yanına gizli misyoner olsun diye göndermişti.. Ama yaşadıklarının ne olduğunu bile çözemeyecek kadar çocuk, ağlamaktan ve susmaktan başka bir çözüm bulamayacak kadar masum ve çaresizdi. "Ferdinand'dan nefret ediyorum, Ferdinand'dan nefret ediyorum." diyerek her ağlama seansına başladığında, karanlığın içinde kara cüppesinin içinde başına dikilen ve korku dedesi halini alan Kardinal'in o vahşi pençesine düşüyordu yeniden yeniden...

Niko, Kardinal'in Hoşgör köylülerini kandırdığını ve bu yalanların bir gün ortaya çıkması için gizli gizli dua ediyordu. Çünkü Niko, Kardinal'in inandığı ve dua ettiği her şeyden nefret ediyordu... İsa'dan, Oğul'dan, Meryem'den ve evlerinin o gizli bölmelerinde ve o karanlık dehlizlerdeki mumlardan... Onun için dua ederken Müslüman'ca dua edip intikam alıyordu Kardinal'den. Gerçekte ise Niko yani herkesin bildiği ismiyle Nurullah neye ve kime inanacağına henüz karar vermemişti. Onun için Tanrı hala bir muammaydı ve eğer gerçekten bir Tanrı varsa neden bu Kardinal'in zalimliklerini ve iğrençliklerini görmüyor. Neden beni ondan kurtarmıyor. Çünkü ben bir çocuğum ve bu yaşadıklarıma karşı duramıyorum" diye sızlanıp duruyordu geceler boyu. Bir tanrı edinme ihtiyacını Kardinal'inkinden farklı birine dua ederek gideriyordu böylece. Yine karanlık ve soğuk bir akşamın Anadolu köyündeki çaresiz yalnızlığının yaşandığı bir andı.. Köpeklerin havlamasına dağlardaki kurt ulumaları karışıyor, ıslık çalarak çamurla birbirine sevdalanmış taş duvarlı, mertek kolonlu, yıldızların ara açıklardan içerideki bebeklere gülümsediği, toprak damlı Doğu Anadolu'nun yürekle ısıtılan evlerindeki herkes ılık bir nefesle horlarken, Ferdinand içindeki şeytan ateşine bir türlü çare bulamıyordu ve yanıbaşında uyuklayan zavallı Niko'ya seslenerek

-Niko'm gel buraya sana bu gece yazdığım güzel mısralarla yüreğini okşayayım, gel hadi yetişmen lazım, uyumak haramdır bilmez misin . ? Dinle bak şimdi; Osmanlının kadınlardan oluşan bir haremi ve ağası vardı bizim oğlanlardan oluşan haremimiz kocaman bir kilisedir bilir misin sen. Orada soluklanır büyükler. Ziyaret için değil şehvet için ödüllendiririliz biz. Ama görünüşte herkes ziyaret sanır

bu gidişatları. Bu da bizim gizli sırrımız olsun Niko" dedi..

Niko, oturduğu yerden kalkmadan, kulaklarını tıkadı. Ama bu Kardinal'in konuşmasına engel olmadı.. Buz gibi taş duvar da en az Kardinal kadar acımasız ve geçitsizdi... Kardinal Niko'yu kolundan yakaladı ve "kulaklarını tıkamadan dinle" beni dedi...

Niko korku içinde mırıldanarak "bana öğrettiğin her şey yalan Ferdinand.. Yalan. Sana inanmıyorum. Hani bana öğrettiğin, Tanrı Arapları yarattıktan sonra pişman olmuştu" yalanı var ya. Bence Tanrı Kardinalleri yarattıktan sonra pişman olmuştur. Tüm pislikleri yapan sensin.. Senin söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım bundan sonra. Çünkü sen utanmaz yüz, tükenmez söz, ağlayan gözsün. Kendin kuş tüyünde yatıyorsun, müritlerine de kuru ekmek tavsiye ediyorsun. Rıza Amca daha doğru şeyler söylüyor. Rıza amca bana senin yaptıklarını yapmıyor, senin anlattıklarını anlatmıyor. Metin ile oyunlar oynuyoruz, ses çıkarmıyor. Bana yemek de veriyorlar ama senin yaptıklarını yapmıyorlar. Hani beni rahip yapacaktın." Diye itirazlarına devam etti.. Kardinal bu kez alttan almaya başladı. Torbacıklı gözlerini açarak seslendi;

-Rahip olacaksın tabi Niko'cum.. Sen de rahip olunca aynı şeyleri yapacaksın.. İnsan böyle rahip oluyor sonra papaz sonra kardinal. Bunlar kolay şeyler değil. Hepimiz aynı yoldan geçtik. Eğer daha fazla nazlanırsan alırım seni ayaklarımın altına. Ya da bayrak yarışını yapmak ister misin ha Niko.

Bayrak yarışı diye adlandırdığı ceza bütün bir gece tek ayakla evin dört bir köşesini dolanmaktı. Ve bunu Niko'ya tek lokma ekmek vermeden ve bir damla su içmesi-

ne müsaade etmeden yaptırıyordu çoğunlukla. Niko bu işkencelerden birini seçmek zorunda kalıyordu. Ve en kolayı yine Kardinal'in aşağılık sözlerine ve isteklerine eşlik etmekti. Niko bu aşağılanmayı ve yok edilen gururunun yarattığı dalgalı ve boğucu okyanusta boğuşurken Yeşil Kardinal onun ruhundaki bu fırtınaları umursamadan konuşmasına devam ediyordu.. - Rahip olmak kolay mı sanıyorsun.. Sen yine şükret, biz seninle dağ başında bir ıssız kilise de de olabilirdik. İnsan yüzü görmeden sadece Meryem ve Rab'le birlikte.. Dört kişilik bir ekip.. Daha sıkıcı olmaz mıydı Niko.. Ha ne dersin. Benden sıkıldıysan seni zevk kilisesine göndereyim istersen.. Ne dersin... Orda bir değil beş, on hatta sayısı her geçen gün değişen papazlar ve rahipler kalabalığını memnun etmek için özel hizmet vermen gerekecek ha ister misin?

Niko, mavi gözlerinden akan beyaz gözyaşlarını kazağının koluyla silerek ayağa kalktı ve şeytan adasında babaannesine görünen gulyabaniyi görmüş gibi

—Hayır hayır! Bundan sonra sana karşı gelmeyeceğim. Söz veriyorum, diyerek yalpalaya yalpalaya dışarı çıktı Niko, gökyüzüne doğru başını kaldırdı. Binlerce yıldız kol kola girmiş halay çekiyordu.. Arada bir bazıları kayıyor halayın başına geçiyordu.. Her yer değiştiren yıldızla birlikte Niko heyecanlanıyor elini uzatarak, onu da halaya almalarını istercesine umutlanıyordu...

Bir an nerede olduğunu unuturcasına,

—Hadi beni de alın bu oyuna. Kurtarsa kurtarsa beni siz kurtarırsınız Kardinal'den. Hadi elimden tutun, ne olur beni de aranıza alın. Buradan nefret ediyorum. Nefret nedir biliyor musunuz? Ne olur yardım edin bana, diye inledi.

Ama yıldızlar Niko'yu duymuyordu...Niko kendi sesine uzandı.. Konuştuğu her kelimeye bir düğüm attı. Kendi sesinden bir zincir yaptı.. Camiden Kiliseye, Tanrıdan tanrıtanımazlığa, Ermenilikten Yahudiliğe, Müslümanlıktan Hıristiyanlığa dolanan gündüz hoca, gece Yeşil Kardinal olan Ferdinand'a kadar uzanan paslı bir zincirdi kafasındaki her şey..

O paslı zincirin en orta halkasına gelip yerleşti Yeşil Kardinal. Ve Niko'yu yıldızlardan koparırken söylediği her söz bir Meryem ana dikeni gibi Niko'nun yüreğine batıyordu ama bu Kardinal'in umurunda değildi. O'nun keyfi yerindeydi ve Niko cevap veremese de o hayallerinden konuşmaya inatla devam ediyordu.. Niko'ya dönerek yeni aklına gelmiş gibi

Kendimi masum ve mazlum göstererek bir gün zirveye çıkacağım. Samanyolu'na varacağım ve ülkeye oradan hükmedeceğim. Moon kardeşlerimin aydınlığında dünyaya ışık yayacak günlerin yaklaştığını hissediyorum biliyor musun Niko... İşte o zaman herkes benim önümde eğilecek ve Hıristiyanlık üç bininci yılında Ortadoğu'nunda tek hakim dini olacak ve bize vaat edilen toprakların üzerinde Müslümanları Zekeriya gibi ağaç kovuklarına sokup ikiye böleceğiz.. Sonra akan kanlarını beyaz şaraplarımıza renklendirici olarak kullanacağız... Niko! Niko! Duyuyorsun beni değil mi hadi "amen" diyelim. Şunu unutma Niko, Samanyolu'nun derinliklerinde kendi haçlarımızı yıldızlara asacağız ve başını kaldıran her dinsiz Müslüman'ın kafasını ikiye yaracak... İşte Nikom o zaman bizde Haçlı seferlerimizin intikamını alacağız... Kosova Meydan Muharebesinin rövanşını alacağız... Alacağız Kutsal ruh adına, alaca-

ğız... Sende o zaman büyük bir rahip kim bilir belki de Papaz olmuş olacaksın.... Seni Vatikan'a mutlaka önereceğim Niko.. Katolik dünyasına yaptığın hizmetlerin karşılığını kat kat alacaksın Niko... Hepimiz gibi.. Hepimiz senin geçtiğin yollardan geçtik Niko.. Aynı acıları çektik. Aynı sızıları bende yaşadım. Hayatımın Sızıntılarını hiç kimseye anlatamadım. Tıpkı senin gibi. Sustum hep. Kendi kendime ağladım.. Ahlat'tan kalma bir alışkanlıktır bizimkisi.. Van gölü'nün gözyaşlarını genlerinde taşıyıp buraya getirdi babam....Git sor da sana her şeyi anlatsın Akdamar'ın karanlık günah çıkarma odalarının, küflü ve ses kayıtlarıyla donanımlı duvarları. İtiraflarımın hepsi kayıtlardadır biliyor musun? Hepimizin itirafları kasetlerin ince jelâtinlerini süslüyor şimdi Vatikan'ın 'para kasalarında'.

Niko şaşırmıştı. Her şeyi yeni yeni keşfettiği zamanlarda annesine sık sık sorduğu sorular geldi aklına. Annesinin her şeyi bildiğine her zaman inanmıştı Niko. Ama annesi hiç günah çıkarmaların kasetlere alındığını söylememişti ona. Ciddi bir şaşkınlıkla;

-Sen de günah çıkaranların söylediklerini kayda alıyor musun?

- Hayır. Çünkü şu anki görevimde günah çıkarma yok. Müslümanlar günah çıkarmazlar. Tövbe edip kurtuluyorlar. Ama kime tövbe ettikleri de belli değil. Kimi Ali adına, kimi veli adına tövbe edip duruyor. Kiminin şeyhi var, kiminin hocası. Onlara yardım ederler, paralar verirler. Ve kendilerini kurtulmuş sanırlar. Ama hepsi boş bunların Niko. Papaza günah çıkartılmadan, kiliselere, kazancının yarısını vermeden hiç kimse cennete girmeyecek, bunu unutma. İsa onları asla cennette sokmaz.

- İsa çok mu kötü ki insan ayırımı yapıyor?

- İsa hiç kötü olur mu? İsa bir papazseverdir. Papazları ve kardinalleri ve tabi ki tanrının yere inmiş sureti olan papa'mıza yapılmayan hizmetin karşılığı cennetin kapısından defedilip, cehennemi boylamaktır.

- Ama bu haksızlık değil mi? Ya parası olmayanlar ne yapsın?

- Parası olmayanlarda cehenneme gidecekler. Onların durumu hiç tartışma götürmez.

- Hani herkes eşittir diyorsun bazen cemaate?

- Onlara öyle söylemek zorundayım, ama hiç eşit olur mu herkes. Bazı insanlar, hayvanlarla aynı işlevi görmek için doğmuşlar. Yani bizlere hizmetçi olmak, sonra geberip cehennemi boylamak. Biz onların efendileriyiz. Efendisine itaat etmeyen sonsuza kadar yanacaktır.

- Bende yanacak mıyım, çünkü benim param yok?

- Hayır sen yanmayacaksın çünkü bana arkadaşlık ediyorsun ve zevk veriyorsun. Ödülün cennet olacak.

Niko sustu. Sorularını arka cebine gizledi. Artık hiçbir şeye inanmıyordu. Ne İsa'ya ne de papanın cennete giriş biletine. Uyumak istiyordu ve her şeyi unutmak. Eşit olan insanların eşitsizliğinin çaresini düşünerek uykuya dalmak istedi Niko ama kardinal bir yandan içiyor diğer yandan da Samanyolu'na ulaşacağı günleri düşlüyordu.

Akdamar Kilise'sinin Çanlarında Saklıdır Gözyaşlarımız

Niko, Kardinal'in kafayı bulduğuna emin olduktan sonra onu oyalamak ve kendinden uzaklaştırmak ve sohbeti devam ettirmek için hiç merak etmediği halde çok ilgiliymiş gibi sordu;

-Van gölü nerededir Efendim?...

Niko bir kedi mırıltısıyla sormuştu bu soruyu Kardinal'e.. Sonra aynı mırıltıyla devam etti sorusuna "Ahlat nerededir? Gölün içinde midir? Neden bir gün oraya gitmiyoruz efendim?"

Kardinal Ferdinand ama Hoşgör köyündeki adıyla hocafendi derin bir iç çekti.. Karanlıkta bir bostan korkuluğunu andıran ama gerçekte ise hiç korkulmayacakmış gibi bir portreye sahip Kardinal, Haç işaretini yaptıktan sonra, yerde iki büklüm çömelmiş ve köylü kadınların tandır çamurunu andıran bazen de ayağa kalktığında henüz okula başlamış bir heykeltıraş öğrencisinin çamurdan yaptığı acemi bir düşünen adam portresine benzeyen bir gölge misali varlığı ile yokluğu karanlığın bir tarafına yamanmış Niko'nun yanına çömeldi...

Aslında bu pozisyonla Kardinal, köydeki hayvan pis-

liklerinden yapılan ve adına tezek denen yakacak ürününden yapılma Kalak'a benziyordu.. Ama tabi ki bu tezekler Doğu Anadolu'da kış geldiğinde en değerli yakacaklardan biri haline geliyor. Evlerin ve bebelerin sıcakla temasını sağlayan doğalgazdan daha kıymetlidir kıymetli olmasına ama bir Kardinal'in bu pisliğe benzemesi elbette ki çok kıymetli bir hal almıyordu muhakkak. Altı ay süren o zemheri soğuklarında toprak damlı evlerin içini ısıtan ve ince bir sızı gibi küleklerde çıkan o duman, yaşamın en önemli belirtilerinden biridir... Her evin damından adedine, tandıra ya da sacdan yapılma, sobalardan yükselen dumanlar tezeklerin sayısını belirlerdi ki bu sacdan yapılma sobalar herkesin evinde bulunmaz ya köy ağasının ya da köy imamının evinde bulunur zaman zamanda birkaç yıl üst üste muhtarlık yapmış, dahası terfi etmiş muhtarlarda bulunurdu. Geri kalan çoğunlukta ısınma tandır veya taştan yapılma ocaklarda yapılırdı.

- Van gölü benim, Ahlât da benim yüreğimdir Niko.

- Sen kardinal değimlisin yani?

- Kardinalim tabi ki buna şüphen mi var?

- O zaman nasıl oluyor da hem Kardinal, hem Van gölü hem de Ahlât oluyorsun?

- Ne geri zekâlı bir çocuksun. Adının ardından gelen göl sana bir şey çağrıştırmıyor mu behey zelil. Van gölü doğunun en büyük denizidir. Bizim göz bebeğimizdir çünkü Akdamar kilisesine ev sahipliği yapıyor. Kiliseyi restore edip, orada bize vaat edilen bu kutsal toprakları yeniden almak için çalışacağız hep birlikte. Vatikan'ın rüyasıdır bu. Hepimizin tabii. Senin de rüyan bu olmalı. Akdamar kilisesinin derin dehlizlerinden Van gölü'ne akar bizim göz yaşlarımız ve

biz oradan göğe yükseleceğiz İsa'yı karşılamak için..

- Hani İsa İsrail'e inecek diyorlar?

- Hadi sus artık. İsa'nın keyfi nereyi isterse oraya inecek. Biz buna karar veremeyiz ki. Bizim görevimiz onun ineceği ve dünyayı Hıristiyanlaştırmak için karargâh kuracağını tahmin ettiğimiz yerlerde, ona rahat çalışma alanları oluşturmak. Akdamar Kilisesi de bu karargahlardan biridir Niko..

- Ama Van gölünde canavarlar yaşıyor diyorlar. Bu canavarı görenler bile varmış. Ya İsa oraya gelirken canavar onu yerse ne yapacaksınız?

- Saçmalama Niko, ne canavarı. Canavar mı kaldı yeryüzünde. O bizim Vatikan'la ortak ve ön bir çalışmamızdı.

- Canavarları siz mi yetiştirip göle attınız?

- Tabiki hayır. Sen hiç korku filmi izlemedin mi hayatında. Hollywood ne için çalışıyor sanıyorsun. Oradaki sanal canavarlardan birini göle attık. Etraftan birkaç kişinin görmesi için de ortam hazırladık. Onlar bu plastikten yapılma, yeşil ve devasa oyuncu yarattığı görünce dehşete kapıldılar. Çok korktular. Birbirlerine anlatmaya başladılar. Biz amacımıza ulaştık böylece.

- Neden böyle bir şey yaptınız ki. Oyuncak canavardan neden korkuyorlar ki insanlar?

- Ya Niko, sen bu kafayla biraz zor rahip olursun. Neden yaptık diye bir soruyu duymamış olayım. Çünkü öyle gerekiyordu. İsa Mesih'in rahat çalışması için göl etrafındaki insanların buraya gelmemesi gerekiyor. Kiliseye ulaşmalarını şimdiden engellemek ve gölün etrafındaki tüm evleri ve işyerlerinin satışını sağlayıp oradaki yerleri kilise adına

satın alarak, göle hakim olmanın birinci planıydı bu. Oradaki insanlar her söylenene ve her gördüklerine inanan, cahil ve gariban insanlar. Nerden bilsinler bu canavarın uzaktan kumandalı ve istediğin düğmeyle istediğin hareketi yapan bir büyük oyuncak canavar olduğunu.

Niko, içinden "Bu kadar da olmaz ki. Bu, her şeyden önce çıkarılan günahlardan daha pahalı bir günah sayılır' dedi ama artık soru sormadı. İşin gittikçe başka komikliklere gebe olduğunu sezercesine

- İyi planmış, dedi.

- Plan değil, bunlar yapılması gerekenler ve yapıldı Niko..

Niko, duvarın dibine iyice sindi. Yeşil Kardinal kendinden geçmiş bir şekilde anlatmaya devam etti olup bitenleri. Günah çıkarıyordu Niko'ya. Niko gülümsedi. Ferdinand durmadan konuştu, Niko, çoktan uyumuştu, tüm oyuncaklarını bir kenara bırakmış bir çocuk yüzüyle..

Tezek Kaleleri ve Tandırlar

... Kalak denilen tezek kaleleri ise tüm köylerdeki hayvan pisliği yani Anadolu'da ki adıyla "mayıs abideleri" olarak evlerin önündeki yerlerini alırlardı... Anadolu insanın üstün zekasının bir ürünüdür aslında.. hayvanların etinden, sütünden, yününden, postundan yararlandıkları gibi pisliğinden de böyle bir yöntemle yararlanmayı başarmışlardı.. Bu bir nevi Anadolu'nun doğalgazıdır. Doğal yakacağı.. Annelerin özenle getirip evlerin önüne yığdıkları ıslak gübre yazın güneşin altında kurutulur, geniş alana yayılmış ve kurutulmuş bu gübre sonrasında babalar tarafında ucu sivri ve keskin bir kürekle bakla şeklinde kesilir ve sonra aşağıdan yukarıya doğru hızla incelen ve içine girilebilen bir dörtgen şeklini alır.. Bu yapıyı oluşturan eller ve bu buluş, mimarlıkla yakından uzaktan ilgisi olmayan ama yaptıkları bu kalak'ların hiçbirinin yıkılma olasılığının olmadığı göz önüne alınırsa işin içinden bir dahilik de çıkıyor ister istemez.. Kocaman ağzıyla bir alev çukuru olan ve kırmızı yapışkan çamurdan yapılan aşağı doğru uzayan ısınma yönteminin adı olan tandırlar.. O tandırlar ki hem ısınmak, hem ekmek pişirmek hem de etrafında dizilip bin bir gece masalların anlatıldığı en sıcak ve en kıymetli ev alanı.. Nice annelerin ellerini yakmışsa da, nice küçük çocuğun diri

diri yanıp kül olduğu evlerdeki canlı cehennem olsa da yine de Anadolu'nun vazgeçilmez çaresizliğidir tandırlar ve mayıs kalakları...

Kardinal bu manzaralara alışıktı ama Niko bu mayıs kalaklarını ilk gördüğünde çok şaşırmış ve Kardinal'e dönerek;

—Burada ne çok kale var efendim. Burada çok mu düşman var? Neden herkes evinin önünde bir kale yapmış? Erivan'da hiç kale yok. Ben evime gittiğimde babama söyleyeceğim o da bize bir kale yapsın. Bunlar gibi. O zaman evimize domuzlarda giremez, demişti sevinçle..

Kardinal Niko'nun yüzünde yayılan bu sevinç rüzgârını, okkalı bir tokatla dağıttı. Niko, köye gelişinin bu ilk gününde yediği bu tokadı ve mayıstan yapılma kaleleri hayatı boyunca hiç unutmayacaktı. Kardinal, Niko'ya attığı bu tokadın açıklamasını yaptı hemen ardından;

— Ben herkese senin Ahlât'tan geldiğini söyledim. Bu kalelerden orda da var. Şimdi bu mayıs kalaklarına "kale" deyip çok ilgi gösterirsen herkes şüphelenir. Bizim görevimiz bu insanları şüphelendirmek değil, Hıristiyanlığı enjekte etmek, onların İslamiyet'i adı altında. Anladın mı Niko.. Biz kutsal bir görev için buradayız. Sen hafız olacaksın, baban ve anneni hiç görmedin, onlar sen doğduktan kısa bir süre sonra bir sel felaketinde ölmüşler. Senin Ahlat'ta başka hiçbir akraban olmadığı için bir tanıdığımız seni bana göndermiş.. Bu hikâyeyi iyi ezberle Niko ve sakın Ermeni ve Katolik olduğunu söyleme. Sen Nurullah'sın.. Niko değil. Seni böyle çağıracağım.. Bunları unutursan aileni de unut..

Niko başını önüne eğdi... Sarı düz saçları, çiğit mavisi gözlerini kapattı. Kakülleri gözlerindeki derin kaygıyı ve yü-

reğindeki falezi bir başak tarlası gibi örtüyordu.. Mavi bakışlarını örten bu sarı örtüyü kaldırmadan cevap verdi Niko

—Anladım efendim. Ben Ahlât'tan geldim. Ben Ermeni değilim, Katolik değilim.. Nurullah'ım ve hafız olacağım..

—Aferin sana... İşte anlaştık diyerek sırıttı Kardinal..

Niko, ilk kutsal tokatla (!) böyle tanışmıştı ve büyüdükçe Kardinal'in kutsallık adına ne haltlar karıştırdığını ve ne kadar acımasız olduğuna tanıklık edecekti. Minberde ağlayan ve vaiz verirken rabb'ın aciz kulu gösterisini sergileyen ve tüm köylüleri kandıran plantör ve numaratör Kardinal'in gerçek yüzünü ise asla kimse öğrenemeyecekti zavallı Niko dışında...

Van gölü'nü ve ahlatı işte bu tokatla bir anda öğrenmişti Niko.. Ahlât'ı da çok iyi biliyordu(!) artık. Ama yine de kafasında bir türlü Van gölü'nü sığdıramıyordu. Çizemiyordu gölün nasıl bir şey olduğunu..Ahlat'ın nasıl bir yer olduğunu da öğrenmek istiyordu; 'Ben gerçekten Ahlat'tan mı geldim' diye kendi kendine sordu o gece yatağına uzandığında. Ama sonra vazgeçti sorulardan ve Kardinal'in kendisine ezberle dediği şeyleri tekrarlardı... Adını, memleketini ve başından geçenleri.. "Hepsi yalan ama ne yapabilirim ki tanrım" diyerek ona öğretilen tanrısıyla konuşa konuşa uzaklaştı Kardinal'den. Köyün, tozlu ve hiç asfalt görmemiş, parke taşı nedir bilmemiş patikalardan dönme, keçi yolundan hallice çizgilerinde kayboldu.

Kardinal'in Gizli Şekeri

Karla karışık yağmur deli kızın kovasından boşanırcasına yağıyordu..Doğu'nun bu en ücra köyü, deliler gibi yağan yağmurun ve sisin arasında kara kalem bir portre kadar silikti ve uzaktan bakınca görülemeyecek kadar hareketsiz ve durağandı...Sisin altından ve hatta içinden yürüyerek ve yere kadar inmiş o sis perdesini gözleriyle yırtıkça insan duvarları taştan sıvası humuslu siyah topraktan evler birer birer selamlıyordu insanı.. Eyüp amcada sisleri yara yara camiye ulaştı.. Namazını kıldı sonra kalkarken içine dert olan o soruyu sordu hocafendiye.. "Evlat neden evlenmiyorsun?"..

Kardinal derin bir nefes aldı sonra iki elini göbeğinin üzerinde çarpı işareti gibi indirip üst üste koydu. Boynunu sağ tarafa büktü, vücudunu hafif eğerek kendine bir "masumiyet profili" seçti ve konuştu;

-Gizli Şekerim var Eyüp amca!..

— Gizli şeker mi?

— Evet, Eyüp amca ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Eyüp amca şaşkınlık içindeydi. Ne diyeceğini bilemedi, şaşırıp kalmıştı. "Yahu ne oluyor bu Hocafendi'ye böyle" diye içinden geçirdi. Ama bozuntuya vermek istemedi.

Aynı kararlılıkla cevapladı,

— İyi ya en iyisini sen bilirsin. Elimizden gelen bir şey olursa haber eyle yapalım hoca.

— Sağol Eyüp amca ama benden başka kimse onunla baş edemez, dedi Ferdinand.

Eyüp Amca bu "gizli şeker"den bir şey anlayamamıştı. Ama anlamadığını belli etmek de istemedi. Ve ne söyleyeceğini uzun uzun düşündükten sonra *"haa öyle mi evladım.. Eee hayırlı olsun... Şekerin olsun da gizli olsun. Bilerem bu âlimlerin kerametinden sual olmaz... Kıtlıktır ne de olsa.. Alim adamsın.. Şekerin tabi ki olsun"* demişti de Ferdinand Bilen uzun uzun gülmüştü içinden Eyüp Amca'ya..

Eyüp Amca, günlerce düşündü işin içinden çıkamayacağını anladığında hanımına açılmayı uygun gördü.. Yatsı namazından henüz dönmüştü ama kafasındaki bu "gizli şeker" sorusu onu rahat bırakmıyordu... Secdeye gittiğinde bile hocanın "gizli şekeri" aklına geliyor, duaları unutuyordu.. Bazen de kaçıncı rekâtı kıldığını da karıştırıyordu... İşte yatsı namazında da böyle olmuştu...Tövbe çekerek eve geldi ve cizlavit (araba tekerleklerin yapıldığı lastikten yapılma) ayakkabılarını çıkarıp, siyah mes'leriyle (ayak bileğine kadar gelen, fermuarlı ve içi yünlü, dışı deri ayak kabı) odaya girer girmez hanımına seslendi..;

—Yahu hanım hele oturuver şu yamacıma sana bir diyeceğim olacak...

Nazife teyze geldi.. Eyüp Amca ne zaman böyle çağırsa biliyordu ki içinden çıkamadığı bir sıkıntısı var.. Gülerek geldi ve

–Hayırdır bey, yine senin kafanı kemiren bir şey mi oldu, diye sordu.

Eyüp Amca biraz sustu sonra Nazife teyzeyi hiç duymadığı ve dinlemediği her halinden belli olan bir ruh haliyle, kafam karıştı, kafam karıştı hanım..

—Hayrola beyim diyerek usulca yere oturdu, bir kimyager edasıyla... Nihayetinde analiz yapacaktı.. Bilgelik zamanıydı ve beyi ona bir akıl danışıyordu... Bu durum Nazife teyze için çok mühimdi..

-Bizim Caminin hocasını bilirsen..

-Bilirem bey tabi ki bilirem.. Durmadan ağlayıp vaaz veren hocafendi'yi demiyersen.. Acep ne derdi var bey.. Bir âdemoğlu hiç durmadan ağlar mı böyle?

—He hanım onu diyerem... Bilirsen Âlimlerin sırrına bizim gibi cehal adamlar eremez. Düneyin dedim ki neden evlenmezsen hocafendi? Yakın köyden temiz bir kızımız var.. Namazında niyazında. Onu seninle baş göz edek diyerem kaçtır. Lakin bir cuvap alamadım bugüne değin. Bilesen. Düneyin bana ne dese şaşarsın... "Benim gizli şekerim var" dedi. Bu kıtlıkta kıyamette hocafendi bu gizli şekeri nerden bulur acep. Haya ettim de soramadım acep gizli yağı da var mıdır? Gizli şeker acep ona cennetten mi geliyor dersin hanım?.. Bilesen bu hoca pek bir derin adam... her fetvasında ve vaazında ağladıkça ağlar. Ben bu yaşıma geldim böyle genç bir hak aşığı daha görmedim hanım.. Gel gör ki bu gizli şeker'in nasıl hocafendi'ye geldiğini de çözemedim"

-Bey hele dediğine bak.. Ola ki bu gizli şeker bir sevdalısı olabilmesin. Belkim başka bir yerdedir. Irak bir yerlerdedir de sana hayasından diyememiştir.. Arif olan anlar misalinde sana çıtlatmıştır... Kim bilir ne kadar gözeldir ki, hocafendi ona gizli şekerim deyiverir.. Allah dostlarını gö-

rüyor musun bey.. Sevdalılarına bile ne kadar mübarek yaklaşıyorlar".

Eyüp Amca kalakalmıştı öylece yün minderin üstünde. Zemini kırmızı lalelerle bezenmiş, sağ alt köşesinde bir beyaz atlının resmedildiği el örmesi ve adına zilo denilen yün halının üzerine uzattığı romatizmalı ayaklarını önce üst üste attı sonra önemli bir şey hatırlamış ya da kalkacakmış gibi hızlıca hareketlendi ve sofra pozisyonu denilen şekli verdi vücuduna, sağ ayağını altına aldı sol ayağını diz kapağından kırarak sol eline destek yaptı ve sol elini çenesine dayandırarak bir iç çekti...

-Dee get hanım sende ne biçim laf edirsen.. Boşuna kadın ile şeytan aynıdır dememişler yahu.. Nerden çıkarırsen be kadın böyle bir şeyi.. Koskoca cami imamı, bir karıya böyle der mi hiç.. Aklını mı yedin kanayaklı sen..

-Bey bey neden kabul etmirsen.. Hocanın bal gibi "şeker gibi" bir yavuklusu var besbelli.. Her zaman demez misen şeriatta ayıp yoktur. Hocafendi de bu düstura uymuş ve ayıp dememiş, günah dinlenemiş sana "şekerim var" demiş.

—Hanım hanım! Bizi günaha sokma akşam akşam. Çarpılırız şimdi.. Kes sesini de otur oturduğun yere. Allah dostu bir hoca hiç böyle adapsız şey yapar mı?

Eyüp amca'nın kafası hepten karışmıştı. Artık yapacak hiç bir şeyi kalmamış, çığ altındaki adam çaresizliğine büründü ve önüne konulan kıtlama şekerinden bir ısırık alıp çayından bir fırt çekip, sırtını arkasında duran içi saman dolu, er örmesi halı yastığa dayayarak öfkesini sakinleştirmeye çalıştı.

Yeşil Kardinal ise Eyüp amca'nın sorularını çoktan

unutmuştu ve bir karga bulsa kanatlarına binip Kaf dağının tepesine çıkıp aşağı atlayacaktı sevincinden... Artık Tanrının kendisine "yürü ya kulum" diyeceğine olan inancı gün geçtikçe azalıyordu zaten.. "Dört bir taraftan kuşatıldım, foyam çıktı çıkacak bundan gayri Ana-Oğul'da bana sahip çıkmaz" dediği bir sonbahar akşamında Vatikan'dan aldığı o muhteşem imzalı mektupla yeniden hayata dönmüştü..

Sonbahar mıydı sahiden.. Yoksa bir şubat soğukluğunu unutturacak kadar mutlu muydu onu bile şimdi düşünmeye vakti yoktu...

Görev büyüktü.. O isimsiz ama zengin bir kardinal olacaktı.. Adına okullar, mumevleri, dershaneler açılacak, Ortadoğu, Afrika ve Kafkaslarda manevi şahsiyetine "hoşgööööööööörü" sohbetleri düzenlenecek ve Vatikan'la ilk diyaloglar başlayacaktı... Sürgüne gönderilişinin hemen ardından gelen bu müjde (!)'nin hikmetini yeni yeni anlıyordu. Demek ki Vatikan'ın en tepede taa doruklarda adamları vardı ve onu 'sürgün' adı altında ödüle doğru yola çıkarmışlardı. Bunu neden bu kadar geç anladığına hayıflandı. Ama artık mutluydu. Her şey bitmişti. Soğuklar, sohbetler, bekleyişler..

Sıcak Sürgün (!)

Karanlık mı karanlık bir kış.. Doğu'da çatılarından sarkan ve birer süngü gibi keskin duran buzların altından bir gölge, uzun pardösüsüne sıkı sıkı sarınarak koşar adımlarla karların üzerinde kocaman ayaklarıyla iz bıraktığını unutarak koşarak gidiyordu..

Doğu'da kışlar birer keskin bıçak gibidir.. Çatıdan atlamak isteyen bir akılsız kedinin donarak kaldığına şahitlik eden yüreği sıcak Doğu..

"Sürgüne gönderiyorlar" dedi, yeşilbaşlıklı hocaefendi. Anadolu'nun yüreği bir kelebek kadar sade, bir koza kadar sır saklar insanına kendini unutturmamak ve ilk nifak tohumlarını ekmek için ...Başardı da.. Köyden köye "hocafendiyi sürgün ediyorlar. Sesler birbirine karışmıştı köyde. Herkes alabildiğince bağırıyordu.

—Allah'tan, kitaptan konuştuğu için sürgün ediliyormuş.

—Bu devlet dinsiz canım.

—Böyle bir hoca hiç sürgüne gönderilir mi Allahınaşkına.

-Bu mübarek insan buradan böyle kırgın ve kızgın ayrılırsa kim bilir başımıza ne felaketler gelir, denildi günlerce..

Köylünün bildiği kadarıyla hocafendi gerçekte ise kardinal olmaya hak kazanan Ferdinand.. Doğu'nun kara kışında söylediği bu kocaman yalan donarak kaldı dudaklarında kocaman bir utanç siğili gibi... Bataklıklarda hızla üreyen kurbağa larvalarının çocukların ellerinde oluşturdukları mikrop torbası olan siğiller... Sonra gözlerinin altına birer torba oldu o koca yalan... Çünkü beklediği an gelmişti... Kardinallik rütbesini kesesine koydu.. Yanı başında kocaman bir haç duruyordu ve onu gecenin karanlığına bürünen vücuduna geçirdiği kara cüppesiyle taktı boynuna ve kırmızı kocaman kurdelesini bir kemer gibi beline sardı ve şöyle bir aynanın karşısına geçti. "Sonunda oldu, sonunda oldu" diyerek delicesine caminin arka sokağında bulunan cami lojmanındaki odasında dönüp dolandı..Ahlattan getirdiği yadigar Meryem ana ikonunu, duvara bir paslı çivi ile asılı duran gaz lambasının altındaki ufak rafın üstüne koydu ve üçlü kutsamasını yaptı...Sağ baş parmağını önce alnının ortasına koydu ve yavaşça kaydırarak burnunu okşadı haçın uzun çizgisini oluşturdu, sonra sol omzunun üstünden göğsünü bir bıçakla keser gibi sağ omzuna kadar kaydırarak haçını yaptı... Hz. İsa'nın çarmıha gerilişini hatırlıyordu her defasında bu işareti yaptıkça.. İçten içe de "yahu şu bizimkiler de amma komikler. Önce adamı asıyorlar, dört çiviyle geriyorlar ki buna da doğu dilinde çarmıh diyorlar yani dört çivi.. Sonra mı? Sonrasında biz iki bin yıldır cezamızı çekiyoruz... Gidip o fotoğrafın önünde dikilip af diliyoruz İsa'dan.. Meryem Ana kim bilir ne kadar üzülüyor bizim bu halimize...Aman bana ne İsa'dan Musa'dan.. Ben keyfime bakarım..Kardinal oldum ya, hem de Ortadoğu'ya şekil verecek kadar önemli bir görevim var. İsa Rabb'ın bize vaat ettiği kutsal topraklar.. Ortadoğu.. Mezo-

potamya.. Bu üçgende kendime bir taht kuracağım. Atamız İbrahim'in ateşinden öyle bir ateş yakacağım ki dünya alev alev yanacak. Ortadoğu da Müslümanların kanı Fırat'a Dicle'ye akacak ve oradan İsrailoğulları'nın ayaklarına kadar gidecek.. Ben-i İsrailler işte bu kanla yüzlerini yıkayacaklar ve her gün Kudüs'te şükran edecekler." Diyerek kara kaplı bir deftere notlarını yazdı sonra " Şimdi, rahat etme zamanıdır. Of ya, ben İsa'dan daha fazla çile çektim ya... Şu yaşadıklarıma bak.. Nikom beni unuttu mu acaba.. En iyisi Niko'ya bir sürpriz yapayım ve Erivan'a gideyim.. Erivan'a müjdelerimi de götüreyim.. Atalarının topraklarını almalarının yakın olduğunu haber verebilirim artık. Artık bu topraklarda Müslüman kalmayacak.. Doğudan Ermenilerin güneşi doğacak.. Türklerin değil.. Onlara öyle bir oyun hazırlıyorum ki yüzyıl geçse çözmeye akılları yetmeyecek. Hazırladığım bumerang cehenneminden kimsenin çıkmaya gücü yetmeyecek.. Bu Türkler kadar sazan, anlattığın her şeye inanan ve gününü gün eden, perdenin arkasına geçmektense öndeki olanlarla yetinip, basit düşünen başka bir millet daha tanımadım..Yarınlarını ve tarihlerini hiç gündeme getirmeyen tek millet. Oysa bu destan tarih biz Hıristiyanlarda olsa dünyayı yeniden cehenneme çevirmek için üç bin yıl beklemezdik.. Haçlı seferinin o büyük yenilgisini unutmak için durmadan insan öldürüyoruz halen ateşimiz sönmedi..Ah o Selahaddin Eyyubi olmasaydı bu topraklar çoktan bizimdi.. Filistin'de, Kosova'da, Bosna'da, Çeçenistan'da, Sırbistan'da, Yugoslavya'da, Türkmenistan'da, Afganistan'da ve nihayetinde yerle bir etmek için hazırlık yaptığımız Irak'ta... Bu intikamdır ki haçlarımızı bir arada tutuyor. Ama onları bir arada tutan tek şey var, vatanseverlik.. Onu da düşman gözlerini oymaya başladığı zaman ha-

tırlıyorlar ve o zaman düşmana saldırmak için çalışıyorlar... Bazen geç kalıyorlar bazen de tesadüfen kazanıyorlar galiba" diyerek rüyalara daldı Kardinal.. Sonra Diyanete yazdığı mazeret izni koparma yalanlarını yeniden mırıldandı "Hastayım, gizli şekerim yükseldi, muayeneye gitmem lazım diyerek aldığım izinlerin haddi hesabı yok. Doktor Mutyaf'da olmasa bu şeker hastalığı yalanım bir günde ortaya çıkar ya. Vatikan'ın gözünü seveyim. Her şeyi düşünüyor, doktorumu bile Müslüman gibi gösterip buraya göndermiş. Böyle olmasa ne yapardım ben yahu. Ama yine de ben olsam bu diyanet kadar uyurgezer olmazdım. Bir rahip, papaz ya da kardinal durmadan böyle izin alsa Vatikan bir günde adamın biletini keser ve listeden çıkarır sonra da "arkadaş madem bu kadar hastasın git tavuk bak" der... Papa böyle bir Kardinali bir dakika görev de tutmaz.. Şu Müslümanlar kadar her şeyi oluruna bırakan ve her söylenene inanan başka bir millet daha olduğunu hiç sanmıyorum"

Uykusu kaçmıştı Yeşil Kardinal'in. Üşüyordu yalnızlığın karanlığında. Doğu'nun soğuğuna gelsin de papa dayansın....Bu bizim kardinalleri de anlamak mümkün değil.. Gül gibi rahibeleri bırakıp gidip erkeklerle birlikte oluyorlar... Neymiş kadın yasak.. Peki kadın yasak da erkekle de olmuyor ki İsa adına.. İnsan şöyle bir kadın sıcaklığını da hissetmek istiyor.. Neyse artık Kardinal olduğuma göre Rahibelerle de şöyle bir sıcak ortam oluşur illaki.." diyerek yatağına uzandı... Kafasında bin bir şekil oluşuyordu.. Hepsi karışık kuruşuktu.. Bir an kendini çamura saplanmış at arabası gibi hissetti.. Yukarı çıkmaya çalıştıkça aşağı çekiliyordu.. Çırpınıyordu ve heyecandan canı çıkacak gibiydi.. Buradan gitmek ve kendisine vaat edilen hizmetleri yerine getirmek istiyordu... Tıpkı Vatikan'ın vaat edilen toprakları

bir an önce elde etmek için gösterdiği sabırsızlık gibiydi Ferdinand'ın sabırsızlığı.

Korkulu bir rüyadan uyanır gibi ayağa kalktı.. Ellerini dua eder gibi açtı ve karşısında kendilerinden geçmiş, hayatlarından geçmiş, yaşamlarını karşılarındaki gözü yaşlı ama timsahın insan kılığına girmiş yaratığına teslim etmiş koca bir güruh..

-"Şimdi tam sırası" diye içinden geçirdi iki ayağını altına almış, taa Amerika'nın Mississippi nehrine uzanan yeşil kuyruğunu da ayaklarının arasına gizleyerek timsahlara rahmet okutturacak ustalıkla döktü o kirli nehirlerden ve çamurlu sulardan ödünç aldığı kirli gözyaşlarını..

Karşısında el pençe durmuş masum insanları nasıl yutacağını ve yutarken dökeceği gözyaşlarının bu insanları nasıl deryalara gark edeceğini iyi biliyordu...

Mihraba geçti. Cemaat derin bir sessizlik içinde yere diz üstü çökmüş, hepsi tek bir noktaya odaklanarak yüreklerinden akan derin acıları bir yana bırakarak sürgün edilen hocafendilerini izliyorlardı.

Hafifçe öksürerek, balgam birikmiş boğazını temizlemeye çalıştı. Hafif öksürük yerini uzun ve derin bir öksürmeye bıraktı. Cemaat hocafendi'nin kederden hastalandığına kanaat getirerek üzüntülerini ikiye katladılar. Ve Erivan kilisenin yeni papaz adayı ve Yeşil Kardinalin halkı galeyana getirme danışmanı Alisacet isimli haçdaşı bu durumu organize etme fırsatını kaçırmadı. Hocafendi öksürük seansını uzatınca Alisacet parolayı onayladı ve hemen cemaatin kederli halinden faydalanarak küçük bir fısıltıyla yanındakilerle;

— Devlet bu adamı yok etmek istiyor anlıyor musu-

nuz? Bizi dinimizden mahrum bırakmak ve halkı dinsizleştirmek amacındalar, dedi. Yanındakiler hep birden başlarını sallamaya başlayarak,

— Haklısın Alisacet Efendi, çok haklısın.

—Bu devletin dini yok zaten.

— Bu nasıl bir devlettir kardeşim, hocaları sürgüne gönderiyor, dinsizleri el üstünde tutuyor, diyerek ateşe körükle gitmeye devam ederken cemaattekiler ona hak verdiklerini ve yanında olduklarına dair ilk işareti verdiler;

— Kardeşim bu işin sonu hiç iyi olmayacak.

— Ama gerekirse savaşırız, dedi. Alisacet hiç fırsatı kaçırmadan. Biliyor musunuz Kubilay'ın mirasçılarıdır bunu yapanlar. Dinsizliği isteyen askeriyedir. Hocafendiyi de sürgüne uygun gören askeriyedir. Askeriye dinsizdir arkadaşlar ve bizi de dinsiz yapmak istiyor.

— Asker bizim düşmanımızdır Alisacet Efendi bundan sonra. Hiç meraklanmayın onlara bunun bedelini ödeteceğiz, dedi arkalarda oturan, at hırsızı kılıklı, kara yüzlü biri. Ve diğerleri bu sloganı tekrarladılar hep bir ağızdan;

— ödeteceğiz. Ödeteceğiz

— Başa baş, dişe diş hesaplaşacağız dinsizlerle.

— Dinsizlere hadlerini bildirelim, Allah yolunda kendimizi feda edelim, Allah'ın mübarek dostu hocamızı incitmelerine izin vermeyelim arkadaşlar" diye bağırmaya başladı Alisacet. Ardında cami cemaati aynı temenniyle bağırmaya başladı;

— İzin vermeyeceğiz Allahın izniyle. Birlik olacağız" naraları ile inlemeye devam etti ortalık.

İstediği olmuştu Yeşil Kardinal'in. Camiye gelen ma-

sum insanları galeyana getirme kıvamını iyi tutturmuştu. Alisacet'e şöyle bir baktı ve başını 'aferin' anlamında bir öne bir ortaya doğru salladı ve sonra başladı incilerini dökmeye. Herkesi putlaştıracak kadar derinden bir giriş yaptı.

—Hepimiz yolcuyuz. Dünyaya gelirken yolcuyduk, yaşıyoruz yolcuyuz. Yer değiştirirken yolculuk yapıyoruz. Bazı yolculuklar güzeldir. Eğer kendi isteğinizle bir yere gidiyorsanız güzeldir. Ama sürgüne yolculuk acıdır ey din kardeşlerim(!) Ama bunu yaşayan ilk insan değilim. Son da olmayacağım. Peygamberlerde sürgün edildiler biliyorsunuz. Hz. İsa'yı bile kaçarken yakalayıp öldürdüler. Aziz Pavlus'u biliyorsunuz. İyi bir İsevi'dir aslında Aziz Pavlus. Aydın bir insandır o zamana göre. Bazıları gibi her şeyi körü körüne görmez ve inanmaz, bu nedenle kendisine karşı büyük bir yıldırma politikasına girerler diğer köktenci İseviler. Pavlus'un en önemli tarafı makyavelist oluşudur. Yani amaca gitmek için her yol mübahdır diyor. Bizim dinimizde de bu yok mu sevgili din kardeşlerimiz. Dinimiz savaşta her yol mubahtır dememiş midir?

Cemaat hep bir ağızdan hocafendiye bağırarak ve heyecanlanarak cevap verdiler, sesler birbirine karışmıştı. Ortalıkta bir uğultu dalgası oluşmuştu.

-demiştir hocam

-demiştir tabi hocam

-bizim içinde artık her yol mubahtır hocam

-sen ne dersen yapmaya hazırız hocam

biri en arkadan bağırdı bu da yine hocanın haçdaşlarından biriydi ve ilk kez camide görülmüştü.

-öldür deyin öldürelim

—kes de, keselim diye başka bir ses eşlik etti ona. Hocafendi oturduğu yerde sallanmaya başladı ve tamam tarzında bir el hareketi yaptı. Cemaat sustu. O kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. Mutluydu ve istediği etkiyi çoktan yaratmıştı. Artık Kitab-ı Mukaddes'ten rahat rahat söz edebilirdi. Nasılsa son vaizleriydi ve Pavlus ile onun Kitab-ı Mukaddes'ini ne kadar anlatsam kardır diye düşünüyordu. Pavlus'un Korintlilere gönderdiği birinci mektubunu okumaya başladı. Sözlerine yine insanları cezbeden ve ardından gelecek cümleleri çok yorumlayıp kafa kazan, ben kepçe durumuna düşmeyecek bir tarzda konuşmaya başladı. Aziz kardeşlerim' diyerek başladığı sohbetine, Aziz Pavlus'un şu düşüncelerini sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum ve bize de bir ışık yaktığı için Allah ondan razı olsun diyorum" diyerek başladı anlatmaya.

—Aziz Pavlus'un kim olduğunu bilmeyen ve ilk defa bu ismi duyan gariban cemaat de hep bir ağızdan Pavlus'a "Allah ondan razı olsun" diyerek dua ettikten sonra hocafendi kaldığı yerden devam etti. Aziz Pavlus din kardeşlerine gönderdiği mektupta şöyle diyor: "Yahudileri kazanmak için Yahudilere Yahudi gibi davrandım... Yasa'ya sahip olmayanları (putperestleri) kazanmak için Yasa'ya sahip değilmişim (putperestler) gibi davrandım... Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum. Bunların hepsini Müjde'de payım olsun diye Müjde'nin uğruna yapıyorum." Kitab-ı Mukkades'te de bunlar yer alıyor Aziz kardeşlerim. Biliyorsunuz, Aziz Pavlus bir hoşgörü adamıydı. Dinde hoşgörüyü esas alıyordu bu yüzden ilk İseviler yani koyu dinci İseviler onu sorguladılar ve Küdus'e çağırıp bu hoşgörüden(!) vazgeçmesini istediler ama o ne yaptı bu hoşgörüden vazgeçmedi bunun üzerine onu linç etmeye

çalıştılar oysa o dinde hoşgörüyü kullanarak esas kökten dinci bir grup oluşturmaya çalışıyordu. Sünnet olmayı reddedenleri bile kabul etmişti. Biz de aynı yolu takip edeceğiz ve Pavlus'un yolunda davamızı sürdüreceğiz.." diyerek Pavlus'un doktrinini ve kendi düşüncesini halka enjekte eden bir boğa yılanı çevikliğine erişmişti. Hocafendi çok mutluydu derken Cemaat'te hafif bir çalkalanma başladı. Herkes birbiriyle fısıldaşarak bir şeyler söylemeye çalıştılar. Sonra Bal tüccarlığı yapan Tahir ayağa kalkarak cemaat adına konuşmaya başladı;

—Efendim, biz cemaat ve köylüler olarak ki buna kasabadaki birçok dost ve arkadaşımızda katılacak, bir karar aldık ve Ankara'ya yürüyeceğiz. Sizi bizden, bizi sizden ayıramazlar.. Ankara'dakiler bizi dinlemeseler, kışlaya yürüyeceğiz. Ateşe vereceğiz karargahları. Bunu yapmaya hazır mısınız ey dindaşlarım.

Cemaat hep birlikte

—Ayıramazlar, kahrolsun dinsiz devlet.

— Kahrolsun hocalara karşı zalim olanlar.

—Kahrolsun asker

Hocafendi gözlerini kapatarak elleriyle sakin olun, sakin olun işareti yaptı. Sonra yine derin bir uykudan uyanıyormuşçasına ya da kendisine bir vahiy gelmiş de o haleti ruhiye ile kendinden geçmiş bir tavırla – ki bu rolünü inanılmaz bir yeteneklilikle yapıyordu-;

—Sakin olmak zamanıdır kardeşler. Biz dinsiz de olsa şu anda bu devletle savaşamayız. Elbette o günde gelecek. Hepimiz şimdilik sakin olmalıyız. Bana gösterdiğiniz bu iyiliği hayatım boyunca en kalbi duygularla hatırlayacağım. Yapmamız gereken tek şey var, bu devletin şeklini, şe-

mailini ve içini değiştirmektir. Bunun için çok çalışmalıyız. Sakin ve sessiz çalışmalıyız. Biraz önce Aziz Pavlus'un bize öğretisini ve Kitab-ı Mukaddesini anlattım. (Burada bir uyanıklık yapan Yeşil Kardinal, Kitab-ı mukaddesin ne olduğunu açıklamıyordu ve cemaatte bu kitab-ı mukaddesi Kuran'ı Kerim zannediyordu) Bizde tıpkı onun gibi çalışacağız. Yahudilerle Yahudi olacağız, dinsizlerle dinsiz, dinlilerle dinli olacağız ve amacımıza ulaşıncaya kadar her yolu deneyeceğiz ve onlardanmışız gibi görüneceğiz. Eğer siz şimdi kalkıp Ankara'ya giderseniz ne olacak biliyor musunuz "Doğulu Hoca Halkı kışkırtıyor, atın hapishaneye, yandaşlarını da tıkayın kodese" diyecekler. Ee e sonra. Sonra hiç kimse bizim arkamızdan gelmez. Korkar. Ama akıllı olursak, amaç için her şeyi sineye çekersek, sürgüne mi gönderiyorlar gidersek, dövüyorlar mı susarsak, tahrik mi ediyorlar gülümsersek kazanan biz olacağız.

— Ama bu dediğiniz ömürler alır efendim. Şimdi bir şeyler yapmasak bir daha kim dinler bizi. Bizi güç olarak görmeseler, hepimizi dinsiz yapacaklar" dedi hırsızlıktan sabıkalı Gâvur lakaplı Mirza. Cemaat onun konuşmasına gülmemek için hocanın yüzüne bakmakla kendilerini sakinleştirdiler.

Hocafendi yeniden kükremeye başladı;

—Devletle savaşmak için devletin içini boşaltmak gerek kardeşler. İçini boşaltmak derken devletçi, dinsizlerden bahsediyorum. Atatürk'ün izinden giden, laiklikten başka din tanımayan, Saltanatı ve Halifeliği bu topraklardan kaldırarak yerine dünyevi ve dinsiz bir düzen getiren Atatürk ve onun devamını sağlayan Kemalizm'i ve Kemalizm'in temsilcisi Silahlı kuvvetleri yok etmedikçe, onun ye-

rine hilafeti ve hilafetin yılmaz Hizbullahlarını (Allah'ın askerleri) getirmedikçe bu ülkede hepimiz sürgüne ve dinsizliğe mahkûm olacağız. Peki, ne yapacağız. Çok şey yapacağız kardeşlerim. Okullar açacağız, kitaplar yazacağız, dinler arasında diyaloglar kuracağız gençleri, çocukları ve kadınları mumlarla aydınlatacağız. Onların kafalarına mum ışıklarını vererek geleceğin Hizbullahları yapacağız. Sonra devletin içine girecek kadrolarımızı hazırlayacağız. Onlardan görüneceğiz ve kaleyi içten yıkacağız. Polis olacağız, hâkim, savcı, öğretmen, doktor, işadamı, süpürgeci, kamyoncu, sanatçı olacağız. Bu devlete düşman kim varsa onlarla işbirliği yapacağız. Unutmayın kardeşler, dünyadaki tüm dinler kardeştir. Yeter ki bir dine inansınlar ve dindar olsunlar. Dindar bir Hıristiyan, dindar bir Yahudi ya da dindar bir Mecusi bile bugün bize zulüm edenlerden daha yakınımızdalar ve bizden bir canlar bunu unutmayın..

Bal tüccarı Tahir'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu konuşma ona ters gelmişti. Birden ayağa kalktı;

-Hocafendi, affınıza sığınırım, biz cahiliz. Dindar sayılmayız belki. Bir tek namazımızı kılıyoruz, orucumuzu tutuyoruz. Ama dediğiniz bu gâvurlarla ilgili konu benim kafamı karıştırdı. Onlar bizim din düşmanlarımız değil midir?

—Sana bir soruyla cevap vereyim Tahir kardeş. Sence bize zulüm eden dinsiz devlet mi yoksa dindar bir Hıristiyan mı bizim için tehlikelidir. Hiç olmasa bize göre yanlış da olsa bir dini var. Bir Allah korkusu taşıyor kalbinde. Ama hiç bir şeye inanmayan ve kendini laik olarak gören devletin sana acıması mümkün mü? Bak biz Allah'tan bahsediyoruz diye sürgün ediyor bizi. Sen biraz düşünsen kimin daha tehlikeli olduğuna kalben karar verirsin..

-"Ulan doğru diyor galiba bu hocafendi. Dinsiz olan imansız da olur. Ee dinsiz ve imansızdan da her şey beklenir derdi benim dedem" diyerek yanındaki Hafız Naim'e açıklama yaptı. Hafız Naim de onu başını sallayarak tasdik etti. Aslında o bu görüşü paylaşmıyordu. Ama şimdi kendini belli ederek hocafendinin gözünden de düşmek işine gelmiyordu.

-'Nasılsa artık gidiyor, dedi içinden Hafız Naim, belli ki devletin de bir bildiği varmış bu hocayı buradan göndermekle. Baksana adamın dediklerine. Dün bizi Müslüman diye doğrayan, bu ülkeden kovmak için yedi düvel elele vererek gelenlere kardeş diyor. Ermeniler, Hıristiyanlar değil miydi kadın, çocuk, yaşlı demeden camilere, evlere doldurup ateşe verdiler. Halen acı mabetler gibi yanı başımızda duruyor. Bu adam şaşırmış" dedi yine içindeki o kocaman itirazda bulunan vicdanına. Vicdanı rahatlamıştı bu kendi kendine açıklaması karşısında.

—Evet kardeşler. Bugün son günümüz. Bundan sonra birlikte olamayacağız tabii ki cismani olarak birlikte olamayacağız. Ama kalbi olarak hep sizinle birlikteyim. Burası benim vatanım, köyüm, memleketim ve siz benim kardeşlerimsiniz. İnşallah bir gün bu dinsiz devleti ele geçirip, kendi kardeşlerimizi başa getirdiğimizde yine bir araya gelip hasret gidereceğiz.

—İnşallah, inşallah, inşallah dedi hep bir ağızdan cemaat.

—Kardeşler size son bir söyleyeceğim var. Bu dinsiz devlete sakın güvenmeyin. Bugün hocanızı sürgün eden ve sizi dinden koparmaya çalışanlar, yarın sizin kadınlarınızın, kızlarınızın çarşaflarına da el uzatacak. Belki de Ermenile-

ri buradan sürgün ettikleri gibi sizi de sürgün edecekler. Ermeniler bizim komşularımız ve dostlarımızdı. Bu devlet onları bu topraklardan yani kendi topraklarından ve vatanlarından ayırdı. Tamam, belki hatalı olanlar vardı ama masumları da söküp attı. Yerinden yurdundan etti. Şimdi ya da daha sonra aynı devlet Kitabınıza, namusunuza da el uzatacak. Ama dediğimi asla unutmayın. Güçlü oluncaya kadar bu zulme katlanacağız hep birlikte. Bir gün bize gün doğacak. O zaman bizim gibi düşünmeyen, bize kulluk etmeyen, gelip önümüzde diz çökmeyen, malından, canından, çocuğundan bize vermeyene biz de acımayacağız. Bizim ışığımızla aydınlanacak her taraf. Bizim aydınlığımızı ve ışığımızı yok saymak isteyen her kim olursa, kardeşimiz, babamız bile olsa asla acımayacağız. Öyle bir devir gelecek ki, biz dünyanın her yanına kök salacağız. Ve bu devletin elini kolunu ve ciğerini bağlayacağız. O zaman nefes bile alamayacaklar. Yangın yerine çevireceğiz her tarafı. Önce eğitimle başlayacağız sonra silahlanacağız. Onların askerini, onların diplomatlarını, onların kalemşorlarını tek tek alınlarından vuracağız. Unutmayın, bu öfkeyle dolmayan ve öfkesini, kinini sıcak tutmayan, düşmanını görmeyen hiçbir güç güç değildir ve olamazda.

Biz düşmanımızı bileceğiz ve ona göre bileneceğiz. Söz mü?

-"Söz, söz, söz" dedi cemaat üç kere.

Hocafendi onlara tasdiklediklerı her şey üç defa söylemelerini tembihlemişti. Bu çok kutsal bir durumdu hocafendiye göre. Çünkü onun inancı üç üçlüktü. Baba- Oğul ve kutsal Ruh.. Üç onun hayatında büyük bir anlam ifade ediyordu. Bunu da Müslüman cemaate Allah'ın hakkı üçtür di-

yerek yorumlamıştı. Hocaya sonsuza kadar güveni olan Anadolu'nun garip ve güzel yürekli insanları da her dediğine inanıyor ve bilemedikleri dinlerini hocanın anlattıklarından ibarettir sanıyordu.

Hoca minberden inerek toparlandı. Cemaat sıraya girdi. Büyük küçük herkes bu kutsal (!) adamın elini öperek, önünde eğilerek camiden çıktı. Hocafendi onların arkasından bakarak ağzını 360 derecelik bir açıyla açarak güldü. Galeyanbaşı Ermeni Alisecat'a dönerek;

—Vatikan bu Müslümanların ne kadar saf ve okumaktan, düşünmekten nasipsiz olarak hocaları, hacıları kutsadıklarına şahitlik etseydi herhalde beni hayatta kardinal yapmaya gerek duymazdı. Gönderirdi üç beş papaz, hallederdi işini. İki yılda milyonlarca kişiyi bu devlete karşı bir ordu haline getirir. Hele bir de silah ve para gönderdi mi değme keyfine gitsin.. Ama elbette bir gün sıra bize gelecek. O zaman gösteririm bu devlete el mi yaman Kardinal mi yaman"

Alisecat, ellerini pantolonun içine bağımsızca bırakarak uzvunu okşarken, en büyük bir keyfin tam ortasındaki sapık bir adam ağzıyla;

— Büyük adamsın be Yeşil Kardinal'im. Timsahlar bile seninle yarışamaz bu yeşillikte. Bukalemunların cilt boyasını sana da bahşetmiş kutsal ruh ya da Meryem ana.

Yeşil Kardinal, Alisecat'ı dinlemeden gecenin karanlığına karışarak ve eteklerini savura savura bir spastik çocuk çarpıklığıyla sallana sallana uzaklaştı camiden..

Caminin minaresi hüzünle gökyüzüne el açtı ve "Allah'ım sen bu devleti, bu askeri, bu milleti bu zalim ve dinsizlerden koru..Bu devlete zeval verme " dercesine dimdik gökyüzüne yükseliyordu.

İzmir'in Kavakları

Sahilde bir gece yarısı...

İzmir'in Alsancağında tatlı bir deniz meltemi esiyor.. İzmir'in kavakları yavaş yavaş hışırdıyor.. Yaprakların sonbahardaki son tangosuna dört büyük melekten biri olan ve rüzgar, kar ve yağmur gibi doğa olaylarından sorumlu olduğuna inanılan Mikail tatlı bir rüzgarla eşlik ediyor..

Düşmek için zamanın henüz erken olduğuna inan, minik sarartılarına aldırmadan yaşama hevesini biraz daha uzatmak isteyen minik yapraklar inatla yapışıyor ağacın dallarına. Sararanların ise artık bu tangodan ayrılmaları gerekiyor.. Ve son demlerinde rüzgar onların ellerinden tutarak usulca indiriyor yere sarı yaprakları..

Sarı yapraklar düşerken bir bir yere, hiç birisinin kaburgası kırılmıyordu ölümün karşı kıyıdan kendilerini izlediklerini bilmiş olmanın dik duruşlarıyla son nefeslerini toprağa bahşediyorlardı başka bir baharda yeryüzünü güzelleştirmek için hazırlık yapan kardeş yapraklarına.

Yapraklar aynı nazendelikleri ve güzellikleriyle buluşuyordu vatan evlatlarının yattığı toprakla, ya da umutlara ulaşan asfaltla, İzmir gibi yürekli, İzmir gibi vakur ve eğilmemiş bir asaletle...Eyvallah çekmeden çekip giderken sarı yapraklar, kavakların tepesinde esen serin meltemle

yıldızlardan çalınmış bir ışıltıyla İzmir aydınlanıyordu usulca.. Olanlardan habersiz... İhanetlere inat güzel bir gece yarısını daha armağan ediyordu yeryüzüne İzmir'in kavaklarının serin gölgesinde.

Hasan Tahsin'in heykelinde hafif bir kıpırdama olduğunu gördü küçük kız ve babasının elini çekiştire çekiştire;

—Baba heykel hareket ediyor. Baksana baba, baba bak gördün mü?

—Olur, mu öyle şey kızım. Heykeller hareket etmezler bilmiyor musun" dedi baba.

—Hayır, ama ben gördüm, hareket etti heykel baba, gerçekten. Bana inanmıyor musun?" dedi masum bir yalvarışla.

—Kızım hadi yürü, hadi annene yetişelim" diyerek çocuk aklına ehemmiyet vermedi baba.

Gerçekten de hareket ediyordu Hasan Tahsin'in heykeli. Denizde yüzen Yunan şapkalarının birden canlandığını hissetmişçesine hareket ediyordu. Denizden esen meltemin yumuşak elleri arasında, o ses geliyordu ve "İlk kurşundan bu yana çok zaman geçmişti ama ihanetin yüzü hiç değişmemişti bu ülkede. Dost bildiğimiz niceleri yine bu memleketi yakmak, yıkmak ve yok etmek istiyorlar ve kimse bunu görmüyor" dedi Hasan Tahsin'in heykeli. Düşmanın üstüne yürümek ve kalan son mermisini ciğerinin ortasına bir füze gibi oturtmak istiyordu. Bunu bir tek küçük kız görmüştü. Diğerleri yanından geçerken yüzüne bile dikkat etmiyorlardı Hasan Tahsin'in. Etseydiler eğer, o çizgilerdeki derin kederin neler anlatmak istediğini anlayabileceklerdi..

Hasan Tahsin'in heykeli yürümeye başladı. Yine ilk

günkü gibi yürekli ve korkusuzca.. bir baba küçük kızını parkta dolaştırıyordu, İzmir'in işgaline tanık olmuş, Rumların evini bir gece yarısı tüm ailesiyle birlikte yaktığı yaşlı bir nine olan Halime nine, penceresine konan güvercinlere ıslattığı ekmekleri veriyordu.. Sahile vuran derin dalgalar öfkeden çıldırıyordu. Ve Meryem Ana Kilisesinde Sürgün Hoca (!) hac farizasını yerine getiriyordu..

Doğru İzmir'e

İşte İzmir'in masmavi bir gecesinde kendisine gönderilen Ortadoğu'nun bu kıymetli kumuyla hayallerini ve rüyalarını inşa edecekti artık. Kumu avuçlarına doldurup doldurup parmakları arasında usulca akıttı. Bu oyun çok hoşuna gitmişti. İlk kez kumla oynuyordu çünkü... İlk kez fark ediyordu kumun bu kadar sıcak olduğunu ve sonrasında ilk kez fark edecekti kumun bir o kadar da yakıcı ve yıkıcı olacağını..

Dökülen hiçbir kanı gizlemeye kumun muktedir olmayacağını..

Oturdu kumun başına..Kumun değil Ortadoğu'nun başına oturuyordu aslında. Farkındaydı ve bu oyun onun hoşuna gidiyordu... Hızını alamadı başını kuma soktu... İçine doldurmak istiyor gibiydi. Kumdan bir adam oldu.. Sonrasında Atlantik'te soluk aldığını sandığı bir kara kutu zamanda aslında o günden bugüne hep bir kum adam olduğunu fark edecekti... Adına bahşedilen her şeyin aslında hiç bir şey olduğunu ve kendisinin bu oyunda kumdan burnu uzamış, yalan söyledikçe dili çetrefilleşmiş bir pinokyo olduğu acı gerçeğini her aynaya baktığında görecek ve mütemadiyen ağlayacaktı... O ağladıkça onu izleyenler, dinleyenler ve ona tabi olanlar bu kumdan adamın Allah korku-

sundan ve derin hocalığından dolayı ağladığını düşünecek ve hüzünleneceklerdi...Ve bu oyun böyle devam edecekti New Orleans sular altında kaldığında bile..

"Ortadoğu'dan Uzak Asya'ya uzanan bir kale yapmalıyım bu kumdan" diye söylendi kendi kendine Yeşil Kardinal... Yalnızdı.. Ama çoktu ve öyle hızla çoğalıyordu ki amiplerin bu yarışa katılması bile söz konusu olamazdı..

Ayasofya'yı kurmalı ortasına kalenin, sonra Heybeliada'yı sonra Irak'ı, İran'ı ve Suriye'yi kapsamalı benim kalem.. Papa'nın yüreğine Dicle serinliği verecek, Amerikalı dostlarıma petrol müjdesini bahşedecek kadar kıymetli olmalı diye hayal kurdu Yeşilimsi Kardinal..Kumdan kocaman bir kale yaptı önce...

"Tapınak şövalyeleri'nin kalesinden daha ihtişamlı olmalı" diyerek kalesinin etrafında dolandı.. Aklına yeni gelmiş gibi henüz kapatmadığı kapının içinden geçerek alanın Orta doğusuna tahtını kurdu.. Kalenin duvarlarını yükselttikçe yükselti.. İzmir'in meltem esen sahilinde kendinden geçmişti Yeşil Kardinal.. "Meryem Ana Kilisesini de almalıyım bir yerlere" diye konuştu kendi kendine.. Sonra Kumdan binlerce piyon yaptı ve hepsinin ellerine yalancıktan ışıldaklar verdi. Sonra piyonlarının sayısını arttırdı. Her çeşitten yapmaya başladı.. Kiminin başına sarık, kiminin başına kippa kiminin boynuna kocaman haçlar astı.. Ellerine verdiği ışıldakların gölgesinde oturan binlerce kumdan gencin eline kumdan yazdığı ve adına Mesih dediği kitapları tutuşturdu..Keçi yağından yapılma ve ortasına yorgan ipinin kirli ucu çıkmış beyaz, yamru yumru mumlarla etrafına kocaman bir daire yaptı, "artık ışığın ortasındayım, nurlandım ve mum evlerimin İsa'sıyım" diyerek bir bir yaktı mum-

lardan dışarı sarkmış iplerin kafasını.. Ortasında kaldığı bu mum ışıklarının çevresine eceline giden pinpinikler gibi raksetmeye başladı çılgınca ve çıldırmışçasına. Yüreğinin üstüne gizlediği haçı uzun ve siyah libasının üstüne çıkmış bir sağ koluna bir sol koluna değdikçe Yeşil Kardinalin meşki daha da azıyordu.. Dalgaların kıyıya vurduğu deniz anaları son nefeslerini verirken Yeşil Kardinal mumların bir bir ışıktan mahrum kaldığının farkında bile değildi.. Gece dağılıyordu, deniz hırçınlaşmış, kıyıya bir urganla bağlanan "Çilem" isimli kayık yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşıyordu, kendi ipini boğazına geçiren bir meczup'un çaresizliğiyle..

Kosova'da insanlar acımasızca katlediliyordu aynı saatte. Kadınlara tecavüz edenler, koşan çocukları arkalarından kurşunlayarak kalleşnikov'larını havaya kaldıran Sırp askerlerinin zafer naralarını bir kurşun gibi delip geçiyordu yaşlı bir Bosnalı dedenin yürek gözyaşları.. Yeşil Kardinal, Papa'nın lehçe yazdığı mektuptaki yerini alırken, kumlara gömülen mumlarının başında çömelmiş, kutsal ruh'a kızılhaç'ını çıkarıyordu sessizce..

Ege'de Vaftiz

Duvarda ağlar vaziyetteki Meryem'in kucağında çıplak ve pipisi aşağı sarkmış İsa, öylece kalakalmışlardı. Kırmızı kadife perdeler, yerdeki kalın ve alabildiğince yumuşak kırmızı halıların üstüne ilkokul sıraları gibi dizilmiş sıralarda bu muhteşem dönüşü kutlamak için toplanan papazlar ve hahamlar, sınavını başarıyla geçen ve ileride Yeşil Kardinal olarak Papa tarafından kutsanacak olan Doğulu Hocafendi'yi kutluyorlardı.. Ama yine de vaftizlenmesi gerekiyordu. Müslüman gibi yaşamıştı uzun süre ve kirlenmişti papaza göre. Görkemli ve şaşalı tören karşısında zevkten dört köşe olmuştu Hocafendi. Çırılçıplak soydular ve Üzerine Hıristiyanlığın vaftiz kaftanı olan uzun ve kollu beyaz vaftiz kefenini giydirdiler.

Kilisenin kuzey bölümünde yer alan karanlık bir odaya gittiler hep birlikte. Aklına Niko'su geldi her nedense Yeşil Kardinal'in. Karanlık ve Niko, onun iki vazgeçilmezi olacaktı hayatı boyunca. Sonra odanın zeminiyle aynı renkte olan dev bir kapağı kaldırdılar hep birlikte. Yeşil Kardinal bu kapağı hayretle izledi. Aklından "yoksa beni buraya atıp üstümü mü kapatacaklar. Geçmişte günah işleyen birçok azizi bu şekilde diri diri gömüp, üstlerini toprakla kapattıklarını okumuştum. Özellikle Roma imparatorluğu zamanın-

da kiliselerdeki cinayetlerin haddi hesabı yoktu. Biliyorum. Papazlar ve güçlü rahipler, kendi iktidarları için diğer papaz ve rahipleri bu yöntemle yok ediyorlarmış. Biz de sakata gelmeyelim mi" diye düşündü. Şöyle bir kenara çekildi. Yapayalnız hissetti kendini. Kandırılmış, engizisyon kararı çoktan alınmış Yahudilere benzetti kaderini bir an için. Gaz odalarının kapılarını kapatanların Hıristiyanlar olduğunu düşündüğünde, canı hepten sıkıldı. Ama yapacak bir şeyin olmadığını da biliyordu artık. Kaçmak istedi bir an için. Sonra 'aptal buradan çıkış var mı sanıyorsun. Kiliselerin tüm kapıları ya bir denize ya da bir fosseptik kanalına çıkar bilmiyor musun? İki yolda ölüme çıkıyor' diye mırıldandı. Yanı başında beliren Papaz onu düşünce derinliğinden sıçratırcasına uyandırdı;

—Buyurun sizi önden alalım, dedi papaz.

—Efendim benim gözüm daha karanlığa alışamadı. Mümkünse bir arkadaş önce insin.

Papaz, başını salladı ve "peki tamam, ben iniyorum" dedi açılan devasa kapağın ağzına bıraktı kendini. Yeşil Kardinal şaşkınlıkla bir "güüüüüüüüm" sesi bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadığını görünce o da adımını attı. Merdiven basamaklarıydı. Rahatlamıştı. Demek ki bir çukura atmıyorlardı kendilerini. İnmeye devam ettiler hep birlikte. Beş kat aşağı indiklerinde duvarlarında dev İsa ikonalarının altında taştan oyulmuş, bir metre yüksekliğinde beş altı metre genişliğinde ve eninde, kenarları yılan figürleriyle süslü içi su dolu lâhittin başına gittiler.. Lâhit'in devasa kapağı da hemen kenarda duruyordu. "Kesin beni bu lâhit'e koyup, suda boğacaklar, sonra da ibret olsun diye üzerime yılanlar dolduracaklar. Sonra da bu kocaman kapağı kapa-

tacaklar. Kim duyar beni, kim işitir ki. Valla boku yedik galiba. Niko mu kötüledi beni acaba." diye düşündü. İçi titriyordu, dışı titriyordu ve tirtir sallanıyordu adeta.

Papaz elindeki devasa demir haçla yanına yaklaştı ve

— Hazırsan vaftize başlayalım.

—H.a.. ha.ha. Hazırım. Hazırım.

—Neden öyle titriyorsunuz, rahatsız mısınız?

—H.a.h.a.y, hayır. Hayır. Biraz üşüdüm galiba.

—Sen mi üşüyorsun yahu. Doğu'da buzlanmayı öğrenmedin mi bunca yıldır?

—Hava değişikliğinden olsa gerek. Başlayalım.

Lâhit mezarın etrafında bir çember oluşturdular 18 ülkeden gelen 18 kardinal ile bir gizli kardinal el ele tutuştular. Sonra lâhit mezarın içine giren Yeşil Kardinal'in ıslanıp ıslanıp başını sudan çıkarmasını alkışladılar hep birlikte.. Bu oyun onun hoşuna gitmişti.. Suyu bu sefer çocuklar gibi şaplamaya başladı. Çemberdeki Kardinaller şaşırmışlardı. Üstleri başları su içinde kalmıştı. Herkes gülmemek için kendini zor tutuyordu ve Kilisenin başpapaz içinden "bu mu Ortadoğu'yu temsil edecek ve Hıristiyanlığa kazandıracak. Biz burada ömrümüzü çürüteceğiz ve Kardinal olamayacağız, şu görgüsüz ve akıl sağlığı bile salim mi değil mi belli olmayan herif terfi edecek. Bu mu yani adalet" diye düşündü. Sonra emrederek;

—Tamam, sırada dua var. Artık çıkabilirsiniz, dedi Yeşil Kardinale.

—Ne güzel eğleniyorduk. Yahu Kardinalsiniz hepiniz. Rahip değilsiniz ki. Hadi eğlenin sizde. Keşke bir de Türk Lokumu dansöz çağırsaydınız. Acayip güzel olurdu. Dan-

sözlü vaftiz dönemi başlatarak yenilikçi olduğumuzu gösterirdik.

Papaz bu sululuğa daha çok kızdı;

—Din ve vaftiz alay konusu edilmez. Hem de Meryem Ana kilisesinde. Lütfen duaya geçelim.

— Tamam efendim. Haddimi aştım. Affınız var mı acaba.

Sonra günah çıkarmaya gelirsin, dedi papaz.

El ele tutuştular yeniden ve aralarına bu sefer Yeşil Kardinal'i de alarak sayıyı yirmiye tamamlayarak başladılar lâhit'in etrafında turlamaya. Garip bir huşuyla mum isi gölgesinde büyüyen gölgeleri duvarda ürkütücü bir tablo çiziyordu. Yeşil Kardinal, dua yerine içinden ' İzmir'in kavakları, dökülür yaprakları aman aman' türküsünü söylüyordu. Kendini kırkayak, kırk el, kırk kol gibi hissediyordu. Güçlüyüm ve milyar dolarların sahibiyim. Esaret bitti ve ben en büyüğüm, diyerek sırasını bozuyor, uyumdan uzak hayallerinin içinde bir dansözle karşılıklı göbek atıyordu. Diğer kardinallerin şaşkın ve ağır bakışlarına aldırmadan..

İzmir'de güneşli bir sonbahar günüydü. Ve sevgililer el ele tutuşmuş, hayatın güzelliğini birbirlerine hissettircesine sarılırken, Meryem Ana Kilisesinde ihanete yeni haritalar çiziliyordu.

Çığ'ın Çocukları

Erzurum'da soğuk bir Mart günü.. Pasinler'in eteklerinde çığlıklar yüreklerin sızısına karışmış.. Köyün gençleri ellerinde kürekler önlerinde beyaz dişlerini açmış bir çığ canavarının karnını deşiyorlar. Ne fayda.. daldırılan her kürekten geriye kalan bir dağın uçsuz bucaksız yüksekliği.. "Toprağa ulaşmak kolay mı sanıyorsun bu kıyamette Muhittin.." dedi Zübeyir, kaşları ve yüzü karla karışık bir yağmur içinde kızarmış şekilde...

Muhittin, yeniden daldırdı karın böğrüne elindeki küreği... Sustu ve öfkeyle doldurduğu karı alabildiğince uzaklara fırlattı.. Sonra sadece kendisinin duyabileceği bir kısıklıkla "bu Allah'ın bize laneti mi yoksa lütfü mü anlamak zor... Bu kaçıncı kurban Yarabbim.. Daha bitmedi mi bizim cezamız "... Durdu yok yok, sanki dondu birden Muhittin... Elindeki kürek karla sarmaş dolaş öylece önünde dikiliyordu..."Allah'ım sana isyan etmiyorum sakın beni yanlış anlama... Sana feryat ediyorum.. Biliyor ve görüyorsun ki Allah'ım benim yüreğimde artık gençler ve çocuklar için mezar yeri kalmadı ve kalbim artık bu acıları kaldıracak kadar güçlü değil...Ey ölüm sana bağırıyorum beni duyuyor musun?. Eğer benim adım Muhittin ise ben de sonsuza dek senin izini süreceğim ve bir gün, bir gün tıpkı senin Ah-

met'e, Seyit ve Karacivan'a yaptığın gibi yapacağım.. Sana beyaz bir pusu kuracağım ey ölüm.. Bembeyaz bir pusu... Alnın ortasına indireceğim kar toplarını... Bu toplar ölüm topları olacak ey ölüm senin sonunu getirecek ölüm topları...Ver Ahmet'i.. Saklama onun cansız bedenini koynunda. Ahmet senin değil bizimdir... Sen canavarlaşan beyaz kar, kardeşimi ver bana.. Bil ki sakladığın her lahza senin zararınadır. Yüreğini deşeceğim ömrüm oldukça.. Gel daha fazla kinimi büyütme ver gerisin geriye aldığın gibi Ahmet'i.. Ölü ya da sağ... Ama ver kardeşimi"...

Muhittin etrafındaki her şeyle kavga ediyordu... Sonra gücünün tükendiğini hissettiğinde yaralı bir ceylan gibi yalvarmaya ve pazarlık etmeye başlamıştı... Ölümle pazarlık ediyordu, çığla pazarlık ediyordu... Yüreğiyle pazarlık ediyordu ve hayatla... Gözlerinden süzülen her damla donarak yüzüne ayrı bir şekil veriyordu.. Elinde kürekle donakalmıştı.. Yüreği donakalmıştı ve yüzü donmuştu... Elleri kendisine ait değildi, kalbide ve gözyaşları da artık... Zübeyir omzuna dokundu hafifçe Muhittin'in.. Kıpırdamadan bir kardan adam cansızlığıyla öylece duruyordu çığın karşısında Muhittin... Çaresiz ve minnete düşerek...Ahmet yoktu ve o artık sonsuza kadar Ahmet'in kendisine yalvaran ve "beni kurtar abi" feryatlarına yanıp tutuşacaktı...'— Zor bir imtihan, dedi Muhittin yine kendi kendine.. Zübeyir duymuştu aslında Muhittin'i.. O 'da Muhittin'e eşlik etti ve "biliyorum kardaş zordur, lakin ölümle savaş olmuyor işte. Allah'tan gelene bir şey diyemeyiz" diyerek teselli etmek istedi arkadaşını ama o'da biliyordu aslında bu doğa felaketinin dün olduğu gibi bugün ve sonsuza kadar canlardan can koparmaya devam edeceğini. Ve bir tek şeyi bilemiyordu Zübeyir "çare nedir, çözüm var mı"... ? Çözüm evden

çıkmamak mı, çalışmamak mı yoksa oturup kahretmek mi... Zübeyir kendi sorusuna yine kendi çelişkisiyle ve çaresizliğiyle cevap verdi "çözüm buradan çekip gitmek aslında.. Başka çözüm yok"..

"Ama ya geride kalanlar, herkes çekip gidemez ya" dedi yine kendi insanlığıyla hesaplaşmak ve söylediğinden utandığını hissederek... Bunları düşünecek yer değil burası dedi usulca yüreğine. Şimdi bu çığı delmek ve Ahmet'in cesedine ulaşmak zamanıydı...

Karanlık çökmüştü... Köyün gençleri ve orta yaşlıları ellerinde birer gaz feneri ile beyaz bir kefene basıyorlarmışçasına hırçın ve bir o kadarda çaresiz karları kazımaya devam ediyorlardı.. Ahmeeeeeeeeeeet! , Ahmeeeeet!, Ahmet diye bağırmaya ve durmaksızın bir cevap almak için çırpınıyordu Ahmet'in Annesi Ziynet teyze... O da biliyordu bu çığın aldıklarını geri vermediğini. Biliyordu çığ öfkesinin ne denli vahşi ve insan tanımaz olduğunu ama son bir çırpınış son bir anne yalvarışıyla karları eritmek ve Ahmet'ine kavuşmak istiyordu... Seyit ile Karacivan beyaz kefenleriyle köyde ağabeylerini bekliyorlardı.. Hiç ayrılmamışlardı bugüne kadar. Nereye giderlerse birlikte gidiyorlardı. Sonsuzluğa da birlikte gitmeye kararlıydılar ama Çığ da kararlıydı Ahmet'i koynunda bahara kadar gizlemeye..

Ahmet, üstündeki adımları hissettiğinde gözlerini açtı.. "Neredeyim" diye düşünerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Hareket edemiyordu. Kıpırdamak istedi, başaramadı. Üstündeki ayak izlerini ve seslerini duyuyordu. Bağırdı defalarca, sesini duyuramadı. Sonra hatırladı olanları. Çığ altındaydı ve ne kadar bağırsa bağırsın sesini duyanın olmayacağı gerçeğini kabul etti. Yine de son hamle ile vü-

cudunu hareket ettirmek istedi. Ayaklarını, ellerini ve kollarını.. Hayır olmuyordu. Kara yapışmıştı, çok güçlü bir zamkla sanki. Ben galiba burada öleceğim, dedi sonra bayıldı.. Zamanı bilmiyordu ama yeniden kendine geldiğinde derinlerden bir köpek sesi duydu.. Bağırdı.. "Buradayım, buradayım.. Sizi duyuyorum ben buradayım" diye bağırmasına devam etti.... Dört bir yanı bembeyazdı.. "Bu beyazlığın içine nasıl düştüm" diye düşündü yeniden. Aradan geçen zaman hatırlamasını zorlaştırmıştı her şeyi... Sonra o korkunç uğultuyu yeniden duydu.. Seyiiiiiiittt, Karacivaaaaaaaaannnn! ses alamadı sesine karşılık... Ellerini kaldırmak istedi, ellerini hareket ettiremedi... Kalkmak istedi sonra boylu boyunca uzandığı yerden.. İmkansızdı.. Ahmet, yavaş yavaş anlamaya başladı... Ve sonra kendi kendine "ben galiba burada öleceğim bu artık kesin bir şey" dedi.. "İyi ama ölüm nasıl bir şeydir.. Ölüm karların altında sıkışıp kalmaktır galiba. Babaannem böyle ölmemişti ama.. Biliyorum ben.. Evde ölmüştü hem de yağmurlu bir günde. Sonra beyaz bir beze sarıp götürdüler. Çok iyi biliyorum, beyaz bir bezdi.. Kar değildi. Kar değildi annneeeeeeeee... Kurtar beni anneeeeeeeeee!" yine bayılmıştı Ahmet... Ve bir daha uyanamadı o uykusundan Ahmet... Buz gibi soğuk bir yatakta, Erzurum'un Martında ilkbaharı bekleyecekti Ahmet, kardeşlerine kavuşmak için.. Sonrasında Ahmet'in cesedi baharla birlikte çözülen karların altında, yanı başında kardelenlerle bulunacaktı...

Yüzünde küskün bir sıcaklıkla.. Küskün bir hüzünle...Tıpkı başucunda açan kardelenlerin bükülen boynu gibi..

Kar alabildiğince hızlanmıştı..Toprak damların üstün-

de, kardan birer beyaz çatı oluşmuş.. Köyün her damında üç beş erkek, ağızlarında samsun sigarasının biri bitmeden diğerini bitenin ucundaki üşümüş son kor ateşle tutuşturarak yakıyorlar...

Kapıların önünde ağızlarını kenarları kırmızı boncuklarla oyalı beyaz tülbentleriyle ağızlarını kapatmış kadınlar, kollarını göğüslerinin üzerinde dolayarak, yüreklerini birer halatla bağlamışçasına öylece duruyorlar.. Abbas dede önceki gün cesetlerine ulaşılan iki torunun cenazeleri karşısında iki büklüm olmuş, bastonuna kafasını dayayarak öylece bekliyor, Ahmet torununu.. Daha üç gün önce çığın ne kadar can aldığını anlatmıştı gece masalı gibi onlara... "Üçgün olmadı bile... Üç gün almadı bile... Üçgün olmadı bile" diyerek kalkmaya mecali kalmamış, bastonla destekli yorgun ve yaşlı dizlerini dövmeye başladı... Köy yasta. Ahmet daha 12 yaşındaydı, Seyit 10'unda ışıl ışıl mavi gözleriyle suların duruluğunda alabalıkların şenliğini taşıyordu ve Karacivan yedi buçuk yaşını yeni doldurmuştu. Bahar gelir gelmez 15 km dağın ardındaki okula kolunda kıştan kalma ıslak bir tezekle sırasına oturacağı günün hayalini kuruyordu..

Kar gibi bembeyaz düşlerin arasında ve işte o kara benzetilen beyaz düş kara bir yılan olmuş delicesine ve ağzından soğuk soğuk alevler akıtarak üç kardeşi birden yutuvermişti... Artık hayat onlar için son durakta yolcularını indirmişti. Yaşam onlara beyaz bir ölümle oyunu oynamıştı ve işte doğumun kan kırmızı hayatlarında beyaz hiç eksik olmamıştı ölüm olarak... Nüfus cüzdanındaki ismiyle Şevket, köyde bilinen adıyla Şevko Amca, çığın altında bırakmıştı yüreğini.. Onun için sonsuza kadar suskun kala-

cakmış gibi gözlerini kapatmış ve dünya ile yaşam arasına kocaman bir çığ perdesi çekmiş gibi hareketsiz, kıpırtısız ve acelesiz duruyordu... Seyit ile Karacivan'ın cesetleri beyaz kefenlere sarılmış, karların üstünde öylece yanyana duruyorlardı..

Bekliyorlardı aslında. Saygıda kusur etmek istememişlerdi. Ahmet'ten önce eve gelmeyi onlar da istememişti. Ama işte Ahmet yoktu..Çığ Ahmet'i inadına vermiyordu. Tüm köy halkı gecelerce Ahmet'i aradı ama yok.. "Ahmet çığ ile birlikte uzun bir yolculuğa çıkmış artık cenazeleri kaldıralım" dedi köyün en yaşlısı Fahrettin Dayı...

Sessizce köyün üstündeki köy mezarlığına defnedildi cenazeler. Ağıtlar birbirine zincirleme isim tamlaması gibi bağlanıyor, acılar gökyüzüne kara bir kâbus gibi inen karanlığın ortasına kocaman delikler açıyordu adeta. Kar lapa lapa iniyordu damların üstüne ve Ziynet Ana, ellerini bir doğan pençesi şiddetiyle durmadan göğsüne vuruyordu. Ana yüreği yanıyordu ve o pençeleriyle yüreğini çıkarıp yavrularının yanına gitmek istiyordu..

—Bilir misin Ece, ellerimiz neden böyle çatlak çatlak, dedi Şeref, memleketinin acı halini anlatmak için gazeteci arkadaşına.

—Herhalde krem kullanmadıklarından, dedi masumca Ece

Şeref güldü acı bir gülüştü bu. İçinde annelerin gözyaşları olan, çığların alıp götürdüğü çocukların kırık oyuncaklarının izlerinin yer aldığı bir buruk ve kırık dökük gülüş.

—Krem değildir insanın ellerini koruyan Ece, yaşamın kendisidir biliyor musun? Sen hiç çığ düşmüş çığlıkla-

rın sesine boğulmadın ki. Nerden bileceksin. Sen yaptığın haberlerin çığlıklarını duymadın ki hiç. Hiç kimse duymadı bugüne kadar. Yol'u olmayan, bir yaşam alanını aklın alıyor mu senin güzel bebek. Sen hiç yolu, izi olmayan, hiç arabanın girmediği bir yerde yaşayabilme ihtimalini düşündün mü, hayır. Düşünemezsin de. Buna ihtiyacın yok çünkü. Sen habercisin çünkü. Senin için, iki kare fotoğrafın altına, ruhsuz birkaç satır yazarak günü kapatmaktır önemli olan. Üçüncü sayfanın editörü olmak da bunu gerektiriyor zaten öyle değil mi? Acıyı yaz ama acı duyma. Bu nasıl bir şeydir bana anlatabilir misin Ece. Bak ben sana acıyı anlatıyorum, insanların önünü kapatan, onları yutan canavardan bahsediyorum. Sen ilgilenmezsin ama Doğu'nun beyaz canavarı kar.... Doğu'nun beyaz Şahmeranı çığ'dır.... Bir çobanın elindeki kavalda hüzne dönüşen ve akan her ırmağın ulaştığı son delta olan ölümün soğuk bir izdüşümü olarak her yılın altı ayını kefene saran doğanın doğuya acımasızlığın rengi Kar... Belki bundandır her doğulunun esmerleşmiş tenine işlenen ve bir Hint kınası işlemesine benzer o hüzün güllerinin her bakışta kendine bir tarla bulması.. İhmal diye başlık attığın ve üç çocuğu yutan çığ felaketini anne baba ihmali olarak yazan yüreklerin içine yılanlar düşsün diliyorum. Onların hayatına çığlar düşmeli ki anlayabilsinler acının renginin beyaz olduğunu.

—Bunun suçlusu ben değilim Şeref, beni bu haberden dolayı böyle suçlayamazsın. Bilinçli yapılan bir şey değil bu. Haberi öyle aldık ve öyle yazdık. Sen benim dostumsun ve şimdi beni kırıyorsun.

—O haberi sana ben verdim ve verdiğim haberin içi dışına çıkarılmış.. Poposu dışarıya sarkmış bir maymuna

çevirmişsin haberi. İnsanların acılarıyla alay etmeye ve onları daha ilginç olsun diye paçavraya çevirmeye hakkınız yok.

Kapıyı çekip, Yıldız parkına doğru yürümeye başladı. Elleri cebinde, düşünüyordu. Ayaklarına takılan çakıl taşlarını tekmelerken, yaşanan binlerce iğrençlikle nasıl baş edeceğini düşünüyordu ve çığ ağıtları kafasının içinden çınlayıp duruyordu;

Ömrüm viran oldu ley, Gülüm gazel!
Kefenimi sar ley..
Baharlarım kış oldu,
çiğdem güllerim soldu ley!
Günlerden sesime çığlar düşüyor
Dilimde yaralı kuşlar kanıyor
Turnalar göçe gidiyor ley!

Şeref'in yüreğine bir turna kondu, küçük bir serçe gözpınarlarına konup, bir gökyüzüne kaldırdı bir yeryüzüne indirdi minik gagasını. Ve bir kedi üç yavrusuyla, kırmızı bir yumak iple oynuyordu keyiflice.

Bir kocaman akvaryuma tıkıştırılan Pirinhalar çılgınca kıvrak burunlarıyla cama saldırıyorlardı...

Masa'daki Kan

Didik didik ediyordu araştırdığı her kahpeliği. Öyle ki kevgire çevirirdi o ihanetleri. Ve saklanacak yeri kalmaz dünyaya rezil olurlardı bu işin perde arkasındaki kör tarla fareleri, önündeki başını kuma gömerken arkasından haberi olmayan üçüncü cinsiyet temsilcileri ve ihanetlerin yanı başındaki yerlerini alarak ellerinin ayaları çatlayıncaya kadar alkışlayan Çerkez Ethem'in torunları.. Ne Şeyh Saitler ne Aznavurlar ne de Ermeni, Rum çeteleri ve daha niceleri bunlar kadarını yapamamışlardı. İhanetin sınırlarını küreselleştiren, dinlerini, dillerini, ırklarını ve namuslarını hiçe sayan yeni üretim mahlukatların toplandığı toprakların bu masal ülke olması ne acıydı.. Ama bu topraklarda hainlerin kökleri yağan bir yağmur sonrası yüze çıkan dere kenarlarında ki minicik otunun arasında yaşam alanı bulan solucanlardan öte geçemiyordu. Yine de her sulak ve tenha buldukları yerde bitivermeleriyle göze çarpıyorlardı. İhanet perdelerinin birbiri ardına sahnelerin önünü kapatıp seyircilerine heyecanlı dakikalar yaşandığı bir sonbahar akşamında, onlar oyunlarının son perdesini oynamaya başlamışlardı ki; Derin Sefer – has bir vatan evladı— Fatih'in İstanbul'u almaya karar verdiğinde yaptığı Güzelcehisar kalesi gibi onurlu ve dimdik ve bir o kadar geçit vermez şekil-

de çıktı karşılarına. Sefer, artık onların oyunlarını bozmak için bir kaleydi. Bir burçtan diğerine ayyıldızlı bayrağın dalgalarına yüreğini kondururken, hainler için çarpılmaması gereken bir elektrik trafosu olmuştu adeta. Derin Sefer'i mimlemişlerdi. Ve çivilemek için pusuda bekliyorlardı gece ayazında titreyen, uyuz sokak köpekleri gibi.. Bunlardan biri Sefer'in eline düşmeyi görsünler. Dibindeki küçük solucana kadar her şeylerini tüm pislikleriyle günışığına çıkarmadan vazgeçmezdi o işten..

Bir seksen boyunda, esmer tenli, hafifçe yukarı kalkık şahin burunlu, yosun yeşili gözleri, uzun saçları ve kulağındaki küpesiyle Yavuz Sultan Selim'in yeni yüzü gibiydi Sefer. Sivildi görevinde. Zaman zaman bar ve eğlence yerlerindeki karanlık ve pisliğe bulaşmış şahısları takip etmek için gider, bir kenarda oturur içeceğini yudumlarken orada bulunan tüm güzel bayanların dikkatini çeker ve onlarca telefon ve görüşme talebi alırdı. Dünyada kimse onun bir ciddi görev adamı olduğuna inanmazdı. Dış görünüşü işindeki başarısında büyük bir avantajdı ama o, tipine hiç bakmazdı aynaların karşısına geçtiğinde. Bazen arkadaşları onunla kafa bulur "oğlum şu adını değiştir. Tipine bakan senin adını Oğuz yada Volkan falan beklerken milletin karşısına Sefer olarak çıkıyorsun" diyorlardı.. Ama o annesi seyahat halindeyken dünyaya gelmek için sabırsızlanmış, Annesi Sazlısu'dan yola çıkan minibüsle Çıldır'daki hastaneye yetiştirilmek istenirken yolda doğuvermişti .. İş böyle olunca Anadolu'nun o pratik çözümlerinden birini uygulamışlardı ve adını "Sefer" koymuştu en büyük amcası. Aslında o kadarda annesine söylemişti. Ama içerden dışarıya sesin ne kadar geç gittiğini büyüyüp bir kızı olunca anlamıştı. Kızıyla birlikte dünyaya dört basamak daha çakmıştı Se-

fer. Gel gör ki hayat arkadaşı ona dünyanın bu en muhteşem hediyesini verdiği gün yanlarından çekip gitmişti.. Kızıyla bir ömür sevgili annelerinin yasını tutmaya yemin etmişti Sefer. Daha yirmi yedi yaşında bir baba iken yalnızlığın kocaman yükünü ve doyulmayan sevdanın o çekilmez çilesine yüreğini bahşetmişti. Onun artık tek bir sevdası vardı.. Vatanına ve milletine ihanet edenlerin derinlerdeki kökünü kazıyıp yerüstüne çıkarmak ve onları kurutmaktı.. Sayısız dosyası ve toprak üstüne çıkardığı yer altı operasyonları vardı ve bu yüzden arkadaşları ve en tepedeki Amiri ona "Derin Sefer" diyorlardı.. O ise bu takma isme güler sonra" Seferin derini mi olur arkadaşlar. Sefer dediğin düz yolda ya da kavisli bir Anadolu şosedir. Haa bir de bizim köyün bin yıldan bu yanadır yapılmamış keçi yolunda yapılan yolculuktur sefer"

Derin Sefer şimdi büyük bir girdabın içine girip, iç içe geçmiş o mutluluk bilezikleri gibi montaj yeri belli olmayan, içine girenin bir daha çıkmasının imkansızlaştığı şeytan üçgenini çözmek gibi bir kutsal görevi vardı..

O boyuyla, posuyla, duruşuyla, gülüşü ve özel derslerle elde edindiği tavır ve davranışlarıyla tam bir serseri, yüreği, bileği, inancı, bilgisi, birikimi ve yeminiyle dört dörtlük ve hatta hipotenüse göre tam bir sonuç ve görev adamıydı...

Verilen tüm görevler Da Vinci şifresi gibi çözümü zor, anlatımı külfetli, açıklanması ve inanılması akla ziyan şeylerdi. Ama o gerçek bir vatan evladıydı. Görevini asla suiistimal etmez, adı gibi olayların ve yanlışlıkları içine adeta seferler düzenlerdi.

Teşkilattaki birçok kişinin pis işlere bulaştığı, kadın

pazarlamasından, uyuşturucu tacirliğine, araba hırsızlığından kapkaççа, mafya ilişkilerinden komployа kadar ne kadar pislik varsa hepsine bulaştıklarını biliyordu. Ama pisliğe bulaşanların sayısından daha fazlaydı temiz olanlar.

Derin Sefer, çok önemli bir rapor hazırlamakla meşguldü uzun zamandır. Üç yılı aşkındır üzerinde çalıştığı ve kod olarak da 3T BİR H'yi kullandığı dosyanın yani " Tarikat, Terörizm, Turizm ve Hakikat" dosyasının üzerinde çalışıyordu.

Vatikan'ın emriyle gönderilen kırmızı haçlı özel uçakla Amerika'ya güya tedavi için giden ama gerçekte kaçan ve ülkede birkaç satılık adamında işgüzarlığıyla güya bu can güvenliği olmadığı iddia edilerek bir daha memleketine dönmeyenin dosyası. Aslında zaten hiçbir zaman kendi memleketi olarak görmemişti bu ülkeyi O. Masal ülke onun hedefiydi. Vatikan'ın emriyle kaldığı ve yaptıklarını tamamladıktan sonra işi uzaktan kumanda edilecek kıvama geldikten sonra çekilip alınan ve gerisini medya ve şiirlerle yönlendirmeye başlayan bir yılan hikâyesinin peşine düşmüştü Sefer.

Derin Sefer işte bu, akıl almaz ve kusmuk gibi parmağını dokundurdukça yeni pisliklerin aktığı bir yumuşak karınla karşı karşıyaydı. Kaç defa pusulara düşürüldüğünü, kaç bin defa içeride ve dışarıdan tehdit edildiğini hatırlamıyordu bile.

Bildiği tek gerçek vardı o da bu masal ülkenin gerçekten günden güne dipten dibe kaydığıydı. Sefer bunları derin derin düşündüğünde işin içinden çıkamıyor, karşısına çıkan her korkunç gerçeğin altını kırmızı kalemle çizip karşısına bir hakiki çözüm yazıyordu..

Masal ülkenin başının belası haline gelen ve bugüne kadar siyasetin, bürokrasinin, emniyetin ve iş dünyası'nın destekleriyle büyüye büyüye nasıl devasallaştığını bile fark ettirmeden bir Şahmaran gibi ülkenin her köşesindeki çeşmenin başına çöreklenen, gerçekte bir Kardinal, görünürde bir Müslüman tavrındaki adamın Amerika'dan burayı nasıl karıştırdığını, nasıl bir yumak ip gibi eline dolayarak istediği zaman istediği kaosu yarattığını gördükçe uykuları kaçıyordu.

Derinlere dalıyor, bu ülkeyi yönetenlerin gerçekten kör ve sağır, bu ülkeyi savunmak ve istihbaratı yapmakla görevli insanların da gaflette olduklarına inanmıyordu artık. İşin içine girdikçe birbirine geçmiş ve paslanmış zincirlerin kilometrelerce uzunlukta olduğunu ve binlerce yılanın kuyruklarının birbirine bağlı olduğuna şahitlik etmişti. O binlerce yılandan birinin başını ezmeye kalksan diğerlerinin hepsi birden içindeki zehri üzerine akıtmaya ve seni yok etmeye yeterde artardı. Ama *feda edilmeden can, nasıl kurtulacaktı vatan.* Sefer bunun cevabını bulamamıştı ve altını kırmızı bir kalemle çizerken karşısına kocaman bir soru işareti koymuştu koyu renk bir keçeli kalemle. Ve Derin Sefer bir şeyi daha kendi yosun yeşili gözleriyle görmüştü; hırsızlığa alışanlar, ihanet karşılığında çantalar dolusu Vatikan parası alanlar, namussuzluğun kiriyle vicdanını karartanların hiç mi hiç ölmeye, vatan ve milleti düşünmeye niyeti yoktu. Onlar için midelerini doldurdukları her yer vatandı. İşte bu gerçeklik ve bencillik, bananecilik gittikçe toplumun tamamına bir Çin gribi yayılmaya başlamıştı bile..

Sabahın o alacakaranlığında onbeşinde bir genç kızın yüzündeki sade ve duru güzelliğin insan yüreğine de-

ğen tebessümünden çıkan rüzgar, aralıklı pencereden içeri süzülüp koyu kırmızıdan alınma, patlıcan moruna yakın akraba perdeyi yavaş yavaş dansa kaldırırken, ölümün pusudaki erkek kardeşi olan tahrip gücü yüksek bomba, Sefer'in rüyasını sonsuzlaştırmış, bir civan daha vatan sağolsun nidalarıyla yüreklerdeki mezarlıklara bir damat edasıyla gömülmüştü.. Ana haber bültenlerinin, mankenlerin aşklarından arta kalan son üç saniyesinde 'Ankara'da patlama bir polis şehit oldu' yüzsüzlüğüyle veriliyordu..

3TE BİR H'nin hisse senetleri aynı saatlerde yükselişteki̇ler arasındaki yerini alıyordu.. Korsan'ın koyu dehlizlerindeki pire yüzlü kan severlerinin şen kahkahaları arasında.. Sefer yatağından sıçrayarak uyandı, yastığının altındaki silahına uzandı eli. Rüzgârla dans eden perdeyi hafifçe yana kaydırarak sokağa baktı. Ortalık henüz aydınlanmamıştı. Kent uykudaydı ama yılanlar çoktan uyanmıştı. Sefer bir sigara yaktı ve parmakları arasındaki sigaradan hüzünlü bir duman havada yavaş yavaş daireler çizerek dağılıp yok olurken, sol eliyle çenesini kavramış, konuşursa bombalar patlayacakmış hissiyle kendine önlem almıştı adeta.

Dörtyüz Kapıda Dörtyüz Yılan

Türkiye.. Herkesin kral olmak için birbirini ezdiği masal ülke... Üç tarafı denizlerle yıldızlanmış, Asya ile Avrupa'nın kalbini birleştiren Eros'un okuydu. Bir kapısı Kafkaslara açılıyor, bir kapısı Sina çöllerine kuşbakışı bakıyor, bir kapısı Akdeniz'in ılık rüzgârlarını soluyor, makilerinin üstünde çamaşırlarını kurutuyordu.

Bir yanı Karadeniz'in hırçın rüzgarıyla İpek yolunun kozasını örüyordu..

Altın boynuzuyla Romanın, Bizans'ın ve Osmanlı imparatorluğu gibi muhteşem üç imparatorluğun hatıralarını gizlerken, düşmanın gözünü kör edecek bir parlaklıkla yüreklerini kavuruyordu..

Medeniyetlerin beşiğiydi Türkiye. Kucağında ninniler söyleyerek büyütmüş ve dünyaya armağan etmişti imparatorluklar. Ve Fatih Sultan Mehmet gibi bir imparatoru doğurmuştu bu topraklar.

Ona yaldızlı donlar dikmiş, kılıç kuşandırmış, karadan denize gemiler yürütmüştü. Fatihin yüreğine öyle bir sevda koymuştu ki, Avrupa, Kiliselerin engizisyon mahkemelerinin karanlığında acı acı can verirken o bir çağı kapatıp yeni bir çağ armağan etmişti güneşi balçıkla sıvayan, evlerinin ortasına tuvaletini yapıp, sonra eteklerini topla-

yan, vaftizden sonra bir daha yıkanmayan pis bir medeniyetin uyuz olmuş çocuklarına tuvaleti, hamamı ve insanlığı öğretmişti..

Öyle bir medeniyetti ki, Romanın çocukları kendi imparatorlarına "sizin lütfünüzü görmektense Osmanlının kılıcını tercih ederiz" diyerek tarihin yüzüne kocaman bir şamar indirmiş, barbarlığın aslında kimlerden doğduğunun masklarını Ayasofya'nın duvarlarına kazıtmıştı.

Ve Mustafa Kemal Atatürk'ün eseriydi bu Cumhuriyet. Esaretten, özgürlüğe çağlayan bir destanın yazıldığı topraklardı. Gazi'nin emanetiydi her şeyden önce vatana ihanet edenlerin affedilemez olduğunu.

Bunları düşündükçe yüreğinden Kızılırmak çağlayarak geçiyor, sonra Behramkale'den kendini aşağı atarak, sıkıntısını yarınların şafak yıldızlarına gömüyordu Sefer. Elindeki harita onu yurdun dört tarafını saran veba salgınından beter terör ve tarikat ikileminin akrep kıskacının dehşetini önüne koymuştu.

"Ne yapmalıyım?" Dedi başını iki elinin arasına alıp penceresinin önünde öylece kalakaldı.. "Nereden başlamalı.. Ya da hiç başlamamalı mı? Peki, hiç başlamamak mı yoksa ortasına dalmak mı daha iyi Sefer? Tabi ki ortasından dalmak daha iyi" dedi yine kendi kendine..

Gavur kalesinde yapılan toplantıların ikincisinin nerede olacağını mutlaka bulmalıydı..

İznik toplantılarının tüm detaylarını almıştı. Dinler arası diyalog adı altında yapılan İznik toplantılarının şöyle bir tarihine göz attı. Karşısına Doğu Roma imparatorluğu çıkmıştı. İlk Hıristiyan imparator olan Büyük Konstantin'in başkanlığında İznik'te yapılan hoşgörü ve diyalog toplantı-

sı. Milattan önce 325'te yapılan bu toplantının temelinde ikiye bölünmüş Hıristiyanlığın kaynaştırılması yatıyordu. Bir tarafta tek tanrıya inanan ve yaratan ile yaratılanın bir olmayacağını öne süren papaz Arius diğer taraftan Hz. İsa'yı Tanrı olarak gören ve Baba— oğul— Kutsal ruha (trinity— üçlü) inananların başını çeken St. Athanasius'un büyük kavgası..Ve üçlü'ye hatta buna Hz. Meryem'i de katarak dörtlüye inananların çoğunlukta olması nedeniyle Arius'un aforoz edilerek dinsiz ilan edilmesi kararlaştırılmışken araya İmparator Konstantin girerek İznik'te bir toplantı yapıyor ve her iki tarafı da oraya çağırarak uzlaşmaya varmalarını emrediyor. İmparatorun emriyle tek tanrıya inananan Arius afaroz edilmekten kurtulurken aynı zamanda Hıristiyanlığın bölünmesi de önlenmiş oluyordu İznik toplantısında. Milattan önce 325'te yapılan bu toplantının aralıksız bugüne kadar devam etmesi ve aynı mantıktaki Hıristiyan dünyasının tek tanrı inançlı Müslümanlığı aforoz etmek istemesinin önüne geçmek için kendini imparator Konstantin'in yerine koyanların kim olduğunu ve bu diyalogdan hangi tarafın karlı çıktığını ise kestirmek çok zor şimdilik Sefer, dedi kendine seslenerek.

Ortaçağ karanlığında yapılan bu toplantılarının uzay çağında halen devam etmesinin bir anlamı olmalı!..

Avrupa ve medeni dünya(!) o karanlıktan hiç çıkmamış olmalı ki aynı toplantılar devam ediyor..

Evet, bunun başka ne anlamı olabilir ki. Ya da kendine yeni imparatorluklar kurma hayalinde olanların koridor olarak kullandığı bir gizli geçittir bu toplantılar. Yani Müslümanlığı hiçbir zaman bir din olarak kabul etmeyen üçlükçü Hıristiyanların bitmek bilmeyen aforoz ve haçlı hayalle-

ri ve dünyaya inançlarını engizisyon vahşetiyle kabul ettirme yöntemlerinin yerini atom bombaları, füzeler ve işgaller alıyor. Değişen tek gerçeklik bu olsa gerek." diye düşünüyordu derin derin Sefer..

Derin Sefer yine derinlere inmişti. Tarihin o gizemli ve gizli geçitlerinde gezinirken her şeyin tekrardan ibaret olduğuna dair güçlü bir inancı vardı. Ve o artık kendi yol haritasını çizmişti. Tarihten başlamak. Tarihle başlamak. Tarih onun önüne her şeyi tüm çıplaklığıyla koyuyordu hemde Hz. İsa'yı çarmıha çıplak geren ve sonra onun ikonlarını yaparak karşısına diz çökenlerin içler acısı durumunu gösteren tabloya bakarak bunu çözüyordu..

—Ya biz!. Biz çok mu farklıyız sanki. Astıklarımıza ve kestiklerimize anıt mezarlar yapıp sonra onları kutsamıyor muyuz" dedi kendi kendine. Gözünün önünden geçti Topkapı da yükselen anıtmezar. Yine gülümsedi. Yine garipsedi her şeyi sil baştan.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kentlerin başında oturanlardan yarın mesaiye başlayacakların hepsi derin uykulara dalmışken, iş yapmadan memleketi karıştırmak ve satmakla meşgul olanlar ise yeraltında kazınmış köstebek yuvalarında stripriz yapan kadınlara baka baka ağızlarının suyu akarken, iktidarsızlıklarını ağızlarındaki salyalar ve ellerinden düşürmedik it—hal viskilerle kapatmaya çalışıyorlardı.

Derin düşüncelerden sıyrılarak yola koyuldu Sefer. Belindeki silahını çıkardı. Şarjöre baktı doluydu. Yedek şarjörünü mantonun koluna yaptırdığı gizli bölmeye koydu. Diğer tabancasını da vücudunu çaprazlayan siyah deriden

yapılma kendince birazda fiyakalı özel yapım silah kemerine taktı.

—Eh fena olmadı iyi bir aksesuar, dedi yine her zamanki gibi kendi kendine. Sonra fark etti ki kendisinden başka konuşacağı bir arkadaşı ve dostunun olmaması ne kötüydü. Bir tek Kutbettin Amire güveniyordu gerisine hiçbir şekilde yakın ve sıcak temasta bulunmamaya özen gösteriyordu. Amiriyle tek sorunu isim konusuydu. Kutbettin ismini bir türlü telaffuz edemiyor kısacası 'Kaybettin Amirim' diyordu. Amiri de bu espiri karşısında, çoğunlukla sinirlenerek ama Sefer'le arayı sıcak tutma uğruna, sinirlerini içine gömerek "oğlum derin oğlum, ben kaybetmem, ortada kaybedecek biri olursa o da sen olursun. Bunu hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum" derdi. Sefer yine aynı samimiyet ve neşeyle "görüşürüz Kaybettin Amirim" der kapıdan çıkardı.

Yeşil yolun Yeşil Kardinaline hizmet etmekle, cenneti garantilediği (!) gibi malı mülkü de garantileyen Kutbettin, istihbarata dair tüm detayları her sabah namaza durur gibi hazır ola geçer, odasındaki duvardan duvara enine boyuna yükselen, dış tarafı kitap ve kazandığı ödül plaketleriyle dolu dolabın akasındaki özel ve gizli kapıdan içeri girer, ses geçirmez ve özel güvenlikli kapıyı her ihtimale karşın kilitledikten sonra özel telefonlu faksla Amerika'daki Kardinal'e göndermenin keyfiyle sabah kahvesini yudumlardı.. Herkes Amir'in dokunulmazlığı karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalışırken, sürekli dışarıda olan Sefer masum bir şekilde Kaybettin Amirini sevmeye ve o gün elde ettiği çok gizli bilgileri dosyalar halinde ona sunmaya devam ediyordu.

O akşamda, Sefer edindiği tüm gizli bilgileri ve yapa-

cağı operasyon ile ilgili ayrıntıları Kaybettin Amirine açıklamış, sonrasında "şimdi yatmaya ve dinlenmeye gidiyorum. Sizden haber bekleyeceğim. Operasyon saatini bana bildirirsiniz Kaybettin Amirim" deyip çıkmıştı. Ama garip bir şekilde, Kaybettin Amirinin bu söylenenleri duymadığını ve kendisini dinlemediğini fark etti. Üzerinde durmadı. Ve yapacağı işi Amirine sürpriz mahiyetinde tek başına yapma kararı aldı, o anda, hem de Kaybettin'in karşısında dikilmişken.

Artık gitmek vaktiydi. Karanlıkları kendilerine tanrı edinenlerin en sevdiği zamanın ağır ağır kenti örttüğü gece yarısı.. Gavur kalesine vardığında saat gecenin üçüydü..

Kaleye hâkim bir noktasında bulunan ağacın üstüne çıktı. Eline gece görüşlü dürbününü aldı etrafı izlemeye koyuldu, otomatik bir radar gibi, 360 derecelik alanı başını çevirerek dürbünle taradı...

Görünürde kimse yoktu. İçeri girip girmemekle tereddüt ederken kale kapısından baştan başa siyah uzun entarili dört adamın çıktığını gördü.. Onlarında elinde dürbün vardı. Her tarafı şöyle bir taradılar. "iyi ki ağaca çıkmışım. Doğrusu ilk kez aklımı sevdim. Beni buradan görmeleri mümkün değil" dedi.

Öyle de oldu. Sefer'i fark etmemişlerdi. Kendilerini bekleyen dört resmi plakalı ve siyah renkte arabaya ayrı ayrı bindiler ve her biri dört farklı yöne gittiler... Dört el silah sesi duydu.

Sonra Dört kez kornaların sesi duyuldu uzaktan.

Kapı dört kez açılıp kapandı gidenlerin ardından.

Dört yarasa uçtu kalenin tepesinden.

Dört defa denizci fenerine benzer bir ışık yanıp söndü içerden dışarıya doğru.

Dört..

Dört..

—'Bunun bir anlamı olmalı, diye düşündü Sefer. Derin derin düşünmeliydi. Ama hangisini takip edeceğine bir an karar vermedi.

Sonra aylar önce kendisine gelen bir mesajı hatırladı.. "Dört kapıyı üs olarak kullanıyorlar. Dördünden dört yol geçiyor. Dört yoldaki her kavşakta dört adam bekliyor. Gerisini de sen çöz artık dostum" diyen bir mesaj..

Dört kapı...

Ama neresi. Uzun uzun düşündü. Eve döndü. Önüne kocaman bir Türkiye haritası koydu. Olası tüm noktaları tek tek karaladı. Karşısına olası bin bir karalama çıktı. Her yer noktaydı onlara göre. Ama bu mesaj bir şey anlatıyor olmalıydı. Kahretsin. Madem dostsun neden daha fazla ayrıntı vermiyorsun. Yok, düşmansan neden daha fazla yormuyorsun" diye söylendi.

Yüreğini kocaman bir elek yaptı. Türkiye'yi yedi bölge, yedi iklim 81 il olarak içine koydu ve başladı sallamaya. Küçük ihtimaller bir bir döküldü. Geriye dört büyük ihtimal kaldı. Hepsi de bol girintili ve çıkıntılı ihtimallerdi..

İkisi içeride ikisi dışarıdaydı.

Bir: İmralı Adası.

İki: Heybeliada,

Üç: Kuzey Irak

Dört: Azerbaycan.

Dört yüz kapıdan içeri girmişti Sefer.

Dört yüz kapıda dört yüz yılanla karışlaşmıştı.

Her yılanın sırtında dört yüz çeşit gömlek görmüştü rengârenk.

Her gömlekte dört yüz düğme vardı.

Her düğmenin üstünde dört yüz renkli nokta vardı.

Her noktada dört yüz kişinin adı yazılıydı.

Her ismin üstünde bir yerin haritası kazılmıştı.

Her haritanın üstünde dört yüz haç dikilmişti.

Her yılanın dört yüz yavrusu vardı karnında.

Her yavrunun ağzında dört yüz çeşit zehir görmüştü Sefer. Hem de bu masal ülkenin başkentinde açılmıştı bu kapılar.

Her kapıdan günde dört yüz kişi içeri alınıyordu.

Her girenin elinde bu masal ülkenin dört yüz hassas noktasını gösteren dört yüz dosya vardı.

Her dosyanın içinde dört yüz gencin adı yazılıydı.

Her gencin önüne dört yüz basamaklı bir piramit çiziliydi.

Ve en üst basamakta şeytanın ayetleri yazılmıştı. "Vaat edilen topraklar alınacak" diye..

Herkes burada dedi Sefer kendi kendine ilk gördüğünde bu korkunç tablonun derin falezinden aşağı bakarken. Ülkeyi yönetenler,

Ülkeyi yönetmeye adaylar,

Milliyetçiler,

Ümmetçiler,

Sosyalistler,

Takkeciler,

Devrimciler,

Yarıncılar,

Bugüncüler, o'cular, bu'cular, şu'cular. Kuşçular, taşçılar, mezarlıkçılar, temizlikçiler, kapkaççılar, hortumcular, pezevenkler, baronlar ve daha kimler kimler..

İsim isim hepsini tespit etmiş, resimlerini koymuş, nerelerde ve kimlerle iş yaptıklarını, hangi dış güçle irtibatta olduklarını.. Ve işte nihayetlenmişti.

"Firavun bir daha kalksa ve yeryüzüne zulüm kussa bu kadarını yapamazdı bir ülkeye" demişti not olarak. Kızıldeniz'de mi yoksa Mısırda mı boğuldu Firavun bilinmez ama burada adı yazılanlar Mısır piramitlerindeki mumyaların canlanmışları sanki. Hepsi ülkeye korkunç bir felaket yaşatmak için yarışa girmişler adeta.. Para için, pul için.

Sinirleri altüst olmuştu bu çalışma boyunca derin Sefer'in. Görev aşkıyla teşkilata girenlerin, görevlere yükselenlerin kısa süre sonra nasıl bataklıklarda açan o kırmızı renkli amonyak çiçeklerine dönüştüklerine tanıklık etmişti..

Derin Sefer, soluk soluğa arabadan indi. Arabasını uzak bir yere park etmişti. Amiri Kaybettin'e o müjdeli haberi vermek için hızlı adımlarla ve arkasına, sağına soluna dikkatle bakarak yürümeye başladı.. Pardösünün iç cebine sakladığı o çok mühim raporları, Kaybettin Amire teslim edecek olmanın o Çobanyıldızı parlaklığındaki heyecanını bastırmaya çalışırcasına elini dosyanın üstüne üstüne bastırıyor, kalp çarpıntılarını dindirmeyi, yağan sağanak yağmurdan o kutsal emaneti uzak tutmayı aynı anda yapıyordu..

Gizem sokağın girişinde baştan üçüncü, sondan beşinci blok olan Vatansever Sitesine kimselere görünmemeye özen göstererek ve etrafını iyice kolaçan edip, duvara yaslanıp, operasyona katıldığı zamanlardaki gibi kedi yürüyüşüyle içeri girdi. Etrafına şöyle bir bakmayı da ihmal etmedi. Uzun zamandır kendisini takip eden hainlerin varlığını biliyordu. Ölüm değildi korktuğu Sefer'in. Ölümden daha büyük değeri olan ve ülkede her şeyi bir anda su yüzüne çıkaracak ve bomba etkisi yapacak bu çok mühim dosyayı amirine teslim etmek onun tek arzusuydu..

Sitenin kapısını kendi anahtarıyla açtı. Amiri ona özel olarak yaptırmıştı bu anahtarı ve ayrıca kaldığı dairenin anahtarını da vermeyi ihmal etmemiş ve eklemişti "sen benim gözbebeğimsin. Vatan sana çok şey borçlu evlat. Ben olmadığım zaman, memleketin kalbinin attığı o daire sana emanet" demişti. Ama uzun zamandır görüşemiyorlardı. Hükümet değişikliğinden beri Amiri sürekli yurtdışına çıkıyor, her aradığında ise "Evlat, bu hükümet beni görevden alacak diye bekliyordum ama tam tersi oldu. Kanımız uyuştu. Tabi onlara göre kanımız uyuştu. Biz yine yolumuza devam edeceğiz ve bu vatanı sahipsiz koymayacağız" demişti.

Derin Sefer bu konuşmaları umut hatıraları olarak anımsayınca gülümsedi ve içeri girince sensör ışıklandırmalı sitenin içi birden aydınlandı. Bunu hiç düşünmemişti. Işıkların birden bire yanması Derin Seferi huzursuz etti. Polislik hayatı kendisine ve devletine kurulan komploları çözmek ve atlatmakla geçmişti. Daha önceki gelişlerinde bu lambalar yoktu ve bu sitede oturanların hiç biri bu tür bir çıplaklığı asla kaldıracak konumda değildi. Bu resmen can-

lı hedef anlamı taşıyordu. Neler oluyordu böyle, Sefer, kuşkulanmıştı. Amirine yönelik bir suikast ihtimali geldi aklına önce. Sonra kendini ikna etti ve merdivenleri atlaya atlaya çıkarken, bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünmeye başladı..

Aklından bin bir şey geçti. Neler oluyordu bu ülkede artık tahmin etmek, bir olayı çözmek ve gündemdeki bin bir hainliğe yetişmek çok zor olmuştu. Görev başındaki herkes paraya, pula, koltuğa ve şatafata kendini, milletini ve şahsiyetini o kadar rahat satıyordu ki, bunu çoktan keşfeden dünün silahlı işgalcileri bugün Vatikan'da, Amerika'da bastıkları dolarlarla herkesi satın alabiliyor, kendine it yapmanın keyfini yaşıyordu..

Işığın kendisini hissetmemesini sağlamak için duvara iyice yapışarak merdivenleri çıkmayı denedi ama olmadı sonra kendi kendine kızdı "Hay Allah bunu hiç hesaba katmamıştım. Neyse, beş katı görünmeden yürümek zorundayım" dedi. Merdivenleri çıkarken de kendi kendine konuşmaya devam etti. Kendisine öğüt veriyordu sanki Derin Sefer; "Asansörü kullanmak doğru olmaz. Bu memlekette tüm sır cinayetler asansörlerde işlenir. Tüm zehirli iğneler asansörlerde yapılır. Başbakan zehirlenip de hastaneye gitmekten vazgeçtikten sonra, Meclise bir asansör yaptılar. Ne oldu, adamı her asansöre bindirdiklerinde çaktırmadan boynuna bir "unutkanlık ve konuşma bozukluğuna neden olan, günden güne dizlerinin bağını gevşeten, CIA'nin ilaç üreticisi tarafından özel olarak üretilmiş iğneleri enjekte ettiler. Kim mi etti ?. Ben değil tabii, en yakınındaki adam ve adamlar.. Belki de karısı. Bu memleket Safiye Sultanları da görmüş topraklardır. Her an en yakının-

dakinden gelir ihanet. İhanet öyle bir yılandır ki bakarsın koyununda beslemişsin de birden bire sana saldırıp, boynuna dolanıp sonra boğar seni. Evet, bilmek çok da fazla bir şey değiştirmemiş tarih boyunca bazı ihanetleri. Bunları bilsem ne çıkar hem. Bunca yıldır bildiklerimi en tepedekilere aktarıyorum da ne oluyor. Yanağımı okşayıp, derinlere dalma Sefer, derinler boğar insanı. Sen sadece sana söylenenleri yap. Verilenleri yaz. Gerisini görme, duyma, işitme.." demiyorlar mı?.

Son basamaklara gelmişti Derin Sefer. Sol üst kalp kapakçığının üstündeki raporu yeniden yokladı. Bu rapor ülkenin sürüklenmek istendiği uçurumun başındaki cellatların isimlerinin, servetlerinin, bağlantılarının ve tarihlerinin ilk, kesin ve tek kanıtıydı..

Derin Sefer soluklandı ve son basamakta dururken şöyle bir merdiven boşluğuna baktı..

Derin ve karanlıktı boşluk. Biri düşse asla kurtulamazdı. Ve büyük ihtimal kim vurduya gidecekti. Sonra raporu çıkardı Kalbinin sol üst kapakçığının üstünde kırmızı bir dosyada rulo yaptığı raporu.. Ve kendi kendine yine söylendi. Belki de kendi kendine dert yanıyordu. Belki si fazlaydı. Dert yanıyordu kendine, çünkü güveni sarsılmıştı. Ama Kaybettin Amir'e güveni tamdı. "Kuva—yı Milliye'den geriye kalan tek isim" dedi ve yine rapora baktı; "Yemin ederim ki, Amerikanın elinde böyle bir kanıt olsa, dünyayı ateşe verir yine de o isimleri bulur, gebertir. Eminim ki, Amirim de bunu yapacak hiç zaman geçirmeden. Vatanı hainlere, teröristlere, işgalcilere satan ve bunun karşılığında milyar dolar servet yaparak, memleketin genç neslini, kadınlarını zehirleyen, onların yüreklerine, zihinlerine,

kalplerine ve geleceklerine dolanarak boğan boğa yılanın başını bu memleketti seven hangi yetkili ve etkili, elinde imkan, altında makam olan adam yapmaz ki.. Bana emretsinler ben yaparım. Yanına da canımı koyarım giderken.."

Kapıdaydı Derin Sefer. Eli zile uzandı. Sonra heyecanını bastırmak için bir süre bekledi. Kendini kahraman olarak görüyordu. Öyleydi de. Ama bunu Amirinden duymak ve o büyük iltifata mahzar olmak için onun elini omzunda hissetmeyi arzu etti. Mutlaka yanağımı okşar, sağ elini sol omzuma üç kere vurur. Bu ne demektir. Seninle gurur duyuyorum evlat. Vatan seninle gurur duyuyor, demekti. Öyle yapacak mutlaka" dedi.

Zilden biraz uzaklaştı. Elini duvara dayadı. Elini açarak dayamıştı duvara. Beş parmağının hepsinin arası epey açıktı. Bileğini gevşetti, el sallar gibi duvarda elini bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Sonra kendi kendine döndü yine; "iyi de bana neler oluyor. İçimdeki bu gir ya da girme ikilemi nedir. Neden zili çalamıyorum. Haberi olsa Amirin şimdiye kadar beni on kez arar, Derin Sefer, boğuldun mu evlat, nerdesin ya. Başına bir iş mi geldi diye merak ettim" der, sabırsızlıkla beklediğini ima ederdi. Kötü mü yaptım haber vermeden geldim. Dedi içinde durmadan yorum yapan sese. O ses karşılık verdi;

— kötü yaptın tabii.

—Neden

—Neden olacak, karşılaşacağın manzara ya beklediğin gibi değilse.

—Nasıl yani.

—Ne bileyim. Mesela senin Amirin de rapordaki isimlerin birçoğuyla şu anda toplantı halindeyse ne yapacaksın.

Hani şu yıllardır üzerinde çalıştığın birini Kuzey Irakta, diğerini İmralı'da ötekini Azerbaycan'da berikini Heybeliada'da bulduğun, bir ucu Ortadoğu'da, bir kolu Kafkasya'da, diğer kolu Rusya'da, başı Amerika'da bulduğun ve listede kırmızıya boyadığın isimler şimdi buradaysa ne yaparsın diyorum.

—Sen ne biçim konuşuyorsun. Söylediklerini kulağın daha doğrusu kulağım işitiyor mu?

—İşitiyor, dedi ısrarla içindeki muhalif ses.

— Saçmalama İç sefer, saçmalama, diye itirazını sürdürdü içindeki sesin söylediklerine.

— Saçmalamıyorum, git buradan Derin Sefer, git oğlum. Seni aşar bu yerler. Sen git 'duymadım, görmedim, bilmiyorum' üçlü maymunluğu yap ve sallabaşını al maaşını.

— Berbat konuşuyorsun iç sefer, çok pis konuşuyorsun benimle, diyerek susturmak istedi içinden hızla çoğalan sesleri, ikilemin yarattığı bu durumu hiç yaşanmamış kabul etmek istiyordu. Olduğu yerde dikilip duruyordu.

Derin Sefer iyice bunalmıştı bu ikilemden. Kafasının içinden Fırat ile Dicle geçiyordu. Antalya şelalesi ilkbahar coşkusuyla yukarıdan aşağıya dökülürken Sefer, kıyıdan iyice uzaklaştığını ve içindeki bu gürültülerin kendisini nereye götüreceğini artık tahmin bile edemiyordu. Sesler, cevapsız ve askıda kalmış ama hiç kurumayan sorular, karanlıklar, aydınlıklar, doğrular ve yanlışlar birbirinin içine geçmişti adeta. Halayda bir anda hiç tanımadığınız bir kişinin gelip sizi eşinizden ayırıp elinizi tutmasına benzer karmaşık ve çarpık bir med cezirdi yaşadığı her şey.

Kapının önüne çöktü kaldı ve başını iki elininin ara-

sına aldı önce. Sonra rahat edemedi, ellerini başının üstünde fiyonk yaparak ağzını bir diken balığı gibi şişirerek ofladı.. Offf! Offf! Ooooooof!..

İçindeki ses yine başladı konuşmaya;

—Bence sen vazgeç bu işten şimdi.

—Nasıl vazgeçerim, bugün bunu vermesem Amirime ne zaman vereceğim. Memleket elden gidiyor, sen neler düşünüyorsun.

—Bence verme o raporu.

—Kes sesini.

—Sen bilirsin, son pişmanlık fayda etmez.

—Biliyorum babaannem hep derdi ki içindeki ilk sese kulak ver, ikinci ses şeytanındır. Sen de şeytansın. Beni kutsal davamdan vazgeçirmeye çalışıyorsun.

—Hayır, ben ilk sesim.

—Hayır, ben ilkim. Sen ikinci sessin.

—Hayır derin Sefer, ben ilk sesim ve bana kulak ver.

—Olur, mu öyle şey. Benim Amirim cihana bedel. Onu satın alacak hiçbir güç tanımıyorum yeryüzünde. Vatanını peşkeş çekenler, gençlerinin dinini, inançlarını ve kıblelerini değiştirenlere, bu toprakları hainlere sunanlara eyvallah diyecek adam mı be. Sen delirmişsin. Şeytan olmasan bile delisin. Hem de manyaklık aşamasını çoktan geçmiş, mankafa, kurukafa, aptal kafa bir delisin.

—Derin Sefer niye kızıyorsun söylediklerime. Bir düşün bu memleketteki olan her şeyi. Sen sanıyorsun ki hazırladığın rapordan kimsenin haberi yok. Sen o raporu hazırlarken, seninle raporu düzenleyenler çoktan üç beş nüshasını adı geçenlere vermişlerdir bile.

Amerika'daki Satanist

Derin Sefer, ulaştığı her bilgi karşısında günden güne birer yaş atlayarak hızla yaşlanıyordu.. Ve kırmızı kaplı hatıra defterine gecenin gündüze gülümsediği, karanlıkların aydınlığa yenildiği o en güzel seher vaktinde sigarasından derin bir nefes çekerken çelişkilerin altını çizerek sorularını sıraladı; Ağlarken gözyaşlarını kullarına kurutturan, vaiz verirken burnunu yanındakine sildiren, kutsallığı parada, gücü Vatikan'ın gizli kardinali olmakta bulan kaçak efendinin peşinde sürüklenenler gizliden gizliye birer satanist olduklarını nasıl da atlıyorlar.

Her fetvasında Amerika'dan şeytan diye bahseden efendinin gidip Amerika'ya taht kurması ve tavşan tüyünden yapılma donlarını kıçına geçirmesi ilginç bir gerçekliğinde ortaya çıkarıyor. Dün Amerika'ya şeytan deyip bugün Amerika'ya tapan bu adam ve bunun beyin grubu topluca satanist olmuyor mu kendiliğinden. Öyle ya şeytanın menfaatlerini savunan, şeytanın hegemonyasını Büyük Ortadoğu'da yaymak için görev almak isteyen, Amerika bizim dostumuz ve müttefikimiz'dir deyip her gün Amerika'yı ziyaretgah olarak kabul edip tavaf edenlerin içine düştüğü bu karanlık noktanın başka bir adı var mı.. Şeytana kurban olarak verilenler ise en yakın başındaki kardeşleri. Irak, Suri-

ye ve diğerleri değil mi.. Bu törene büyük bir keyifle katılan ve bunun için yarış içinde olanların düştüğü bu derin kuyudan onları acaba kim çıkaracak çok merak ediyorum..'dedi kapının önünde içindeki o ilk sesi bastırmak için ve artık içindeki ses vazgeçmişti konuşmaktan. Sefer, usulca cebindeki anahtarı, önce alt tarafı açmak için çevirdi kapının açılması için, sonra üstteki kilidi açmak için kapının kolunu kendine doğru çektiğinde üst kilidin açık olduğunu fark etti. Kapıyı usulca açtı. İçerde ışık yoktu. Ses yoktu. Karanlık salona geçti. Düğme yerini bulmak için elini karanlıkta duvarda gezdirdi. "Allah Allah, düğme daha önce buradaydı" dedi. Ama şimdi lambanın düğmesini bulamıyordu. "Hay Allah, fenerde yok yanımda." Birden aklına geldi. Cep telefonu. Cep telefonunun düğmesine bastı. Işıklandı ekran. Duvara tuttu, telefonu, ama düğmeler hala yoktu. "Başka bir eve mi girdim? Yanlış yerde miyim ben?" dedi kendi kendine sesli sesli konuşurken birden ışıklar yandı. Asma hemen arkasında duruyordu ve yüzü seferin önünde durduğu duvardaki boy aynasında açık ve net bir şekilde yansıyordu Kaybettin Amir'in. Sefer onu görünce gülerek,

—Kaybettin Amirim, bana sürpriz mi yaptın da tüm elektrik düğmelerini sökmüşsün ha!.. Deyip arkasını dönmek istedi. Kaybettin Amir, Sefer'in daha önce hiç işitmediğin mekanik ve bir o kadarda dehşet kokan sesiyle gürledi;

—Seferin burada bitmiştir Derin. Sakın arkanı dönme. Kıpırdarsan ölürsün. Oyun bitti, yol bitti, sefer bitti artık.

—Neler oluyor Kaybettin Amirim, bütün bunlar şaka

mı, bak eğer illaki şaka yapmak istiyorsan, ben sana daha kötü şaka yaparım ona göre.

—Kes sesini dedim, hala konuşuyorsun. Kaybeden ben olmayacağım demiştim ya bir seferinde sana Sefer, hani çok gülmüştün ya bu espriye işte bana taktığın o isim artık senin ismin olacak. Üzgün müyüm diye sorarsan 'hayır'. Bu mumevleri, yeniden devlet olmanın gereğidir ve sen bu güce karşı hep savaştın. Şimdi esirsin ve düşmansın ve öleceksin..

—Kaybettin Amirim, sen de ha!? Sen de o şeytan halkasının paslı kordonusun demek ki..

—Şeytan halkası deme bu kutsal davaya. Biz ki bu devletin asıl yöneticileri olacağız ve işte o zaman bize karşı gelen herkes, yılanlı zindanlarda böğüre böğüre ölecekler. Tıpkı daha önce domuz bağıyla bağlayıp, bodrumlara attığımız ve üstlerinde alem yaptığımız cezalandırmalarda olduğu gibi. Sen ve senin gibiler bu yılanlı zindanlarda böğürürken, biz zaferimizi yudumlayacağız Sefer, diyerek silahı ensesine dayadı Sefer'in, o çok sevdiği Kaybettin Amir..

—Daha öncekileri de siz öldürdünüz değil mi!? Siz haa, anlamalıydım. Eşek kafam, anlamalıydım. Kurbanlarınızı bu ülkeyi aydınlatmak, bu ülkenin elinden tutup karanlıkların örümcek ağından kurtarmak, bağımsız ve hür bir ülkenin davasını devam ettirmek isteyen kim varsa onları yok ediyorsunuz. Bunu, kendinize yeni alanlar açmak, cahil insanları çaresizleştirip kendinize ve o şeytan davanıza kul yapmak istiyorsunuz. Burada hocaefendi gerçekte gizli kardinalinizin emirleri bunlar öyle değil mi alçak Amir? Öyle değil mi?

—Öyle tabii derin ve serin Sefer. Ne sandın. Eksik bi-

liyorsun oğlum eksik. Saydıkların senin bildiklerin, biliyorum sen hep merak ettin. Hep araştırdın. Ama bilemediğin ve bulamadığın ki bulmaya senin hayatın ve senin gibilerin hayatı asla vefa etmeyecek, birçok şey daha var. Madem ki son seferini buradan yapacaksın anlatayım sana Sefer'cim. Sinagog saldırılarını, hemen aynı günkü banka saldırıları, doğuda ve batıda sizin tabirinizle şehit olan tüm güvenlik mensuplarını, "Güneydoğuyu aydınlatacağız, kadınları, yaşlıları, gençleri vatansever yapacağız" deyip üzerine vazife olmadığı halde, tüm uyarılarımızı duymazdan gelen, öğretmen, doktor, asker, polis kim varsa cezalandıran da biziz. Mum evlerimizin ışığını yok sayan herkes, karanlığa mahkûm oldu. Hem de sonsuz bir karanlığa. Bak artık kimse gidiyor mu oralara görev aşkıyla. Gitmiyor, gitmez de. Gidenler ve orada rahat rahat görev yapanlarda bizim guruptan yani hocaya kulluğu kabul edenlerdir. Onun ayak suyundan içenlerdir. Sen hiç hayatında kutsal bir insanın kirli çoraplarının ayak suyunu içtin mi, hayır. Çünkü inanmıyorsun böyle şeylere ama bak sonun nasıl da geldi. Seni şimdi kim kurtaracak söyler misin, büyük devletin mi? Vatanseverlerin mi yoksa yıllardır ağzınızda sakız olan 'kurtuluş savaşı' kahramanı Mustafa Kemal'in mi? Kim?, hiç kimse.. Çünkü sizin artık bir devletiniz yok. Olmayacak. Bir sabah kalkacaklar senin arkanda sağ kalanlar, bakacaklar ki bizim büyük dostlarımız onların kapılarına kırmızı çarpılar koymuşlar.

—Kimmiş sizin o büyük dostlarınız Kaybettin Efendi, Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve Vatikan mı? Bunlar değil mi? Biliyorum, Molla Sait'in satılık torunları, sizi biliyorum. Siz bu ülkenin evlatlarını hep arkadan vurdunuz. Kalleşçe, hainice. Bu senin suçun değil, sen zavallı bir

kul'sun "hocaefendi" diye bildiğin ama gerçekte Yeşil bir Kardinal olan hain'in kim olduğunu biliyorum al işte bu raporda her şey var. Ölümden korkmuyorum Kaybettin Efendi, öldüreceksin de beni biliyorum. Ama ben şimdi bir defa öleceğim, sen beni öldürdükten sonra her gece öleceksin. Her gece Kaybedeceksin Efendi, Kaybettin..

—Ha! ha! ha!.. Bir de nasihat veriyorsun öyle mi? Sen üzülme ben gayet rahatım. Hem seni ben öldürmeyeceğim. Buna yetkim yok ne yazık ki. Çok istedim ama MOSSAD, CIA ve FBI'lı kardeşlerim seninle eğlenmek için sabırsızlanıyorlar. Seni onlara emanet edeceğim. Emir böyle, ne sıkıcı değil mi? Çok konuştun hadi arkana bakmadan ve sakın bir delilik yapayım demeden yürü bakalım..

Sefer, elleri başının üstünde yürümeye başladı kafasına tabancayı dayayarak iten Kaybettin'in ile birlikte. Odanın kapısı açıldı. İçerde üzeri yeşil çuha ile çevrili bir kumar masasının etrafında, yüzleri kara maskeli, ellerinde suikast silahlı dört adam ayakta haç işareti şeklinde hizalanmış, masanın başında ise Yeşil Kardinal'in sağ kolu olarak bilinen Reşat, gözlerinin altındaki torbacıklarda gizlediği, yeşil otun mahmurluğuyla bekliyordu.. Oda loştu ve sadece Reşat'ı aydınlatıyordu projektörden daha fazla aydınlatıcı bir ışık. Sefer, inanılmaz bir şaşkınlık yaşıyordu, öyle şaşırmıştı ki bir an arkasındaki Kaybettin Amirini unutmuş olacak ki, gayri ihtiyari bağırdı 'Amirim bunu görse hayatta inanmaz' .. "İnanırım, inanırım Sefer, kes sesini" diyerek tabancanın namlusuyla Sefer'in kafasını itekledi. Sefer sustu. Sonra tüm bu korkunç manzarayı bir kenara bırakarak;

—Biz yılanın başını Amerika'da ararken, kıçını Kaybettin'in evinde buluyoruz. Sen, Reşat Efendi namı diğer

Tilki Reşat. Yurda giriş yasağı sadece laftaymış meğer. Bu kaçıncı gelişiniz. Rabb'e ve Papa'ya hasretlerinizi bildirerek mi giriş yapıyorsunuz bu ülkeye ha, söyler misiniz? Nasıl oluyor bu giriş ve çıkışlar. Ama hayır, sen söyleme Reşat Efendi Ben söyleyeyim.. Emniyetteki, içişlerindeki, istihbarattaki kullarınız sayesinde sabah burada, bir akşam Vatikan'da diğer akşam Amerika'dasınız.. Büyük işleri kendi elinizle hallediyorsunuz değil mi? Tabi ya sizin kendinize kul yaptıklarınıza bile güveniniz yok. İlla ki gözünüzle göreceksiniz. Memleketimi karıştırmak, kardeşi kardeşe öldürtmek hoşunuza gidiyor değil mi.. Çünkü kadehteki şarap değil bu vatanın evlatlarının kanıdır. Biliyorum. Lanet olsun ki şimdi her şeyi daha iyi görüyorum..

—İyi bildin, akıllı çocuksun. Seni bizimkiler neden kandıramamışlar anlayamıyorum. Oysa biz, bu senin uğruna can vermeye hazır olduğun memleketinde ne kadar zeki, çalışkan ve ileri görüşlü genç, yetişkin ya da memur ve amir varsa hepsini satın aldık Vatikan'ın ve Rabb'ın izniyle.. Bizde para bol Sefer Efendi. Sen şimdi ya öleceksin ya da bizimle olmayı kabul edip hem parayı bulacaksın hem de keyfine bakacaksın. Şimdi ne diyorsun. Ölüm mü yoksa bol para, erkek ve bize hizmet mi?

Sefer yavaş yavaş Reşat'ın yanına yürüdü, onunla göz göze geldi ve beş saniye kadar öylece kaldı susarak. Nasılsa ölecekti ve buradan onu sağ bırakmayacaklardı ama olsun o son bir hamle yapmadan ölmeyi asla düşünmüyordu ve öylede yaptı, bir ateş çevikliği ile Kaybettin'i arka tekmesiyle itti, silahına sarıldı ve tetiğe basarken dört suikast silahı birden ateş aldı..Sefer'in tabancasından çıkan kurşun Reşat'ı sol omzundan yaralamıştı. Onlarca kur-

şunun delik deşik ettiği vücudu yere düştü, Kaybettin bir tekme attı Sefer'in kafasına. Yösun yeşili gözleri inadına gülümsüyordu ve 'sen Kaybettin, sen, sen' diyordu inatla Amir'e, Kahpe amir bu bakışlardan ürktü... Reşat, Sefer'in cesedine basarak kapıdan çıktı. Korkunç bir gök gürültüsüne şimşekler eşlik etti sabaha kadar. Ertesi gün sayfaların on beşinci sayfasındaki üç santimlik haberde 'barda kavga çıktı, bir polis kurşunlanarak öldürüldü, emniyet çok geniş çaplı bir soruşturma başlattı' diyordu...Reşat'ın uçağı ise çoktan Amerika semalarına doğru süzülmeye başlamıştı..

Delta'da Toplantı

Akvaryumlar ve içindeki kardinaller, köpekbalıkları ve Pirinhalar fabrikasyon hızıyla hazırlanırken, Amerika'da ebedi israhatgahında Türkiye haritasını ve Büyük Ortadoğu'nun yeşil hattının başkanlığını sürdüren Kardinal, birileri uyanmadan Sevr'i hayata geçirmenin heyecanını bir mektupla Vatikan'daki büyüklerine gönderiyordu...

Papa onu görmek istemişti. Haber yolladı. Acil durum sinyalini aldığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti Yeşil Kardinal..Ruh—hani liderine koşarak gitmek istedi ilk haberi aldığında. Müslümanlar gibi.. Kâbesine yürüyerek gitse daha üstün bir iltifata mahzar olur düşüncesini taşıyordu. Ama papa artık sandalyeye mahkumdu.. Hem de öyle böyle değil.. Elini kaldıran bir robot, kolunu kaldıran ayrı bir robot, halka el sallatan farklı bir robot, onu tekerlekli sandalyede dik tutan apayrı bir robot vardı..Kemiklerinden fazla robotik malzemeyle donanmış olan Papa'nın beynine de konuşmak istediği zaman küçük bir vaaz cipi yerleştiriliyor, ayrı bir sinir sinyali ile de Papa'nın dudaklarını hareket ettiriyor, ses ise farklı bir mikrofondan topluluğa aktarılıyordu.. Papa'nın play back yaptığına bizzat şahit olan Yeşil Kardinal, ilk önce şaşırmış sonra ise bir gün kendisinin de bu duruma düşebilme olasılığına karşı şaşkınlı-

ğını cebine sokmuştu..

Ruhani lideri şimdi ona yazılı bir mesaj göndermişti.. Vatikan'ın hoşgörü programından sorumlu Kardinal'ler bu işleri yürütüyorlardı Papa adına. Papa sadece bir görüntüydü. Tıpkı okullarda öğrencilerin üzerinde çalıştıkları iskeletler gibi.. Her Kardinal Papa'nın ayrı bir organıyla oynuyordu. Kimi parasını çıkarıyor, kimi beyninin uzantılarıyla oynuyordu usulca.. İşte böylesi bir durumda olan Papa, Yeşil Kardinal ile İsteklerini bildirmek ve yapması gerekenleri yüz yüze konuşmak istiyordu..

Yeşil Kardinal hazırlandı ve ertesi gün Papa'sının ve ölmeyi hayal ettiği Vatikan'ın huzurundaydı..

Rus matruşkalarını hatırlatan kapı içinden kapılardan geçtikten sonra papa'nın huzuruna vardı..

Secdeye durdu.. Başını yerden kaldırmadı uzun süre..

Papa konuşamıyordu. Üzerinde "artık kalkabilirsin" yazan kağıdı uzatıyordu Yeşil Kardinale.. Ama tabi ki gönül kapısı Vatikan'a açık olan Kardinal bu durumun farkında bile değildi.. O, Firavun'un Kızıldeniz'den çıkarılan cesedi gibi donakalmıştı iki büklüm halinde.. Kilisenin kırmızı acem halısının yumuşaklığı mıydı onu yere yapışık bırakan yoksa Ruhani liderine duyduğu amansız ve tamamsız itaati miydi? Vatikan sekreteri uzun süren bu sessizlikten ve de papa'nın sağlığından dolayı taşıdığı tedirginlik nedeniyle içeri girdiğinde gördüğü manzara karşısında kahkahalar atmamak için gidip çarmıha gerili İsa'nın önünde haç çıkardı. Papa tekerlekli ve bilgisayar donanımlı, hareket kabiliyetleri komutlarla gerçekleşen koltuğunda oturmuş, sol elinde bir A4 kağıdı, önünde ise yere yapışarak zamklan-

mış gibi hareketsiz ve en az papa kadar duyularına söz geçiremez bir durumda olan Kardinal'in halini kafasına resmetti..

Sonra usulca Yeşil Kardinal'in üstünden atlayarak, Papaya ulaşmaya yarayan son dört merdivenin sonuncusuna, papanın hareket etmeyen ayağının ucuna başını değdirerek selam verdi.. Papa bir şeyler mırıldandı. Sekreter anladı. Kardinal'i kaldır diyordu.. Elindeki kağıdı aldı ve kağıtta "artık kalkabilirsin" yazısını okuttu.

Merdiven basamaklarını geri geri inerken dengesini kaybetti ve Yeşil Kardinal'in üzerine düştü.. Münasebetsiz yeri tam kardinal'in başına denk gelmişti. Kardinal korkuyla kalkmak istedi. Ama bu çok kolay olmadı. Bu sefer Sekreter ileriye doğru fırladı.

Kardinaller ayağa kalktılar.

Papa Yeşil Kardinal'i yanına kadar çağırdı.

Sekreter dışarı çıktı..

Papa yan tarafında duran dosyayı işaret etti..

Kardinal onu aldı. Açtı.. En üstteki kâğıtta "yazılı soruların cevaplarını yazılı olarak ver" diye yazıyordu... Liste uzundu, ama soruların cevaplarını çoktan bulmuştu ve mesuliyetini yerine getirmişti Yeşil Kardinal. Soruları okumaya başladı.

—Hıristiyanlığın üç bininci yılında Türkiye ve Ortadoğu'da neler yapmayı düşünüyorsunuz. Bunun için bugüne kadar size verilen görevlerin ne kadarında başarılı oldunuz? (sayı ve yüzdeliklerle cevap ver. Okullar, dershaneler, gazeteler, yayınevleri vesaire)

—Mumevlerinde ve Anadolu hücrelerinde kaç genci

sempatizan ve din konusunda yalnızca verilenlere inanan insan yetiştirdin?

—Mum evlerinin başındaki Hıristiyan kardeşlerimizin kimliklerinin gizliliği konusundaki hassasiyet devam ediyor mu?

—Mumevlerinde ve dershanelerde abla ve abi olarak görev yapan özel aziz rahip ve rahibelerimizin sürekli olarak yerlerinin değişimi yapılıyor mu? Bu çok önemli çünkü Vatikan'dan size bir elmas değerinde gönderdiğimiz bu misyonerlerimizin kimliği ve dinlerinin asla bilinmemesi gerek. Müslümanların bu konudaki kötü yaklaşımlarını ve haçlılara olan kinlerini asla unutma!

—Euphrates (Fırat nehri) bizim orta doğudaki sembolümüzdür ve sonsuzluğa kadar Hıristiyanlığın akışı olacaktır. Buradaki yerleşim bölgelerine çok büyük ilgi ve yatırım yapman gerektiğini asla unutma!

—Hatay bizim için kutsaldır. Buradan Şam'ı ve Ortadoğu'nun yeniden Hıristiyanlaştırılmasını sağlayacağız. Hatay'da bir gizli kilisenin yapımını hemen başlatın. Rahip ve rahibelerin yetiştirileceği, patrikliğimizin rahatça Hıristiyanlığı yayacağı bir özellikte olmalı. "Dinler arası hoşgörü ve dinler arası diyalog"adı burada sık sık kullanılsın. Burada sık sık toplantılar ve sempozyumlar yapın. Mutlaka ve mutlaka ülkenin Başbakanı bu toplantıya katılmalı. Ön koşul budur. Giderler ülkenin Turizm Bakanlığı tarafından karşılanacak. Bu emir verildi.

—Bölgede her ay düzenli olarak bir Müslüman kız ile bölgeye gönderdiğimiz ve isimleri "İsa'nın üç bininci yılındaki havarileri" adını verdiğimiz rahiplerimizle evlenmesi gerçekleştirilmelidir. Bazen tersi de olabilir. Rahibe olarak

yetiştirdiğimiz ama "Hıristiyanlığın üç bininci melekleri(İsa'yı doğuracak Meryemler)" adını verdiğimiz kızlar bölgeye gönderilecek ve bölgenin geniş ailelerin erkekleriyle evlenmeleri sağlanacak. Böylece gelecek nesilleri Hıristiyan olarak doğurmuş olacağız. Bu haberler gazetelerin manşetlerine çıkmalı ve Müslümanların bu işi normal görmeleri sağlanmalı. Zamanı bunun için kullan. Yeni nesil için bu önemli bir kaynak olacak. Bunu unutma.

—Hıristiyanlarla evlendirilecek olan Müslüman kızların eğitimli ve dini eğilimleri zayıf olanları seç.

—Hatay, Fırat ve Evlilikler bizim üçlü inancımızın diğer üçlüsünü oluşturuyor. Bu haçı sana emanet ettik. Bunu başardığın zaman yeniden gel.

—Diyanetlerinin içindeki bazı satın alınabilir, paraya düşkün (ki doğu kültüründe kadın ve para her zaman dinin önüne geçmiştir bunu sende biliyorsun) olanları bul. Üniversitelerin ilahiyat bölümlerindeki hocaların üzerinde ciddi çalış. Onların tüm isteklerini karşıla. Finansal desteği asla kesme. Televizyon ve gazetelerde bunların Müslümanların kafasını karıştıracak mesajlar tarafımızdan gönderilecek ve onlar bu arenada bunları söyleyecekler. Biz onlara Müslümanlığın İncillerini göndereceğiz, onlar aldıkları para karşılığında çıkıp "İslamiyet'e yeni yorum" adı altında bunları söyleyecekler. Bizde keyifle şaraplarımızı yudumlayacağız o gün.

—İş (!) adamları derneklerine hız ver. Kendine bağımlı kıl. Kafkasya ve Amerika'ya götürüp getir ama asla onların çok para kazanmasına müsaade etme. Bir ver sevinsinler, üç aldığında ise farkına bile varmasınlar.

—Polis teşkilatındaki başarılı çalışmalarını alkışlıyo-

ruz. Ama bu yetmez. Bizim hedefimiz Askeriye. Ortadoğu'nun kapısı bir Türkiye için askeriyenin mutlaka bizim emrimizde ve yanımızda olması gerekiyor. Bunun içinde dershanelerde ve okullarda yetiştirdiğimiz çocukları mutlaka ve aciliyetle orduya sızdırmalısın. Bunun için neler gerekiyorsa hepsini yap. Senin adınla bilinen okul ve dershanelere ordunun bakışı belli. Taktik değiştir. Başarılı ve yoksul öğrencileri tespit edin. Titizlikle çalışın. Onları devlet ve özel okullara sokun. Fiziksel eksiklikleri olan çocuklara estetik ameliyat yaptırın. Düzeltin ve orduya dahil edin. Ordu bizim için önemlidir."

—Rabb sana yardımcı olsun (amen)

Yeşil Kardinal mutluydu. Çünkü bu kadar vazife verilen adam önemli adam demekti. O hayaller kurdu Fırat'ın üstüne, haçını sevgiyle okşadı. Hatayda bir Müslüman kızı Hıristiyan biriyle (evlendirilen kişi aslında gizli bir rahipti. Hıristiyanlığın yaygınlaştırılması için rahiplerin bir bölümüne evlenme izni çıkarmıştı Papa) evlendirmenin düğün halayında en başı çekti elinde kırmızı ve kenarları cin pullu bir mendille..

Zamanın akrep ile yelkovanına bağlı kadranının sayfalarına çirkin oyunların sahnelerini kaydediyordu Yeşil Kardinal. Yüzünde bir Pirinha gülümsemesi. Amerika kendi ikizlerini uzaktan kumandalı ve insansız uçaklarla havaya uçururken, o yeşil ağıtlar yakıyordu ticaret merkezlerine.

Vatikan'dan dönerken her şey planlandığı gibi devam ediyordu. Hoşgörü çemberine alınan memleket evlatları, o çemberin bir akrep kovanı olduğunu asla bilemeyeceklerdi ve Hatay'da ve Urfa'da ve İstanbul'da ve Bursa'da, Ma-

raş'ta, Kars'ta, Edirne'de ülkenin her yerine yayılan gâvur karıncaları kırmızı ve uzun ayaklarıyla toprağı zehirlemeye, halkı Kardinallere kul etmeye devam ediyordu. Koltuğa oturmayı hayal edenlerin ağızlarına uzanıyordu Kardinal'in elleri. Ve onlar, derinliğine iniyorlardı kahpeliklere omuz vererek.

Gelincik Kızıllığında Hayat

—'Yaşamın tüm güzelliklerini yüreklere göndermek bir gelincik kızıllığında yaşamın tadına varmak bir kemanın tellerinde yarınlara şarkı söylemek bütün amaç bu olmalı belki de dedi sevgilinin dizlerine başını koyup, gökyüzünden kayan yıldızları gözleriyle toplayan ve sonra da götürüp bu vatan için toprağa baş koyan şehitlerin mezarlarında dalgalanan al bayrağının hilaline kardeş diye bırakan Hakan.. O gecenin korkunçluğunu yârin dizlerinde unutmaya çalıştığını kendisinden başkası asla bilemeyecekti..

Hainlerin ve işbirlikçilerin gecenin kahpeliğinden faydalanarak karakolu taradıkları o korkunç kıyamet gecesini.. Pervari'de geceler karanlık, gökyüzü alabildiğince yıldız doluydu.. Hakan nöbeti yeni devretmişti arkadaşına. Koğuşuna geçti, üstünü çıkarmaya çalışırken birden aklına gelmiş gibi yeniden dışarı çıktı. Yahya pür dikkat, etrafı izliyordu. Hakanı görünce öksürdü.

—Hayırdır oğlum. Sen hala yatmadın mı?

—Yatmadım ya.

—Bir şey mi oldu?..

—Hayır.. Bir sigara içeyim istedim. Sende ister misin?

Yahya reddetti:

—Nöbette yasak biliyorsun. Hem sende dışarıda içmesen iyi olur. Bakma gökyüzünün düğünde halay çeken kızlar gibi dizilen yıldızlarla örtülü olduğuna. Geceler ihanete biçilmiş kaftandır kardeş.

—Haklısın, dedi arkadaşına Hakan.

—Haklısın kardeş.

—Geceler ihaneti gizler en derin cebinde, gündüzler farklı mıdır ki burda.. İnsanlar hiç mi gökyüzüne bakmazlar.. Şu gelincik tarlasına benzeyen gökyüzündeki binlerce, milyonlar ve milyarlaca yıldızın süslediği bu rüya gibi yerde neden ihanet gözlerini kör eder insanların..

Yahya, cevap vermeden Hakan'a bu deli yürekli, vatan dilekli, çelik bilekli vatan evlatlarını barındıran Jandarma Karakolunun etrafını turlamaya başladı. Parmağı tetikteydi. Kıpırdayan her şeyden şüphe edilirdi burada. Daha önce iki defa taciz ateşine tutulmuştu bu kara olmaktan çıkıp vatankol olan mavi boyalı bina..

Hakan, avuçlarını açtı. Hayat çizgisine bakmak gelmişti aklına. "aman sende oğlum, nerden aklına gelir böyle şeyler" dedi kendi kendine. Nişanlısı Damla'dan kalmıştı bu alışkanlık. O, ikide bir ellerini ellerinin arasına alır. Dahası bir cerrah ustalığıyla onun sağ elini, kendi sol elinin üstüne bir hasta nezaketiyle uzatır, bir kalp doktoru edasıyla inceden inceye gözden geçirir sonra da:

—Bak aşkım senin ömür çizgin dümdüz ve sonsuza kadar uzanıyor.. Bak burada hemen yanında o uzun çizgiye yapışmış kısa boylu bir çizgi daha var. O da benim işte. Senin sonsuzluğuna yapışmışım inadına. Senin kadar uzun boylu değilim ama olsun. Erkeğinden kısa kadınlar her zaman makbuldür bilirsin.."

Hakan başlardı gülmeye. Yüreğinin içiyle gülerdi. Kafasında hiç bir sıkıntının yumru olmadığı bir gülüştü bu. Sade, içten ve öyle hissederek. Dokuz aydır hiç gülmemişti öyle. Aklına gülümsemeler düşmüştü. Gül yaprakları gibi yüreğinin dibine düşüyordu o eskilerde kalmış gibi görünen yürek gülüşleri.. Pervari'de geceler bir kabus gibi çökerdi herkesin yüreğine. İşte o zaman ne gülmek ne de ağlamak gelirdi insanın içinden..

— Hayatım nerden uyduruyorsun böyle şeyleri. Ne hayat çizgisi, ne uzunu ne kısası. Altı üstü elin hareket etmesini kolaylaştıran kılcal damarların şekilleri onlar. Yani sende bir ömürsün.. Ömrümsün..

Damla, Hakan'ın ellerinin ayasındaki çizgilere öyle güçlü bir anlam yüklemişti ki çoğu kez bu konuşma saatlerce sürerdi.

Damla her defasında ikna için Hakana döner ve ısrarla:

—Bak canım, biz hayatımızı avuçlarımızda taşıyoruz. Hem bize demiyorlar mı şöyle bir yumruğunu sık, işte senin beynin yumruğun kadar. Mademki bizim beynimiz yumruğumuz kadardır, o zaman hayatımızda bu yumruğun içinde gizlenen çizgilerdedir. Hem neden olmasın.. İtiraf et, çok acayip mantık kuruyorum değil mi?

—Öyle hayatım, gerçekten pes. Yakında başıma falcı çıkacaksın.

— Ne ilgisi var bunun falcılıkla. Bak ver elini, ver ver. İşte bu yolları takip edeceğiz. Bu çizgiler bizi kaybolduğumuz her yerden çıkarıp, aydınlığa ve yıldızlara ulaştırır. Buna inan..

—Damla ya, çok komiksin gerçekten..

—Komik değil, hem de hiç değil canım.. Bak sana bir sır vereyim mi?. Ne zaman darda kalırsan, ne zaman canın sıkkın, kendini bir kapana kıstırılmış ve hatta Roma aslanlarına yem olarak atılacakmışsın gibi hissedersen kendini, ellerini aç ve iki elini avuç yaparak birleştir. Bak göreceksin. sana açık upuzun bir yol çıkacak.. Denizlerle ve gül bahçeleriyle buluşacaksın. Kim bilir Kaf dağının ardındaki Anka kuşunun kanatlarına binip belki bana gelirsin..

— Tabi hayatım, Kaf dağının ardındaki Zümrüdü Anka denen muhteşem kuş da beni kanatlarına yükleyip dünyayı seyreylemem için inanılmaz heyecanlıdır emin ol..

—Ya sen de ne karamsar insansın. Ben öyle diyorsam öyledir. Ne var yani. Masalların bir yanı hep gerçektir diyen sen değil miydin bana. Şimdi neden benimle kafa buluyorsun.

—Tamam Damla'cığım. Tamam, su birikintim. Tamam. Sana inanıyorum ve senin masallarına da. Eğer bir gün ihtiyacım olursa — ki inşallah olmaz— senin bu kulağıma kocaman birer küpe yaptığın tüm hayallerinin çizgilerine yükleneceğim. Buna inan..

Damla böyle zamanlarda nilüferlerin üstünde dans ettiği bir berrak su birikintisine dönüşüyordu gerçekten. Işıl ışıl gözlerinde kocaman bir Hakan aşkı yıldızlaşıp saçlarına dolanıyordu..

Uzaklara çok uzaklara dalmış öylece kalakalmıştı oturduğu yerde Hakan. Bir sıcak el hisseti omzunda. Birden Damla zannetti. Öylesine dalmıştı ki çoktan Pervari'den çıkıp, Bursa'nın Nilüferinde geziniyordu..

—Kalkıp yatsan iyi olur Hakan, oğlum saat altıya iki var. Ne düşünüyorsun. Düşünmekle değil, biraz uyumak bi-

razda nöbetle biter bu iş. Hadi git yat.

Başını usulca kaldırdı. Yüzünde derin bir hayal kırıklığı resmi vardı. Natüralist bir ressamın anlaşılmaz ama içinde bin bir duygunun yer aldığı o fırça darbelerinin seremonisi gibi..

— Haa sen miydin Yahya.. Haklısın galiba. Altıya iki var.. Bizim orda buna böyle demezler ama neyse.

— Başkasını mı bekliyordunuz bu parkta Hakan Bey. Kusura bakmayın Efendim, ben kulunuz size bir haber getirmekle yükümlüyüm. Efendim hazretlerim, Yengem gelmeyecekmiş beni gönderdi(!). Yemek yapacakmış sana (!). Oğlum, Pervari'desin Bursa'nın yeşilbaşlı parklarında değil. Hadi git yat. Allah rahatlık versin.

— Valla ne yalan söyleyeyim. Gerçekten buradan gitmiştim. İyi ki geldin. Hadi sana hayırlı nöbetler.

— Sağol kardeş.

Hakan içeri girdi. Üstünü çıkarmadan yatağına uzandı. Alt ranzadan gökyüzündeki yıldızlara ulaşmaya çalıştı ama beceremedi. Buradan görünmüyordu yıldızlar. Zifiri bir karanlık çökmüştü birden. Sabaha karşı karanlık daha bir karanlık olurdu burada. Ellerini başının altına çapraz iki tüfek gibi koydu. Silahını da yanına uzattı. Silahını iyice yanına yaklaştırdı. Her gece tetikte uyuyorlardı. Diğer arkadaşları mışıl mışıl uyuyorlardı.

Hakan gözlerini kapattı. Damla'yı düşünüyordu ve başladı o hüzün kokan şarkıyı içindeki saz heyeti eşliğinde söylemeye:

Gökyüzü aynı gökyüzü

Deniz aynı deniz

Karanlıklar aynı karanlıklar

Gülün rengi solmuş çiçekler sensiz

şarkıların tadı yok, türküler sensiz.

Ben sensiz vurgunum

Ben sensiz yorgunum

Ben sensiz sürgünüm

Yokluğun ölüm

Nakaratları tekrar tekrar söyledi içinden.. "Yokluk ve ölüm. Burada en fazla yakın olduğumuz gerçeklik" dedi yine kendi kendine ve sessizce.. Uykuya nasıl daldığını bilemiyordu ama korkunç bir patlama sesiyle kendini gayri ihtiyari yere atarken elindeki silahı dışarıya doğru ateşlemeye başladı.. İçeriye ölüm düşüyordu. İçeriye ölüm tazyikleniyordu.. Tüm arkadaşları hiç uyumamışçasına yere yatarak siper aldılar..

İnanılmaz bir ateşe tutulmuşlardı.. Ateşe ateşle karşılık veriyorlardı ama nafile.. Bu korkunç bir şey dedi Hakan. Yerde silahına yapışmış ellerinde bir sıcaklık hissetti..

Karanlıktı.

Yıldızlar çoktan terk etmişti Pervari'deki gökyüzünü.

İhanet

Kin

Öfke

Satılmışlık

Vahşet

Canilik ele ele tutuşmuştu yıldızların yerine. Vatankol'un üzerine ölüm yağdırıyorlardı. Ateş, ateş, ateş... "Cehennem böyle olsa gerek" dedi ateşe devam eden Mustafa..

"Bu cehennemi onlar yakıyor. Bu cehennemde onlar yanacak kardeş" dedi Hakan..

Mustafa cevap vermedi..

Mustafa sustu.

Mustafa bir tek "ah anam, yandım anam" bile diyemeden sustu.

—Hayır ölme Mustafa..

Hayır Mustafa, bak ateş altındayız hala. Bunu bize yapamazsın kardeş. Bunu yapma tamam mı. Biliyorum yine kötü bir şaka yapıyorsun. Ama şu anda gerçekten sırası değil..

Mustafa..

Mustafa.....

Mustafaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!..

Mustafa bir daha cevap vermedi. Sonsuza kadar cevap veremeyecekti Mustafa. Yahya ellerine baktı. "Bu mu yani ömür dediğin. Bu mu? Demek ki buymuş ömür, Damla haklıymış" ..

Gözlerindeki yaşı koluyla silmeye çalıştı, kurutmaya çabaladı ama nafile.. Mustafa'ya sonsuza kadar ağlayacaktı biliyordu. "Lanet olsun tüm hainlere lanet olsun" diye bağırdı Hakan..

Karanlıklar ihanete biçilmiş kaftandı. Gün ışıdı yavaş yavaş. Hakan sürünerek dışarı çıktı. Yahya yerdeydi. Yanına kadar ulaşmayı başardı. Halen aralıklarla ateş devam ediyordu hainlerden yana. Nihat Komutan durmadan askerlerinin tek tek adını söyleyerek onları kontrol ediyordu yaşayıp yaşamadıklarına dair. En önde siperdeydi Nihat Komutan. Hakan bağırdı dışarıdan:

—Komutanım Yahya yaralı..

—Dayan evlat dedi Komutan.

Yahya dayanıyordu.. Ay'ın şevki düşmüştü yüzüne. Bembeyaz bir güle dönüşmüştü o elma elma yanakları.

—İyi misin kardeş, dedi Hakan..

— İyiyim, iyim. Boş ver kardeş vatan sağolsun.

— Vatan sağ olacak kardeş, sende bizde hepimiz sağ olacağız.

Ellerinden düştü silah. Yahya başı dik, sanki yere yatmışta gökyüzündeki yıldızları sayıyormuşçasına pırıl pırıl bir tebessümle duruyordu.

Hakan durmadan onunla konuşuyordu. Helikopter birazdan burada olacak, sakın ölme kardeş. Bak, sen Türk askerisin. Böyle ufak bir yaraya yenik düşmezsin değil mi?

—Düşmezsin Yahya değil mi?

—Cevap ver kardeş. Ne olur konuş benimle... Başını kaldırdı dizlerine koydu.. Yahya cevap vermiyordu. Nabzına baktı, artık atmıyordu. Öylece sonsuzluğa çakıldı bakışları Hakan'ın. Sanki yüreğini alıp götürüyorlardı da o da ardı sıra çaresiz çaresiz bakıyordu..

Çaresizliğin bu olduğunu bilmiyordu.. Kardeşlerini kaybetmişti bir gecenin ihanetinde.. Yanı başında, Mustafa'nın yüreğinden akan kanının sıcaklığı hala ellerinin üstünde sımsıcak duruyordu. Yahya'nın gökyüzüne çakılıp kalan yıldız bakışları onun dizlerinde sonsuzlaşmıştı..

Bu cehennemden kim zevk alıyor Allahım.. Bu ne korkunç bir intikamdır Allahım.. Neden, neden? Bu kardeş kavgası neden?

Ana haber bültenlerinin kapanışında görüntüsüz iki

saniyelik bir haber olarak dilinin arasından çıktı spikerin.. "Pervari'de Karakola yapılan terörist saldırıda iki er şehit oldu, üç er'de çeşitli yerlerinden ağır yaralandılar. Ana haber bültenimizi burada noktalıyoruz. Yarın yine birlikte olmak dileğiyle iyi akşamlar. Birazdan çok sevdiğiniz "Gelinim olur musun" programının finalini izleyeceksiniz"

Ve ertesi gün aynı haber, üç santimlik yere, hem de bir aktristin bir porno kasetinin internetten yayınlanmasıyla ilgili sürmanşet haberinin altında.

Mustafa ile Yahya, annelerinin gözyaşları içinde memleketlerinde toprağa verilirken, Avrupa Birliği duymasın diye tabuta yüreğini bağlayan ve ağlayan annelerin görüntüleri jet hızıyla iki karelik görüntüde verilerek haberin önemsizliğine (!) vurgu yaparcasına sırıtıyorlardı haberciliğin patronları..

Hakan işte bunları anlatacağı bir yürek arıyordu. Ama hangi yürek buna dayanabilir ki dedi yüreğine. Yine ağlıyordu. Gözlerinden akan damlalar, Damla'nın dizlerini ıslatırken, ihaneti sorgulayan türküyü söylüyordu içinden:

Söyle yağmur gözlüm
İnsanlar neden güzel olmaz
Yaşamak bu kadar güzelken.
Anlamadım bu ne haldir
Elimde yüreğim kaldı
Beni bu derde salan
Herhal ölümdür sandım
İnsanlar ve dağlar
Aynı mavilerden geçmiştir
İnsan nasıl ölebilir
Yaşamak bu kadar güzelken

Neden herkes güzel olmaz
Yaşamak bu kadar güzelken.
Beni bu sevdaya salan
Herhalde ölümdür sandım.."

Hakan hüzünlü yüreğinde kardelenler gibi başını kardan çıkararak kendisini selamlayan şehit kardeşlerine ağıt yakarken yüreğinin sıra gecesinde, Yeşil Kardinal Zamanını Vatikan'ın kanlı eylemlerinin zaferine ayarlıyordu ve gözlerinden akan yaşla (!) Irak'ta öldürülen bir Amerika askerinin yüzünü ıslatıyordu ve onun acısını kalbinin orta yerine oturtuyordu. Amerikanın okyanusa bakan yüzünde yeni şiirler yazıyordu Hıristiyanlığın üç bin yılında vatan uğruna şehit olan yirmi yaşındaki vatan evlatlarının kutsal kanlarıyla. Ağzına, ellerine ve yüreğine bulaşan şehit kanlarını afiyetle yalarken, Güneydoğuda pusuya düşürülen vatan evlatlarının naaşları ayyıldızlı bayrağa sarılarak bu kutsal toprakların ana bağrına konuk ediliyordu.. Ve hainler Vatikan'dan, teröre can verenlerden aldıkları paralarla, uyuşturucu ve kadınlarla keyif çatıyorlardı Avrupa'nın, Amerika'nın gay barlarında..

Ölüm Konuşuyor

Gülizar.. On beşinde yalnızlığın küçük annesi olarak biliniyordu Uğurbuğur köyünde. Bembeyaz tenini bir gelincik tarlasını süsler gibi süsleyen kırmızıdan pembeye uçuşan benleriyle bir krizantem çiçeğini andırıyordu yürürken..

Başında kenarları kırmızı minik boncuklarla yapılmış iğne oyalı tülbendi, üstünde üçetek elbisesiyle, omuzlarından hiç inmeyen su ve süt testisiyle görünürdü sabahın ilk ışıklarıyla... Konuşmazdı Gülizar. Utangaç yüzünü çevirirdi her kiminle karşılaşsa.. Suskundu Gülizar. Suskunluğunu sese çeviren tek şey kardeşinin ağlamalarına eşlik etmesiydi... Gülizar yürürken hüzünde yürürdü. Acının yürüyen anıtıydı ve her çeşme başına gittiğinde köylü kadınların fısıltıları aniden kesilir, önce onun kovaları doldurulurdu... Yalnızlığın isimsiz gelen bir mektubu gibiydi.. Kendini yalnızlığın içinde bulmuştu ekinoksun kapıyı çaldığı ve gece ile gündüzün eşit olduğu bir acımasız zaman dilimiydi. Ya da 21 Aralık mıydı yoksa diye sormuştu kendisine hani en uzun gece ile en kısa günün yaşandığı, dünyanın saatler öncesinde karanlığa yenilip kendini ışığın huzmelerinden mahrum bıraktığı o zaman dilimi var ya.. Babaannesini hayal meyal hatırladığı değirmen taşının dönüşünde kendi se-

sine karşılık verirken yine yalnızlığın, tandırına düşmüş Zübeyir'in yanan yüzüne benzer hayatı yaşıyordu..

Gülizar omuzlarından aşağı birer esaret ağırlığı gibi sarkan iki kova suyu dökmeden eve ulaştırma telaşesiyle emin adımlarla yürürken, yine kafasında bir muhabbet meclisi kurup, etrafında bağdaş kuran yüzlerce davetsiz misafir düşüncenin sakiliğini yapıyordu... Bitmek tükenmek bilmeyen kafasının içindeki bu muhabbetlerden sıkılmıştı ya sıkılmasına ama nereye gitse, nerede otursa o düşünceler, o kocaman bir kasap çengeli olan sorular gelip beynini kafatasından yukarı asıp tüm dingin ve durgun hallerini asıp gidiyordu...

Babasını iki yıl önce kaybettiğinden beri artık evin hem annesi hem de babası olmuştu köylük yerde... Kimsesizliğin kirli yüzünü her kapıyı açtığında görüyor ve bir karabasan gibi minik kalbinde ağır bir köz gibi hissediyordu.. Küçük kardeşi Gülbahar'ı düşündü. Ne yapacağını ve son durakta nelerle karşılaşacağını hiç bilmiyordu...

Uğurbuğur köyünün çorak topraklarında yaşama inat ediyordu ve karşısında duran dağların ardında nelerin olduğunu merak ediyordu.. "Ah bir erkek kardeşim olsaydı" diye iç geçirdi.. "Ahh bir babam olsaydı, Ahh annem!.." Sonunu getirmedi annesinin.. Ona kızgındı ve hiç bir zaman barışmayacağını söyledi kendi kendine. Sonra babadan kalma beş keçisini ve tandırın sıcaklığını..

Annesi bir gecenin karanlığına ansızın karışıp gitmişti .. Ne bir ses ne bir soluk kalmıştı ardı sıra.. Yalnızca hüzünlü bir ağıt vardı köyün en yaşlı kadınlarının toplandığı harman yerinde...Ay tutulmasından sonra olmuştu ne olduysa.. Ay tutulmuştu. Güneş çoktan uyandırmaya gitmişti

yetimlerin yüreklerini.. Ne zaman ay tutulsa bir garabet yaşandığını söylerdi Zezo nine.. Doksan beşe merdiven dayamış habire yılları topluyordu yorgun yüzündeki çizgilerin arasına Zezo nine. On beş çocuğunun on üçünü daha bir aylıkken kaybetmişti kızamık belasından...Kundağında sımsıkı bağlanan ve avazı çıktığı kadar ağlayan Nimet ile Yaşar ise yüzlerinde kızıl kızıl beneklerle sanki annelerinin yüreğini delip geçen on üç kardeşlerinin acısını simgeleyen akciğer yarası gibi duruyordu beyazdan siyaha dönüşen tenlerinde..Ve işte her hayatın içinde illaki acıların kendine yer bulduğu bu köyde Gülizar'ın varlığı tüm sohbetlerin ve kış hikayelerinin ana konusuydu...

Cevahir kadının ardında bir iz bırakmadan kaybolup gitmesine ve bir daha kendisinden haber alınmamasına dair yonca tarlasındaki üç yoncaların sayısı kadar hikaye vardı.. Köyün imamına göre cinler götürmüştü Cevahir kadını. Köyün muhtarı Nızo, Cevahir kadının kendinden yirmi yaş küçük bir civar köy delikanlısıyla kaçtığını gözüyle gördüğünü iddia ediyor ve ay tutulmasından dolayı gördüğü zaman ilkin fark edemediğini yayıyordu köye..

Ama kimse Nızo'ya inanmıyordu.. Çünkü Nızo Uğurbuğur köyüne sonradan gelmiş ve nereden geldiği, kimlerden olduğu, neye inanıp neye inanmadığı belli olmayan 'idüksüz' bir herifti Zezo nineye göre.. Nur'dan bahsediyordu Nızo.. Mum evlerinden, Anadolu evlerinden söz açıyor, dinlerin hepsinin aynı olduğunu ve Müslümanlığında Hıristiyanlığında bir olduğunu, ikisinin de Allah'a inandığını, gerisinin ise mühim olmadığını aleni aleni yayıyordu.. Köyün çoğunluğu bu adama oy vermemişti ama yine de muhtar seçilmişti. Herkes bu işin içinde bir pire yeniği olduğunu,

Nızo'nun dalavere ile muhtar olduğunu biliyordu..

Ama o dalavereyi kimse çözemiyordu..

Evine sık sık yabancı adamlar geliyor ve Nızo bu adamların hükümetten geldiğini söylüyordu. Oysa önceki muhtar Nizam Efendi, hükümetin adamlarını tanıyordu ve bu adamların hükümetle heç mi heç bir yakınlığının ve yakınlığının olmadığını köylüye söylüyordu..

Doğunun Ermenistan'la sınır bu köyünde yaşam hep aynı renklerin farklı tonlarında yaşanıyordu. En çok da beyaz renk hâkim olurdu kar olarak. Soğuk olarak, ayaz ve çaresizlik olarak. Ne romanlarda anlatıldığı kadar romantik, ne masallarda abartıldığı kadar devlerin donduğu gerçeğini barındırmıyordu. Altı ay soğuktu ama altı ayda rengârenkti Doğu'nun yaylaları, köyleri, dağların yamaçları ve meraları.

Mayıs'ın on beşiydi. Kirazlar kırmızıya durmuştu Ege'de. Amasya'da elmalar bir genç kızın göğüslerinin yavaş yavaş kendini belli eden taze kokularıyla etrafındaki tüm varlıkları cezb ediyordu. Bir gelinin şuh endamında saklıydı yaşam. Çeşme başlarında Karacaoğlan'ın aşkları akıyordu köy çeşmesinin taştan yapılmış musluklarından. Ala dururken Malatya kaysıları, ergen kızlar bahar temizliğini Aras'ın kolları arasına dalarak yapıyorlardı.

Mayıs'ın mahmur akşamında Gülizar kardeşlerine yaptığı bulgur pilavının üzerine kızarttığı tereyağını dökmeye çalışırken sofranın etrafında sabırsızlıkla ve kutsal bir sessizliğe bu yağın hiçbir zaman bitmeyeceğine olan inançlarını tazeleyerek bekleyen ve bir an önce kaşıklarla bulgurun yüreğine dalmak isteyen çocukların sessizliğini derin derin vuran bir kapı tokmağı bozdu. Gülizar yağ tavasını bir

kenara bıraktı ve kardeşlerine dönerek "aman ha dikkat edin. Yerinizden kalkmayın ben gelinceye kadar. Yağı üstünüze dökmeyin." Diyerek kapıya yöneldi. Kapı sormadan açmak âdeti olduğu için "kim o " demeden ardına kadar açtı kapıyı. Karşısında muhtar ile kızıl saçlı, kızıl sakallı, ön dişleri çarpık, kevgir burunlu elli yaşlarında bir adam sırıtarak duruyordu.

Muhtar Nızo, kapının öte yakasında kalakalmış olan Gülizar'a emrederek "Kız insan muhtar emmisini böyle ayakta tutar mı? Sende hiç mi ana terbiyesi yok."

Gülizar, bu ana terbiyesine bozulmuştu. Ve bu adamdan nefret ediyordu. Annesi ile ilgili dedikoduların hepsini bu adam çıkarıyordu. Kim bilir beklimde bu adam biliyordur anasının nerde olduğunu. Sonra bu düşüncelerini topladı ve içindeki kocaman saygısızlık küfürlerini bir kenara itti. Tek başına olmasaydı bu adama ne diyeceğini biliyordu ya ama neylersin ki başında kimsesi yoktu. Mecburen saygılı bir eda takındı ve muhtar emmiyi içeri buyur etti yanındaki pis suratlı adamla birlikte.

—Buyur muhtar emmi, size layık değil ama biz de sofrayı kurmuştuk.

Çocuklar ellerindeki kaşıkları usulca yere bıraktılar. Korkuyorlardı bu muhtar emmiden. Ne zaman yaramazlık yapsalar Gülizar "bak susmasanız sizi Nızo'ya veririm" diyordu. Yoksa Gülizar onları Nızo'ya mı verecekti.

Küçük Gülbahar işini garantiye almak istercesine gelip ablasının eteğine yapıştı. " tamam, Gülo, bir daha yaramazlık yapmayacağım. Beni ona verme" diye başladı ağlamaya. Gülizar susturmaya çalıştıysa da çok başarılı olamadı. Gülbahar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Muhtar bu işten ra-

hatsız olmuştu ve ağzına sarkan bıyıklarının arasından çıkan tükürükleri çocukların yüzüne püskürterek bağırdı "sus be orospunun dölü. Kız ne oluyor bu piçe"

Gülizar sesini çıkarmadı. Hiçbir şey söyleyemedi. Başını önüne eğerek Gülbahar'ın ağzını eliyle kapattı. Gülbahar susmuştu. Gülbahar bir daha hiç konuşmayacaktı. Hiç ağlamayacaktı ömrünün sonuna kadar. Ve Gülbahar muhtar Nızo'nun eceli olacaktı bir gün.

Muhtar Gülbahara dönerek "otur hele seninle konuşacaklarım var" dedi.

Gülizar olduğu yere çöktü. Başı halen önüne eğikti. Sıkı sıkıya Gülbahar'ın elinden tuttu. Onun o minik ellerini iki elinin arasına alarak okşadı.

—Bak kızım, bu köyde kimin kimsen yok. Anan kaçtı gitti. Herkes onun bir orospu olduğunu söylüyor. Bunun içindir ki kimse seni karı olarak almaz. Anlamışsın. Ben buna üzülüyom. Ne de olsa muhtar demek, baba demek değil mi? Divane babanın nerede olduğunu bilen de yok. Demem o ki, sana hayırlı bir kısmet çıkmıştır. Nigola bizim Ermeni bir gardaşımızdır. Evi var barkı var. Kendine bir karı arıyor. Ben de dedim ki bir kızımız var, onu sana verelim. Aha Nigola aha sen. Eğer seni beğenirse kendine alacak. Habarın olsun emme bir şart daha var. Bunu heeç kimse bilmeyecek. Seni beğenirse yarın akşam gelip götürecek. Hem vatana hem millete hem de müslümanlıkla hiristiyanlık arası sulha büyük hizmet etmiş olacaksın. Hayırlı bir iştir bu kızım. Unutma. Sana güzel bir hayat verilecek. Daha ne istiyon ki. Bu pisliklerin içinden de kurtulmuş olucan. Valla benim kız biraz büyük olsaydı asla bu fırsatı sana bırakmazdım ya işte eşşoğlunun kızı daha çok güccük. gar-

daşlarını heç merak etmeyesen. Onlara ben babalık edecem anlamışsan mı?..

—Anlamışam muhtar emmi.

—Kimseye söylemek yok tamam mı?

—Tamam, muhtar emmi.

—Ama ben de bir şey demek istiyom. Gardaşlarımı da alırsam giderim.

—Gardaşlarını nereye götürecen?

—Onlar bensiz yapamazlar.

—Anan öyle demedi ama. Çekip gitti yavuklusuna orospu, sen mi düşünecen onun peydahladıklarını. Git kendini kurtar. Elbet onlarda büyürler.

—Olmaz muhtar emmi. Elini ayağını öpeyim olmaz. Gardaşlarım da gelsin benimle. O zaman bu adam ne derse yaparım.

—Adamın zaten üç çocuğu var. Bir de senin üç gardaşını ne yapsın.

—Ben onları almadan hiçbir yere gitmem.

—Gidersin.

—Gitmem muhtar emmi.

—Kız orospunun dölü sen ne zamandan öte bana karşı gelecek kadar hadsizleştin.

—Karşı gelmiyorum estağfurullah emmi.

—Ya nedir bu yaptığın irezillik?

—Gardaşlarım çok küçük emmi, seninle nasıl kalsınlar.

—Bakarız onlara sen hele hazırlan.

Nigola aradan geçen bu konuşmalara ağzından salyalar akarak izliyor ama bir kavganın yaşandığını da fark ediyordu. Umurunda değildi hiç bir şey. O Ermeni diasporasının gönüllüsüydü ve bir Türk kızıyla evlenerek amaca hizmet edecek, bunun karşılığında yüklüce bir para ve iyi bir nişane alacaktı. Hem kızda çok güzeldi. Karısını düşündükçe bu kız bir kraliçe gibi duruyordu onun yanında. On beşinde bir piliç. Onu doya doya yiyeceği anı hayal ediyor ve pis pis sırıtmasıyla Gülizar'ın kavgasının içine ediyordu adeta..

Sonra muhtara döndü Nigola, Ermenice bir şeyler söyledi. Nızo da ona bir sorun olmadığını söyleyerek eliyle "boş ver" manasında bir hareket yaptı. Ve ayağa kalktılar.

—Biz gidiyoruz Gülizar. Dediğimi unutursan sana bu köyü dar ederim bilesen. Adın çıkar ve seni taşlayarak yoğ ederler bu köyde. Ona göre ayağını denk alasın.

Gülizar hiç bir şey söylemedi. Onların arkasından kapıyı kapattı ve süngüsünü çekti. Üç kardeşi korku ve dehşetle bir kenara sinmişlerdi. Sofradaki kaşıklar boynu büyük bekliyorlardı bulgur pilavının etrafında. Öksüz kalmıştı kaşıklar. Çocuklar bir daha ellerini uzatmadılar o akşam kaşıklara. Gülizar sessizce kaldırdı sofrayı. Sonra sessizce yerine geçip oturdu. Kardeşleri etrafında bir çember kurdular. Ellerini Gülizar'ın dizlerinin üzerine düşmüş ellerinin üstüne koydular. Bir Buda heykeli gibi mağrur ama çaresiz, bakışları karşı duvarda çivilerin düşmesinden sonra kalan o kara deliğe çakılıp kalmıştı.

Gülbahar, ablasının dizine koydu başını. Uykusu gelmişti. Gülizar, o küçük elleri tek tek kaldırdı ellerinin üstünden. Kaldırdıkça öptü öptü defalarca. Kocaman bir mağara

oluşmuştu yüreğinde. Soğuk, nemli, küf kokulu ve etrafı teröristlerce sarılmış bir mağara. Dışarıdakiler şimdi canlarını almak istiyorlardı. Kardeşlerini ve namusunu. Muhtar.. Kahpe ve kara canavar diye küfür etti Gülizar. Sonra mitilleri serdi yere. Hadi yatalım artık" dedi. Gülbahar, Leyla ve Lamia.. Aynı yatağa girdiler. Ortalarına geçti ve duvara yaslanarak kardeşlerini bir anaç tavuk gibi kollarının altına aldı. Bu ilk ve son geceleriydi biliyordu Gülizar. Ve asla annesi gibi yapmayacaktı. Yemin etti bildiği tüm kutsal inançları üzerine. Babasının başı üstüne yemin etti en son. Kardeşleri derin bir uykuya dalmışlardı.

O usulca aralarından çıktı. Yatakta üç masum ve küçük kız yatıyorlardı. Gülizar karşıya geçti. Ve onlardan özür diledi.

— Yapabileceğim başka bir şey yok. Keşke size annelik yapmama izin verse Muhtar emmi. Ama o gâvurlarla bir olmuş. Bir Ermeniye beni vermek istiyor. Ve kimse bilsin istemiyor. Biliyorum gecenin karanlığında siz durmadan ağlarken benim ardımda, beni çekip götürecek bu kızıl şeytan ile muhtar şeytanı. Sonra da diyecek ki köylüye" canım bunda garipsenecek ne var. Anası neyse danası da o çıktı. Anası da kaçıp gitmemiş miydi ki. Bunda hayrete düşecek ne var ki..

Birçok insan yine inanmayacaktı Gülizar'ın çektip gittiğine. Ama neden kardeşlerini bırakıp kaybolduğuna da bir anlam veremeyeceklerdi. Sonra günler geçtikçe aynı şeyleri söyleyeceklerdi " ee ne demişler ağalar, kenarına bak bezi al, anasına bak kızı al"..

Bunları söyleyemecekler işte. Kardeşlerime böyle bir leke bırakmayacağım. Herkes ibretle anlatacak benim ka-

derimi, diyerek avluya geçti Gülizar. Ölümü seçiyordu gecenin en karanlık vaktinde. Gece yarısının en hüzünlü dilimiydi. Kardeşlerinin yüzünü son bir kez daha görmek için odaya döndü. Sekiz yaşındaki Leyla uyanmıştı. "Abla nerdesin, uyumayacak mısın" dedi.

Leyla, gözyaşlarını yanan fitilli lambanın isli gölgesine gizleyerek, kırmızı çiçekli kadife entarisinin koluyla yanaklarından süzülen yaşlarını sildi ve "geliyorum, hadi sen uyu dedi".. Leyla başını aynı sadakatle yastığına koydu. Ve kaldığı yerden hiç uyanmamışçasına derin bir çocuk uykusuna daldı.

Leyla ölümü aldı karşısına avlunun tavan arasından aşağıya sarkıttığı bir urgandı bu ölüm.. Başladı onunla pazarlık yapmaya..

—Bak ölüm, senden korkmuyorum.

Urgan dile geldi gecenin o ürpertici tüm dehşetini kızıl gözlerindeki ateşe dökerek..

—Korkuyorsun benden Gülizar. Ben ölümüm. Benden herkes korkar. Tabiki senin de korkman çok normal.

—Hayır, ben senden değil, muhtardan daha çok korkuyorum. Sen nesin ki ölüm. Beni annemin yanına götürecek bir eşek mi yoksa babamın binip gittiği ve bir daha dönmediği o dört tekerli bir kağnı arabası mı?

—Ben her şeyim. Çeşitlerim bol, renklerim değişik, yollarım uzun, araçlarım binlerce. Hangisini seçersen seç sonunda bana geliyorsun.

—Sen mi bana geldin ben mi sana geldim söylesene ölüm.

— Haklı bir soru soruyorsun. Doğrusunu söylemek

gerekirse şimdi sen bana geliyorsun. Ben herkesin ayağına giderim, zorla alırım insanları ama şimdi sen kendi ayağınla gelmiş, beni zorluyorsun.

— Sen olsan ne yapardın benim yerimde ölüm. Neyi seçerdin ki. Muhtarın dediğini mi. Kardeşlerini bırakıp, hiç bilmediğin bir yabana gitmeyi mi yoksa köyünün toprağına gömülüp buraya sonsuza kadar kök salmayı, koşamasan, konuşamasan, yardım edemesen de yine kardeşlerini uzaktan seyretmeyi mi seçerdin.

—Benim ne kardeşim, ne anam ne babam var Gülizar. Bana bu soruyu sorma. Ben yokluğum. Yok, etmekle varlığım. Bu sorular var etmekle yok olan insanlara sorulacak sorular. Siz insanlar ne garipsiniz. Bana çok zaman iş düşmüyor bile. Herkes birbirini yok ediyor ve sonra dönüp dolaşıp bana küfrediyorsunuz. Ama sana bir şey söyleyeyim mi Gülizar ben her zaman yok ettiklerimle mutlu olurum, ama bu yok edişlerin arasında mutlu olmadığım bir grup var ki o da En çok masumların beni seçtiğine tanık olurken varlığımdan ızdırap duyuyorum.

— Sen ne biçim ölümsün. Hiç ölüm ızdırap duyar mı?

Sana göre duymaz ama öyle değil. Son verdiğim her ızdırap benim ruhuma geçiyor. Biliyor musun? Ve benim halimi bir düşünsene Gülizar, bir yandan masumların ızdıraplarını diğer taraftan senin muhtar emmin gibi üç para etmezlerin iğrenç arzularının bir zehirli yılan gibi ruhumu sokmaları var.

— O adamdan bahsetme bana ölüm. Sen eğer ölümsen ve ben bugün kendi ayaklarımla sana gelmişsem, şunu unutma ve bana söz ver, muhtar emminin canını tuva-

letteyken al. Üstü başı pislik içinde olsun. Gözlerinden pislikler aksın. Tezekler yığılsın üstüne. Hatta yapabiliyorsan ölüm, onun canını aldıktan sonra eşeğe dönüşsünde dünya âleme ibret olsun. Kızıl kızıl çıbanlar çıksın her tarafından. Anama orospu diyen o dilinin üstüne çıyanlar yuva kursun. Söyle ölüm, bana bunu yapar mısın?

—Benimle pazarlık yapamaz hiçbir canlı. Ben tetikçi ya da estetikçi değilim ki Gülizar. Ama sana derim ki gel vazgeç benim diyarıma gelme. Mücadele et. Kavga et. Muhtarın tüm rezilliklerini açıkla köye. Varsın sana inanmasınlar ne çıkar. Hayat her şeye rağmen güzeldir. Bak Leyla'nın Lamia'nın Gülbahar'ın yüzlerine. O masum yürekler için eziyetlere, öfkelere ve iftiralara karşı durmaya değmez mi?

—Kafamı karıştırma ölüm. Hem sen mi çekeceksin bunca acıyı. Bu acının ne demek olduğunu bilmiyorsun da atıp duruyorsun. Kolaysa sen gel savaş Muhtar emmiyle. Madem o kadar çok güçlüsün neden gidip onun canını almıyorsun?

— Ben kimsenin canını almam ki. O canlar hep bir vesile ile bana getirilir dedim ya. Benim böyle bir zevkim yok demiştim ya. Yalan değil. Bu senin muhtar emmin bile olsa gidip onun canını almak gibi bir niyetim ve imkânım yok. Günü geldiğinde kendisi tıpış tıpış gelecek bu diyarlara.

— Senin diyarında kimler var ölüm? Karanlık mı orası? Böcekler, yılanlar, çıyanlar mı var hep. Hacı emminin dediği gibi senin diyarındaki canlılar biz insanları yiyerek mi besleniyor? Onların besini tükenince mi bizim canımız alınıyor ha ölüm? Kapkaranlık mı senin diyarın?

—Benim diyarım sırdır. Gizemdir. Bunu sana söyle-

mem imkânsız. Merak edenler ile kaçanların aynı yerde buluştuğu bir yer düşünsene. Sence böyle bir yerde neler olabilir? Sen benim diyarımı nasıl düşünüyorsan öyle göreceksin. Karanlık düşünüyorsan karanlıktır. Irmakların içinden geçtiği, kuşların hiç durmaksızın öttüğü bir mutlu diyar diye düşünüyorsan öyle göreceksin. Senin gözlerindeki resimlerin canlandırıldığı herkesin kendine bir düş mekân yarattığı yerdir aslında. Gelenler, görüyor, biliyor ama anlatamıyor. Gelenin geri gitmemesinin bir anlamı olmalı değil mi ya?

— Gelenler dönmüyorsa bunun sebebi sensin.. Ben hem senin diyarına gelmek istiyorum ki muhtar beni o Ermeniye diyaloglamasın diye hem de arada bir evime gelip kardeşlerime bakmak istiyorum. Ne olur hiç olmazsa kardeşlerim büyüyünceye kadar bunu yapmama izin ver. Hem yok olayım hem de var olayım. Hatta geceleri gidip muhtar emminin kabusu olup onun nefesini daraltayım..

—Mahmutpaşa denen bir yer var İstanbul'da Gülizar. Orada her çeşit pazarlık yapılır. Kadın pazarlığı, erkek pazarlığı, korsan kaset pazarlığı, kara para pazarlığı yani aklına ne gelirse. Orayı bilmezsin sen. Görseydin "aboo bu ne biçim yer" derdin. Ama ben Mahmutpaşa değilim. Bende pazarlık payı hiç yok. Hani marka mağazalar vardır ya, sen onları da bilmezsin ya. Oralarda hiç pazarlık yapılmaz. Üstüne bir etiket koymuşlardır fiyat bu. Paran varsa girip alıyorsun yoksa alamıyorsun.

—Ben ne diyom sen ne anlatıyorsun bana. Sen ne biçim ölümsün. Nerden biliyorsun bu kadar şeyi. Beni hiç ciddiye almıyorsun?.

—Seni ciddiye almasaydım bunca zamandır sorduk-

larına cevap verir miydim sanırsın. Sana bunları anlatıyorum ki vazgeçesin benden. Ben güzel değilim ki Gülizar. Ben en son gidilecek yerim. Sen daha yolun başındasın. Neden en sona gidiyorsun..

— Gün doğmak üzere. Artık zaman kalmadı. Sen istemesen de ben sana geliyorum ölüm. Ben muhtar emmiyi ve diyaloglanmayı engelleyecek güçte değilim. Anlıyor musun beni. Anlamıyorsun. Hiç de anlamayacaksın. Çünkü senin annene kimse orospu demedi. Çünkü sana kimse orospu demiyor. Çünkü senin küçük kardeşlerin öksüz ve yetim kalmadı. Çünkü sen hiçbir zaman muhtar emminin zalimliğini görmedin. Çünkü sen bu koca köyde itilmiş ve kimsenin sevmediği bir insan olmadın. Olsaydın sende ölmek isterdin ölüm. Ölürdün biliyor musun ölüm, ölürdün. Vallahi de ölürdün, billahi de ölürdün..

Ve sabahın ilk sisli ışıklarında ölümü boynuna geçirdi Gülizar. Ölüm engelleyememişti o güzel köylü kızını. Kardeşleri uyandıklarında ablalarına seslendiler yataklarında. Bir cevap beklediler. Ama ne ses vardı ne cevap. Avluya ilk çıkan Gülbahar oldu. Minik elleriyle ablasının salınan vücuduna dokunmak istedi. İn oradan, hadi in demek istedi ama konuşamadı. Çünkü minik Gülbahar akşam yaşadığı muhtar emmi dehşetiyle suskunluğa gömmüştü ağzındaki dilini. Sonra odaya döndü ve elleriyle içeriyi işaret etti. Kardeşleri geldiler bu çağrıya ve gördükleri onların sonsuza kadar kafalarında ve kalplerinde donan bir gözyaşı olarak kardeşlik etti..

Bir diyalog vahşeti daha genç bir insanın hayatını Mayıs'ın çiçekleri arasında dolanan bir yeşil, sarı çizgili su yılanı gibi yutup gitmişti. Köyde derin bir hüzün bulutu do-

landı bütün gün. Kimse Gülizar'ın ölümüne bir açıklama yapamıyordu. Muhtar Nızo, koyun sürüsüne saldıran bir kurdun gelişini haber vermeyen hain çoban köpeği gibi kuyruğunu bacakları arasına dolayarak köy kahvesinin kırık ayaklı iskemlesinde derin derin kaçak sigarasını içerken, diyalog nikahında yediği vurgunun acısını(!) yaşıyordu. Nigola'dan aldığı dolarları geri vermek onu kahrediyordu.

Zaman Uğurbuğur köyünde ihanete alarm çalıyordu. Gülbahar suskunluğun mezarında bir ses ararken, Yeşil Kardinal başka bir köyde yeni nikahların listesini yapıyordu, köpek balıklarına vicdanının kirini yalatırken..

Manda İsteyen Batakçılar

Zezo nine Uğurbuğur köyünün en yaşlısıydı.. Cumhuriyetin ilk çocuklarındandı. Biliyordu ve dün gibi hatırlıyordu yaşanan acıları. Annesinden hediye kabul ettiği kendisi gibi öksüz kardeşlerinin en büyüğüydü Kurtuluş savaşı başladığında.. Atatürk'ün işgalcilere karşı açtığı Kurtuluş Mücadelesinin yakın ve canlı tanığı olmuştu.. Mermilerin küçük bir köy ahırında elle yapıldığı yoksulluk ve acı dolu yılların çocuğuydu.. O da çalışmıştı mermi yapımında. Karacaların Ahmet'i biliyordu bu işi. İyi bir mermiciydi ve düşmana karşı zafer kazanmak için herkesin çalışması gerektiğini gizliden gizliye herkese yayıyor, köydeki Ermenilere bu konudan söz edilmemesini tembihliyordu...

Zezo nine o günlere şöyle bir hayali cihan değer tadında bir yolculuk yaptı torunlarıyla.. Küçük torunu Rasim, gözlerindeki ışıltının sıcaklığıyla yumuldu ninesinin dizinin dibine.

—Babaanne nasıl oldu Kurtuluş savaşı dedi peltek ve şirin diliyle..

Zezo nine önce iki elini iki ağrıyan dizinin üzerine koydu. Başındaki kırmızı gülleri olan İran yemenisini şöyle bir düzelti. Derin bir nefes aldı. Sanki kalkıp yine yollara düşecekmişçesine heyecanını takındı. Bu heyecan hep var-

dı onda. Ne zaman savaştan bahsedilse Zezo nine, yine mermi yapmaya koşacakmışçasına heyecanlanıyor ve hazırlanıyordu..

—Evladım zor yıllardı o yıllar.. Açtık, işgal edilmişti tüm ülke. Padişah Vahdettin bizi İngilizlere satmıştı. O aydın mı maydın mı dedikleri eli kalem tutan ve ağzı laf yapanlarda Manda istiyorlardı. Mandayı bilir misin oğul. Hani Bahçecik köyüne giderken Rıza Amcalarının yan komşusunun sahipliğini yaptığı, ineklerden daha büyük, kapkara ve hep kirli sularda serinlenip duran hayvanlar var ya.. İşte ondan istiyorlarmış. Manda diyerlerde başka bir şey diyemeyerlermiş. İstanbol'da konaklıyorlar bu kalemciler. Kazata çıkarıyorlarmış. Birde hiç utanmadan İngilizlerden ve Emerikan dedikleri dövletlerden "bize manda verin, bizde size ülkemizi verelim" diyerler..

Diğer torun Gülfide köşede dikilmiş dikkatlice dinlerken nenesini bu manda hikâyesine takılıp kalır ve koşarak nenesinin yanına gelerek

—"Nene, bu Kazata yazanlar mandaları ne yapacaklarmış ki?" diye çocuksu merakının içinde çözmeye çalışırken vatan hainliğini..

Zezo nene torununa dönerek

—Gülfidem, aydın maydın insanların tek derdi bu mandaları alıp, başkalarına satarak keyif çatmakmış. Onlar savaşmak istememişler vatan için. Bayrak için, namus için. Mandalarımız ve paramız olsun istemişler..

—Eee sonra ne oldu mandaları aldılar mı nene? Diyen Cihana döndü Zezo nene

— Allaha şükür ki hayır oğul.. Onlara kalsa memleket şimdi mandalarla doluydu. Her tarafta bataklıklar ve içinde

yüzen mandalarla yaşayacaktık ya. Allah başımızdan eksik etmesin, bir Mustafa Kemal çıktı bu topraklardan... Manda isteyenlere de, Padişah Vahdetine de "Sen artık benim padişahım değilsin, vatanını İngilizlere veren bir padişahtan bahsetmek mümkün mü, ya bizim halkımızın yanında yer alıp düşmana karşı savaşın ya da defolup gidin" dedi.. Halk tek yürek oldu. Mustafa Kemal'e yardım etti ve Padişah ülkesini bırakıp kaçtı.. Mandaların peşinde koşanlarda sustular, derler ki bazıları da padişahla birlikte bahr üzerinde yüzen bir gurubeye binip gavur memleketinin insanı oldular..

Minik torunları Zezo ninenin anlattıklarını bir masal sanıyorlardı ama yaşananların gerçeklerden çok daha gerçek, rüyalardan daha hakikat, memleket kadar kutsal olduğunu çok iyi biliyordu. Bu gökyüzünün bugün üstlerine yıkılmamasının tek bir dayanağı, kolonu vardı o'da Mustafa Kemal Atatürk'tü. Türkiye'nin Ata'sı ve dünyanın hayran olduğu o büyük kahraman.

Yokluğun ortasına varlığını koyan, adım adım işgal edilmiş bir ülkenin her karış toprağını dişiyle, tırnağıyla, yüreğiyle, uykusuzluğu ve inancıyla savunan, ordular kuran, düşmana vatanseverliğin nasıl kutsal bir inanç olduğunu, ardı sıra giden Anadolu'nun analarını, bacılarını, nineleri, dedeleri, genç kızları ve yiğitleriyle gösteren büyük komutan..

Güneşin dağların arkasından yavaş yavaş yükselerek gözlerini oğuştura oğuştura, gerine gerine yeryüzüne sıcak huzmelerini sevecenlikle ve eşit paydalarla bölüştüğü Haziranın o en anlamlı günlerinden birini yaşıyordu Uğurbuğur köyü. Düşman işgalinden kurtuluşunun yıldönümü. Köyün tüm yaşlıları en güzel bayram elbiselerini giyinmiş, nineler sandıklarında en kutsal emanet olarak sakladıkları

ayyıldızlı bayrakları çıkararak torunlarının eline verip, diğer ellerinden tutarak köy meydanına toplanmaya başladılar. Şiirler okunacak, günün anlam ve önemini köyün öğretmeni anlatacak ve sevinç gözyaşlarının arasına karabiber gibi düşen o korkunç savaş yılları torunlara ve genç nesillere anlatılacak..Gazi dedeler yeşil elbiselerini ve başlarına kalpaklarını giyerek, silahlarını kuşanarak sefere gidercesine genç, savaşırcasına yürekleri heyecan dolu, yürüdükçe bir ordu mensubu ciddiyetiyle başları dik.. Nineler ve anneler geçmişin o korkunç günlerindeki kara bulutların şahidi bir kalın çizgiyle ellerini yüreklerinin üzerine çaprazlayarak Koçyiğitleri emziren memelerindeki o ak sütün beyazlığında bir neslin yetişmesi için fedakâr, azimli ve kararlı.

Gençler hazır ol vaziyette İstiklal Marşının "Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" derken, vatan, millet ve bayrak coşkusunu cepheden cepheye koşan Mustafa Kemaller kadar inançla ve yürekten söylüyorlar..

Çocuklar ellerindeki ayyıldızlı bayrağı bir o yana bir bu yana dalgalandırırken, devlet ve millet olmanın ilk koşulu o kutsal bayrağın ay ve yıldızını, şehit kanlarından oluşmuş al rengini beyinlerine, yüreklerine, ülkülerine ve emellerine kazıyorlar.

Tek tek anlatıyor köyün yaşlıları. Yaşadıkları vahşetleri, ülkenin nasıl yangın yerine dönüştürüldüğünü, hainlerin bu vatanı nasıl satmak istediklerini.

Ve canlı bir anıt olarak köyün meydanında duran Ermeni Katliamının insanlık dışı mirasını.. Yaşlılar gözyaşlarını parmaklarının uçlarıyla durdurmak isterken, tarih yeniden canlanıyor onların o yorgun ve yangın yüreklerinde.

Köyünü düşmana karşı günlerce savunan ve bu uğur-

da yüzlerce akranı ve akrabasını kaybeden 87 yaşındaki Resul Dede, yeşil üniformasıyla kürsüye çıkıyor. Yorgun kalbinin atışlarında bir savaş meydanı kuruluyor. Gecenin yarılandığı, Ermenilerin köyü dört bir yandan sardığı o Haziran gecesini anlatıyor, meydanı dolduran binlerce köylüsüne..

—Yan yana yaşıyorduk Ermenilerle. Komşularımızdı onlar. Kardeş diyorduk onlara. Aynı dili konuşuyorduk, biz çocuktuk ve onların Ermeni olduğunu bile bilmiyorduk. Babalarımız aynı kahvede sohbet ediyordu. Kimse kimsenin dinine, imanına karışmıyordu. Rusya'dan kaçıp gelmişlerdi. Bu ülke ve bu ülkenin insanları onlara kapılarını, yüreklerini açmışlardı. Ama, koyun postuna bürünmüş kurt olduklarını hiçbirimiz anlamadık işgale kadar.. İşgal olunca, vatanımız hainler ve işbirlikçiler tarafından kuşatılınca, komşularımız cellâdımız olmaya başladılar.

Titremeye başladı Resul Dede. O günlerin dehşetini yaşıyor gibiydi. Yaşlı yüreği bu korkunç muharebeye yetecek miydi yeniden.

—Hayır dedi. Kendisine yardım etmek isteyen delikanlıya. Hayır. Bak ben ayaktayım. Bak Mustafa Kemal Atatürk'ün ülkesi ayakta. Aradan seksen yıl geçti ama daha dün gibi hatırladığım vahşet ve insanlık dışı katliamları asla unutmayacağım ve hiç biriniz unutmayın. Düşmanını tanımayanın geleceği olmaz. Yarınlarını bilmeyen, geleceğini inşa edemez evlatlar. Biz o muharebe yıllarının acılarını yaşadık. Ölümün bile hain olanına şahitlik ettik. Evlerimiz ateşe verildi. Tarlalarımız yakıldı. Hayvanlarımız telef oldu. Kadınlarımız, kızlarımız katledildi. Savaştaydık. Ama içimizdeki hainlerin ihanetiydi bizi arkadan vuran. Biz iki sa-

vaşın ortasındaydık evlatlarım. İçimizdeki hainlerin ve dışarıdaki işgalcilerin ortasında kalmış, padişahı satılık, ordusu dağılmış, limanları kapatılmış, her karış toprağında başka bir işgalcinin bayrağı dalgalanan bir ülke..İşte şu gördüğünüz yer insanın insana yapmasının asla mümkün olmayacağı vahşetin, katliamın ve ihanetin canlı tanığıdır. Uğurbuğur köyünü ateşe veren Ermenilerin vahşetinin ve evlere doldurularak yakılan masum Türk köylülerin yanık kokuları dünya durdukça yeryüzünden asla silinmeyecek. Bu zulmün izlerini toprak ürün verdikçe, gök gürleyip içini yeryüzüne boşalttıkça, kar yağıp, mevsimler döndükçe, güneş doğup, dolunay yolunu kaybetmişlere tarif verdikçe hatırlanacak" diyerek gözyaşlarını silmeden indi kürsüden. Sekizinde olan Zezo ninenin torunu Cihan aldı Resul Dede'nin yerini. Ve başladı nenesinden duyduklarını ezbere anlatmaya:

—Biz Atatürk'ün çocuklarıyız. Biz bu ülkenin neferleriyiz. Düşmanımızı ve dostumuzu biliyoruz dede. Ayyıldızlı bayrak kanımızın son damlasına kadar dalgalanacak bu şafaklarda. Vatanımıza, milletimize ve bayrağımıza her kim saldırırsa karşısında bizi bulacak. Bizi öldürmeden bu ülkeyi hiç kimse işgal edemez. Atatürk'ün gösterdiği yolda biz varız, biz büyüyoruz nenem sen ağlama."

Bir alkış koptu meydanda. Herkesin gözü Aras nehrinin bir kolu olmuşçasına gözyaşlarının seline kapıldı. Haziran'dı. Canlar verilmişti vatan uğruna. Ama gel gör ki, dün canlar verilerek, şehitler diyabanından geçilerek elde edilen bağımsızlık yeniden aynı tehlike ile karşı karşıyaydı. Dün silahla, kadınlı, erkekli tek yürek olup bu topraktan kovanların torunları, işgalcileri kırmızı halılarla yeniden da-

vet ediyorlardı. Onların ayaklarına kapanıyor, her dediklerini yapıyor, bağımsızlığı ve bayrağını ve bölünmez bütünlüğünü o hainlerin ağzıyla ateşe atmaya koşar adımlarla gidiyorlardı..

Gazi dedeler, gazi nineler bu günleri görmektense şimdi ölmeyi diliyorlardı. Haziran sıcağının bahar kokusunda. Ve Düşmandan asla dost olmayacağını tecrübe ederek yaşayan o kutsal nesil " böylesi hiç olmadı, Mustafa Kemal'in Ülkesine böyle kafalar sahip olamaz. Bu vatan kolay kazanılmadı ki kolay verilsin" deyip kahırlanıyorlardı..

Ama o yürekler umutlarını yitirmiyor ve inadına yeni bir nesli yetiştirmek için savaşın canlı tanıkları olarak gece gündüz evlatlarına, torunlarına Kurtuluş Savaşı Destanını ve Gazi Mustafa Kemal mucizesini anlatıyorlardı..

Töreni uzaktan izleyen adını ve aslını gizlemiş hain Hatyen manzara karşısında defterine şöyle bir not düşüyordu. "Anadolu'yu işgal etmenin bir tek yolu var, o da aralarına nifak tohumları ekmek. Kürt—Türk, Alevi— Sünni diye ayırtıp birbirine kırdırmak. Aksi takdirde bu topraklara sahip olmamızın imkânı yok. Bu insanların topunu yok ettik ama bugün yeniden yokluktan var olduklarına şahit oldukça kendimi inkâr etmek istiyorum. Bunlara silah, bomba işlemiyor. Bunları yok etmenin yolu birbirlerini yemelerini sağlamaktır".

Hatyen bir detayı atlıyordu. Anadolu kadar güzel, Anadolu kadar yüreği yufka, ciğeri pare pare, kalbi sevgi ve duygu yüklü Kürt ama Anadolu'nun anası Zezo nine ve onun yetiştirdiği evlatlarının nesilleri bu destanın devamını sağlayacak ve göndere çekilen ayyıldızlı bayrağın nazlı salınışlarında istiklal marşının ezgisi yeni doğan her bebeğin

kulağına fısıldanan ilk dua olacak.

Dünkü işgalcilerin, bugünkü gizli düşmanların uğruna hayaller kurduğu ve bu ülkenin doğusunda, batısında, güneyinde her karış toprağında dişle damak gibi birbirine geçmiş, göz ile kaş kadar uyumlu, yanak ile kulak kadar birbirine bağlı iki kardeşi Kürt—Türk diyerek ayırmaya ve birbirine kırdırıp, yaktıkları yangından sigaralarını yakarak kadehlerini tokuşturmalarına asla izin vermeyecek. Conilerin, Albertlerin, Liz'lerin, Hatyen'lerin hayalleri foseptik çukurlarında birer lağım faresi olarak kalmaya mahkum olacak.

Zezo ninelerin, Resul dedelerin, Sütçü İmamların, Haran Aşiretlerinin torunları yan yana, omuz omuza ayyıldızlı bayrağı sonsuza kadar birlikte taşıyan neferler olacaklar..

Yeşil Kardinallerin, siyah kardinallerin yaktığı nifak fenerleri onların donlarını yakacak, ciğerlerini sokak kedilerine ziyafet olsun diye pişirecek. Ellerindeki bu ateş, bu ülkenin topraklarında onları kavuran bir cehennem olacak.. Aradan seksen yıl değil seksen bin yıl geçsede bu kutsal emanetleri, bu vatanın bölünmez bütünlüğünü hiç kimse yok etmeye muktedir olmayacak. Mustafa Kemal Atatürk'ün ülkesinde herkes muhtaç olduğu kudreti damarlarındaki asil kanda bulacak asalette ve kudrettedir.

Kadının Ateşle Dansı

Bir şekilde doğar, fakat bin bir şekilde ölürüz.

Tandırın başında oturmuş, ekmek hamurlarını ustalıkla yuvarlayarak hepsini eşit şekilde topak yapan ve o topakları tahtanın üzerine sırayla ve özenle dizen Delal, bir yandan da küçük cehennem dediği ve nice bebeklerin yüzlerinde ömür boyu bir utanç olarak kalan derin yanık izlerinin kuyusu tandıra vücudunun sağ tarafını sol tarafına dayandırarak elindeki odun parçasıyla harlanan tandır ateşini körükledi..Vücudunun yarısını, başıyla birlikte beline kadar eğildiği tandırın kızıl alevlerinden gerginleşen ve derin izlerin yanarak kaldığı yüzünü hiç buruşturmadan ateşi karıştırmaya devam etti..

Kızıl topraktan, kadınların saatlerce yoğurarak bir kunduz ustalığıyla ve hiçbir mimarlık dersi almadan inşaa ettikleri bu ateş, su ve toprak üçgenindeki cehennem aslında onlar için yaşamanın olması gerekeniydi..

Lavaş ekmeğini boylu boyunca açtı yaptığı hamur topaklarından.. Sonra onu yine aynı ustalıkla yaptığı, eğri bir dikdörtgen şeklindeki kavak ya da kızılcık dallarından örülmüş, üstüne samanların ustalıkla yerleştirildiği ve en üstede eski elbiselerden artan bir bez parçasıyla örterek tandırın o harlanmış duvarlarına ekmeği yapıştırmak için bir ne-

vi mala gibi kullandıkları o küçük ama büyük bir ustalık harikası hamur yapıştırıcısının (yerel konuşmada adına refik diyorlar) üstüne yaklaşık elli santim kadar uzattığı lavaşı özenle yerleştirdi.. Bir dalgıç ustalığıyla yarı beline kadar o tandır denen cehenneme kararlı bir dalış yaptı ve ekmeğini o kıpkızıl duvara yapıştırdı.. Bunu onlarca kez yapacaktı.. Ve binlerce, milyonlarca kezdir yaptığı için artık çekinmiyordu.. Dikkat bile etmiyordu dalarken o ateşin içine..

Bu, Anadolu kadının inanılmaz ustalığıydı..

Ateşle dansıydı..

Ateşle oynamasıydı..

Ateşle kavgasıydı.

Ateşe cesaretle, inatla ve azimle karşı koyuşuydu.. Ekmeğini ateşin ağzına inanç ve ustalıkla atıyor. Sonra aynı ustalıkla kabarcıklarla süslenen o lavaşları ateşin ağzından çekerek alıyordu..Etrafı saran o muhteşem sıcak ekmek kokusuna koşuşturan sekizi ufacık, dördü biraz daha büyücek çocuklar, ekmeğin karşısında diz çökerek, iki ellerini dizlerinin üstüne teslimiyet anlamında koymuş bir ciddiyetle ve kutsiyetle bekleşiyorlardı.. Delal bir çocuklara baktı, bir yeni pişirdiği o buğday buğulu ve üst üste attığı ekmeğe.. Çocukların en sevdiği zaman dilimiydi.. Taze ve sımsıcak ekmeklerin tandırdan çıkıp yere serilen örtünün üzerine boylu boyunca uzanmış halini seyretmek ve sonra o sımsıcak ekmeklerin arasına tereyağını sürüp, yarışırcasına yemek.. Bu hevraşk yemeği Doğu Anadolu'da tandır başı fest food'un en erken dönemlerindeki keşfi olduğunu kaç kişi bilebilir ki onlardan başka.. Sımsıcak ekmeğin yağla küçük parçalar halinde yoğrulması ve sonra afiyetle yenilmesi..

Delal, çilesini içine gömmeseydi dahası yüreğine değil de diline kansaydı şimdi ekmeğin karşısına diz çöken bu çocukların hepsini sopayla kovalaması gerekiyordu.. Bir tarafı öfke doluydu Delal'ın.. İçinden bir türlü kurtulamadığı bir deniz gibiydi bu öfke.. Öyle ki, ekmek pişirmeyi hiçbir zaman bitiremeyecek, bu tandırdan sonsuza kadar kurtulamayacak gibi geliyordu.. Çocuklarını seviyor muydu? Bilmiyordu aslında sevginin ne olduğunu.. Çoçuklarıydı işte.. Onun bir parçasıydılar.. On iki parçaya bölünmüştü ya Delal, hangi parçanın daha ağır hangisinin hafif olduğunun farkında bile değildi..Kocası olacak adam, Akdamar'da misyonerler miymiş neymiş onlara katılıp gitmişti.. Bir gün tarladan koşa koşa gelmişti. Delal aradan yedi yıl geçmesine rağmen dün gibi hatırlıyordu kocasının kendisine söylediklerini.. Yine bir öğle vaktiydi. Tandırı yakmış, hamuru topak yapıyordu Delal. Kocası Rıza tarladan koşa koşa gelmiş ve büyük bir heyecanla olanları kendisine anlatmıştı..

Bu saate eve gelmesi pek hayra alamet olmadığı için Delal, Rıza'nın kapıdan içeri girişini görünce korkmuş, kötü bir şey oldu diyerek yerinden fırlamış, daha hayırdır efendi, çocuklara bir şey mi oldu demeye kalmadan kendini tandır denen cehennemde bulmuştu.. Ayaklarının ağır şekilde yanması ve iki yıl boyunca yatakta kalmasının verdiği derin acıyı hiç unutamıyordu.. Rıza, onu öylece bırakıp gitmişti.. Kocakarı ilaçlarıyla yaraları her gün biraz daha derinleşmiş, yatağa çakılıp kalmıştı Delal.. Ellerindeki yanıkları ise hiç önemsememişti.. "Benim yüreğim yanık. Vücudum yanmış çok mu diye düşünmüştü aylarca.. On iki çocukla kendisini yapayalnız bırakıp giden Rıza, bir daha dönmemişti.. Oysa ona "karı bize bir talih kuşu konmuştur. Bugün tarlaya üstü başı düzgün şehirli adamlar geldiler. İş-

çi arıyorlarmış. İyi de para veriyorlar bilesen. Burada yirmi yılda kazanamayacağımız parayı altı ayda kazanacakmışız. Bırakın işinizi gelin dediler. Ben, Melle'nin damadı Hamid, Memoların Abdulgaribi birdem Muhtarın Cesimi işi kabul ettik. Hemen gidiyoruz..

Delal, ellerindeki ayağındaki derin yanıkların o derin acısını bir anda unutmuş, yüreğinin yangının alevlendiği simsiyah bir gecenin öfkesine benzer gözbebeklerinin içine gizlendiği Süreyya yıldızlarına benzeyen ışıltısıyla şimşek olup çakmak ve yıldırım olup Rıza'nın başına düşüp onu orada kül etmek istiyordu..

Ama ayağa bile kalkamıyordu Delal.. Acıların enkazı altında kalmıştı. Kırk haramilerin mağarasında mahsur kalmış bir kervancının iniltisiyle sordu

— Kimdir bu adamlar efendi.. Tarlayı, sapı sabanı bırakıp nereye gidiyorsun. Ben bu halimle ne olacağım. Bu çocuklar ne olacak. Hayvanlarımıza kim bakacak?

Rıza öylesine inanmıştı ki kazanacağı çantalar dolusu paraya, Delal'ı, sapı, sabanı, tarlayı ve çocukları düşünmeye hiç niyeti yoktu..

— Kız deli misin sen Allahına.. Ben gidiyorum. Altı ay sonra geleceğim. Seni Van'daki en iyi tohtora götüreceğim. Gözüm önüme aksın ki götüreceğim.

—Ne işi yapacaksın ki efendi? Sen tarladan başka bir iş bilemezsin ki..

Rıza bıyıklarını şöyle bir elleriyle burdu. Sonra şapkasını bir tarafa kaydırdı..

— Karı dediğin şeye hayret.. Tabi ki biliyorum ben. İnşaatçı arıyorlarmış. Ankara'da askerliğimi yaptığımda bi-

ze inşaat işi yaptırmışlardı. Ben duvarcılara tuğla taşımıştı. Kumlarını karıştırmıştı. Ben bu işte ustayım bilesin..

Delal acılarına gömülmüştü. Rıza gidecekti ama nereye. Bir kuzu melemesine dönüşen titrek sesiyle son sorusunu sordu,;

—Ne inşaatı Efendi. Sen nereye inşaat yapmaya gidecen hele de. İstanbol'a mı yoksa?

Rıza zevkten dört köşe söyleyivermişti işini

—Yok, karı, İstanbol' a değil, Akdamar'a gideceğiz. Belkim fırsat bulursam yarım ayda bir gelirim. Akdamar'da "Hoşgörü ve Dinler arasındaki Diyalog" denilen bir şeyin inşaat işi varmış, orada çalışacağız. Altı ay sürecekmiş inşaat. Buldukları herkesi götürüyorlar. Diğer köylerden de gelen çokmuş. Bu inşaatı bitirdiğimizde bize dolar dolar bitmez denilen bir kıymetli gavur parası verecekler .. O zaman gel keyfim gel.. Belkim Van'a bile taşınırız karı.. Hadi sağlıkcakla" deyip çekip gitmişti..

Altı ay yedi yıl olmuştu.. Ne Rıza gelmişti ne de onunla birlikte gidenler. Dolar dolar bitmez dediği para da gelmemişti. Ve Delal, yanık ayakları, yanık elleri ve yanık yüreğiyle tek başına on iki çocuk, biçilmemiş tarlası ve sürüye katılmamış üç beş koyunuyla kalakalmıştı iki dağın arasında, kervan geçmez, kuş uçmaz Dermansızlar köyünde..

Gözünden düşmeyen yazma boncuklarına dönüşmüştü dilindeki türküler.. Kendi kendine konuşur olmuştu ve dışarıya kapatmıştı o beyaz tülbendiyle ağzını, dilini ve yüreğini.. Ağzını örttüğü o beyaz tülbendin ardındaki yürek yangınlarının buğusu mırıldandığı her şarkının nakaratındaki yakarışların resimleştiği bir duvarın çatlaklarındaki biten otların mevsimlik çiçeklerine benziyordu..

Yine dilinden düşmeyen türküsünü mırıldana mırıldana yola koyulmuştu..

Kadir Mevlam senden bir dileğim var
Beni muhannette muhtaç eyleme
Muhtaç eyleme
Eğer muhannete muhtaç eylersen
Yedi deryalarda sür eyle beni
Yedi deryalarda kağ eyle beni, Kağ eyle beni
Muhannettin suyu tersine akar
Aktığı yerlere sel olup yıkar
Sel olup yıkar
İyilik etmeden başına kakar
Yine muhannette muhtaç eyleme
Beni muhannete muhtaç eyleme
Muhtaç eyleme..

Ben dertliyim hak ayırsın işimi
Kaygılara saldın garip başımı
Varsın kurtlar kuşlar yesin leşimi
Yine muhannete muhtaç eyleme
Beni muhannette eyleme muhtaç eyleme.."

Dermansızlar köyünde Delal için seher vakitleri yalnızlığının yüzüne vurulduğu o keskin Van soğukların acımasızlığının damlardan sarkan buz sarkıtları kadar keskin ve acımasızdı. Kimseyle konuşmaz, kimseye başını kaldırıp bakmaz, yolda yürürken bir kuyu sessizliğinin derinliğine gömülür, tek başına dünyayı taşıyan bir kaplumbağa yorgunluğu ve yavaşlığıyla yol alıyordu. İçinden çıkmayan o

sese eşlik ediyordu. Yüreğinin titrek ve kırık tellerine değen her acının çaresizliğinde..

Delal muhannette muhtaç olmamak için, çözülen dizlerinin bağını, gözünün yağıyla tutuşturuyordu inadına inadına hayatın kendisine kazıdığı hendeklere düşmeden, önüne konulan her seddi atlayarak gidiyordu yaşamın kalbinin attığı yere. Bu sabah yine Berivan'dı Delal. Köyün taaa dışında bekletilen ve herkesin elinde kovalarıyla gittiği hayvanların merasına gidiyordu. Kadınlar ellerinde kovalarıyla yollara bir kervan ustalığı ama içgüdüsüyle dizilmiş ve ağızlarını sıkı sıkı kapatan o beyaz, yeşil, sarı rengarenk oyalarla süslü beyaz tülbentlerin altında inadına inadına kendini belli ettiren onlarca örgünün süslediği makas değmemiş saçlarının uçlarındaki rengarenk boncukların ışıltısıyla.. Berivan demek koyun ve inek gibi küçük ve büyük baş hayvanların güdüldüğü yere kadar gidip orada hayvanlarını sağan Anadolu kadını demekti. Öğle saatlerinde, yazın güneş daha yeryüzüne ışınlarını dik olarak göndermeden yola çıkar berivanlar. Hayvanlar dinlenmeye koyulmuştur. Otlaklardan yorulmuş, berivanların kovalarını sütle doldurmak için sabırsızlıkla bekleyiş içindedirler.. Köyün içine getirilmez hayvanlar. Dinlenme alanları vardır. Oraya vardığında berivanlar, hayvanlarını sere serpe dinlenirken bulurlar..

Keyifli bir filmin en güzel ve doğal sahnesidir bu. Dışarıdan bakıldığında bir tablo gibi durur her şey.. Dağların eteklerindeki ovalarda, hayvanlar bekleşir.. Beyaz tülbentli Anadolu melekleri ve anaları o ak yürekleri gibi ak sütlerle doldururlar kovalarını. Ve eve kovaları dolu dönerken, bir kış hazırlığı başlar.. Süzme yoğurtlar, çeçil peynirler, Lor diye bildiğimiz ama Anadolu'da torak diye adlandırılan o be-

yaz peynirin doğranmış halini andıran güzel yiyecek, çökelek, yoğurdun kurutularak topak haline getirilerek yapılan ve kış aylarında sıcak suda eritilerek yenilen ama illaki haşlanmış buğdayın üstüne dökülerek yenilen nefis çortanlar, tereyağları, otlu peynirler, tel peynirler işte bu berivanların uzak mesafeler yürüyerek gidip sağdıkları koyun ve ineklerden elde ettikleri sütten birer kimya mühendisi ustalığıyla elde ettikleri nefis ürünler olarak Anadolu insanının kendi kendine yetebilme dehasının da uzun metrajlı bir belgeseli olarak yaşamımızdaki yerini alıyordu..

Okuma yazma bilmemesine rağmen bir kimya mühendisinden daha dahi, bir gıda mühendisinden daha üretken ve bilge Anadolu kadının bu garip öyküsüne her baktığımda büyük kentlerin süslü ve hayata hiçbir yorum katmayan, manikür ve pedikür derdine düşmüş, evlerindeki kedi ve köpeklerini evlat edinen başka yüzlerin varlığına yorum getirmeye dair ne cümle kurabiliyorum ne de lügatta ki karşılığına bir mana bulamıyorum, diye not defterine yazdı gazeteci Nazan, çıktığı bu Anadolu gezisinde.

Delal'ın dermanı kalmamıştı artık.. Öfkesini o ateş topu tandıra daldırıp daldırıp çıkarıyordu.. Sonsuzluğa takılan gözlerinde, beklemelerin o kocaman kırıklıkları bir buz cam parçacıkları gibi kalbine batıp batıp kanatıyordu karaciğerini... Kara bahtını. Kara geleceğini.

Kocası evlendiklerinin haftasında İran'a kaçağa gittiğinde yine uzun bir zaman dönmemişti. Ve Delal aylar sonra hamile olduğunu öğrenmişti. Kızı doğduğunda babası daha dönmemişti. Döndüğünde kızı altı aylıktı ve ismi konulmamıştı. İşte o zaman kızına Zeytin adını vermişti Rıza. Şimdi Zeytin'i her çağrışında o büyük yalnızlığının ilk gün-

lerini ve doğum yaptığında çektiği korkunç acıyı da hatırlıyordu.. Kavga etmek istiyordu hayatla Delal. Hayatı dövmek, kocaman bir taşla hayatın kafasını kırmak, oluk oluk kırmızı kanın aktığı o yarılmış yere kocaman bir kaya tuzu bastırarak intikam almak istiyordu. Ama hayat neredeydi ve nasıl bir şeydi bilmiyordu. "Belki de hayat yaşlanmıştı, mecali kalmamıştır" diye düşünüyordu çoğu kez. Kim bilir Van'ın hangi köyünde tek başına yaşıyordu bu hayat dedikleri mahlukat..

Delal'e göre hayat uzun boylu, aksakallı, elinde kocaman bir bastonu olan cübbeli bir dedeydi. Ama artık bu düşünceden vazgeçmişti.

Eskiden böyle düşünüp o uzun boylu aksakallı dedeye saygı duyuyor ve hatta biraz da çarpılırım korkusuyla yaşıyordu. Ama şimdi, hele hele Rıza'dan sonra hayatın hiç de öyle olmadığına karar vermişti. Hayat artık, köylerinde yaşayan ve herkese büyü yapan, insanları birbirine düşüren, dostu düşman eden Kemoların anası yaşlı ve çirkin Beso'ydu onun için.. Ve ondan korkmuyordu artık Delal. Çünkü yaşlı cadı Beso ona da büyü yapmış ve kocasının bir daha dönmemesi için beddua etmişti.. Bu derin düşünceleri kafasından atmak istercesine başındaki tülbendi aşağı doğru çekti ve başından indirdi. Saçlarını düzeltti, örgülerini birbirine bağladı.. Tandır halen kor ateşle doluydu..Büyük kızı Zeytin'e seslendi..

—Zeytin, kalk oradan.. Kilerden yağı getir, kardeşlerinin ekmeklerine sür yesinler, dedi. Zeytin usulca yerinden kalktı. Burada büyük olmak her zaman kötüydü. Zeytin öyle düşünüyordu. Ne vardı en önce doğmaya. "Keşke en küçük olsaydım" diye ince bir daktilo şeridindeki mürekkebi

bitmiş yarı silik harflerden oluşan kesik kesik cümleler kurdu sessizce... Adilcevaz'ın dağ köylerinden Dermansızlarda Delal anne ekmek pişiriyordu.. Zeytin kardeşlerine yemek yediriyordu ve Öğle güneşinin henüz gelip kapıya dayanmadığı vakitlerin en güzeliydi.. Yüksek kayalıkları aşıp eteklerine henüz inmemişti bu saatlerde güneş.. Yukarıdan aşağıya doğru ince bir süzülüşü vardır o huzmelerin.. En kuytu yere kadar inmesi bu ışınların epey zaman alır.. Öğleden sonrasına kadar güneş dağlarla çevrili, derin çukurların her adım başında pusu kurduğu, akarsuların bazen çılgınca ama çoğunlukla usul usul aktığı bu toprakları aydınlatmak ve o soğuk ve o üşüyen yürekleri ısıtmak için inanılmaz bir çaba sarf ederken bulur kendini..

Zeytin, düşündü.. Delal, ekmek pişirmeye devam etti. Çocuklar, kederden uzak taze lavaş buğusunda lokmaları çiğnemeden yutarken, Rıza ve arkadaşları giydikleri uzun, siyah entarileriyle Rahip'likle ödüllendiriliyorlardı ve bu dinler arası diyalogun ne ilk ne de son rahipleri olmayacaktı asla..

Küçük Zeytin Anne

Çoban Şemsettin, anasının peşinde meleyen bir kuzunun titrek ağlayışlarına aldırmadan katarak önüne sürüyü ayrılır köyün meydanından.. Çoban Şemsettin için hayat, kuzuların titrek meleyişlerine aldırmamak üzerine kurulmuştu.. Kurda koyunu parçalatmamak, teröriste sürüyü kaptırmamaktı, onun görevi. Tüm köy ona güvenerek hayvanını teslim eder ve akşama eksiksiz getirmesi için selametle yolcu ederlerdi. Bir nevi Banka işlevi görüyordu Çoban Şemsettin. Çoban Bank... Şemsettin, sürüyü önüne kattığı zaman keyiflenir, kendini köyün ağası olarak düşlerdi. Tüm sürü onundu ve o, sürüyü istediği yere, istediği fiyata satabilirdi. Ama çoban Şemsettin, çoban süllü değildi ki kendisine emanet edilenleri iç edip, sonra köşklere çıkıp keyfine baksın. O gerçek bir Çoban Bank'tı ve güvenilir insandı. Emaneti kutsal biliyor, görevini bu kutsiyetle yapıyordu. Çoban Bank'ın içini boşaltacak yeğenleri de yoktu üstelik. Yapayalnızdı ve yaşlıydı Çoban Şemsettin. Emeklilik yaşı çoktan gelmiş ama hiçbir zaman emekliliğin ne demek olduğunu bilmeden yaşamıştı o..

Öfkeye dolan her testinin ne zaman kırılacağını bilmeden iki omzuna yüklediği su kovalarının ağırlığı altında ezilen on yaşındaki Zeytin'in düşündüğü tek şey, kayalık-

lardan yuvarlanmadan suyu eve götürmeyi başarmaktı..

Zeytin kız.. O aslında hayatında zeytinin ne olduğunu bilmeden büyüyecekti diğer kardeşleri gibi.. Adının bile ne anlama geldiğini bilemeyecek ve asla merak etmeyecek bu köyde yaşadığı müddetçe. Belki bir gün yolu Büyükşehirlerden birine düşerse, her şeyin anlamını sözlükten aramaya meyilli bir şehirli onun o kara gözlerindeki derin hüzne bakmadan biraz acıyarak, birazda bir sokak kedisini severcesine acımtırak yapmacık bir sevgi gösterisiyle soracak.

—Senin adını kim koydu kızım?

—Babam koydu.

—Yaa ne güzel bir isim.. Gözlerin gibi..zeytin karası gözlerini anlatıyor sanki..

Zeytin bunu da anlamayacak büyük şehirdeki ilk günlerinde.. Sonra bir gün gerçek zeytinle karşılaşacak ve onu ağzına atarken kendi ismini yediğini asla düşünmeyecekti.. Işıl ışıl gözlerine yine o dağların tepelerindeki buğuya benzer dumani bir hüzün çökecek.. Büyükşehir'de dağlarının kokusunu özleyecek.. Kekik yeşilliğini, nane pıtıklarını, yaban yemişlerini ve en çok da omuzlarını çökerten o kendinden büyük su kovalarını.. Testi'nin omuzlarını morartan acısını hissetmeden.. İnadına o zorlu ama ona göre mutluluğun resmini özleyecek, büyük şehrin arka sokaklarındaki o nemli, küflü, kanalizasyon kokulu, elektrik ve suyun uğramadığı gecekonduda..

Öyle de oldu.. Zeytin İstanbul'daki halasının oğluyla evlendirildiğini öğrendiğinde berivanlarla akşamın ılık karanlığının gölge göstermez yalnızlığında eve dönüyordu. Üzerindeki allı morlu kocaman gülleriyle, düzensiz bir bahçıvanın baştan salma bahçe düzenlemesinin resmedildiği

fabrika işi bir kadife elbise sarıyordu vücudunu.. Kadınlar ona takılmış ve alay etmişlerdi.. Kız Zeto (doğuda isimler hep böyle kısaltılır ve oradaki hiç kimse isimlerinin tam olarak söylendiğine asla rastlamaz. Kısaltılmış hayatların bir başka anlatımı olsa gerek) hadi gözün aydın, İstanbol'a gelin gidiyorsun hee.. Hemide Bibi'nin oğluna. Valla ne kısmetlisin kız. Bak artık bu eziyetlerden kurtuluyorsun. Ama bizi ve buraları unutmayasın haa. Böyükşehirlerde öyle çıplaklaşmayasın. Atanı ceddini unutmayasın haaa..

Arkasından kocaman bir kahkaha kopardılar. Konuşmaya devam ediyorlardı. Bütün sesler birbirine karışmıştı ve Zeytin elindeki süt kovasıyla kalakalmıştı berivanların en arka sırasında.. Ne düşünüyordu Zeytin.

Hiç bir şey.

Ne hissediyordu

Hiçbir şey.

Neden donakalmıştı böyle,

Bilmiyordu....Zeytin karası gözlerinden sicim gibi yaşlar birbirine eklenerek aşağı doğru indiler.

Zeytinin gözlerinden akan damlalar el ele tutuşarak onun gözlerinden kendilerini o derin çukura atarak intihar ediyorlardı sanki.. Peşpeşe atlıyorlardı derinlere. Peşpeşe atlıyorlardı Zeytinin yüreğinde alevlenmiş yangının içine. Gözyaşlarının yangınlar içindeki bağrışlarını izliyordu sanki Zeytin. Hiç bir şey yapamıyordu. Ağırına gitmişti bir şeyler ama buna da bir isim daha bulamamıştı. Bildiği isimlerin arasında duyguları ifade eden yoktu zaten. Duygu denen şeyin ne olduğunu da bilmiyordu sadece kalbinin üzerine elini koydu ve orayı sıkıca bastırdı.. Daha on üç yaşındaydı Zeytin. Ve eve geldiğinde annesi onu karşısına almış, da-

hası önüne diz çöktürmüş ve başına gelmesinden hep korktuğu ama ne olduğunu bile bilemediği evlilik haberini ona vermişti. İstanbul'daki halan Gülizar'ın oğlu Abdülmecit'e verdim seni. Oysa Zeytin hep babasının döneceğine olan o güçlü inancını korumuştu o minik yüreğinde. Demek ki artık babası dönmeyecekti. Yoksa annesi kadın başına böyle bir karar veremezdi..

Annesi ona her zaman "o geberecesi babanı artık düşünme, dönmeyecek besbelli" deyip duruyordu.

Ama Zeytin o geberecesi babasını umutla ve kahırla bekliyordu. Gelecek diyordu gecelerin yıldızlarına asılı tuttuğu hayallerinde. Gelecek ve bana yepyeni entarilikler getirecek. Zengin olacağız, Cello amcalar gibi. Onun kızı Mercan gibi havalı havalı yüreyecekti köyde. Sonra zengin bir ağanın oğlu başka bir köyden gelip kendisini isteyecekti. Ve zengin bir evin nazlı gelini olacaktı..

Ama hayat Zeytin'e telörgülü oyunlar hazırlıyordu. Mayın tarlasındaki acemi bir deklatöre benziyordu. Nereye değdirse elini, patlayacaktı belki. En iyi olduğu yerde durmaktı. Zeytin artık annesinin "geberecesi" dediği babasını beklemekten vazgeçmişti.. Ağıllarda akşam annesinin gelmesini bekleyen çaresiz bir kuzuya dönmüştü. Ve yalnız kaldığında Zeytin "galiba benim babamı kurtlar kaptı. Çoban'ın gözü çıksın. Babama sahip çıkmadı" diyerek gördüğü ve yaşadığı dünyadan kendine cevaplar bulmaya çalışıyor, suçluları tespit ediyordu..

Suçlu kurt'tu.

Suçlu Çoban Şemsettin'di..

Suçlu Cello Ağaydı.

Suçlu Muhtarın oğluydu.. Ve belki de annesinin dedi-

ği gibiydi kim bilir babası "geberircesi bir adamdı"..

Bütün bunları düşündü annesinin önüne Meryem ana ikonun önüne diz çökmüş bir resimi canlandırırcasına.. Ve soğuk bir kış akşamında Zeytin, halasının kocasıyla birlikte Van'dan İstanbul'a kalkan ilk otobüse bindirilerek karısı olacağı adamın ayaklarına gitmek için yola koyuldu.. Yolda uzun uzun ağladı..

Halasının kocası yani kayınpederi bu ağlamaları "gelindir, ağlar" diye yorumladı..

Yoksa başka niye ağlasındı ki..

Başına talih kuşu konmuştu ve İstanbul'a gelin gidiyordu. Besbelli ki sevincinden ağlıyor canım deyip uykuya daldı.. Zeytin hiç görmediği bir adamın karısı olmaya giderken yapayalnız ve çocuk yüreğiyle, yine babasını düşünüyordu. O gurbet ellerde belki bir gün babası çıkagelir ve onu bulurdu.. Ama 'kahrolası' babası bir daha hiç gelmeyecekti.

Ve Zeytin yıkık dökük bir gecekondu evine gelin geldiğinde kendisini bekleyen "koca"sını gördüğü ilk anda dünya kökünden sökülmüş ve başına deprem olarak düşmüştü. Abdülmecit sürekli gülen ve ağzından salyaları aşağı doğru akan bir spastikti.. "şans dedikleri bu muydu yani" diye kahroldu Zeytin ama Abdülmecit'in karısı olmaktan başka çaresi de yoktu.. Kapana kısılmış yaralı bir ceylan gibi ağladı ve ağladı..

Nazan, onunla evleri başlarına yıkılan bir gecekondu yıkımında tanışmıştı.. İki gözü iki doğal kaynak gibi durmadan akan ve gözyaşlarının bir sele dönüştüğü Zeytin.. Kucağında bir kundaklı çocuk, eteğine yapışmış iki yaşlarında sarı saçlı, üstünde parça ve dökük bir kırmızı elbise, ayak-

larında Âdem ve Havadan kalma bir pabuçla annesine eşlik eden Çilek.

Çilek'in annesinin eteğine sıkı sıkı sarılışını ve gözlerindeki o kocaman kocaman gözyaşlarını deklanşöre basarak dondurmuştu Nazan.. Yüreğine çakılıp kalmıştı Zeytin ve kızı Çilek ve kucağında kundaklı isimsiz bebeğin insanı insanlığa isyan ettiren manzarası..

Öylece ağlıyorlardı yıkılan gecekondularının her tuğlasına. Çatılarından parçalanarak düşen her kiremite, içerde kalan o rengi soluk ve mitile dönüşmüş birkaç mindere..Zeytin küçük bir anneydi aslında. Zeytin, dağların arasından çıkıp, kentin hayallerine girmek ve o karede küçük bir yere ilişmek için kocaman bir kadın olmuştu. Anneydi Zeytin, iki çocuğuyla oyun oynuyordu. Zeytin'in hiç oyuncağı olmamıştı. Ve işte annecilik oynayan Zeytin, belediye ekipleri kapıya dayanıp, iş makineleri Van gölü canavarı gibi evine saldırıp parça parça edince anladı ki oyun bitmişti.. Elinden tutmaya gücü olmayan kızı Çilek ve kucağındaki isimsiz bebek, oyuncak değildi. Zeytin işte o gün kocaman bir kadın olmuştu. Anne olmuştu. Kahırlar yüreğine çöreklenmişti ve Vangölü canavarına benzeyen belediyenin o makineleri Zeytin'in tüm hayatını bir yığına çevirmişti..

Yıkılan yuvasının taşlarına oturdu usulca Zeytin. Sessizce ağlıyordu.. Kocası daha işten dönmemişti. Abdülmecit, sokaklardan kağıt topluyor babasına götürüyor, babası da satıp onlara iki ekmek parası veriyordu. İki parça yorgan ve tek bir döşekle kalakalmıştı İstanbul'un maviden kötü maviye dönüşen gök kubbesinin altında. Nazan, haber için durmadan deklanşöre basmıştı. Kavgalar, gürültü-

ler arasında en hareketli kareyi yakalamak ve sür manşetten vereceği haberi en ilginç fotoğrafla süslemek için çabalıyordu. Onun için gecekonduların yıkımı fotoğraf ve haber demekti. Haber Müdürünün "Aferin"ini yakalamak ve haberinin birinci sayfadan verilmesini sağlamak için insanlığını çoktan fotoğraf makinesinin boşalan çantasına koymuştu. Tüm gecekondular yıkılmıştı. Ortalık durulmuş, herkes kendi evinin yığınları arasında son bir çırpınışla kalan eşyalarını kurtarmaya çalışıyordu. Haberciler fotoğraflarını çekmiş, notlarını almış gitmişlerdi..

Nazan kalakalmıştı orada. Haberin geciktiğini çalan telefonla anladı. Ama umurunda değildi haber. O Zeytin'e kilitlenmişti. Zeytin evi yıkılırken de, şimdi otururken de hiç çırpınmıyordu. Mütemadiyen ağlıyordu.. Sessizce, kimsesizce. Çilek anasının eteğine yapışmış duruyordu ve o da ağlıyordu. Bir kelebeğin kuşkonmaza konmasına benziyordu bu duruş. Zeytin sallanıyordu. Çilek ona eşlik ediyordu. Kundaktaki isimsiz ise hiç sesini çıkarmıyordu.

Nazan yavaşça onlara doğru yürüdü. Gitti, Zeytinin yanına oturdu. Sustu. Zeytin gözlerindeki yaşı bir utanma duygusuyla başındaki beyaz tülbendin ucuyla usulca sildi. Ama durduramıyordu akan gözyaşlarını. Yine sildi. Yine sildi. Nazan konuşmadı. Ellerini Zeytinin ellerinin üstüne koydu. Sonra yine aynı sessizlikle Zeytin'in boşta kalan sağ elini avuçlarının arasına aldı. Gözlerinden iki damla yaş aktı. Ne denirdi ki böylesi bir durumda. Hem ne işi vardı şimdi bu kondu yığınlarının arasında. Ona neydi ki. Ne oluyordu ki ona böyle duygusal takılıyordu. Oysa akşama muhteşem bir gece partisi vardı. Arkadaşlarıyla çılgınca eğlenecekti barda. Erkek arkadaşıyla sabahlayacaktı ve sokaklarda sar-

hoşçasına bağırıp küfür bile edecekti. Peki, burada oturup bu gecekondu annesinin yanına teselli korkuluğu gibi dikilmesinin anlamı neydi. Neden kalkıp gidemiyordu. Onu bu gecekondu kiremitlerine zamklayan neydi. Hiç bir şey bilmiyordu Nazan ve usulca ucuz bir teselliye başladı..

—Üzülme be abla, elbet bir hal çaresi bulunur dedi Nazan. Kendisi de inanmıyordu ya bulunacak bu hal çareye. Biliyordu İstanbul'daki bu çaresizliğe bir hal bulunmamıştı bugüne kadar. Ama bu kadının çaresizliği onu çekiyordu. Taa derinlere, çıkamayacağı gecekondu yığınlarının altına. Bugüne kadar yaptığı bu yıkım haberlerinde hep halkı olan belediyelerin haberini yapmıştı. Belediye haklıydı, bu insanlar haksız. Belediye şehirleşmeyi kurtaracaktı, bozan bu insanlardı ona göre. Ama şimdi. Bir başka düşünüyordu ve ilk kez bu haberi yapmak istemiyordu.

—Nereden geldiniz abla dedi Nazan.

—Van'dan geldik kardeş, dedi Zeytin gözyaşlarının ıslaklığı arasında. Utanmıştı. Bu şehirli kızı böyle ağırlamaktan dolayı utanmıştı. Olsundu, gazeteciydi ama yine de misafirdi. Ona gelmişti. Yanına oturmuştu ama misafire verebileceği bir çayı dahi yoktu. Zeytin bunları düşünüyordu. Unutmuştu gecekondusunun yıkılışını. Köyde olsa böyle bir şey asla olmazdı.

Nazan sordu, o anlattı hüzünlü hayat hikâyesini. Anlattıkça anlattı. Dermansızlar köyünden buraya gelişini. Nazan Zeytin'in acılarla dolu yaşamını dinledikten sonra sordu;

—Kaç yaşındasın Zeytin Abla?

— Onbeş

—Onbeş mi?

—Heee yaa onbeş kardeş.

— Kaç yaşında iken evlendin ki?

— Onüç yaşındayken verdilerdi beni.

—Sen daha çocuksun Zeytin.

—Yok kardeş bah iki çocuğum elinden öper..

Nazan ne söyleyeceğini bilemedi. Çilek'in başını okşadı. Çilek sustu ve utangaç başını önüne eğdi. Mavi gözlerinden akan yaşlar yanaklarında donakalmıştı.. Ve öğrendi ki Nazan ne Zeytin hayatında zeytin yemişti, ne de Çilek, çileğin ne olduğunu biliyordu..

Anadolu'yu düşündü Nazan. Haberi düşündü. Gazeteye geldi, haber müdürü neden geç kaldığını sordu. Bakışlarını uzaklara yolcu etti ve masasının başına oturdu. Haberini yazdı. Müdürün önüne koydu..

Haberin başlığı "Gecekondudaki Zeytin"

Alt yazısında hüzünlü bir başlangıç yaptı. Dokunsan ağlayacaktı Nazan. Sanki kendi kız kardeşini bulmuştu o gecekondu yıkıntılarının arasında. Haberine devam etti;

Adı Zeytin.

On beş yaşında.

İki çocuk annesi. Kızı Çilek, iki yaşında. O daha hiç çilek yemedi. Tıpkı annesinin hiç zeytin yiyemediği gibi.. Belediye tek gözlü gecekondularını başlarına yıktı. Şimdi Zeytin ve Çilek sokakta yaşıyorlar. Sayın Başkan sizce dalından koparılmış bir Zeytin ile Çilek sokakta yaşar mı? Her yıkımın arasında kalan Zeytinlere kim sahip çıkacak? Tüm vicdanlar bunu kendisine sormalı. Sıcacık odasında, sekreterlerinin getirdiği naturel çaylarını yudumlayan, İstanbul Fatihi diye kendilerine unvanlar veren başkan da düşün-

meli tabii? Zeytin ve Çilek bizden cevap bekliyorlar? Kim suçlu onlar mı biz mi?" Haberi süsleyen Zeytin ile kızının yığın üzerindeki çaresizliğinin fotoğraflarını da ekledi habere..

Haber müdürünün önüne koydu yazdığı haberi.. Müdür şöyle bir göz gezdirdi. Tam aferin diyecekti ki duygularını bastırdı ve belediye ile patronları arasındaki sıkı sıcak (!) ilişkiye kaydı düşünceleri.

Oturduğu yerden kükreyerek bağırdı..

— Nazan bu ne?

—Ne, ne?

—Bu ne biçim haber. Şimdi de gecekonducuların ve gecekonduların sözcüsü mü oldun?

Nazan yerinden kalkmadan cevap verdi;

—Her insanın savunma ve savunulma hakkının olduğunu sen bana söylemiştin müdürüm.

—Saçmalama. Bunun için söylemedim.

—Kimin için söylemiştiniz. Para babaları, mafya bozuntuları, din bezirgânları, hırsızlar, namussuzlar ve katiller için mi?

—Ne oldu kızım sana. Bu ne biçim konuşma. Bırak bu ayakları da kendi işine bak. Sen mi kurtaracaksın gecekonducuları?

—Beğenmediniz değil mi? Masum insanları, çaresiz ve günahsız kadınları ve çocukları kim savunacak müdürüm. Hani biz kamu görevi yapıyorduk. Hani biz masum ve mazlum insanların yanındaydık. Sen bunları demiyor muydun müdürüm. Şimdi ne oldu da birden düşman kesildin bu habere?

—Ne ilgisi var. Tabiki masumların ve ezilenlerin yanındayız. Ama bunlar düpedüz işgalci. Gecekonduları ve gecekonduculari savunmak masumiyet değil. Gitsinler köylerine. İstanbul'da ne işleri var?

Nazan yerinden usulca kalktı. Müdürün yanına gitti. İki elini masanın üzerine dayanak yaparak öne doğru eğildi. Müdürünün gözlerine soktu gözlerini. İmkânı olsaydı onu gözlerinin tam ortasından ışınlayıp cehennemin dibine gönderecekti.

—Nerelisin Müdürüm?

—Karadereli.

—Neresi orası?.

—İç Anadolu'da bir ilçe.

—Neden geldin buraya müdürüm, ne işin var senin İstanbul'da?

—Ne diyorsun sen Nazan, kafayı mı yedin?

—Yedim ya. Artık yedim. Her gün yaşanan bunca drama, bunca insanlık dışı habere senin ve patronun menfaatleri ve kazanacağım üç beş kuruş için katlanmaya hiç niyetim yok. İşte sana Zeytin'in gerçek hayatı. Bak önünde duruyor. Ve nice Zeytinler bu kente istemeyerek ve çaresizlikten geldiler. Ama senin belediye başkanın da bu kentli değil. Oda başka bir yerden geldi. Gel gör ki, onun babasının gecekondusu şimdi kaçak Villa ve hiç birimiz, hiç biriniz bunu yazmaya cesaret edemiyorsunuz. Edemiyoruz. Neden? Para için. Ama biz bunu yaparken başkaları gelip bu memleketin kalbine kadar giriyorlar.

O yıkıntıların başında sadece Zeytin ve onun çaresizliği yoktu müdürüm.. Misyonerler de vardı. Dinler arası hoş-

görü komplosunu başlatanlar şimdi de harıl harıl "Gece-kondular arası hoşgörü diyalog"u başlatmışlar. Ben Zeytini bırakıp geldim, sen haberini yapmıyorsun. Ama kiliselerin yardımsever (!) adamları şimdi çoktan onları kendi sıcak yüreklerine (!) konuk etmişlerdir bile.. Yasadışı örgütler çoktan onlara kancayı takmak için pusuda beklemeye başlamışlardır. Sen zannediyor musun ki, biz böyle hoyratça davranarak kazanacağız her şeyi. Ya da kazanacağımızı afiyetle yiyeceğimizi. Biz kendi insanımıza sahip çıkmıyoruz, küçük menfaatlerimizi büyük Türkiye'nin önüne koyuyoruz. Sonra da kan yerine dönüyor memleket. Nerede hata yaptık diye kendimize sorduk mu bir gün?

Sormadık

Sormadınız

Sormadılar hiçbir yönetici. Hiçbir yetkili. Ve işte bugünlere geldik.

Şimdi doğuda terör,

Güneydoğuda her gün şehitler,

Batıda bombalarla uyanıyoruz..

Bu körlüğün karşılığında büyük paralar kazananlar ve bunun keyfini çıkaracaklarını zannedenler yanılıyor efendim. Hepimiz yanılıyoruz. Biz kendi insanımıza sahip çıkmadıkça, haksızlıklar karşısında durmadıkça, bu güzelim ülkenin her tarafından her gün yeni bir dert çıkarılmak isteniyor. İçerideki ve dışarıdaki işbirlikçiler kol kola vermiş, aramızdaki tüm bağları koparmak için çabalıyor ve bizde bunlara hizmet ediyoruz.. Ama ben artık etmeyeceğim.. İstifa ediyorum siz beni kovmadan..

—Saçmalıyorsun Nazan. Ya sana ne vatandan millet-

ten. Sen keyfine ve haberine baksana kızım.

—Banadır Müdürüm. Bütün bunlar banadır. Bu ülkenin hainlere, katillere, burada din tacirliği yapıp şimdi Amerika'da İsrailli çocuklara gözyaşı döken döneklere teslim edilmesine birey olarak, kişi olarak karşı çıkıyorum ve bütün bunlara hizmet eden kim ve neresi olursa olsun içinde ve yanında yer almayacağım. Aç kalsam da. Anlıyor musunuz?

—Delirmişsin. Fazla duygusal takılıyorsun. Git birkaç gün Bodrumda izin yap. Sonra gel konuşuruz.

—Hayır! artık dönmeyeceğim buraya sevgili müdürüm (!)

Nazan istifa dilekçesine bildiği ve aklından geçen tüm küfürlerin harmanlandığı bir makale yazdı. Kararlıydı ve artık yürekli olmanın zamanı geldiğine inanıyordu. İsmet Paşa'nın dediği gibi "bu ülkede namuslularda en az namussuzlar kadar yürekli olmadıkça hiçbir şey yapılmaz" diyerek kapıyı çarpıp çıktı.

Ardında kalan kapıya son bir kez baktı. Deli mavi bir ruh haline girmişti. Önce Zeytin'e gitmek istedi. Sonra vazgeçti. Ellerini ceplerine soktu. Aylak aylak dolaştı bildiği ve bilmediği tüm Güneşli ve İkitelli sokaklarını. Artık işsizdi. Ama mutsuz değildi.

Biliyordu bu ülkede satanlar, hainler, bezirgânlar ve hırsızlar şimdi revaçtaydı. Ama inanıyordu bir gün yeniden bu ülkeyi güzel insanlar yönetecek, vatanseverler iş başına gelip Atatürk'ün mutlak bağımsızlık ruhuna yeniden hayat vereceklerdi.

Elini şimdi taşın altına koymuştu Nazan. Eli acıyordu, yanından geçen herkes o taşın üstüne basıp atlayarak kar-

şıya geçiyordu ve Nazan'ın elleri kanıyordu ama bundan rahatsız olmadı Nazan. "Vicdanım kanamasın yeter" diyordu kendi kendine.. Karanlıklar basıncaya, korkular gelip yüreğine konuncaya, sokaklar kapkaççıların, travestilerin, mafya babalarının ve misyonerlerin alanı haline gelinceye kadar dolandı.. Saatler akşam 23.30'u gösteriyordu ve Nazan evine döndü..

Çatı katındaki yalnızlığına. Annesini düşündü. Kız kardeşini ve yaşamın ne kadar güzel olduğunu. Vatanseverliğin ne yüce ve hafifletici bir mutluluk olduğunu, ihanet içindekilerin zavallılığını da düşündü Nazan.. "Artık çalışma zamanı. Memleketi dolaşmak ve yaşama katmak zamanı" dedi.. Yüzünde yaygın ve duru bir tebessümle dalarken uykuya..

İstanbul'dan Adilcevaz'a "Kadının Ateşle Dansı"nı araştırmaya ve görüntüleyip, onu yalıların duvardan duvara camlarından denizdeki gemilerin geçişlerine dalıp, sevgilisiyle kavga ettiği için dünyası yıkılan ve elindeki viskisinden medet uman ve derin bir kederin kurbanı olan Çağla ve onun gibilerine ulaştıracak bir gazete dizisi halinde yayınlayacaktı Nazan..

Medyanın Anadolu'ya hasret, başarılı ve duyarlı isimlerinden biriydi artık Nazan.. Artık serbest çalışacaktı ve inanıyordu ki yapacağı haberleri, çekeceği fotoğrafları yayınlayacak bir vatansever gazete ya da yürekli bir gazeteci çıkardı. Bunun içinde o deli maviye dönüşen yüreğinde Anadolular biriktiriyordu hep.. Anadolu'daki anaları biriktirmek ve kocaman bir koleksiyon yapmak için ne zaman koşması istenirse arkasına bakmadan yola düşüyordu Nazan artık.. Güneşe koşuyorum diye düşünüyordu hep..

"Doğuya gitmek güneşin burnuna burnunu değirdirmektir", Doğuda sabah uyanmak, güneşin gözlerinde yıkanmaktır" özdeyişlerini biriktiriyordu küçük not defterinde.. Güneşe yolculuğun biletini nerden bulacağını biliyordu artık.. Doğu Ekspresi.. ilk durağını biliyordu. Dermanızlar köyü. Zeytin'in köyü.. Annesini bulduğunda Delal anne tandırın başında sıcak ekmekleri ateş çukuru tandırın ağzından çıkarıp almaya çalışıyordu. Ekmek ateş çukurunun ağzındaydı Delal anne için. Gördüğü manzara karşısında dili tutulmuştu. Böyle bir ateş ustası daha olamazdı diye düşündü. O sımsıcak karşılamanın ardında gördüklerini tek kelimeyle özetledi; sen bir ateş dalgıcısın. Delal cevap veremedi. Çünkü Türkçe konuşmasını bilmiyordu. Küçük kızına sordu, misafirimiz ne diyor. Küçük kız bildiği kadarıyla Nazan'ın söylediklerini tercüme etti annesine. Delal gülümsedi. Gülünce yüzünde ateşten güller açtı. Nazan hüzünlendi. O sımsıcak ekmeklerden yedi. Zeytin'i tanıdığını ve selamlarını getirdiğini söyledi ama bir şeyi söyleyemedi; Zeytinin evinin başına yıkıldığını. Bunu nasıl söylerim ki dedi. O zaman ateş daha da harlanmaz mı? Fotoğraflar çekti, durmadan çekti. Ateş dalgıçlarının hikâyelerini yazdı. Deklanşöre her basışında bu ülkenin annelerinin yürek yangınlarının resmini çıkarıyordu. Ve onları kaderleriyle yapayalnız bırakan, sonra da Avrupa'lılara hainlere ve ihanet tuzaklarına pim olan namussuzlara nasıl av olduklarının resmini çekiyordu..

Yalnız kalmıştı Anadolu. Ve zevatlar koltuklarında atıp tutarken kadınlar ateşin içine dalıp, ekmeklerini çıkarıyorlardı..

Meçhule Bir Ölüm Daha

İkinci istasyonu Serhat Kars oldu. İstasyonda indiğinde kendisini bir bekleyen varmış da karşılamaya geç kalmış gibi düşündü. Sırt çantasını yerden aldı. Sırtına geçirdi ve gülümsedi. Herkes sakin ve hasretle gideceği yöne doğru yol alırken Nazan bir süre öylece etrafına baktı.. Yabancısıydı ülkesinin. "Nereye geldim Allahım" dedi önce içindeki ses. Sonra "anaların yüreğine geldin" dedi sesli sesli. İçindeki İstanbul ağızlı sesi susturmalıydı. Öyle de yaptı. Doğunun en güzel kentindeydi Nazan. Kars Kalesi'nin burcunda dalgalanan ayyıldızlı bayrağın nazlı salınışıyla karşılaştığında kalbinden Aras nehrinin geçtiğini sandı. Aras çağlıyordu, Nazan ağlıyordu. Mutluluk bu olsa gerek diye düşündü. Ve fark etti ki İstanbul'un o kocaman gürültüleri arasında nicedir yüreğindeki titreşimleri dahi hissedemeden yaşamıştı. Cep telefonlarının titreşimi almıştı yürek titreşimlerinin. Bu nasıl bir kopuştur ki kendi memleketimizde birbirimize ve duygularımıza yabancılaştırıldık. Birbirimize yabancı, birbirimize mesafeli ve Anadolu'ya öfkeli.. Nazan elindeki ilk adrese doğru yola koyuldu. Bu adresi can dostum dediği karayağız bir Anadolu delikanlısı Cemalin köyünün adresiydi. Nicedir çıkıvermişti memleketinden ve kan davası yüzünden ne kentine ne de köyüne dönemi-

yordu..Ama hasretinden prangalar bağladığı yüreği hep oradaydı. Ünlü bir gazeteci olmuştu ama bir türlü içini kemiren ve o ölümün pususundan ne zaman kurtulacağını bilemediği çengel misali kocaman bir soru ve gölge hep kendisini izliyordu.

Kaç nesil geçmişti aradan bu kan davasının o da bilmiyordu ama bildiği bir gerçek vardı ki bu yürüyen ölüm onu asla rahat bırakmamıştı. Onun içinde evlenmemişti. Nazan bunu sormuştu bir gün "Cemal neden evlenmiyorsun" diye.

O zaman yüreğini bir siyasi harita gibi önüne koymuştu Nazan'ın. Ve "yürüyen bir ölüm var beni gölgemle birlikte izliyor. Böyle iken ben nasıl sevdiğim insanlara umut verip sonra yüzüstü bırakabilirim" demişti.

Nazan susmuştu.

Cemal bir daha hiç konuşmamıştı. Ama köyünün yüksek dağlarından, ortasından su geçen yaylalarından, çimen ve erguvan kokan bahçelerinden hep söz etmişti. Hayal miydi anlattıkları yoksa gerçek mi o da bilmiyordu artık. Bildiği tek şey "kanın kanla yıkanmak" istendiğini. Bu kadar okumuş, yazmıştı ama bir türlü bu soruya cevap bulamamıştı "insanlar neden güzel olmaz, güzel yaşamaz hayat bu kadar güzelken" O uzun ve hüzünlü hikâyenin sonunda Nazan'a köyünün adresini uzatmıştı. "Bir gün ama bir gün oraya mutlaka gitmelisin dostum. Görmelisin dağların doruklarından akıp gelen suların soğukluğunu ve hissetmelisin o soğukluğun içinde insanların sıcak yüzlerini. Dokunmalısın mutlaka, Anadolu kadınının çaresizliğine ve o hiçbir yerde bulamayacağın sıcaklığına."

Nazan işte o konuşmadan sonra kendine bir söz ver-

mişti. "Cemal'in Anadolu'suna ve Analarına gideceğim" diye. Ama ne zaman ve nasıl olacağı planı üzerinde durmamıştı. İşte çantasının bir köşesine attığı o adres şimdi elindeydi. Çolaklı Köyü, Selim Kars.. Güldü kendi kendine. Ya ben gerçekten delirmişim. Şu hale bak, hayatımın renklerini arkamda bırakıp düşmüşüm yollara. Acaba doğru mu yapıyorum.. Sonra yine güldü ve kendi kendine cevap verdi "doğru yapıyorsun kızım, doğru yaptığın tek iş bu olacak"

İlçe merkezine vardığında güneş batmak üzereydi. Açık mavi renkli ve üstünde onlarca torbanın üst üste yattığı minibüste şoför dâhil minibüsteki herkes ona bakıyordu çaktırmadan. O ise cama yaslanmış geçtiği film sahnelerini andıran sessiz ve uzun yolun her iki yanını kaplayan dağcıklar, akarsular ve yer yer hayvan sürülerine hayret ve keyifle bakıyordu.

Şoför arkasını dönerek herkesin merakını giderecek soruyu sordu "abla Çolaklı köyünde kime gideceksin?"

—Salim Ağa'ya.. Salim Şahinoğullar yani.

—Haa tamam abla.

—Tanıyor musunuz Mehmet Ağayı?

— Köy onun abla, kim tanımaz.

Herkes şöyle bir derinden yeniden inceledi Nazan'ı. "Bu kız da kim ola" gibilerinden.

Şöför yine dayanamadı sordu

—Abla sorması ayıp ama siz Salim Ağa'nın akrabası mısınız? Daha önce sizi hiç görmedik buralarda.

Nazan bu soruya nasıl cevap vereceğini düşündü bir süre. Cemal'in söyledikleri geldi aklına. Kan davası. Bir an

o da korktu. İyi ki Salim Ağa'nın akrabası değilim dedi iç organlarına.

—Değilim. Misafiriyim.

Minibüstekiler şöyle bir dudak büktüler birbirlerine bakarak. En arkada oturan yaşlı Diyadin yanındakinin kulağına dayandırdı ağzını ve kendince sessiz konuştuğunu sandığı bir tonla " peeh kim inanır buna efendi, kim kız başına buraya misafirliğe gelir. Besbelli akrabalarından biridir de, kan davası yüzünden yalan atıyor"

Nazan ani bir dönüşle ayağa kalktı oturduğu yerden ve " Baba, yalan söylemiyorum. Böyle bir borcumda yok. Misafirim diyorsam misafirim. Ama sizin kafanıza kazınan o kan davası herkese şüphe ile bakmanıza neden oluyor. Akrabası olsam beni de öldürecekler mi ha söyler misiniz?. Öldürsünler mi bunu çok mu istiyorsunuz?

Ziyaddin dede neye uğradığını şaşırmıştı. Minibüste yanına oturduğu yaşlı kadın, Nazan'ın elinden tuttu ve "otur kızım otur. Onun densizliği işte. Misafire böyle davranmaz bizim köyümüz. Bakma sen ona. Gözünü kan bürümüştür. Salim Ağa'nın düşmanıdır. Ondan ola ki seni böyle kızdırmak ister. Sen bizim misafirimizsin. Bizde misafire kimse dokunmaz, laf getirmez."

Sonra arkasına dönüp,

—Ziyaddin efendi, Ziyaddin efendi. Yaşın gelmiş mezarlık çağına daha uslanmaz mısın? Bak çukura gömülmüş gözlerin, yakında sende gömüleceksin ama kana ve kine doymazsın. Ayıptır, günahtır. İçindeki kanla yaşamaktan vazgeç şu ahir bile olamamış ömründe..

Minibüsteki herkes Feyza ninenin dediklerini başıyla tasdik etti. Sonra derin bir sessizlik oldu. Feyza nine Na-

zan'ın elini iki elinin arasına aldı. O nasırlı ve güneşte yanmış hissi veren ellerinin sıcaklığı Nazan'ın taa içine işledi.

—Kızım sen onun kusuruna kalma. Cahillik işte. Cahillik yaşa başa bakmıyor ki evladım. İnsanın derisi gibidir cahillik bir kez yapışmışsa sana ve giydirilmişse bir çul gibi öylece kalıyor insanın üstünde. Ne kadar uğraşsan beyhude.

—Sağol annecim dedi Nazan. Pişman da olmuştu, "böyle sert çıkmamalıydım" diye düşündü. Ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Eli hala Feyza ninenin o sıcak elleri arasındaydı. Aslında bu yolculuk ve yol arkadaşlığı hiç bitmesin istiyordu.

—Kızım nerden geliyorsun dedi Feyza nine

—İstanbul'dan geliyorum.

—Kimsin, kimlerdensin

—Buralı değilim. Bir arkadaşım var adı Cemal, buraya onun verdiği bir adresle geldim..

—Cemal.. Haa hatırladım. Salim Ağa'nın kazateci yeğeni. Civan bir delikanlıdır Cemal. Emme gel gör ki memleketine ve köyüne gelemez. Kan davası yüzünden. Ailesindeki tüm erkekler ya hapiste ya da mezardadır. Bir Cemal yaşıyor özgür. Onunda peşindeler. Salim Ağa onun amcasıdır. Mert adamdır, hayırseverdir. Kan ve kin gütmez. Ama karşılarındaki kindarlar hiç uslanmadı bugüne kadar. Nice canlar gitti kızım nice Koçyiğitler.. Ahh ah ki ne ah..

—Neden birbirlerini öldürüyorlar anne. Namus davası mıydı?

—Yok, be evladım. Toprak davası. Köyün merası için Şahinoğulları kendilerini siper ettiler. Canlar verdiler. Gel

gör ki, mera ahha orda ve yiğitler toprak altında. İt ürüyor ve kervan yürüyor evladım.

—Barış olmadı mı bir daha

—Olmaz olur mu kızım. Defalarca barış yapıldı ama gel gör ki biraz önce konuşan adamın tarafı yani Zıbo'lar her devasında alçakça bozdular barışı.

—Peki, Salim Ağa nasıl yaşıyor burada?

Onu önce Allah sonra da gücü koruyor. Güçlü ve insaflı bir adamdır Salim Ağa. Köydeki yerli yabancı, dost düşman herkesin yardımcısıdır. Devletini ve milletini seven bir insandır. Ama diğerleri kancıktır. Nazan, Salim Ağa ve tabiki Cemal hakkında artık yeterli her türlü bilgiye sahipti Feyza anne sayesinde. Köye girmişlerdi. Feyza nine yardımla indi. Nazan da inmek istedi. İtiraz etti "kızım sen inme. Ben yarın seni ziyarete gelirim" deyip gitti.

Herkes inmişti. Nazan yalnız kalmıştı. Şoför büyük bir surla çevrili, kapısında üç çoban köpeğinin sere serpe yattığı bir kapının önünde durdu. Kontağı kapattı ve aşağı indi. "Abla Salim Ağa'nın evi burasıdır. Köpeklerden korkmayın. Bir şey yapmazlar." Deyip gitti.

Nazan bir süre bekledi. Şoför geri dönüp bakınca Nazan'ın köpeklerden korktuğunu düşündü ve geri döndü kapıya yöneldi ve elini yumruk yaparak kapıyı dövmeye başladı.. Kapı bir iki çalıştan sonra açıldı. Devasa ahşap ve çift kanatlı bir kapıydı. Kapıyı uzun boylu, genç ve yakışıklı bir delikanlı açtı. Elinde kocaman bir kalaşnikof vardı. Nazan ürktü. Genç adam şoföre "ne oldu Halil, bir şey mi var" dedi.

—Nihat, bu abla sizin misafiriniz. Köpekler olunca kapıya gelemedi. Ben getirdim. Hadi eyvallah ben gidiyorum.

—Tamam sağ ol Halil..

Sonra şöyle bir tepeden tırnağa inceledi Nazan'ı. Bu şehir kızının kim olduğunu çıkaramadı. Ama kapıda sorguya çekemezdi.. Yana doğru çekildi ve edeple "Buyurun, kapıda kaldınız. Hoş gelmişsiniz" dedi.

—Hoş bulduk "diyerek içeri girdi. Büyük bir avluydu kendisini karşılayan alan. Sonra Nihat'ı bekledi. Nihat ardındaki çift sürgülü devasa kapıyı bir şiddetle kapattı üstlerine. Kendini bir kaleye hapsedilmiş bir mahkûm gibi hisseti Nazan nedense. Çaresizliğe kapıldı. Öylece kalakaldı yerinde. Sonra altı yedi merdiven üste doğru çıkan bir odaya buyur etti Nihat onu. Nazan peşi sıra merdiven basamaklarını çıktı. Taş basamakların tırabzanları yoktu. Bu kadar yükseklik bile onu korkuttu. Sonra Nihat kapıyı çaldı ve cevap beklemeden açarak yana çekildi. Kocaman bir odanın kapısından içeri baktı Nazan. Sedirle çevrili ve rengârenk el dokuması halı, minder ve yastıklarla donatılmış odanın en üst köşesinde, camdan her yeri rahatlıkla izleyebilen Salim Ağa bağdaş kurmuş nargilesini içiyordu.

Nazan'ı görünce yerinden hafifçe doğruldu. Nargilesini kenara bıraktı. Pırıl pırıl bir yüzü vardı. Grand tuvalet giyinmiş, beyaz gömleğinin üstüne giydiği beyaz el işi baklava örnekli kazağı ve başındaki tiftik papağıyla sanki canlı değildi bir mumya gibi duruyordu.

Nazan'a öyle geldi ki Salim Ağa'nın yanına gidinceye kadar bir futbol sahasını geçmiş gibi duyumsadı. Odanın büyüklüğü onu öylesine cezp etmişti ki bir an küçük bir müzik duysa döne döne Mevlevi dansı edebilirdi.

Toparlandı. Salim Ağa hemen yanı başında kendisine yer gösterdi. Sıcak bir hoş geldinden sonra kalaşnikofu ile

kapıda bir gelin utangaçlığı ile duran Nihat'a seslendi

—Evladım annene haber ver, misafirimize hemen yemek getirsinler. Nazan bu teklife hemen itiraz etmek istedi. Acıkmıştı ama ilkönce kendisini tanıtması gerektiğini düşünmüştü. Bunu hissetmişti Salim Ağa;

—Kızım hele bir dinlen. Yemek ye, rahat et. Ondan sonra konuşuruz.

—Teşekkür ederim efendim dedi Nazan.

—Teşekküre ne haccet evladım. Sen misafirimizsin ve başımız gözümüzle gelmişsin. Bilirim, İstanbul'da adetler değişiktir. Gelene ilk önce soru sorulur, sorgusu bittikten sonra ikramda bulunulur ama burası Anadolu. Burada böyle şeyler sonra konuşulur.

—Efendim aslında kendimi baştan tanıtsam daha iyi olur.

—Sen bizim misafirimizsin. Tanrı misafirlerinin karnı doyurulmadan sual sorulursa, o kapının bereketi kalmaz. Sen rahatına bak. Yolculuk nasıl geçti. Buraya rahat varabildin mi evladım?

—Yolculuk fena değildi. Ama köye gelmek için epey bekledim. Allahtan sizi tanıyormuş minibüsçü. Böyle olunca korkmadan gelebildim buraya.

—İnsan hiç memleketinde korkar mı evladım. Hele Anadolu'da. Haklısınız, televizyonlarda çıkan haberler buraları birer korku ve cehennem tüneli gibi gösteriyor. Bizleri de geleni yiyen yamyamlar. Bir ülke işte böyle ayrı ayrı çizgilere ayrılmak isteniyor. Bu oyunları da hepimiz gerçek sanıyoruz. Oysa hepimiz kardeş, hepimiz kaderdaş, hepimiz Kurtuluş Savaşının muzaffer askerlerinin ve analarının

evlatlarıyız. Bu kaderi ortak çizdik ve bu makûs talihi yine omuz omuza vererek birlikte yeneceğiz.

Nazan bu sevgi dolu karşılama karşısında düşüncelere daldı ve çok iyi biliyordu ki ,Doğu Anadolu, tarih boyunca şeytanların hayallerini süslemiştir..Tüm şeytanların tek bir planı var, güneşin nazlı nazlı uyanarak gözlerini oğuştura oğuştura açtığı bu şahların rüyası yere tümden sahip olmak..

Bu öyle bir hayaldir ki birbirlerinin omzuna basa basa yedi kat arşa kulaklarını uzatan ve sonrasında yeryüzünü fesada, kine, nefrete ve insanları katlederek hüzün ve kedere boğan pisliğin ilk nüveleri..

Bilirmisin, Anadolu'da hayvan pisliğinde yaşayan böcekler vardır.. Hayvan bir yola pislediği zaman oradan o pislik kaldırılmasa ya da ıslak kalırsa bir iki saat içinde, milyonlarca mikrobun ilk yumurtacıklarını görürsünüz. Aradan uzun zaman geçmez o pisliğin içinde inanılması güç ama apaçık ortada duran bir manzaraya şahitlik edersiniz.. Tek kelimeyle ve kısa bir cümlenin anlatabileceği kadar aleni, mideleri altüst edecek kadar iğrenç, insanı birkaç saate zehirleyecek derecede bir böcek cehennemi... O pisliğin altında öyle bir kumpas kurarlar ki şaşırırsınız.. İnanılması güç, tahammül edilmesi bir o kadar cesaret isteyen bu görüntünün temelini işte o hayvan pisliği atmış..

O böceklerin üç gıdası var. Pislik, karanlık ve nem..

Nazan, Cemal'in memleketini dolaştı. Her köyde, her sokakta ve her toprak damın üstünde kışlığını hazırlayan masum Anadolu insanından kucak dolusu sevgi, tebessüm ve sımsıcak bir karşılık buldu. Deklanşöre her basışında, ayrı bir hüznün rengini yakaladı bu yüzleri yazın sıcakta, kı-

şın soğukta yanmış güzel insanların.

Ve onların hikâyesini yazdı. Kan davalarının geçmişlerini ve bugüne uzanan nedenlerinin altını oydu, ortaya kocaman bir cahillik ve sonrasında bu işten para kazanan hainlerin olduğunu gördü. Tıpkı Anadolu'daki tarihi çalıp, dışarıdaki tarihsizlere peşkeş çeken şerefsizlerin yaptığı ihanetler gibi.. Tarihini çalıp başka bir millete satanlardan oluşan güruhun vatan duygusu olabilir mi, dedi Nazan not defterine. Cemal'in tüm akrabalarını ve Çolaklı köyünün ortasından geçen akarsuyun kenarındaki yemyeşil güzellikleri defalarca çekti. Can dostuna bir hasret giderme albümü hazırlamıştı.

Ve şimdi son olarak yapması gereken bir şey vardı. O'da mum evlerinin, bölgedeki adını değiştirerek 'Anadolu evleri' adı altındaki hücrelerde dönen dolapları ortaya çıkarmak.. Ateşle oynuyordu.. Kıyafet değiştirdi, köylü bir kız oldu. Zarif Hanım Köyünün bu evlerin merkezi olarak kullanıldığını öğrenmişti. Dağın eteklerinde, yolu olmayan, karakolu, sağlık ocağı ve okulun ne olduğunu hiç görmemiş insanların, toprak damlı tek gözlü evlerinden oluşan, tepeden bakınca birer küçük tümsek görüntüsünden başka hiçbir şeye benzemeyen bir mezradan dönme köy. Minibüs onu ve birkaç yolcuyu uzak bir mesafede indirmişti. Hep birlikte yürüdüler. Kimse ona nereden geldiğini, nereye gittiğini sormadı bile. Belli ki her gün yaşanan bir durumdu. Sürekli tanımadıkları insanlar gelebiliyordu buraya. Köylü kızı kıyafetleriyle de zaten onun başka bir şehirli olduğunu kestirmek çok zorlaşmıştı. Her şey yolunda gidiyordu Nazan'a göre. Kendine bir aile kodu bulmuştu. Diyarbakır'dan geliyordu, kısa bir özgeçmiş, kötü bir lehçe ve ba-

şını sürekli önünde tutan gariban bir hal vermişti. Anadolu evlerine yatsıdan sonra gidiyordu müritler. İlk günler nurlu bir sohbetin başlangıcına şahitlik etti.. İkinci gün nur gitmiş, yerine PKK'nın bölgede rahat rahat faaliyet göstermesi için herkesin üzerine düşen görev sıralandı. İsim isim görevlendirildiler. Nazan'a da "sen Kavi ile birlikte Dönmezler köyünde bekleyen ve yarın Ermenistan'a doğru yola çıkacak gruba şu anda topladığımız para ve yiyecekleri götüreceksin.. Gerek görürlerse seni de yanlarına alacaklar. Anladın mı Hazal".

Nazan, Hazal olmuştu doğal olarak. Ve başını hiç kaldırmadan ama kara kirpiklerinin altından kendilerine dün vaaz bugün görev veren, kirli sakalı, ağzına doluşmuş pis bıyıklı adamı inceliyordu. 'He anlamışam' dedi Nazan. Oradan ayrıldıktan sonra kaldığı eve geldi. Ev, teröristlere yardım ve yataklık eden birinin eviydi. Ve gecenin karanlığında onu uyandırdılar. Gitmek vaktidir dedi evin sahibi Kara Şemo. Nazan alelacele üstünü giydi ve kiler'e çıktı. Kapıda onları beş kişi bekliyordu. Durumu anlamaya çalıştı. Sonra hiç umursamıyormuş gibi davranarak "Kavi ağabey hanginizsiniz" dedi. Yüzünün bir yarısını kaplayan derin yarayla, diğer yarısındaki mikroptan şişmiş haliyle bir canavara benziyordu Kavi. Nazan ürktü. Korktu. Ama yapacak bir şey yoktu artık. "düş önümüze bakalım Hazal Hanım" dedi Kavi karanlıkta dişleri birer köpek dişini andırıyordu. Nazan, geri çekilmek istedi. Eve girmek için geri geri yürüdü. Kara Şemo, belini iki eliyle kavradı ve "demek ki Diyarbakırlıydın, demek ki dava için gelmiştin. Biz de burada eşekbaşıyız ve her gelene inanıyoruz öyle mi gazeteci hanım. Oyun bitmiştir. Öleceksin ama öyle kolay değil diyerek bir kurt gibi başını havaya kaldırdı attığı kahkahalarla göbeği

inip kalkıyordu her ulumasında..

Köyün dışına götürdüler Nazan'ı, gece karanlıktı, sessizdi. Bir yılan tıslasa, deprem titreşimi yaratacak kadar sessiz. İçinden şiirler akıyordu Nazan'ın. Romanlar yazıyordu, yüreğinin en ince dallarına. Ve resimler çekiyordu kalbinin hızla çarpan sol kapakçığıyla. Ve biliyordu ki artık ne romanları,ne şiirleri ne de resimleri hiçbir yerde yayınlanmayacaktı.. Bu ülkeyi bir tifo salgını gibi dört bir yandan saran terör, tarikat ve ölüm üçgeninden onu kurtaracak hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.. Cemal'i düşündü. Üç gün önce konuşmuştu ve bu işin peşine düşeceğini söylediğinde "yapma Nazan, bu çok tehlikeli yakalanırsan öldürürler" demişti ya, "işte yakalandım ve beni öldürecekler Cemal" dedi usulca. Kavi, elindeki tam otomatik silahı onun sırtına nişanlamıştı ve hafifçe bir dürttü onu "kimi çağırıyorsun. Seni kurtaracak ruhları mı yoksa Kahraman Türk askerini mi. Bak görüyorsun ki bizden başka bu toprakları koruyan yok. Hani onlar gece gündüz nöbetteydiler. Nerde nöbet tutuyorlardır sence küçük hanım. Bak bak, sinirleniyor musun yoksa. Hadi canım, az kaldı nöbeti biz devralacağız. Her gün keklik gibi avlıyoruz. Gazetecisin biliyorsun. Ne oluyor.. Hiç.. Haber bile yapılmıyor çoğunlukla. Çünkü kalem sallayanların hepsi bizim paramızla besleniyorlar. Bir tarafımız yeşil, bir tarafımız kızıldır. PKK deyip geçmeyeceksin. Kardinallerin, papazların, piskoposların duaları ve dolarları, silahları batıdan akar, eroini, kokaini, esrarı, kaçakçılığı, eğitim alanları da doğudaki komşularınızın bayrakları altından süzülerek gelir bize. Siz kiminle savaştığınızı zannediyorsunuz Nazan Hanım. Biz keyfimize bakıyoruz siz ağıt yakıyorsunuz. Hadi yürü biraz daha hızlı hadi" diyerek onu tekmeledi Kavi. Yanındaki dört kişi hiç konuşmu-

yordu. Aralarında bir kızın olduğunu görünce biraz rahatladı sanki. Ama sonra da "o da onların yılan zehiriyle zehirlenmiştir. Burada kadın dayanışması yapacak halin yok Nazan, kalk ve yürü. Ne kadar yaşasan kardır. Bak, karanlıkta hiç dolaşmayı düşünmediğin dağların eteklerini, bayırları, taşları görüyorsun. Anadolu'nun bu ucra köşesinde gece nasıl oluyor, karanlıklar içinde neler gizliyor diye merak ediyordun. Öğrendin, iyi halt mı ettim diye sorarsan kendine iyi halt ettim ve pişman değilim" dedi Nazan kendi kendine. Çöktü kaldı öylece. 'yürüyemeyeceğim artık. Biraz dinlenmek istiyorum' dedi.

Kavi, şen bir köpek ulumasıyla "tabi neden olmasın, sıcaklardan ne alırdınız küçük hanım, kalk yoksa şimdi beynini dağıtacağım". Yürümeye devam ettiler, iki derin yarın arasından geçen düz bir yola çıkmışlardı. Korkunçluk ile muhteşemliğin ancak bu kadar uyumlu olabileceğini düşündü Nazan. Sonra Kavi, arkasındakilere dönerek 'oturalım, bana bir yeşil sigara ver Heko'dedi. Sigarayı uzattı ve gruptaki kız önünde diz çökerek Kavi'nin otlu sigarasını yaktı (!). Nazan kızla göz göze gelmek için çabaladı, ama karanlıktı ve sadece Kavi'nin sigarasının közüydü tek aydınlık..

Cemal ise Nazan'a ulaşamıyordu, ulaştığı kişiler ise nerede olduğu hakkında bilgi sahibi değillerdi. Endişe içerisinde en sonunda kararını verdi ve bölgeye en yakın Karakol komutanına ulaştı, durumu bildirdi ve eğer geç kalınırsa her şeyin biteceğinden söz etti uzun uzadıya. Endişeliydi Cemal, içindeki korku pınarlarından su içmeye gelmiyordu üç gündür ceylanlar. Ve o biliyordu ki, her kayanın ardında bir hain yatıyor gece çökünce Anadolu'nun üstü-

ne. Elinden düşmüştü telefonu. Artık umudun son sinyallerini veren bir bitik şarj gibi duruyordu hayat Nazan için. Bunun böyle olduğunu tahmin ediyordu Cemal. Sabaha kadar gezinip durdu. "Benim yüzümden oldu, ben onu oraya ittim, ben ben koca bir aptalım" dedi defalarca kendi kendine. Bu aşamada yapması gereken tek şey vardı o nu da yaptı; atladı arabasına çıktı gecenin karanlığını İstanbul'un üstünde bırakarak. Tekrar aradı Karakol Komutanını.. Ulaşılamıyordu.

Karakol'u alarma geçirmişti Nazım komutan. Derhal sözü edilen köye varmak için yola çıktılar. Yol uzundu ve sarp kayalıklarla çevriliydi. Yürüyerek vardılar karanlıkta köye. Muhtar'ın kapısına vardı komutan, diğer askerler köyün dışında pusu kurdular. Muhtar korkuyla kapıyı araladı. Komutan içeri girdi. Konuştular, tüm olan biteni anlattı muhtar Latif. O, bir vatanseverdi ve vatanın köydeki gözüydü. Kara Şemo'nun evi sarıldı. Her şey sessizce hallediliyordu. Köy uyuyordu. Aralıklarla köpekler havlıyorlardı. Kara Şemo'yu yanlarına alarak yola çıktılar.

Kavi kafayı bulmuştu, otlu sigara ve konyak onu aptal bir yaratttığa dönüştürmüştü. Yanına gelen kız, "Kavi gitmemiz gerek. Hadi ne yapacaksak yapalım. Gün aydınlanırsa yakalanırız" dedi.

—Kes sesini orospu. Burada komutan benim, Kavi'yim ben, kafanı kurşun yemek istemiyorsan defol.

—Tamam, peki senin dediğin olsun, dedi boynundaki kendinden kat kat ağırlıktaki otomatik silahı usulca yanına koydu kız. Diğerleri etrafı kolaçan ediyorlardı. Kavi uyuyordu. Nazan, artık mucizelere inanmaktan vazgeçmişti. Duaların da bir faydası yok bu durumda diyerek başını bir

kayanın üstüne koydu. Uyudu.

—Teslim olun, etrafınız çevrildi diyen sesle irkildiğinde neler olduğunu anlamaya çalıştı Nazan, nerede olduğunu hatırlamıyordu bile.

Ateşle karşılık verdi dört kişi, Kavi uyuyordu hala, ve onu dürtüklemeye başladılar. Ama nafile terörist kız, yanındakine döndü; "şunu öldürelim ve kaçalım"..

Olmaz, dedi yüzü poşu ile örtülü adam, bu kızı sağ istiyor merkez. Pazarlık yapacaklar.

Nazan, donakalmıştı. Mucize gerçekleşiyor galiba. Ölsem de gam yemem artık. Bunlar bizimkiler Allahım, bizimkiler.

Saatlerce sürdü çatışma, Kavi dâhil dört terörist ölmüştü, kız yaralıydı ve sürüne sürüne silahına ulaştı. Nazan geri geri gitti. Kız son bir hamle ile silahı ateşledi acemice. Kurşun Nazan'ın karnına isabet etmişti. O öyle sanıyordu en azından, kız ölmüştü. Nazan, elini kurşunun deştiği yere koydu, kızıl bir kan akarsu olmuşçasına akıyordu ılık ılık, amma da kanım varmış dedi kendisini güldürmek için. Son hatırladığı şey ateş gibi yanan, ay gibi yüzünü aydınlatan, miğferin gölgesindeki yüzün kendisine "yaşayacaksın, dayan kızım, yaşayacaksın" diyen baba bir sesti..

Cemal karakolun önüne hızla sürdüğü arabanın kapısından kendini dışarı atarken, askeri helikopter çoktan hastanenin bahçesine inmişti. Kalbinin altından kendine bir yer bulan kahpe kurşunu, üç saatlik ameliyat sonunda başarıyla çıkardılar doktorlar. Cerrah Albay Kutay, Nazım Komutan'a dönerek "kızımızı görebilirsiniz. Maşallahı varmış, bu kadar kan kaybına rağmen bize yeniden döndü" diyerek uzaklaştı.

Nazım Komutan, içeri girdiğinde Nazan çoktan uyanmıştı, o uzun yolculuktan. Ve kalkıp Nazım Komutan'ın o gece karanlığında onu ölümden kurtaran bu kahramanın elinden öpmek istedi. Nazım Komutan, "lütfen, hareket yasak dedi doktor. Aramıza yeniden hoş geldin kızım" diyerek elini tuttu.

Nazan gözleriyle gülümsedi. Ama konuşmaya hali yoktu. Yüreğiyle konuştu; "sağ ol komutanım ve sağ olsun asker. Benim mucize inancımı yok etmediğiniz için sağ olun. Bu vatanın mucizesini yok etmediğiniz için binlerce teşekkür. Hainlere karşı yüzümü önüme düşürmediğiniz için size minnettarım" dedi..

Üç gün sonra taburcu olduğunda onu hastane kapısında bekliyordu cemal, altı yaralı kalbinin acısını hissetmiyordu artık ve kanlı terörün kendi kanında boğulacağına olan inancıyla ilk haberlerini yapmaya başlarken, Cemal ona takıldı '"Nene hatun yeniden doğdu".. İkisi de yaşananların ne olduğunu artık daha iyi biliyordu...

Pusuda Bekliyordu Zaman

Dicle ile Fırat'ın birbirini kucakladığı ve sonsuza kadar iki sevgili olarak yan yana, diz dize, göz göze, can cana bu topraklarda akarak, bağrından aşk gülleri olan gelinciklerin fışkırdığı, bilim ve hoşgörünün devedikenlerine inat, katır tırnaklarını sentezleyerek ebemgümeciyle süslediği topraklar....

Seyhan ve Ceyhan nehirlerinin kolları arasında kalan bereketli gelincik tarlalarının göz ucuyla baktığı, pamuk tarlalarının ateşle dans ettiği rüyaların cengâverlerinin yüreklerini Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin, Emrah ile Selvi'nin yangınlarıyla yaktığı arz—ı endam...

Ahmet Yesevi'nin hoşgörü ırmaklarında kirli gönülleri yıkadığı, Yunus Emre'nin sırtında taşıdığı ve içinde tek bir eğri odunun olmadığı ormanların yeşerdiği, Tabtuk Emre'nin ham iken insanlık sevgisiyle ve dostlukla pişirdiği ve Mevlana'nın etrafında bir kelebek nazendeliği ile döndüğü topaklar..

Hacı Bektaşi Veli'nin semah döndüğü, Pir Sultan Abdal'ın sazıyla ses verdiği bu topraklarda ayrık tohumlarını "dinler arası diyalog" yalanıyla dolamak isteyen, kardeşi kardeşe öldürttükten sonra, kendini vaftizleyen Yeşil Kardinal'in yaydığı Nemrut zehrini yine bu toprakların bağrından

çıkarak yeryüzünü bir balık gölüne çeviren Hazreti İbrahim'in sırrının balıklara döndüğü, göle durduğu Anadolu..

Midyat'tan öte ıssız ve bol sarımtırak delikli delikli taşların alabildiğince kendine yer bulduğu tenhaların sarımtırak, uzun bacaklı ve ince uzun sırtlı, ısıran, çoğunlukla hayvan pisliğini yuvarlayarak götürmeye çalışırken gördüğümüz gavur karıncalarına yuvalık olduğu Çemberlitel köyünün arkasında kalan geniş ve gölgesiz, göz alabildiğince geniş ve bereketli bir toprak..

Ellisinde gösteren ama gerçekte yetmişe şeytan merdivenini dayamış, yüzündeki nefreti yansıtan karga burgusu gibi burnu, gözlerindeki öfkeyi simgeleyen şişkin gözkapaklarıyla örtülü bir tümülüsü andıran suratında, sinir damarları bozuk birer keçi yolunu andıran kıvrımlarıyla kurulan şeytan sofrasının baş köşesinde iki büklüm çömelerek oturan Yeşil Kardinal.. Uzun bir sessizliği bozan ve sofranın orta yerine bir domuz kurşunu gibi düşen güvercin pisliği, sessizliğin karanlık kapısını aralarken, ağzındaki lokmasını daha çiğneyememiş olan sol baştaki papaz etrafına şöyle bir bakındı.. Ayağa kalktı.. İki elini göğsünün üzerinde birleştirerek sofranın etrafını turladı ve gelip yerine oturdu..

Bundan iyisi Şam'da diyalog partisi.. Zamanı geldi artık. Her şey bizim tasarladığımız gibi oluyor.. Kuzey Irak'tan aldığımız haberler ve Bush ile Kraliçe Elizabet'in bize olan desteği ile artık işi sonlandırabiliriz.. Artık başardık bu işi.. Öncelikle buradan toprak alımlarını hızlandıracağız.. Şırnak bizim için çok önemli. İllaki Silopi. Orası bizim Mezopotamya kapımız.. Habur!.. Bizim için sıcak ekmekler yapılacak bir hamur.. Petrol Irak'tan, topraklar buradan. Tek yorgunluğumuz, misyonerlerimizin deşifre olmasını önle-

mek için dikkatli olmaya çalışmak olacak. Bu işin uzmanı ise Yeşil Kardinal..

Yeşil Kardinal, Zap suyundan geçmeye çalışan bir köylü kurnazlığıyla başını kaldırdı.. Hafifçe kımıldadı yerinden. Yüzünde bir serin yel esiyormuş gibi ellerini yüzüne götürdü ve yüzünü elleriyle kapattı..

Yirmi kişilik sofrada herkes pür dikkat onu izliyordu.. Gaipten bir ses bekleyen meczuplar gibi sırıttı.. İnce kesilmiş bıyıkları, yakılan anız sonrasında kalan siyah ve insanın ayaklarına batan kökçükler gibi dikilmişti sanki.. Başını önce sağa sonra sola çevirdi.

—Evet, Ruh—ul Kudüs'e şükür olsun ki davamızın sonunu görmeye muktedir olacağız kardeşler..Papa hazretleri bu haberlere çok sevinecek. Bu muştu vermek için biraz daha beklememiz gerek.. Öncelikle, Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı eylemlerimizi yeniden başlatmamız gerek. Bu kadar sessizlik ve huzur bu toprakların ruhuna aykırı.. 25 yıldır verdiğimiz mücadeleyi böyle tepsi içinde Türkiye'ye sunamayız değil mi ya!"

Sakalları göğsüne kadar uzamış, bıyıklarının ucu sakallarının arasında kendine yer ararcasına inadına ayrık duran Kırmızılı Kardinal, sofranın diğer baş köşesindeki yerinden kalktı ve Yeşil Kardinal'in yanına kadar gelerek;

— Ne yapacağız Kardinal Efendi.. Bu konunun uzmanı sizsiniz. Papa Hazretleri sizi bu konuda kutsamış ve hepimiz önce papa'ya sonra size tabiiyiz.. Mezopotamya'nın anahtarını siz bize teslim edeceksiniz..Vatikan'ın size sağladığı olanaklar dahilinde bunu yapmanızdan şüphemiz yok.. Paraysa para, okulsa okul, dershane ise dershane, finans kurumuysa o.. Zamanı size kurduk.. Samanyolu'nda

size yollar açtık. Şimdi o Samanyolu'nda emniyet ve güvenle yürümenin zamanı gelmiştir.. Hıristiyanlığın üç bininci yılındaki en büyük armağan bu topraklar ve bu insanlar olacak.. Bunu küçük bir hatırlatma olarak size anımsatayım istedim.. Sizde takdir edersiniz ki, benim görevim sizin unuttuklarınızı Vatikan adına hatırlatmak ve küçük zaman kayıplarının telafisi için işlemleri hızlandırmak..

Yeşil Kardinal, "şimdi küçük bir fanusta minik bir kardinal olmak vardı ya anasını satayım.." diye düşündü. Anasını satayım sözünü yıllarca arasında yaşadığı Anadolu'dan öğrenmişti... Ana satmanın korkunçluğunu anlatan bir sözdü.. İmkansızlığın ve ana kutsiyetinin en muhteşem anlatımıydı.. Anadolu da, ana satılmazdı, yar satılmazdı, vatan satılmaz, din satılmaz, bayrak satılmaz, şehit kanı satılmazdı.. O bunları çok iyi biliyordu.. Birden uykudan silkinir gibi silkinerek kendine geldi ve şimdi aklına gelmiş gibi

—Kardeşler, bizim davamız tüm dünyayı ve tabiki ilk önce vaad edilen topraklarda çanlarımızın ve Gonglarımızın sesini dinletmektir Samanyolu'na.. Baba oğul, kutsal ruh bizden bunu istiyor.. On emrin onunda da bu hakikat var.. Şimdi bu sofranın şerefine size sürprizlerim var.. Kuzey Irak'taki silahlı güçlerimizi buraya kaydıracağız. Yunanistan ve Güney Kıbrıs'taki kamplarda eğitim gören, profesyonel silahlı güçlerimizi takviye edeceğiz buraya.. Türk Silahlı Kuvvetleriyle artık dağda bayırda çatışmaya girmek yok. B planımızı hayata geçirmenin tam zamanıdır. Yollara mayınlar döşenecek, uzaktan kumandalı bu mayınlar sayesinde biz zaiyat vermeyeceğiz.. Adres hiçbir zaman biz olmayacağız. Adres belli zaten. Apo ve yandaşları.. Türk Milleti her şeyi onlardan biliyor. Onlara şehitlerini gönderme-

ye başladığımız andan itibaren meydan bize kalacak. Her gün iki üç askeri öldürdük mü onlar cenazelerde slogan atacaklar.. "Şehitler ölmez, vatan bölünmez" diye haykıracaklar. Sonra evlerine çekilip, Amerikanın kahramanlık filmlerine dalacaklar.. Kim kiminle evlensin, kim boşansın diye oyalanırken biz, bölgeye halihazırdaki "kadınlara özgürlük" , "çocuklara özgürlük, intihara ve töre cinayetlerine hayır" kampanyalarını başlatacağız.. Tabi ki bunlar bizi ilgilendiren konular değil ama insanları buraya odaklayacağız. Yoksa biz istiyoruz ki her gün öldürsünler bunlar birbirlerini de, bize de az iş kalsın. Ankara zaten Avrupa Birliğine kilitlenmiş, bu arada işimizi kolaylaştıracak ne kadar uyumlu ve uyumsuz yasa varsa Avrupa çerçeve belgesine sokulmuş olacak.. İnanç özgürlüğüne dair yasa çok yakında yürürlüğe girecek.. Artık Kilise Evler çoğalacak.. Mum evlerimizi Kilise Evlere çevireceğiz.. Ben bunun altyapısını hazırladım.. CD ve kitapların basımı tamamlandı.. Şimdi o kitap ve CD'leri bu bölgeye kaydıracağız. İstanbul başta olmak üzere diğer batı kentlerdeki hedeflerimize ulaştık. Artık üniversitelerdeki üst düzey birçok isim bizim yanımızda ve bizim yolumuzu takip ediyor. Oradaki Mum evlerimize her gün bir yenisi ekleniyor. Batıyı tamamladık. Sorun yok. Şimdi abi ve ablaları bu tarafa kaydıracağız. Onları denetleyecek grup Amerika'dan dün geldi. Bunlardan haberleri olmayacak. Her şey zincirin halkaları gibi olacak ve buradan başlayan halka, Vatikan'a, Ortadoğu'yu, Kafkasları dolanarak ulaşacak.."

Herkesi dikkatle ve bir Buda heykeli ciddiyetiyle dinleyen Uzakdoğulu Kardinal, arkasına boş teneke kutusu asılmış kediler gibi çekilmiş çekik gözleriyle uçan kuşa sapanla taş atan bir yaramaz çocuk gibi şöyle bir manalı ba-

kışla "dostum" dediği Yeşil Kardinal'i tepeden tırnağa, ayaktan başa bir süzdü.. Sanki boyunun ölçüsünü almak üzere elindeki masurasıyla beden ölçülerini tespit ediyormuşçasına bir endamla.. Sonra çekik gözlerini kısarak görmekle görmemek arasındaki o ince çizgide, *Çin işkencesi* altında inleyen bir giyotin mahkumu gibi hırıltılı bir ses tonuyla "Azizler, Yeşil Kardinalimizin belirttiği hususlar önemli. Biz burada misafiriz. Misafire söz söylemek düşer ama bizim yaşadığımız yerlerde bir gelenek vardır.. Herkes görevini bir robot gibi yapar, bir insan gibi hesap verir. Birer robot gibi bize verilen ve dinimizi yeryüzünün tek hâkimi kılmak için girdiğimiz bu yolda hiç kimsenin yahova olmayacağına yani bu davaya ihanet etmeyeceğine İsa adına inanıyoruz. Soru yok, sorgu yok aldığımız görevlerde. Biz haçlıyız ve Kuranlıları yeneceğiz".. Bunun için değil Türkiye'yi tüm dünyayı kana bulamamız, tüm dinsizleri yok etmemiz gerekiyorsa onu da yapacağız.. Biz Cengiz han'dan ilham alan toprakların çocuklarıyız.. Uzak doğunun ne kadar yakın olduğunu Çin Seddi'nden anlayabilirsiniz... Dün bize ve dünyaya surlar ördüren Osmanlı'nın taktiğiyle bugün onların topraklarında şarap ve ekmek yiyiyoruz. Bunu Kanuni ya da Yavuz'a biri söyleseydi herhalde kendini Yedikule zindanlarında oradan da Marmara denizinin derinliklerinde bulurdu.. Tabi ki ruhu toprağa ve suya karışmış olarak"

Keyifli keyifli güldüler şeytan sofrasının yirmi üyesi.. Şaraplarına Mardin ekmeğini bandılar.. Şehitlerin kanına banarcasına keyifli, bu toprakların ırmaklarına kanarcasına şendiler... Kim düşünebilirdi ki siyahlar içindeki o ciddi duran, duruşlarıyla ve suratlarına takındıkları masklarla birer "mağrur ve çağdur" adam görüntüsündeki bu adamların, Birecik ırmağının kirlenmiş kıyısındaki birikmiş çamurla oy-

nayan, elleri ve yüzleri çamurun sıçramasıyla kararan Halfetili kimsesiz çocuklar gibi olduğuna...

Çekik gözlerindeki memnuniyeti sofadaki çavuş üzümlerinden yapılma şarabın doldurulduğu ağız bölümü sarı yaldızlı şişe cam yapımı kristal kadehin dibine bir dalgıç ustalığıyla daldıran Uzakdoğulu Kardinal, "Biz şu anda sırat köprüsünün üstünde oturuyoruz aslında.. İpek yolunun, Kafkasya'nın, Babil'in bahçelerine giden, Cennet'in güzelliğine güzellik katan Dicle ile Fırat'ın içinde türküler söylediği bir yerdeyiz... Türkü nedir biliyor musunuz kardeşler.. Şu kahrolası Türklerin konuşurken, susarken, üzülürken, sevinirken, ağlarken ve gülerken söylediği ve kanlarından akıp gelen ezginin adıdır.. Biz deki gibi bir müzik değil onların ki. Ne kadar uyumlu bir isim Türk ve Türkü.. Başka bir milletin adına böyle bir ek getirseniz dünyada bu kadar uyumlu olmaz. Bakın bir deneyelim. Fransa'ya bir ü ekleyin ne çıkıyor "Fransü, İtalyaü, Vatikanü" olmuyor değil mi?

Yeşil Kardinal, kardeşi Uzakdoğulunun bu Türkü sohbetine bir anlam verememişti ve tabi diğer Aziz kardeşlerde. Çeltik tarlasına benzeyen sulak çekik gözlerini aralayarak onların merak ettiği anlamın içine oturttu Türküyü ve Türkleri "Ben bunları iyi tanırım.. Türkmenistan'ı yüzyıllardır ortadan kaldırmak, onları dinlerinden ve ırklarından koparmak için her türlü işkenceyi yaptık.. Fiziklerimiz birbirine benzedi. Gözlerimizin çekikliği, boylarımızın kısalığı bile aynı oldu ama kafalarımız ve yüreklerimiz aynı olmadı... Türkmenistan hayallerini ve inatlarını giyotinle bile kaldıramadık.. Onun için bu Türkleri uyandırmadan işi halletmemiz gerekiyor. Türklüklerini ve Türkülerini çalarak başara-

biliriz bu işi.. Bu uyuma çomak sokmamız gerekiyor.. Kürdüne Kürtçülük yazacağız, Lazlarına Pontus'çuluk, Gürcülerine Gürcistan'ı işaret edeceğiz, Abazalara Azerbaycan'ı göstereceğiz.. Rumlara ve Ermenilere Doğuyu ve Güneyi işaret edeceğiz.. Bir anda herkes kendi şarkısını söylemeye başlayacak ve kimse kimsenin duygularına saygı göstermeyecek.. Kocaman ve korkunç bir kaos çıkacak ortaya.. Tıpkı 80 öncesinde Rusya'nın, İran'ın yaptığı gibi.. Dinlerini, kültürlerini ve dillerini parçalara böldükten sonra kadınlarını ve erkeklerini böleceğiz.. Okullarını ve mezarlıklarına sıra geldiğinde her şey bizim istediğimiz kıvama gelmiş demektir.. Aziz kardeşlerim Türkiye şu anda elimize verilmiş bir ip yumağıdır.. Makaraya düzenli bir şekilde geçirilmiş. Bizim işimiz bu yumağı makaradan çıkarmak ve onlarca baş çıkarıp hepsini birbirine dolamak.. Bu insanlar birbirlerine dolandığı an bir daha da birbirlerini yemeden bırakmazlar.. Kimi Kürtçülük, Kimi Türkçülük kimi Rumculuk, kimi Ermenicilik yapacak ve bu büyük kavgada biz Kutsal Ruhun bize bildirdiği emirleri yerine getireceğiz ve vaad edilmiş topraklarımızı geri alarak haçlarımızı dikeceğiz her ırmağın başına, her nehir ve barajın üstüne.. Ve tabi ki Konstantin'eyi yeniden Hıristiyanlığın kalesi yapacağız..."

Alman Kardinal daha fazla dayanamadı ve Hitler'in badem bıyıklarına benzeyen kaşlarının döküldüğü, çiğit mavisi gözlerinin insana korku saldığı bakışlarıyla şöyle bir sofranın kenarına otobiyografi çizer gibi baktı.. O da Türkleri çok iyi tanıyordu. Bu topraklarda uzun uzun zamanlar geçirmişti. Papaz iken kendisine görev olarak verilen "Barış Yürüyüşü"ne, Kudüs ten başlamış, Türkiye'de İzmir Meryem Ana kilisesinde bitirmişti.. Ve Türkiye'yi adım adım dolaşarak bütün kiliseleri tespit etmişti.. Geçitleri, geçtiği yer-

lerin önemli noktalarını çizerek haritalandırmıştı.. Kocaeli'me Körfezin şirin bir beldesinde konakladığı günü çok net bir resim olarak hatırlıyordu.. Türk insanı kadar saf bir millet daha tanımıyorum dedi.. Ben kendi dinim için yolları tepiyorum, onların memleketindeki gizli saklı her şeyi çiziyorum. Bilgi topluyorum.. Onlar ise gittiğim ve konakladığım her yerde bana yardım etmek için sıraya giriyorlardı... Bir Müslüman din adamı benim ülkeme gelse herhalde Naziler adamı yakarlar ilk tenha buldukları yerde. O geziden sonra şuna gönülden inandım ki, biz aslında Türkleri ve Türkiye'yi yüzyıllar önce kendimize benzetebilirdik.. Çok rahat kandırıp, kendi kılıflarımızı başlarına geçirirdik... Şu anda üzerinde keyifle sohbet ettiğimiz bu yörenin insanları ise daha bir başkalar... Eğitimsiz, ekonomik sıkıntılar içinde çaresiz, bir kenara itilmiş gibi tek başına bırakılmış, senelerce hükümetleri tarafından aranmamış, sorulmamış, "kader" dedikleri ve onlara hep ölüm, savaş ve zulüm getiren metafiziğe inanan gariban ve tek başına yaşayan insanlar.. Bunları kandırmak, bunları istenilen bir yöne kuzeye, güneye, kuzeydoğuya ya da batıya çekmek o kadar kolay ki... Bu kadar kısa zamanda bunca hızlı gidişimizin ve seksen beş yıl önceki tüm amaçlarımızı birer birer gerçekleştirerek hiçbir engelle karşılaşmamamızın en büyük avantajı işte bu insanlar ve buradaki zenginliğin içinde aç yaşayan topluluktur..

Almanya'da çok güçlü ve kudretli bir maden mafyamız var.. Altın Boynuz adını taşıyor.. Üç yıl önce buraya gönderdik.. Hükümettin içindeki Aziz kardeşlerimize bildirdik. Verdikleri sözü yerine getirmeleri için bir iki de dosya gösterdik. Şırnak'taki o altın madenlerini kaşla göz arasında aldık.. Kimse de neler oluyor diye sormadı.. Bir iki uya-

nık çıktı ama biz halkı onlardan önce örgütlendirdik.. Şırnaklılar dediler ki "burası bizim yerimiz. Açılacak olan ocakta biz çalışacağız, Siirtliler dediler ki hayır bizim sınırımızda burada işçi olması gereken biziz... Onlar bizim sınır, sizin sınır diye kavga ederken, biz alacağımızı aldık. Beş yıl sonra onları çalıştırarak açtığımız maden ocağının küllerini ve toprağını onlara bırakıp gideceğiz... Birde gidip bakacaklar ki ortada devasa çukurlar.. Koyunları, inekleri ve belki de çocukları düşüp orada can verecekler. Terör örgütünün elamanları orada pusu kuracaklar.. Kimi askerin başına bela olacak, kimi politikacıların kimi de buradaki yöneticilerin. İşte o sırada yine bizim kardeşlerimiz devreye girecek ve Avrupa İnsan Hakları mahkemesinde arayacaklar haklarını ve ölen çocuklarının haklarını.. Biz onlara Avukatlar vereceğiz. Hazırladığımız dosyalar göstermelik görüşülecek ve sonuç belli; Türkiye mahkum edilecek.. Tazminatını ödeyecek. O vatandaşlar kendi paralarıyla bizim ayağımıza gelmiş olacaklar.. Hem bize bağlanacaklar hem de Türkiye'den ve onun silahlı kuvvetlerinden nefret edecekler... Türkler buna " bir taşla iki kuş vurmak" derler.. Biz de onların taşlarıyla onların kuşlarını vuracağız... Diyarbakır'ı defalarca diplomat kimliğiyle ziyaret eden, belediye başkanıyla baş başa görüşen, İnsan hakları dernekleri adı altındaki derneklere Fransa'dan gönderilen papazları yerleştiren ve mutat ziyaretlerde onların bölge ile ilgili raporlarını değerlendiren ve kiliselerdeki adıyla Madam Mitterand'ın yazısıcı Kardinal, bir attach iliştirilmiş iki fırlak gözün komikliğini andıran bakışlarıyla önce sol eliyle haçını düzeltti. Baş, oğul, kutsal ruh ve amen anlamına gelen haçına gösterdiği özenin göstergesi olarak onu öptükten sonra diplomatik tavrıyla söze koyuldu.

—Bu topraklarda emeklerimiz var. Kürdistan hayalini buradaki insanlara inandırdık. Barzani ve Talabani'ye yıllardır yaptığımız yardımların nihai sonuçları şimdilik Amerika'ya yarıyor. Bu durum Ortadoğu'da Avrupa'nın ama özellikle de Fransa ve İngiltere gibi yüzyıllardır bu topraklara can veren ülkelerin elini yüzünü Fırat'ta yıkayıp, Dicle'nin kıyısına atlayarak çekip gitmesi düşünülemez değil mi? Biz ki, Kürtlere rüyalarında göremeyecekleri haklar ve imkanlar sunduk.. Fransa'ya kimlik dahi sormadan girebiliyorlar. Çalışmadan paralarını alıyorlar ve Fransız vatandaşlarının sahip olduğu tüm haklara sahipler.. Ermenileri dahi bu anlamda karşımıza alma riskini taşıdık.. Ermeniler ve Kürtler.. İkisi de asla güvenemeyeceğiniz ve gün gelip sizi arkanızdan vuracak hainlikteler... Ermeniler birinci dünya savaşında Rusya'nın verdiği silahlarla yüzyıllarca kardeş ve dostluk içinde yaşadıkları Türkleri ve Kürtleri arkalarından vurdular.. Katliamlar yaptılar. Sonra da bugün bizimde Türkiye'yi dışardan yıpratmak adına desteklediğimiz ve sözde Ermeni Soykırımına anıt diktiğimiz bir tablo oluştu.. Ama şunun da altını çizerek belirtmeliyim ki Fransa bugün Ermenileri nasıl Ermenistan'a göndereceğinin formülü üzerinde çalışıyor... Ülkelerine dönmek istemeyen, kendi topraklarında alın teri döküp kalkınması için uğraş vermeyen iki kabile tanıyorum ben; Ermeniler ve Kürtler... Kuzey Irak'ta yüzyıllardır durum aynı. Bugün Türkiye'de durum hiç de farksız değil. Kürtler ki, Türkiye Kurtuluş Savaşı mücadelesi verirken bir yandan İngiliz ve bizim desteklediğimiz Kürt ayaklanmalarıyla uğraştılar diğer yandan İtilaf devletleriyle.. Yani bizimle.. Kürtler ve Ermeniler yeryüzünde hiçbir zaman çoğunluk olup, gerçek bir devlet kuramazlar.. Onların çok iyi yaptığı bir şey var.. Çalışmadan paraya sahip olmak, el-

lerinde silahlar, insanları öldürmek.. Bence bu korkunç bir bileşimdir ama Hıristiyan dünyası için de bulunmaz önemli bir kozdur.. Irak'ı böyle böldük, ırkçılığı sahnelemeyi başardık. Talabani ve Barzani bir süre bu rüya ile yaşayacaklar. Kerkük ve Musul'daki Türk ve Arap varlığını tamamen yok ettiğimizde onların da işini bitireceğiz.. İngiltere, Fransa ve Amerika'nın bu konudaki ortak çabaları ve hareket noktaları istenilen kıvama gelinceye kadar gizli bir şekilde devam edecektir.. Avrupa Birliğini temsilen İngiltere'nin Irak işgalindeki aktif rolünün yanına koyduğumuz Bulgaristan ise gözlerden ırak, ama Türkiye'nin Balkanlardaki yollarını kesecek nitelikte ve değerdedir..

Şimdi yapmamız gereken en önemli çalışma buradaki Kürtlerin tamamını ırkçılığın vazgeçilmezliğine inandırmak. Biliyorsunuz ki halen bu konuda ciddi sıkıntılarımız var.. Müslüman kimliklerine bağlı olan ciddi bir çoğunluğu henüz ele geçirebilmiş değiliz. Onlar kendilerini Kürt olarak görüyor ama asla Müslüman kimliklerinden ödün vermiyorlar. Müslüman kimliklerini koruyunca da Türkiye devletine olan bağlılıklarını "vatan— din— bayrak" ekseninde topluyorlar.. Bazı aşiretler Türkiye devletiyle ciddi kontak içindeler. Özellikle parlamentoya yolladığımız bazı milletvekillerinin birden bire değişmesinin temelinde işte bu gerçeklik yaşıyor.. Acil Eylem Planımızın birinci ve en önemli noktası bu bölgede Kilise sayısını arttırmak, Süryani ve Yezidileri harekete geçirmek.. Bazı Kiliselerin hiç bir şeye karışmamak adına çabaları var. Onlarda Türk devleti yanlısı bir tutum sergiliyorlar. Bu kiliselerin rahip, papaz ve hahamları en kısa zamanda Vatikan'a çağrılmalı. Bunu rapor etmemiz gerekiyor. Cami, Kilise, Sinagog edebiyatını bugüne kadar iyi kullandık ve bundan sonra artık bu hikaye yet-

miyor.. Sinagog ve Kilise yeter bize. Camiler fazla..

Biz her zaman hızlı koşmak zorundayız ve Türk devletinden önce bu insanlara ulaşmak ve onların kafalarındaki ve yüreklerindeki ve tabi ki cüzdanlarındaki yerimizi almalıyız..

Herkes susuyordu ve tüm başlar yine Yeşil Kardinal'e döndü, sözcüleri "sana çok iş düşüyor Yeşil" dedi gülümseyerek. O da başını salladı büyük bir istekle..

İmralı'daki Albert

Yeşil Kardinal bir balık küçüklüğünde bir köşeye sinmiş, Papa ile yaptığı dinler arası diyalog senaryosunun nasıl yutturulduğunu yeniden yaşıyordu.. Diplomat Kardinal'in dediklerini can kulağıyla dinliyor ve kendi sorumluluğunda olan Türkiye'de başardıklarının ve başaracaklarının altını hayallerinin öte perdesinde altını kalın bir kurşun kalemle karalayıp duruyordu okur yazar bilmezliğin verdiği acemilik ve cahillikle.. Ama bu cehaleti ona hayatı boyunca hep büyük bir kazanç sağlamıştı.. Şu anda yanı başında oturan ondokuz Kardinalin hiçbiri onun kadar muhteşem bir servete, yaygın bir sosyal ve siyasal güce en önemlisi de Amerika gibi birleşik ve karmakarışık bir devletin Kuru Kafa tarikatının "zehirli başlık" ünvanlı Bush'u ile Türk gençlerinin son zamanlardaki moda deyimi ile kanka ve cancan değildi.. Beyaz sarayın beyaz duvarlarının güneş huzmeleriyle oluşan yansıması onun penceresinden süzülüyor ve her sabah bu beyazlığın verdiği serapla uyanmanın Kutsal Ruh tarafından kendisine bağışlanan bir mucize olduğuna inanıyordu... Papa ona ne demişti "Ferdinand sen mucizeni gösterdin ve artık Azizlerdensin.. Sorgusuz ve sualsiz cennete gideceksin"

Artık cenneti de garantilediğine ve Papa'nın himmetine de girdiğine göre daha fazla çalışmalıydı. Vatikan'a değer

katmak, yeni yeni nesiller yetiştirmek ve bulduğu her Kilisenin ikinci kapısında Türk gençlerini içeri iteklemekti.. Samanyolu'ndan kayıp giden Mart soğuklarının titreşiminde sahnelediği gözyaşı metodunun ne kadar etkili olduğunu iyi biliyordu... Bu onun en etkili yoluydu.. Gözlerine sürdüğü gözyaşı ilaçları sayesinde istediği zaman mükemmel bir şekilde akıtıyordu çeşmi güderlerindeki damlalarını. "Amerika ah Amerika sen nelere kadirsin ve ne büyüksün" derken kalınbağırsaklarından geçiyordu kalbinin sol kapakçığının çırpıntılarındaki devinimler.. Sonra Kabala büyücülerinin beyaz toz kaynatan kazanlarından çıkan bir büyü adam edasıyla İtalyan Kardinal Frenco'ya dönerek, yüzündeki keçe kalınlığında oluşan tebessümünü tozutarak "Frenco biliyor musun şu çılgın Türkler diye bildiğimiz insanlar öyle saflar ki anlatılası değil... Kendilerini dünyanın en uyanık milleti sanırlar ya. Hani bir atasözleri vardır 'bir Türk dünyaya bedeldir' diye.. Sanıyorlar ki halen dünya aynı yerdedir ve ellerine geçirdikleri kılıçlarla haçlıların boyunlarını bir sallanışta kesecekler.. Neyse. Bir garip millettir şu Türkler. Bizim Apo oğlumuzu biliyorsunuz. Çocuk gerçekten cesur çıktı.. Suriye'de iken nerdeyse yakayı ele veriyordu. Ama o dönem hükümetin içindeki istakozlarımız sayesinde zamanında haberini aldık ve onu sizin memlekete uçurduk"..

Frenco başını sallayarak tebessüm etti; "Evet, yandaşımızı bir süre İtalya'da konuk etmenin bahtiyarlığını yaşadık ama bir ayrıntıyı kaçırmıştık. Tamam, Çan'ı çalmıştık ama kılıfını biraz ufak dikmişti bizim modacılar".

Derin ve karanlık kahkahalar birbirine karıştı. Fransız Kardinal, Frenco'ya takılarak "Bize haber verseydiniz Paris moda haftasına denk getirir, modacılarımızdan rica ederdik. Çanımıza layık ve uygun şık bir kılıf dikerlerdi en Hint

kumaşından" dedi..

Frenco altta kalmayı hiç düşünmüyordu ve kadehinden bir yudum kan kırmızı şarabını çektikten sonra "Sizin modacılarınız varsa bizim de Neron'umuz var. Gerçi biraz kafasızlık yapmış tutmuş Roma'yı yakmış ya neyse.. İnsan Roma'ya nasıl kıyar Aziz'im.. Yakacaksan git Konstantinapolis'i yak da Fatih Sultan Mehmet gelip almasın değil mi ya!"

Sohbetleri yerinde, sofraları donanımlı, keyiflerindeki çakırlık gittikçe artıyordu..

Yeşil Kardinal kadehinden derin bir yudum çekti ve gözlerini kısarak "O inanılmaz bir olaydı.. Kürtlerin başına ördüğümüz Apo yumağının birden bire bu kadar deşifre olması ve adresinin belli olması ilk etapta hesapları altüst etti... Sonrasında olay toparlandı.. Amerika'nın Ortadoğu kozlarından biri nerdeyse kelebek oluyordu. Ama O plan çabuk yutturuldu Türkiye'ye..Kenya'da uçağa bindirilip Türk'lere teslim edilen çağın en kanlı teröristi Apo diye gönderdiler onların İmralı'sına.. Mahkemeye çıkardılar, elleri önünde kenetli, spastik hareketler yapan ve hiçbir şeyi kabul etmeyen o dublör doğrusu çok iyi bir iş çıkardı. Ben günlerce uyuyamadım. En yakınlarından olan ve itirafçı konumundaki Keje'nin çıkıp "Apo diye sorguladığınız bu adam o değil.. Apo'nun sol kalçasında kocaman bir akrep mührü var. Etrafında on boğa yılanı çember şeklinde dolanmış.. Sol omzunda ise doğumundan bu yana var olan küçük ama belirgin bir ur var. Ben yakından gördüm ve biliyorum. İspata hazırım" diyecek diye saatlerim yıllara uzadı. İlk sorgu günü İmralı'ya üç papazı gönderdik. Vatikan'dan geldiler bu kardeşlerimiz. Apo diye camekâna konulan dublörle sürekli göz teması kurdular. Biz buradayız

ve sakın pot kırma psikolojisinin Pavlov versiyonu sahnelendi ve amen ki sonunda kimse o yargılanan adamın gerçekte Apo olmadığını fark edemedi..

Şimdi oradaki dublörün keyfi yerinde. Apo, ise hepinizin bildiği kutsal mekânda çalışmalarını sürdürüyor. Hapishanedeki yoldaşları Linda Azan ve arkadaşlarını da çıkardıktan sonra buradaki çalışmalarımız epey hızlandı.. Linda Azan ve arkadaşlarının çabalarını takdir etmemek mümkün değil. Milletvekilliği döneminden daha aktif ve daha sempatik geliyor buradaki insanlara.. Özellikle kadınların artık direkt olarak eylemlere katılması, silahlı saldırılara gönüllü olarak katılması, töre ve geleneklere karşı "Kürt kadınının mücadelesi ve bağımsız Kürdistan"ın kurulmasındaki rolünü iyice benimsemiş ve erkekleri tarafından da kabul görmüş durumda... Linda Azan'nın Avrupa Parlamentosuna daveti ve orada eline verdiğimiz metini anlatışındaki inanç ve kararlılık hiç kuşkusuz Kürtlerin üzerinde ciddi bir etkinin yayılmasına ve genişlemesine neden oldu...

Kardinal Frenco, Yeşil Kardinal'e dönerek "Aziz Kardeşim, Türkiye de işler istediğimiz kıvama girdi ve artık hiç kimse bu yolun önünü kesemez. Bırakalım çocuklarını askerde kaybeden anneler, İmralıya gidecek vapurun Bandırma'dan kalkmasını beklesinler. Gidip Apo'yu lanetlesinler. Apo'nun İmralı da cezasını çektiği gerçeği onları şimdilik rahatlatıyor. Hem bazen yalanlar da faydalı oluyor insanların kendilerini huzurlu hissetmeleri için Apo'yu asmaya kalkışanlar da oldu bir zamanlar.. Oysa Apo kardeş şimdi Vatikan'da yeni şeytan ayetleri yazıyor dağlarda bizim davamız için ölmeyi bekleyen binlerce genç ama beyinleri uyuşturucu ve esrarın o vazgeçilmez pembe bulutlarıyla uçuşan..

Tekerlekli Sandalye

Yeşil Kardinal, yakın dostu Derviş'in neden bir gece ansızın ülkeye bir mesih gibi indirildiğinin detaylarını vermeye başladı bu kez. Diğerleri onun bu konudaki maharetlerini biliyorlardı ve pür dikkat onu dinlemeye başladılar;

—Türk hükümetinden bazılarının bu işin farkına vardıklarını düşündük ilk zamanlar. Fakat sonra fark ettik ki, Avrupa ve Amerikanın ortak çalışmasıyla Albert, Apo'ya iyi benzetilmiş.. Kusursuz bir estetik harikası.. İmralı da fena yer değil ha.. Albert, İmralı adasından çok memnun. Nasıl memnun olmasın ki, tecavüz, adam öldürmek, hırsızlık ve banka soygunlarından yargılanan ve elektrikli sandalyeye mahkûm edilen biri için İmralı bulunmaz bir konfor. Yeryüzünde hangi suçluya böyle tek başına bir ada tahsis edilip, her türlü ihtiyacı zamanında karşılanmış ki. Anthraces hapishanesinden, İmralı'ya. Kıyaslanması bile abes.. Mahkumların açlıktan birbirlerini yedikleri, gücü yetenin diğerini yok ettiği, cesetlerin üzerine abanan aç mahkumların Sina çöllerinde leş bulmuş bir akbaba iştahıyla saldırdıkları Anthraces hapishanesi.. Başındaki görevlinin sıkıldığı zaman mahkumlara tüneller kazdırıp sonra bir diğer grubu onların üzerine kazıdıkları toprağı döktürerek sonsuza kadar sessizliğe gömdükleri, derin inlemelerine keman çala-

rak keyif çattıkları Anthraces hapishanesi nere İmralı'nın konforu nere.. Albert bunun bir rüya olduğunu yaza dursun, Türkiye halen Apo'yu ömür boyu hapse mahkum edip avunsun.. Hey be Atatürk'ün çocukları.. Nasıl da inanmışlar başkalarının kendilerine dost ve medeniyet kardeşi olduğuna.. Türklerin en çok da bu aptallıklarını seviyorum.. Bir ülke düşünün ki, iç ve dış sorunlarının çözümünü bin yıllardır kendilerine düşman, kendilerinden alacaklı ve yarınlarını nasıl zincirle kendimize bağlarız diyen bizlerden beklesin.. Bazen bu insanların tamamının beyinlerine bir "rüya çipi" yerleştirildiğine inanasım geliyor.. Tıpkı mankurtlar gibi davranıyorlar. Sanki birileri bunların usturaya vurulmuş başlarına sıcak bir koyun postu geçirmiş, günlerce güneşin altında tutmuş ve onlarda kafalarına gömülen kıl dönmesinden çektikleri acıya dayanayım derken tüm geçmişlerini ve geleceklerini unutmuşlar.. Biliyorsunuz çok eski zamanlarda bu Rusya'nın başvurduğu bir işkence yöntemiydi ve esir aldıkları insanları geçmişlerinden koparmak için böyle bir stille kendilerine her dediklerini yapan, sorgulamayan, düşünmeyen, konuşmayan, kim ve kimlerden olduğunu bilmeyen bir ikinci tür insan çıkarmışlardı. Bugün Amerika ve Avrupa filmlerinin baş kahramanları olarak ellerinde silahlarla her tarafı tarayan ve istediğiniz hedefi yok eden robocop'lar misali.. Yirmi birinci yüzyılda, Avrupa ve Amerikanın robocopu da Türkiye olacak... Bu robocop, Büyük Ortadoğu Projesinin yılmayan savaşçısı ve gönüllü eri olacak kardeşler.. Bu beni inanılmaz keyiflendiriyor. Aklıma geldikçe ellerimi ovuşturuyor, Ortadoğu ve ardı sıra gelecek olan Bütün Kafkas Projemizi çok da zahmet etmeden hayata geçirmeye birkaç bin kilometre kaldığını görüyorum ".

Yeşil Kardinal bu kadar övgünün kendisine yapıldığını düşünüyordu... Çünkü bu işte ciddi bir başarısı vardı.. Dönemin hükümet başakanıyla yakın dostluk kurmuş, plaketler vermişti. Ama bu diyalogun sonunu iyi getirememişlerdi her ikisi de.. Çünkü yaşlı kurt olayı çakmış, mızmızlanmaya başlamıştı. Bunu dillendireceğini ve istifa edip tüm gerçekleri halkla paylaşacağını söylediği günün sabahında ise artık ne anlatacaklarını hatırlıyordu ne de şiir yazabiliyordu.. Tekerlekli sandalye ile hastane asansörüne bindiriliyor, başbakanlıkta kendisine özel bir hasta asansörü yeniden yapılıyordu.. Sonrasında ise sonsuza kadar beyin hücrelerinin asla sebep sonuç ilişkisi kuramayacağı bir halde evindeki bol kitaplı odasına çekilip, Vahdettin'den kalma daktilosunun tuşlarına basarak mürekkebi bitirdiği için karısından azar işiterek ayaklarını yere süre süre yatak odasındaki kanepeye uzanarak yatıyordu..

Yeşil Kardinal, derin sızıntılar çeken hastanın başında oturan bir Veteriner edasıyla, yarayı pansuman edeceğine dev bir makasla boydan boya kesiyordu yanı başındaki kanepede kendisinden medet uman dostunun karnını.. Sonra kirli ve mahrem elini uzatarak dostunun karnını deşiyordu vahşice.. Halen derin bir sıcaklıkla ve inadına bir umutla çarpan yüreğini koparıp çıkarırken, böbreklerinde halen süzülen beş çayının süzgecini koparıp atarken, karaciğerinin sol tarafını insafsızca parçalarken, akciğerlerde inadına doluşan hava kabarcıklarını ayaklarıyla eziyordu, küfürlerle, intikamla ve bağlı olduğu kudretli patronlarına vefasını ödediğini düşüncesiyle..

Siyah entarisini tutan yeşil satenden kemer kendiliğinden çözülüyordu...

Bir millet böyle kandırılıyor, bir nesil böyle bir insafsızlıkla kandırılıp, beyinlerine Amerika'nın ve Vatikan'ın cipleri, jeepleri, dolarları ve hayalleri yerleştiriliyordu mum evlerinin karanlık ve izbe köşelerinin örümcek ağlarına düşmüş sinek keyfiyetiyle...

Ve aynı saatlerde Türkiye'nin en başındaki Karacaoğlan bakışlarını boşlukta gezdirirken, Dünya Bankasının deneyimli spekülatörü Hilton otelinin suitable odasında Amerika viskisini yudumluyordu, yoklukların yolsuzluk kralı Brütüs'le..

Karacaoğlan biliyordu ki, Sezar Sezar olalı böyle bir Brütüs görmemişti. Çünkü Sezar'ı kalbinden bıçaklamıştı Brütüs, oysa onun Brütüs'ü onu beyninden, arkasından ve can evinden vurmuştu.. Satmıştı, zehrin zembereklerini damla damla vermişti de bunu bilememişti.. Tam öğreneceği gün ise artık hayat Karacaoğlan için siyah beyaz, yaşam anlamsız bir ekran karıncalanmasından bir şey değildi....Ve Okyanus kıyısında şarabını yudumlarken Yeşil Kardinal "doğrusu ya o ülkeden kaçmaya ve burada yalnız yaşamaya değdi" diyerek kendi anayasasının kitabını fırlatıyordu aç bir köpekbalığının karnını doyururum insancıllığıyla (!)

Yarım Ay Kardinali

Sis yelpaze ile dağıtılamaz.

Trabzon limanına yanaşan dışı Türk içi ise Rum Bandıralı heybetli Yat'tan güvertesine çıkan tanınmış iş adamı Fahri Kuzu, limanı ilk önce çıplak gözle sonra yardımcısının getirdiği dev dürbünle taradı..Liman kalabalıktı. Beklemek gerekiyordu. İçerdeki papazlar, hahamlar ve Kardinaller keyifle Sümela Manastıra dair tarihi bilgilerini aktarıyorlardı birbirlerine..

Taze taze Karadeniz hamsilerinin kovadaki çırpınışlarına dalan miço, içerdeki siyahi ve ürkütücü adamlardan korktuğunu belli etmemeye çalışırken, çırpınan hamsilerle konuşarak, korkusunu gidermeye çalışıyordu..

Miço Ömer çırpınan hamsilerden birini eline alarak göz göze gelecek şekilde hamsinin kafasını kendine doğru tuttu ve hiç durmadan hareket eden kuyruğu elinin ayasını acıtıyordu. Ama asıl Ömer'in yüreği acıyordu ve elinin ayasının acısını umursamıyordu. Biliyordu ki balığı suya bırakınca her şey bitecekti ama içerde şahit olduğu manzaranın onun minik yüreğine verdiği acı asla bu kadar kolay geçmeyecekti. "Pileyrum hamsi kardeş, sende bir papazın midesune kirmek istemezsun. Oraya kirip oni toyurmak seni kahrediyor. Farkindayum.. Neden pöyle çirpunduğunu

anlayapileyrum. Pak penum közlerimun içune pak hamsi kardeş, penum közlerimdeki çaresizliği köreyir misun? Eyu de neden körmiyorsun.. Pak pen senun közlerindeki çaresizliği ve isyanı körebileyrum.. Vah penum kadersiz hamsim.. Kaderde bu siyahlara pürünmüş ve sakalları uzamiş papazlara yem olmak da varmiş.. Pileyrum, Karadeniz de pileyurdu, senun kidup bir papaza yem olacağinu. Anam avradım olsun ki seni vermezdi.. Ama Karadeniz nereden pilsun uşağum.. Nereden pilsun? Şimdi senin kafani koparip onlara teslum etme körevini de bana verdiler da.. Uşağım bu penim ağrima gideyur. Kusura kalmayasun hamsi kardeş. Pen senun kafani koparip, içini yarmasam, ha punlardan piru yapacak pu işi. Eyisi mu bir Müslüman'ın eline vereysun kelleni uşağım.. Heç olmasa bir gavurun elinde can vermeyeceksun ya puna sevinepilursun uşağım.. Buna sevinepilursun ..

Hamsiler çaresizce son çırpınışlarından sonra gözleri açık suyun içinde boylu boyunca dizildiler yan yana.. Ömer onların kafasını ustalıkla ve incitmeden kopardı, içlerini temizledi. Bir yandan da "aslında punlara baliğu temizlemeden vereçeksin ya neyse". Yat'ın aşçıbaşısı Niko bağırarak Ömer'i yerinden sıçrattı "Nerde kaldın Lazoğlu? Amma yavaşsın. On kilo hamsinin kafasını üç saattir koparamadın mı yahu"

Ömer içinden geçen ve aklına çocukluktan kalma ne kadar küfür varsa, üzerindeki kalın bordo mavili kazağın çizgilerinden birer ok gibi dışarı çıkmak isteyen tüm küfürleri etti...Hele o Türk İşadamı dedikleri adam var ya.. Onun Türklüğüne.... Diye başlayan bir küfürle kendine geldi. Sonra ellerini yıkamaya gitti. Aynaya yansıyan sarı saçlarını

düzelti. Mavi gözlerine biri dokunsa Çoruh nehri sel olup akardı herhalde öfkeden ..Sonra o güzel gözlerinin aynadaki aksına gözlerini dikerek "ula uşağım neler oliyor pize pöyle. Pizden körünenler kimlerle dansediyor. Bu ülkenin kaymağinu yiyenler, yatlarinda pu ülkeyi yoketmek için durmadan çalışan papazlarla, hahamlarla ve Kardinallerle ve Pontus'çularla pirlukte..Ula yoksa Trabzon'u işkale mi keldiler punlar.. Yoksa... Yoksa!" Mavi gözlerinin siyah gözbebekleri Ömer'in yüreğindeki hüzün olarak mutfağa geri dönmüştü...

Karanlıklar basmış, Karadeniz'in yakamozları birer Süreyya yıldızı gibi uzayıp gidiyordu.. Sanki sonsuzluğa açılan bir yol çiziyorlardı suyun üstünde. Hz. Musa'nın Asa'sıyla delip geçtiği Kızıldeniz'in kardeşi Karadeniz...

—Şimdu yarilsa ve pu ihanet yatinu ve içindekuleri Firavin'u yuttuğu kibi yutsa.." diye hayal etti Ömer.. Ama bunların hiç biri olmadı ve Ömer mutfakta kendi iç dünyasının meydan muharebesinde, arkasında hançerlenmiş Sultan Murat çaresizliğiyle çırpınıyordu...

Küçüktü Ömer ve elinden bir şey gelmiyordu.. Diyalog dedikleri karanlık bir kuyunun içinde iğne arayan nice büyük ve kocaman gövdeli adamların yalanlarına yakını gösteren ve her konuşulan kelimeyi kocaman kocaman büyüterek gören bir büyüteç gibiydi o kara yürekli, kara entarili, kara bereli, ateş ve kinin, öfke ve nefretin rengi kırmızının dolandığı belleriyle sessiz bir savaşın çıkartmasını yapıyorlardı karanlıkların en koyu olduğu, hamsilerin çoktan yönünü Marmara'ya çevirdiği akrep ile yelkovanın isteksiz ve manasız bir şekilde yarıştığı bir zaman dilimiydi.. Ömer oturduğu iskemlenin üzerinde başını, çalışmaktan

ve halatları çekmekten nasırlaşmış beyaz ve narin elleri ama yürekli ama bir o kadar da ekmeğine muhtaç bir şekilde kalakalmıştı.. Dünyayı başının üstünde taşıyan en alttaki kaplumbağa gibi hisseti kendini.. Trabzon'da demirlediğinden habersiz olan sevgilisi Fadime'yi düşündü.. Çay bahçeleri arasında ışıl ışıl koşuşturan, sırtındaki sepette yarınlarını taşıyan, her orak sallayışında sevgisinin ince damlalarının aktığı beyaz alnını al yazmasının ucuyla silen, fındık bahçelerinin minik kurdu gibi durmadan dinlenmeden çalışan Fadime.. Şimdi uyuyor olmalıydı. Hayır uyumuyordur. Ömer'ine yüreğinin yangınlarını anlatan şiirler yazıyordur. Ya da tütün tarlasının kıyısındaki ceviz ağacının en yüksek dalına yine ayrı geçen güne eklediği günü anlatan nazar boncuklarıyla işlenmiş bir mendil daha asmak için herkesin uyumasını bekliyordu...Uzak denizlerde kaybolan denizcilerin hiç yanmayan fenerleri gibi inatçı ve inançlı.. Fındıklar satılacak, çaylar toplanacak ve Ömer seferden dönerken kışın güzel bir düğün yapacaklardı..

—Koş Ömer diyen sese döndü Ömer.. En yakın arkadaşı Halil çağırıyordu.. Elleri kanıyordu Halil'in. Yanına gittiğinde dizlerinin üzerine çökmüş, elini uzatan dostunun yerinde hiç tanımadığı bir çocukla karşılaştı. Başındaki kippayı bir toka ile kafasının tepesine tutturan, çenesindeki keçi sakalına birkaç boncuk asarak şekil yapan bu surata hayretle baktı. "Yanilmuş olamam, Halil vardi purada" dedi kendi kendine. Sonra çocuğa dönerek "Halil nerede, oni nereye kötürdiler.. Halil'i kördin mu? söyle nereye kötürdiler Halil'i?" diyerek Simol'un yakasına yapıştı. Deliler gibiydi. Bağırıyor, Halil'i arıyor ama bir şey bulamıyordu. Simol, on yedisinde ya da on dokuzunda bir gençti. Ama yüzündeki derin çizgilerle otuzunda gösteriyordu. Kirli ve keçi sa-

kalıyla, sakalının ucundaki boncuklarla birden Ömer'e Deli İbrahim'i hatırlatmıştı. Bu hatırlatma bir ışık hızıyla Ömer'in aklına gelmiş ve çoktan geçmişti. Simol bu durumdan faydalanarak "O senin arkadaşın mıydı? Onu götürdüler. Bak şuradaki büyük binaya götürdüler. İstersen seni oraya götürebilirim"

"Çabuk, peni de çabuk oraya kötur. Yoksa elumden bir kaza çikacak"

Simol kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirmiş olmanın verdiği keyifle pis pis sırıttı ama karanlıkların bir yarasa gibi örttüğü bu çıplak ve çirkin sırıtmayı Ömer görmedi.. Simol'un ardı sıra yürümeye başladılar... Yürüdükçe karanlık zifirleşiyor, baykuşların o çılgın sarısı daha bir korkunç hale geliyordu.. Ömer elleriyle Simol'un omzuna tutmak için bir hamle yaptı ama Simol ondan hızlı davranarak yana çekildi. Sanki düşüyormuş gibi yapmıştı ve Ömer bunu görmemişti... Karanlık ve soğuk bir tünelden yürümeye ve el yordamıyla duvarlara tutuna tutuna ilerlemeye devam ediyorlardı.. Saatlerce yürüdüler. Ömer tükenmişti. Simol'un omzunu yakaladı ve yalvarırcasına "Arkadaş daha çok var mi" dedi inleyerek. "Az kaldı. Birazdan orda oluruz " dedi Simol.. Yahudi'ydi Simol. Buraya özel bir görev için getirilmişti. Yürüyor, yürüyor ve yürüyorlardı durmadan. Olduğu yere çöktüğünde karşısında iç içe geçmiş bir küp gibi duran dev taş yapının avlusunda olduğunu fark etti Ömer. Ömer'in başında dikilmiş kenarları yırtılmış ve overlok edilmemiş gibi saçaklı ve kirli halı gibi duran bakışlaryla Simol; "Halil birazdan burada olacak" deyip ortadan kayboldu.

Ömer koca avlunun ortasında kalakalmıştı. Etrafını

karanlıklar inadına inadına sarmıştı. Bir anda kendini mezarda hisseti. Ölmüş olmalıyım dedi kendi kendine. Kupkuru dudaklarını dilinin ucuyla ıslamaya çalıştı ama nafile. Vücudunda bir damla su kalmamıştı. Tuz gölüne dönmüştü. Bembeyaz ama kupkuru..Arkadan gelen üç kişi yaka paça Ömer'i aralarına aldılar ve konuşmasına fırsat vermeden götürdüler.. Karanlık bir odanın kapısını aralayarak içeri doğru tekmeleyerek ittiler.. Üzerine kocaman demir bir kapıyı cızırdaya cızırdaya kapatarak gittiler..

Ömer kendini bir duvarın dibinde buldu. Ama bir sıcaklık hisseti. Ahhh! Diye bir inleme.. Bir süre bekledikten sonra mavi gözleri karanlığa alıştı. Etrafına şöyle bir baktı. Onlarca kişi üst üste durmuş gibi inliyorlardı..

Foseptik çukurunda dans eden kör farelerin çıkardığı sese benzer bir kadın kahkahasıyla başını çevirdi. Kapı açılmıştı ve "hadi herkes avluya" diyen bir komut almışlardı.. Halil'i arıyordu Ömer. Ama Halil yoktu aralarında. Avluya çıktılar. Onlarca kara takım elbiseler içinde ellerinde birer baston, başlarında birer fötr şapka ile birer korkuluğu andıran adamlar tek sıra halinde dizilmiş, ellerindeki purolardan derin derin nefes çekerek getirilen onlarca çocuğu süzüyorlardı.. Beyaz Pelerinini yellendire yelendire koşar adımlarla az önce sesini duyduğu kadının kendilerine doğru geldiğini gördüğünde Ömer, bir korku filminin içinde zannetti kendini. Ama her şey gerçekti ve şu anda bilemediği bu yerdeydi ve hiç tanımadığı her biri bir dehşet cehenneminden çıkmış iblisleri andıran insan kılıklı mahlûkatların yanındaydılar. Etrafını sarmışlardı. Kendini bir akrep gibi hissetti. Çember daralmış. Ateş inadına kendisine doğru geliyordu. O kara kılıklı adamların her biri bir çocu-

ğu alarak oradan ayrılıyordu. Sıra Ömer'deydi. Ömer karar vermeliydi. Ya bunlarla gidecek ya da kurtulmak için bir şeyler yapacaktı. Ama ne!.. Dünya küçülmüştü. Mini minnacık olmuştu ve bir avluya sığdırılmıştı dünya. Başına yıkılmıştı Ömer'in..Deneyecekti. Dört nala koşmaya başladı Ömer.. Bulduğu kapılardan içeri giriyor, oradan açılan pencerelerden atlıyor, başka bir odaya düşüyor. Oradan kurtulayım derken kendini başka bir odanın içinde buluyordu.. Ömer inadına koşuyordu, inadına kapılar açıyordu. Geldiği son kapı açılmadı. Arkasındaki kapıda derin bir inleme ile kapandı... Cem Sultan'ın Malta'daki zindan yalnızlığını yaşıyordu Ömer.. Bir ışık, bir çare, bir damla zehir arıyordu duvarların deliklerinde.. Üç örümcek ve iki solucandan başka arkadaşı olmadığını görünce olduğu yere çömeldi Ömer.. "Artık pittu" dedi inleyerek. "Her şey pittu.. Allahım pen neredeyum ve bu insanlar kim" diyerek son bir umutla sorularına cevaplar aradı karanlığın en dibindeki bu son mahzende... Kara kılıklı ve elindeki bastonuyla bir büyücüyü andıran adam ağzındaki puro'dan yeşil bir nefes aldı. Ömer'e ayağının ucuyla dokundu ve "Kalk gidiyoruz" dedi.. Ömer cevap vermedi. "Artık benimsin" dedi adam.. Benim.... Senin için bir torba para verdim" diye ekledi..

Ömer'i kolundan tutup sürükledi boylu boyunca. Ömer kabineler şeklinde ayrılmış yerlerin olduğu bir mekanda sürünerek götürülüyordu. Çırılçıplak soyulmuş on yedi on sekiz yaşındaki çocukların çığlıkları, yeryüzünü lanetler şiddetteydi. Ömer, gördüklerinin gerçek olamayacak kadar vahşi, rüya olamayacak kadar kabus, katlanılamayacak kadar insanlık dışı olduğunu düşündü ve olduğu yerde boylu boyunca kalakaldı.. Tekmeleri ve küfürleri hissediyor, böğrüne basılan kirli bir pençenin varlığını taaa yüre-

ğinde hemde Fadime'nin yerleşip kaldığı yerde hissediyordu ama o ölmek istiyordu ve bunun olması için de nefesini ciğerlerinin derinliklerine gömüyordu ağzını kapatarak ve burnun soluk almasını engelleyerek.. Artık sondu üstüne yıkılmıştı dünya.. Kara kılıklı adamın sol ayağı, Fadime'sinin aşkını gizlediği yüreğinin tam üzerindeydi ve o beyaz pelerinli kadının baykuşları taklit eden kahkahasını duyduğunda birden yerinden sıçradı.. Gözlerini açmıştı. Elleriyle yüzünü yokladı. Vücudunu yokladı.. İskemleye baktı. Oturuyordu... Derin bir "şüküüüüüüüür" çekti. Yaşıyordu ve gördüğü rüyaydı..Koşarak lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkayıp aynada uzun uzun yüzünü yokladı.. "Rüyaymış.. Rüyaymış" diyerek yüzüne hafif hafif şamarlar vurdu Ömer...

Sümela Manastırının şimdiye kadar bilinmeyen ve duvarla örülü Batıya bakan avludaki geniş alana, büyük bir akvaryumun üzerine kurulmuş hilal şeklinde tasarlanmış cam yemek masasının kenarlarına konulan yaldızlı satenlerle örtülü sandalyelerin başında, sol kollarını bir askı gibi altmış derecelik açıyla tutan, gençler kıpırtısız bekliyorlardı..

Kardinaller ve papazlar önden girdiler içeri ardı sıra tanınmış işadamı fötr şapkasını çıkararak içeri girdi..

Hilal şeklindeki masanın, hilal'in iki ucundaki boşluğuna konulan özel koltuk boştu. Kocaman bir altın haç'ın arkalık olarak kullanıldığı koltuğun sahibini hep birlikte ayakta karşıladılar diğer Kardinaller..Temsil ettiği bölgenin geleneksel giysileri içinde içeri girdi Yeşil Kardinal.. Alay edercesine giyinmişti. Başında yeşil bir sarık ucundaki yeşil kumaş yerlerde sürünüyor, üzerinde yakasız bir cüppe ve sağ elinde aslan başlı, baştan başa bir Kobra yılanının

süzülüşünü gösteren bastonla.. Saygıda kusursuzluk vardı. Gemici fenerleriyle ışıklandırılan solanda derin bir sessizlik hâkimdi. Geçmişin tüm günahlarını içine sindirmiş Sümela Manastırının duvarlarında ince küf kokuları inadına çoğalıyordu. İhanetin o kesif kokusu. Bir hayat evi kadının yaydığı kokuya benzer bir kokuydu bu.. Üzerinden gelen ve geçenin belli olmadığı ama inadına gidenlerin kendilerini buladığı o iğrenç kokunun sinmişliğini andırıyordu etraftaki her şey..

Kardinal balıkları masanın altına hapsedilmiş akvaryumda, masanın üstündeki yemeklerin kendileri için konulduğunu sanarak inadına inadına akvaryumun üstündeki cama kafalarını vuruyor, canları acıdıkça en dibe kadar vurgun yemiş bir sersemlikle iniyorlardı... Bu üç santimlik kardinal balıkları ile 178 santimlik Kardinaller arasındaki komik yarış belki de o kesif kokunun ve ihanetin insanı timsahın midesinde çırpınmaya zorlayan katlanılabilir tek gerçekliğiydi..

Büyük Kardinaller keyifliydiler, küçük kardinallerin çırpınışları ve kafalarını masaya vurup sersemlemeleri hoşlarına gitmişti. Şen bir kahkaha küf kokulu manastırın duvarlarına bir yalan gibi yapışıp kalıyordu ve yarınların kanlı senaryolarından damlayan hayaller birer köle zinciri gibi hayatın orta yerindeki yaşamların boyunlarına geçiriliyordu bir Nazi canavarlığıyla..

Sibirya kömürünün o yapış yapış isinden daha koyu ve kirli bir haritanın peşindeydiler büyük Kardinaller, küçük kardinallerin aldatılmışlığına inatla. Yeniden Roma'yı kurmak, Bizans'ın küllerinden yeni yeni savaş tanrıları, ölüm ve toprak tanrıları yaratmak, dünyayı kurban edilmiş

bir keçi olarak şeytana sunmak için ellerindeki o haçlı kılıçlarını kınlarından çıkarmışlardı. Dillerine sürdükleri o kılıçlarda insan kanının kokusunu duyumsayarak derin bir nefes çekiyorlardı birbirlerinin gözlerini oymak istercesine.. Kazıklı Voyvoda'nın cinnetinden daha korkunç bir cinneti bu. Ve onlar yüreklerini kara bir büyücünün verdiği elma'yı yutacak prenseslerin cam kenarında kendilerini beklediğini çok iyi biliyorlardı.. Tora Bora dağlarında hüzünlü bir Afgan şarkısının tınısı şimdi Anadolu'nun bereketli topraklarını kireçle kurutuyordu ve Kardinaller, Yarımay şeklindeki hilal masanın etrafında, ölüme yeni kurbanlar aldırıyorlardı, Sina'daki İskelet kilisesinde üst üste yığılmış Kardinallerin çürümüş bedenleri ve korkunç bir gülümsemeyle donakalmış kurukafalarının içindeki göz çukurlarının karanlığında...

Yeşil Kardinal, kendisi için hazırlanan bu özel iltifata mahzar olduğu için keyifliydi. O artık Vatikan tarafından kendisine verilen Yarım Ay Kardinaliydi ve Ortadoğu ve Kafkasların kilidi bir ülkenin Türkiye'nin ciğerini söküp almaya, bu yeşil yolda ağzından çıkan binlerce virüsle istediği kişileri istediği şekilde zehirlemeye devam edecekti..

O, hilal masanın baş konuğuydu.. Özeldi Vatikan için. O Hıristiyanlığın üç bininci yılında Vatikan'a Hıristiyanlaştırılmış ya da en azından Peygamberlerinden, kitaplarından ve inançlarından uzaklaştırılmış, nereye çekseniz, hangi tarafa eğseniz gidecek "kaygan bir toplum" oluşturmayı başarmıştı..

Tanınmış iş adamı Fahri Borç, beyaz uzun yakalı gömleğinin arasında uçları aşağı doğru sarkmış, kırmızı ipekten fularıyla takım olmuş gri çizgili siyah Borç ceketi-

nin cebindeki kırmızı mendilini şöyle bir eliyle düzelti.. Red Kit'in biraz kilolu haliydi Fahri .. Elindeki piposundan derin bir nefes aldı. Onun bir tek hayali vardı, büyükbabasının yaşadığı ve sonrasında çekip gittiği Pontus'un topraklarına yeniden bu adın verilmesini sağlamak, köklerinin derinliklerindeki o saydam ve yumuşak etimsi solucanların soğuk ve mide bulandırıcı sıcaklığına bir kırkayak olmak istiyordu.. Trabzon'u bir tırabzan olarak kullanıp, tırmanmak ve Sümela Manastırı'nda karabulutların arasında yolunu bulmaya çalışan bir baykuş edasıyla gözlerini üçyüzatmış derece döndürüp, dünyaya haykırmak istiyordu..Yeşil Kardinal'e dönerek elini hilal'in en keskin ucuna dokundurup kırmak istercesine bir hareketle "Sıra şimdi Heybeli Ada'daki Ruhban Okulunun açılmasında.. Bunu da kıvamına getirip, parlamenterlere kabul ettirmeyi sağlayacağınızı umuyoruz.. Gerekli maddi kaynağı çoktan sağladık. Ekümenlik için ve yeniden Bizans'ın o haşmetli ayak seslerine olan hasretimizi gidermek adına son arzumuza ulaşmak istiyoruz. Hükümete, maddi olarak ve birde basın aracığıyla baskı yapacağım. Siz o yüksek maneviyat yolunda işin içine gireceksiniz. Bugün burada bulunmamızın amacı budur. Vatikan'dan bize iletilen mesajı bir an önce yerine getirmek için artık Vatikan'ın beklemeye tahammülü yok. Açıkçası ben, Zübeyir Garip kardeşiminkine benzer bir ölümle gitmek istemiyorum. Zübeyir Garip kardeşimizin ölümüne bin bir kılıf uydurduk millet uyanmasın diye. O yaptığı yanlışlıkların bedelini hayatıyla ödedi. Vatikan'a verdiği sözleri yerine getirmediği gibi, hiç üzerine vazife değilken Türkiye ile ilgili, Türkiye'nin iç dinamiklerini sakinleştirici gibi yanlış bir yola düştü.. Vatikan'dan gelen paraları başka yerlerde kullandı. İş dünyasında masonluğun bekçiliğini yapmak

yerine, herkesin kendi gerçeğini yaşamasına göz yumdu. Tabii tüm bunları öyle bir gizlilikle yaptı ki, eğer kardeşimiz ve ortağı Musa olmasaydı belki biz daha Zübeyir iyi çalışıyor yanılgısında olacaktık..

Mezarlıktaki toplantı sırasında Kardinalimizle olan tartışmasında "Ben artık kendi paramı kendim kazanıyorum ve bu ülkede yaşıyorum. Bu ülkeye ihanet etmemi istiyorsunuz. Bunu yapamam. Yapamam çünkü onlar hiçbir zaman beni dışlamadılar. Beni linç etmek istemediler. Dediğiniz şekilde dinim ve mezhebimle uğraşmadılar. Türkiye, her zaman bize ana yüreğini açtı ve azınlık dahi kabul etmediler. Kendilerinden, bu toprağın insanı olarak kucak açtılar. Benden istediğiniz hiçbir şeyi yapmam mümkün değil..Şimdi bana vereceğiniz cezayı çekmeye razıyım ama ihanete asla" demiş..

Yeşil Kardinal, okey taşlarındaki sahte okey taşına benzer bir bakışla elini koyduğu ihtişamlı koltuğunun üstünden çekti, cübbesinin yakasını düzelti..

Zübeyir kardeşimizi hepimiz severdik. Mavi gözlerindeki o ezilmişlik yüzüne vuruyordu hep. Kaç kere kendisiyle konuştum. O halen " Ben bu ülkenin çocuğuyum. Burada okudum, burada büyüdüm, burada para kazandım, burada aşık oldum ve çocuğum burada doğdu" deyip duruyordu. "Zübeyir dedim bir gün. Kendine gel. Biz yeryüzüne özel bir görev için geldik. Dinimizi ve davamızı devam ettirmek. Hıristiyanlığı kabul etmeyen herkesi yok etmek için varız" dedim. Gülümsedi. Yüzündeki o mahmur ve ezilmişliğin derin çukurlarına gömdü söylemek istediklerini ve bir daha hiç konuşmadı benimle. Birkaç diyalog konuşması yaptırdık. Samanyolu'nun kapılarını açtık. Ama, o yüreğiy-

le konuşmuyordu ve onu Türkler daha çok sevdi. O da Türkleri. Ve İstanbul'u sevdi. Ama bizim gibi değil. Bizans'ın başkenti Kastontinpolis olarak değil, Fatih'in İstanbul'u olarak sevdi ve bedelini ödedi.. Ölümünü bir Türk mezarlığı gördü, bir tapınak şövalyesi bir de Küçük İmam.. Ama Küçük İmam'ın kalkıp konuşmak gibi bir ihtimal olmadığı için hepimiz rahatladık..

Zübeyir'in telefonuna dokunmadan Vatikan'a gönderdik. Dökümanları ve telefondaki isimlerin hepsi teker teker gidecekler Zübeyir kardeşlerinin yanına.. Tek tek, sırasını bozmadan.. Davaya ihanet edenler mezarlığındaki yerleri ayrılmış isimlerin mermerleri hazırlandı bile... Gazze Şeridi'nin yapı taşları olacak onlar.. Gazze Şeridini süsleyecekler tıpkı Zübeyir Garip gibi.. O şimdi orada Filistinlilerin ağıtlarına ağlaya dursun, biz kendi işimize bakalım.."

Hilal'i iki ucundan tutup kaldırdı Yeşil Kardinal, akvaryumdan bir üç santimlik kardinal aldı. Masanın üzerine koydu. Küçük kardinal cam masanın altını süsleyen akvaryuma girmek için masanın üstünde zıplayıp durdu.. Kayarak bir o yana bir bu yana hamleler yapıyor, yüzgeçlerini açarak uçmak ister gibi hareketleniyor sonra yine kayıyordu.. Bir beş dakika kadar herkes bu manzarayı izledi sessizce. Yeşil Kardinal, iki elini avuç yapıyor, küçük kardinali avuçlarının arasına alıyor, sonra bırakıyor, tekrar o kaçmak isterken yeniden yakalıyordu..

Sonunda küçük kardinal yoruldu.. Nefesi tükenmişti.. Yüzgeçleri yavaş yavaş kenara düştü. Sırtındaki dikenleri pörsümeye başladı. Öylece kala kaldı Yeşil Kardinal'in elleri arasında. Deryaya ulaşmak istercesine son bir hareket yaptı. Ama artık anlamıştı deryanın çok uzakta kaldığı-

nı ve çırpınmaktan vazgeçip ölümünü bekledi ve birkaç dakika sonra artık nefes alamıyordu.. Hayat bitmişti. Deniz, derya, okyanus ve akvaryum artık küçük kardinal için bir anlam ifade etmiyordu. Hepsi onun dışındaydılar ve anlamsızdılar. Yeşil Kardinal, küçük kardinali sol elinin avucunda tutarak hilali tekrar kaldırdı ve akvaryuma bıraktı küçük kardinali. Küçük kardinal suyun yüzeyinde kalakaldı öylece. Diğerleri etrafına toplandılar. Her biri birer defa burunlarıyla dokundular. Yüzgeçlerini açıp değdirdiler kendileriyle suya dokunmayı bırakan arkadaşlarını. Ama anladılar artık ne yapsalar küçük kardeşlerini suyun derinliklerine sokup çıkarmayı başaramayacaklardı.. Kendi salınışlarına daldılar. Suyun içinde nefes alıp vermeye, delicesine daha büyük sulara varmak için koşturmaya başladılar... Küçük kardinalin cesedi suyun yüzünde kalan sarımtırak bir irine dönüştü..

Yeşil Kardinal masadaki Aziz'lerine dönüp "Vatikan masada oturan, bizde masanın altındaki akvaryumda dolanıp duran kardinalleriz. Vatikan hepimizin ne yaptığını işte böyle gözlemliyor, takip ediyor.. Biz ve bizim içimizdeki bazı kardeşlerimiz sanıyorlar ki gizli ve saklıları var. Ama işte gördüğünüz gibi gizli ve saklı yoktur Vatikan için. Ve kim ki yoldan bir santim saparsa işte benim yaptığım gibi suyun içine elini daldırıp avucunun içine alabiliyor kardinalleri ve diğerlerini.. Yaşamak da ölmekte onun emrinde.. Vatikan'a ihanet edenlerin yüzgeçleri hiçbir zaman kanat olmaz.. Unutmayalım kardeşlerim.. Nefesimizde, dalgalara uzanıp yol almamız da, masanın üzerine konulup soluğumuzun kesilmesi de, Vatikan'ın parmakları arasındadır.. Bu gerçekliği herkes bilmeli. Bunu unutmak isteyenlere Zübeyir kardeşe hatırlattıkları ve şu anda bizimde küçük kardinalle

hatırlattığımız gibi hatırlatırlar..."

Sümela Manastırı'nın tepesinde bir yumak bulut yavaş yavaş aşağı doğru sarkıtıyordu mavi saçlarını. Yağmurun saydam tomurcukları, Trabzon'un dikenleri dört mevsim yeşil çamlarının üzerine, evladına ağlayan bir annenin yüreklerinden süzülüp gelen gözyaşları gibi ince ince damlamaya başlamıştı bile..

Yeşil Kardinal ihanetin kara defterini açmış, hilal masanın etrafındakilere hain pusuların kurulacağı yerleri işaretliyordu..

İçi Kalaylı Kazan

Tonya'daki çay bahçelerinde sırtındaki çay küfesinin altında yüreğinin kıyısına hasret ekleyen Emine Kız, bir yandan sevdiğine kavuşacağı düğün gününü iple çekerken, diğer yandan yüreğine düşen ayrılık acısını, kalbinin ince tellerine dokunuşunu dindirmek için, sıla hasretinin türkü-sünü söylüyordu yanık yanık..

" Oy Tirabzon Tirabzon..
İçi kalay,
İçi kalayli kazan.
İçi kalayli kazan.
Efkarli günlerima, efkarli günlerima
Geldi çatti, geldi çatti ramazan
Geldi çatti ramazan.
Gittim dere yukari
Puldum kuşun, puldum kuşun foluni
Puldum kuşun fol..
Pencereden aşaği, pencereden aşaği
ver boncukli, ver boncukli golini
Ver boncukli goli..
Oy Tirabzon Tirabzon, senden ayri,
senden ayrı senden ayrilacağum.
Senden ayrilacağum.

Sen aklıma gelende
Sen aklima kelende tüşüp payi,
tüşüp payilacağum..
Tüşüp payilacağum"

Yağmurun ıslattığı çay yaprakları Emine'nin sırtında ağırlaşıyordu ve Emine Kız, hayallerinin ortasına dikilen ayrılık acısının ağırlığından olsa gerek, küfesinin sırtında olduğunu çoktan unutmuştu.. Bir keçi yolunun kıyısında kendisini bekleyen dev çukurun yanıbaşında soluklandı... Yorulmuştu. "Yok yorulmadum ben" dedi kendi kendine..

Derin çukurun içi sisle dolmuştu. Sanki binlerce mısır kazanı aşağıda kaynıyor ve buğusu koyu ve derin bir sisle yükseliyordu.. Yağmur çıldırmıştı. "Bulutların göbeği yırtıldı herhalde" diye düşündü Emine Kız. Ne zaman böyle bir yağmur yağsa, ne zaman bulutların göbeği çatlayıp delinse illaki bir bela gelirdi başına Trabzon'un..

"Ha bu yağmur da gavur gibi yağıyor annacum"diye sızlandı Emine..

Yolu uzundu..

Yolu ağzını açmış devlerin midelerindeki boşluğu andıran onlarca uçurumun kıyısından geçiyordu.. Nice canlar almıştı içi kaynar kazanlarla fokurdayan bu uçurumlar.. Emine Kız biliyordu. Her bahar insan yutuyordu bu canına okuyasıca uçurumlar.. Sonra toprak kaymasının aldığı canlar.. Trabzon'un çam ağaçlarına inat, kara bir yazgısıydı bu.. Karadeniz'in mavi sularına dökülen anaların gözyaşları, gökyüzünün mavi atlasına birer nazar boncuğu olarak yükseliyordu her bahar..

Bir sevda masalında yolculuk ediyordu Emine kız. İçinde hasret, içinde tarifi Babil Kuleleri'nde yazılmışçasına

karmaşık, Sümerlerden kalma kargacık burgacık ilk çivi yazısıyla yazılmış bir sevda masalı...

Sevda sözleriyle kendini başı göğe değen çam ağaçlarının ikiz iğnelerine ilikliyordu sanki..

Mardin'in Nusaybin'inde şafak sayıyordu nişanlısı.. Canından canı, yüreğinin diğer elma yarısı. Konya'nın bereketli ovasında salınan altın başaklarında gizli buğday tanesi Arif'i..

Çay yapraklarının ince dallarını arasına aldığı çay makasını her kapatışında sanki yüreğini makaslayan bir garip duygunun öfkesinde buluyordu kendini. Bir yaprağın başında dakikalarca bekler, çay makası elinde dibinde çay torbasının derinliğine düşmeyi bekleyen küçük yaprakların yeşilliğine dalar giderdi Emine Kız..

Arif son mektubunda şafak 23 demişti. Gülümsedi..

Utangaç bir gülümseyişti. Yüzünde, çay yapraklarının üzerindeki şebnemlere kardeş ter tanecikleri belirdi.. Kendi kendine konuşuyordu. Yok aslında Arif'le konuşuyordu ya annesi bunu fark ediyormuşçasına utanmıştı.. Oysa Ayşe Kadın çay tarlasının taa diğer kıyısındaydı.. Soluk almadan çay yapraklarını dolduruyordu çay torbasına. Düğün vardı. Çayları toplayıp ellerini ferahlatacaklardı ve Emine'sine dillere destan bir düğün yapacaktı.. Tek evladıydı Emine, Ayşe Kadının. Onbeşindeki oğlu Kadir'i sisli bir havada "gavur uçurumu"na kurban vermişti.. Kadirim şimdi yirmi ikisi'nde olacaktı. Anasının gözbebeği. Ciğerparem" diyordu kendi kendine. Ayşe kadın çay bahçesine her gelişinde Kadir'ini elinden alıp götüren gâvur uçurumuna lanetler okuyor, sonra tarlanın en uzak kıyısında yalnızlığıyla ve acısıyla baş başa kalarak inadına inadına çay makasını

açıp kapatıyordu. Sanki yüreğini açıp kapatıyordu.. Yüreğinin yarası buraya her gelişinin de çay makası gibi açılıp kapanıyordu.. Uzak duruyordu herkesten. Emine'sine hissettirmek ve onu üzmek istemiyordu acısının derin çizgileriyle. Tek varlığı emineydi. Onun mürüvvetini görmek için ne geceyi karanlık biliyor ne de yağmurun yarıştığı gözyaşlarının sele dönmesine engel oluyordu.. Anaydı işte. Çam ağacı olmak istemişti hep. Dimdik ve yemyeşil. Ama anaydı ve yüreğinde Kadir'in gencecik mezarı vardı..

Yeşil çay bahçesinin diğer kıyısındaki kızı Emine'yi seyrediyordu.. Yanakları birer Amasya elması gibi al aldı. Yarım bir hilaldı sanki. Bembeyaz yüzüne düşen sarı perçemleriyle Karacaoğlan'ın aşkına yandığı ve uğruna yürek yangınını dizelere döktüğü bir şiir gibiydi Emine Kız..

Annesinin olduğu yöne baktı.. Uzaktaydı annesi. Yere koydu çay torbasını.. Arif'i düşünüyordu.. "O şimdi ne yapıyordur acaba. Beni düşünüyor müdür?" dedi ve sanki karşısında oturuyormuş gibi Arife seslendi "Şafak 15 bugün Arif'im.. Bak bende seninle şafakları sayıyorum. Her gün doğumunda bir bebeğin sebepsiz ağlayışlarına benzer sebepsiz hüzünler taşıyorum ahaa şuramda, kalbimin hiç durmadan atan yerinde. Biliyorum tez gelmez şafaklar. Güneş çok uzak yerlerde bizim buralara gelinceye kadar yoruluyor ya. Erkenden kalkıyor. Ziyaretin kısa olanı makbuldür derler ya. Trabzon'a gelen güneş nedense bunu yapıyor hemen. Daha o gider gitmez yağmur ve bulutlar gelip oturuveriyor onun kanepesine. Nusaybin'de de güneş böyle kısa mı oturur Arif'im..". Saatler geçmişti. Emine Kız annesinin seslenmesiyle hayallerinin sofrasına konuk ettiği Arif'ten ayrıldı usulca. Şafak 15 Arif, şafak 15"..

Köye indiklerinde karanlık basmıştı. Ayşe kadın önden içeri girdi. Ardı sıra Emine. Akşam yemeklerini koyarken ocağa Ayşe kadın, Emine Ahırdaki hayvanlarının azalan yemlerini tazeledi. Sonra gelip sofrayı hazırlamaya koyuldu..

"Ana sen çok yoruldun. Otur bir yolda soluklan. Ben şimdi sofrayı kurarım" dedi.

Ayşe kadın ceylanına kıyamıyordu. "Kızım analar yorulmaz bilmez misin? Sende ana ol da görürsün o zaman.. Analar çift canlıdır. Hiç çift canla tek can bir olur mu? Senin bir canın var şimdi. Onun için sen daha çabuk yorulursun. Sen git bir elini yüzünü yıka ceylanım"..

Emine Kız elini yüzünü yıkadı. Yere serdiği sofraya annesi kendi elleriyle yaptığı o nefis karalâhana çorbasının kokusu odayı bir tütsü gibi sarmıştı. Emine sofranın başına çöktü. "Hadi anne gel çabuk, ben çok acıktım" diye seslendi.

Ayşe Kadın "kızım sen başla, ben geliyorum" dedi.. Cümlesi ya bitmişti ya yeni başlamıştı ki çam ağaçlarından yapılma asırlık ahşap kapıları hızlı hızlı çalındı.. Kapının üzerindeki kocaman tokmak inip kalkıyordu.

Ayşe kadının yüreğine yıldırım çarptı sanki. Yerinde kalakalmıştı ve elindeki fasulye tenceresiyle öylece duruyordu..

Dili tutulmuştu sanki..

Geliyorum diyemedi..

Emine Kız ısrarlı kapı sesine dayanamayıp kalktı sofradan.. Çorbaya batırdığı kaşığını tabağa bırakarak koştu.. Avluya çıktığında annesinin öylece kalakaldığını fark ede-

medi bile. Kapıya yöneldi ve bağırarak "geliyorum" dedi..

Ayşe kadının içine kara bulutlar dolmuştu. Dokunsan ağlayacaktı.. "Hayra alamet değil böyle kapı vurmak" dedi kendi kendine..

Asırlık kapıyı çay makasının ağzını açar gibi iki koldan açtı Emine.. Gelen Karakol komutanıydı..

Emine şaşırdı..

Dili tutuldu Emine'nin..

"Bir suç mu işledik ana" der gibi annesine baktı..

Komutan kapıda kalmıştı.. Durumu anlatması zordu lakin elden gelen bir şeyde yoktu.. Davet beklemeden, kapıdaki askere "sen burada bekle oğlum, ben geliyorum" diyerek içeri girdi..

Yer sofrasının ortasındaki büyük bir tas tarhana çorbasında, tek bir kaşık öylece duruyordu.. Daha ağzına kaşığı götürememişti Emine..

Komutan sofranın yanı başındaki üzerine el işlemesi örtülerle örtülen karyolanın kenarına ilişti.. Ayakta olmamak adına ve oturmadan uzak bir oturuştu bu..

" Oğlum sofraya geç. Biz daha yeni oturacaktık. Seninde kısmetin varmış. Sana bir tas kara lahana çorbası getireyim" diyerek kapıya yöneldi..

Komutan eliyle Ayşe kadının omzuna dokunarak onu durdu;

"Sağol ana. Ben aç değilim. Hele şöyle bir otur. Sana söyleyeceklerim var..."

"Olsun oğlum. Yine söylersin söyleyeceğini. Bir tas çorba iç de öyle.. Söyleyeceklerin kaçmıyor ya.."

"Yok ana yok.. Gel otur sen"

Emine'ye baktı göz ucuyla komutan.. Emine'nin yanında nasıl söyleyecekti bu acı haberi. Ayşe Kadın oturdu. İki elini iki dizinin üstüne koydu. Teslim olmuş bir masum mahkûm gibi. Öylece bekledi.

Komutan sustu.

Emine sustu..

Odada kara lahana çorbasının nefis kokusu vardı..

Sofrada kaşıklanmamış bir tas çorba..

Komutan Ayşe Kadının sol elinin üstüne koydu sağ elini..sonra Emine Kıza döndü "Emine bizi biraz yalnız bırakır mısın.. Annenle özel bir şey konuşacağım" dedi.. Çoraplarına kadar terlemişti Komutan.. Yüreğindeki yangını bastırıyordu.. Savaşıyordu yüreğiyle "bu haberi nasıl vereceğim nasıl" diye..

Emine odadan çıktı.. Arkasından kapıyı kapattı komutan. Sonra yine ilişti karyolanın kenarına. Ayşe Kadın öylece duruyordu.. Bakışları duvardaki çiviye mıhlanmıştı sanki. Biliyordu bu hayırlı bir haber değildir. Ama ne olmuştu acaba..

Komutan Ayşe Kadının önüne diz çöktü.. Ayşe kadının iki elini birleştirdi. Sonra kendi ellerinin arasına aldı. Saygıyla öptü..

Anacağım nasıl söyleceğimi bilemiyorum... Arif.. Anası babası olmadığı için haberi sana verelim dedik.. Damadın Arif.. Bugün sabaha karşı çatışmada, bu vatan uğruna şehit oldu.. Teröristlerle girdikleri çatışma sırasında kaybettik Arif'imizi..Acımız ortaktır Ayşe Ana. Arif yalnız Emine'nin nişanlısı, sizin evladınız değil, hepimizin evladı.. Bu

vatanın has ve muzaffer askeri.. Cenazesi yarın gelecek. Buradan kaldıracağız cenazeyi!"..

Ayşe Kadın susmuştu.. Ayşe Kadın donmuştu. Ayşe kadın kara lahana çorbasının buğusu gibi var ile yok arasında bir sis olmuştu..

"Emine'yi çağıralım mı Ana" diye sordu komutan..

Kısık ve derinden bir tek cümle güçlükle çıktı ağzından "Yok yok..Emine'me ben söylerim"..

Komutan Ayşe kadının ellerini öperek evden çıktı..

Kapının kapandığını duyan Emine, üst kattaki küçük odasından aşağı indi..

Sofradaki kara lahana çorbası çoktan soğumuştu.. Üzerini küçük bir lahana kaymağı kaplamıştı. İçindeki kaşık boğuluyormuş gibi duruyordu..

Emine kız annesinin yanına geldi. İki elinin arasına aldı annesinin sol elini.. Sol elinde annesinin yürek çırpıntılarını hisseti.. Hızlı hızlı atıyordu kalbi..

—Ne oldu ana. Komutan neden gelmiş?

Cevap vermedi.. Duymadı Emine'yi annesi.. O karşı duvardaki çiviye mıhlanıp kalmıştı.

—Ana, ne oldu söylesene. Komutan neden gelmiş ha desene ana? diye sarstı annesini Emine..

—Yok bir şey.. Köyde kavga çıkmış.. Onun için gelmiş. Dikkatli olun diyerek bizi uyarmaya gelmiş Komutan.

—İyi de ana bize ne kavgadan?

—Bize ne olur mu kızım. Bu kavga hepimizin kavgası. Bu kavga bir ülkenin kavgası. Bu kavga.. Bu kavga... Bu kavga..." Sanki bir hain ayaklarının altındaki sehpayı çeki-

yordu, ve Ayşe kadının boğazına düğümleniyordu kalın bir urgan..

—Neler söylüyorsun ana. Bu nasıl bir şeydir ki böyle anlatıyorsun.. Neden bizim kavgamız olsun ki başkalarının yaptıkları.. Haa desene ana.. Ne kavgasıdır bu?

Toparlandı Ayşe Kadın. Kızına söyledikleri geldi aklına. Analar çift canlıdır ya. Çift yürekleri, çift kalpleri ve çift dayanma güçleri var ya.. Şimdi güçlü olmanın zamanıdır diyerek ayağa kalktı.. Kızının başını sevgiyle okşadı..

—Hadi yemeğini ye güzel kızım.. Yok bir şey.. Sabah ola hayır ola, dedi.

Emine sofranın başına oturdu. Tüm açlığı gitmişti. İçinde fırtınalar kopuyordu. Karadeniz gibi delicesine gel gitler vuruyordu kalbine.. Annesi neden bir şey söylemiyordu. Kaşığını tastan çekerken birden "Arif!... Anne Arif'e bir şey mi olmuş" dedi delicesine bağırarak..

—Nerden çıkarıyorsun şimdi bunları.. Arif'in ne ilgisi var şimdi bunlarla. Hadi yemeğini ye sen.. Seni ilgilendiren bir şey değil. Kızım, dedi..

Gözpınarlarına akmasın diye Tonya'nın tüm topraklarını yığıyordu.. Küçük bir iç deniz oluşmuştu gözlerinin kıyısında.. Yaşlar geliyor, Ayşe Kadın onları durduruyor, konuyu değiştiriyordu..

Emine sofrayı topladı.. Yemeğe hiç dokunmadılar. Ayşe kadın da zorlamadı Emine'yi.. Sabahı edecekti. Emine'si yorgundu. Bu acıyı kaldıramazdı. Sabaha kadar ne kadar dağ , ne kadar kocaman taş varsa yüreğine bastıracak ama kızına söylemeyecekti Arif'in şehit düştüğünü..

—Sen yat.. Ben bir yol Rızagillere gideceğim.. Yarın

çay bahçesine bir iki kişi bulacaktı çalışacak. Onları bulmuş mu diye sorayım. Sen beni bekleme tamam mı kızım. Erken uyu ki erkenden kalkıp yol alalım, deyip çıkıp gitti..

Emine Kız, ahşap merdivenlerinin gıcırtılarına inat sessizce odasına çekildi.. Yatağına uzandı.. "Şafak 14 olmaya az kaldı Arif" dedi bakışlarını tavanda unuturcasına.. Yorgundu ama uykusu yoktu. İçinde su kanalları kazılıyordu sanki.. Derin ve acıtıcı bir huzursuzluk vardı.. Arif'i düşüne düşüne uykuya daldı..

Ayşe Kadın saatlerce kapının dışında oturarak Emine'nin uyumasını bekledi.. Gecenin karanlığında akrep ile yelkovanı zamanın beş olduğunu gösteriyordu Ayşe Kadın içeri girdiğinde..

Yatağına oturdu.. Yağmur yağıyordu.. Ve yine heyelan oluyordu... Toprak bile dayanamıyordu bu ihanete ve inadına inadına yürüyordu toprak.. Toprak ayağa kalkıyordu ve Arif'in cenazesi şafak 14'te Emine'nin kapısına bayrağa sarılı nöbete geliyordu..

Sevgiliye son nöbetti bu.. Sevgilin kapısına son gelişti bunu biliyordu ve Arif her şeyini vatana feda etmişti.. Vatanın bekası için yiğitçe şehit olmuştu..

Tonya'da ağıtlar, yağan yağmura eşlik ediyordu.. Annesiz— babasız Arife'e Ayşe kadın, Emine, gökyüzü ve Tonya ağlıyordu..

Emine suskundu..

Annesinin koynuna koydu başını ve "Neden anne.. Neden bu kavga..Neden bu ateş..Neden Arif?"

Ayşe kadın alnından öptü kızının.. "Bu bir kavga.. Hepimizin kavgası demiştim ya.. Vatan için hepimiz canımızı

veririz. Bu kirli bir oyun kızım. Hain bir oyun.. Elbet o hainlerin de sonu gelecek birgün".. Emine'sini bağrına bastı. Mümkün olsaydı onu içine alacaktı. Bu büyük acıyı yaşamaması için yeniden karnında saklayacaktı.. Acıyı kendi yüreğine çekecekti. Ama çok geçti.. Emine'sini içine alması için çok geçti..

Arif'in tabutuna sarılıp kalakaldı Emine.. Ayyıldızlı bayrağın şehit kanıyla bezeli kırmızısına daldırdı yüreğini.. Şehit kanıyla soluklandı. "Arif'im şafak 14 dedi.. Şafak hep 14'te kalacak seninle.. Beni duyuyor musun?. şafak 14 Arif.. Hani seni çok özledim diye yazmıştın.. Hani kınalı saçlarının her teline günlerimi asıyorum sonra onlardan kendime kocaman bir yuva örüyorum tıpkı kuşlar gibi. Hani o kınalı saçların benim sığınağım. Benim kurşun geçirmez zırhımdır diyordun.. Bu kınalı saçlar seni koruyamadı mı o hain kurşunlardan Arif'im ha söylesene.. Koruyamadı mı?"

Emine'nin başını zor ayırdılar Arif'in tabutundan.. Ardında bakakaldı Emine, şehitliğe doğru yola çıkan Arif'in.. Aziz vatanın şehit kanıyla sulanan toprağının bağrında kırmızı bir gül daha çiçek açıyordu. Arif'ti o kırmızı gülün. Diğer güllerin arasına katılıp, vatanın bölünmez bütünlüğüne göz dikenlerin gözlerine ve yüreklerine batırtmak ve kafalarını delmek için inadına inadına dikenlerini büyütüyorlardı şehitliğin gülleri..

Kınalı bir kuzu masumluğuyla karanlıkların hiç doğmayacak şafaklarına gömüldü Emine Kız.. Yaylaları renkli bir halıyla sere serpe döşeyen kır çiçekleri Emine'nin mühürlenmiş dudaklarını açmaya yetmedi..

Kara lahana çorbasına daldırılan kaşık bir daha çıkmadı..

Emine Kız gecelerle yattı.. Bakmadı ne uçan kuşlara ne de delicesine ateşin çevresinde kendini yakan kelebeklere. Yüreğindeki deli yangına yenik düşmüştü.. "İçimde bir sızı var, göğsümde büyüyor anne. Koskoca bir dünyada yalnızım anne. Bu acıdan yoruldum, yoruldum anne! Kaybolmuş tüm yollar, kendimi kaybetmişim bu topraklarda anne.. Arif'imi bulamıyorum..Koşuyorum, koşuyorum, yetişemiyorum artık anne.. Sar yüreğimi, kocaman bir kefenle sar anne. Kanıyor tüm yüreğim. İçimde bir iç kanama var anne" dedi gecenin şafağa duran demlerinde..

Emine kızın başını okşadı Ayşe kadın.. Gözyaşlarıyla serinletmek için ağladıkça ağladı yüreğini avuçlarına koyduğu Emine'sine..

Takvim yaprakları bir bir düşüyordu.. Gürgen ağacı yapraklarını bir bir döküyordu.İki örgü ördü kınalı saçlarını.. En güzel elbisesini giydi ve gavur uçurumunun kıyısına nazlı bir kardelen gibi ilişti.. Kazanlar kaynıyordu gavur uçurumunda. Abisini yutan kazanların dumanları boğazını yakıyordu..

Sırtında çay yapraklarıyla dolu küfesinden kollarını çekmeden çömeldi kaldı Emine Kız.. Artık bitti.. Buraya kadar . Gücüm kalmadı. Sen ey yaşam. Ve sen ey kirli kavga. Annemin dediği kadar kirli kavga. Senden nefret ediyorum..Ben artık kavga etmeyeceğim. Artık taşımayacağım bu kavgayı yüreğimde. Geliyorum Arif.. Sensizliğin saçlarına mavi boncuklar takmaya gücüm kalmadı. Şafak 14 ve ben şafakları seninle dondurmak istiyorum. Hiçbir şafak sensiz gelip kapımı aralamıyor. Biliyor musun Tonya'nın üstünden hiç ayrılmıyor kara bulutlar ve güneş sen gittiğinden beri bir daha buraya oturmaya gelmedi.."

Ayşe kadın, pişman olmuştu Emine'yi yalnız bırakıp geldiğine. Çay tarlalarına gidenlerin hepsi döndü. Emine dönmedi.

Ayşe kadın yolun ucuna ilişti. Gelenden geçenden Emine'yi sordu. Onu çalışırken görmüşlerdi ama sonrasında bir daha gören olmamıştı..

Emine karanlıklar çökerken gavur uçurumunun başına, son hüzünlü şarkısını söyledi..

"Ben sensiz durgunum,
Ben sensiz vurgunum,
Ben sensiz sürgünüm.
yokluğun ölüm..
Gülün rengi solmuş
Çiçekler sensiz
Şarkıların tadı yok
Türküler sensiz
Yokluğun ölüm..
Yayların çiçekleri açmıyor
Kuşlar buradan gelip geçmiyor
Düğünler kurulmuyor
Kızlar al basmalı bindallılarını giymiyor
Yokluğun ölüm"

Sonra kendini gavur uçurumun sis kaynatan kazanlarının derinliklerine bıraktı..

Bir sabah buldular Emine kızı, sırtında çay küfesiyle dilinde yarım kalmış bir hasret türküsünün son mısralarının tamamlanmamış son nakaratlarıyla uçurumun dibinde kınalı saçları al yazmasının kenarlarında bir dala tutunmak istercesine kıvrım kıvrım...

Şafak bitmişti. Artık şafak doğmuyordu Tonya'daki çay bahçelerine. Arif yoktu, Emine kız Arif'in ardı sıra çekip gitmişti..

Ayşe Kadın yüreğine iki mezar daha kazıdı.. Kadir'in yanı başına gömdü Emine'sini sonra Emine'sinin yamacına Arif'i gömdü.. Ve çay bahçelerine bir daha makas atmadı. Çay yaprakları uzun baharlar Ayşe kadını beklediler.. Ayşe kadın coşkun bir sel gibi akıp durdu bilinmeyen nehirlere.. Ordu'nun dereleri gibi yukarı aktı gözyaşları.. İnadına inadına doluştu kara bulutlar. Karınları delmiş gibi döküverdiler gözyaşlarını Tonya'nın çay yapraklarına. Hainler pusu kurarken vatan için gözlerini kırpmadan nöbet tutan Mehmetçiklere. Kardinaller "şerefe" diyerek kaldırıyorlardı kadehlerini Sümela Manastırında... Ve Ayşe Ana yüreğindeki uçurumlara düşüyordu her gündoğumunda.. Bakışları karşı duvardaki çiviye mıhlanıp kalmıştı..

Yüreğinde derin çukurlar açılmıştı.. Kazanlar kaynıyordu yüreğinde Ayşe Annenin...

Denizlerin maviye duruşunda
Gecelerin sabaha uyanışında
Yaylaların çiçeklere duruşunda
Seni işte öyle çok öyle çok seviyorum..
Gökyüzünün uykulara dalışı gibi
Bebeklerin düşlerinde gülüşü gibi
Gurbet elden gelip kapının çalışı gibi
Seni işte öyle çok öyle çok seviyorum
Denizlerin mavilere uyanışında
Sevdalıların hayallere dalışında
Ana gibi bir yüreğin yanışında
Seni işte öyle çok çok seviyorum.." dizeleriyle evlat-

larının toprağın yüreğine gizlendiği has bahçede açan gülleri deriyordu..

Kocaman bir mezarlığın başında tek başına değildi biliyordu..Yurdun dört bir yanında şehitlerin tabutlarına kapanmış, analar ağlıyordu.. Onlar her gün ağlayan anneler-di.. Kardinallerin kadehlerine meze yaptıkları Cumartesi annelerinin boykotlarının resimlendiği riyakarlıktan çok uzakta.. Tek başlarına ve şehitliklerde çoğalarak.. Dillerinde " vatan sağ olsun" nidaları..

Yeşil Kardinal, Hilal'i iki eliyle kaldırarak bir küçük kardinal balığını daha kurban ediyordu içindeki şeytana...

Mızrak Çuvala Sığar

Bir yalan ne kadar hızlı olursa olsun, hakikat onu yetişip geçer.

Ağaç ne kadar yüksek olursa olsun, yaprakları yine de yere dökülür.

Okyanus köpekbalıklarının yüzgeçlerinden dalgalanan yakamozlarının derin kamaştırmasına kendini kaptırıp, dikile kaldığı pencerenin önünden usulca ayrıldı..

Önemli konukları vardı bu akşam.. Rüya ülkenin kadın gazetecilerinden birinin çok çok büyük ısrarlarına dayanamamış, Vatikan'dan gelen emirler doğrultusunda onu ağırlamaya hazırlanıyordu. Onu heyecanlandıran söyleyecekleri değildi. Uzun zamandır yakından hissedemediği kadın kokusunun ta okyanustan eve doluşmasıydı şimdiden..

Yıllar öncesine çekti hayalleri ve düşleri onu. Doğu'nun soğuk ve dondurucu Mart soğuklarındaki Niko'su geldi aklına. Neredeydi şimdi Niko. Kimlerleydi.. Bir kenara sinip, Doğu'nun soğuklarında bir don olmayı arzulayan, sonra baharla birlikte sel olup çağladıktan sonra o korkunç anafora kendini bırakmak istercesine mavi gözlerini taş duvarların, çamurlu oluklarına hapseden Niko. Cevabını bilemediği her soru, Niko'sunun darağacına asılmasına kadar gidiyordu sanki. Önce ip asılıyordu ağaca. Adını çoktan

unuttuğu o duygunun peşinden koşarken, ipin düğümlenip, Niko'nun boğazına sıkı sıkı sarıldığını fark edemiyordu bile.

"Küçük bir oyundu bizimkisi Niko" diye kendi kendine konuştu, mavi okyanusun lacivert dalgalarında ruhunu temizlemeye ve yeniden yeniden kendini vaftizleşmeye çalışan Yeşil Kardinal.. Okyanusa her dalışında etrafını saran köpekbalıklarının o korkunç ve ürkütmeden öte bir gulyabaninin hortlamasına benzer titreşimi hissediyordu doğu ile batı arasında kalmış, sızıntılarına ihanet eklediği kalbinde..

"Köpekbalıkları beni nereden tanıyor" dedi usulca kendine. İçindeki ikinci kendini oturtmuş karşısına konuşuyordu..

İçindeki kendi ona taa Uzakdoğu'yu aşıp Ortadoğu'da soluklandıktan sonra cevap verdi. "Kan kokusundan tanıyorlar seni. Üzerindeki insan kanının kokusu, nefesine işlenmiş. Köpekbalıkları kan kokusunu severler bilmiyor musun Yeşil Kardinal.. Hele hele Ortadoğu'da dökülüyorsa, kadın, çocuk, yaşlı demeden ölümün o deli urganı herkesin boynuna geçiriliyorsa köpekbalıklarının değme keyfine gitsin.. Sen de öyle değil misin Yeşil Kardinal. Sende sevmiyor musun Ortadoğu'nun kanını.. Kan kokusunu almadan yaşayabilir misin ki şimdi bu soruyu bana soruyorsun?"..

Yeşil Kardinal, gülümsedi. Burnunu, nefesiyle buğulanan cama yapıştırdı. Camdaki buğuyu koca bir yuvarlak araladı..

"İşte bu kadar basittir Ortadoğu'yu karıştırmak. Küçük bir delik açmak ve sonrasında yere düşen her çocuğun

o yalvaran gözlerinde hayatı yeniden yakalamak.. Ben bu oyunu seviyorum.. Orta oyunudur bu. Türkler çok severler Orta Oyununu. Ama bu sefer tutturamadılar galiba. İsmail Dümbüllü'yü kaybedeli çok oldu tabii. Usta yok olunca, çıraklarla eğlenmek daha kolay oluyor biliyor musun Yeşil Kardinal'in içindeki Kardinal.. Türkiye var ya Türkiye.. Orta oyunumuzun şimdiki oyuncusu. Biz ona istediğimiz metni veriyoruz. Sonra etrafına bir yuvarlak yapıyoruz. Sağ tarafa Amerika oturuyor, Sol tarafa İngiltere. Önüne Fransa geçiyor, Arkasına Almanya.. Dümbüllü olsa deler geçer mi bu ortalığı bilmiyorum ama Türkiye nice zaman oldu bu orta oyununun nasıl oynandığını unutmuş olacak ki, bir ona koşuyor 'ben senin stratejik ortağınım" diye, bir de diğerine yanaşıyor 'ortağınım, birliğine girmek istiyorum.. Gelin canlar birlik olalım. Zevk—ü sefaya dalalım' diyor.. Diyor ya demesine çemberi yapanları gül oya sanıyor Türkiye. Fransa Kırmızı ışık yakıyor, Türkiye duruyor. Almanya sarı ışık yakıyor, Türkiye şöyle bir hamle yapıp geçmeye hazırlanıyor, İngiltere 'biraz daha bekle diyor' ve yeşil ışığın düğmesini elinde bulunduran Amerika 'bak karşıdan PKK geliyor. İstersen geç. Benden uyarması. Sonra ardı sıra Talabani ve Barzani'yi de unutmayın. Kırmızı Pasaportlarınız şimdilerde gittikleri her yerde onlara kırmızı halı olarak seriliyor' deyip basıyor kahkahayı.. İşte böyle bir oyunun başında keyfime diyecek olmuyor biliyor musun içimdeki ben.. Hem sen niye böyle derinlere çok derinlere iniyorsun ki.. Seni ne ilgilendiriyor ki tüm bunlar. Senin keyfin yerinde mi.. Tamam o zaman.. Gerisi Furkan dininden ayetler.. Furkan'a ne emekler verdik bir bilsen.. Şu inatçı Türkler'e bir şey kabul ettirmek için insanın ömrü gidiyor. Ama hafif kafalarını karıştırmayı, ayrı dilden, ayrı telden çaldırmayı başardıktan

sonra da yaptıklarına ve çektiklerine değiyor doğrusu.. Onlar çorap söküğü diyorlar bu işe.. Eskiden yün çoraplar yapılırdı. Kadınlar, onların Anadolu'sunda ki gibi adı üstünde orası gerçekten ana dolu. Önce hayvanların yünlerini kırpar, sonra o yünleri tezgahlarda eğirir.. Böyle kocaman demir ve keskin dişli taraklarda yaparlar bu işi. Sonra bu eğirdikleri yünleri teşi dedikleri kafasında yuvarlak bir tahta parçası olan bir metre boyundaki oklava şeklindeki aletle dizlerinde yuvarlaya yuvarlaya o yünü ip haline getirirlerdi.. Bunu Doğu'da gördüm. Ahlât'ta da aynı şeyler yapılıyordu ya. Ben o zamanlar küçüktüm.. Akdamar Kilisesindeki çan seslerinin büyüsünden olsa gerek kendimi çok fazla bu işlere veremiyordum. Annemde böyle şeyler yapıyor muydu bilemiyorum doğrusu. Ama babamın ayaklarındaki beyaz ve zaman zamanda devetüyü rengindeki çorapların bu şekilde meydana geldiğini düşünüyorum. Bende giydim bu çoraplardan. Zaten fabrikasyon çoraplar ne gezer o zamanlar bu ülkede.

O yünler ip haline getirildikten sonra bir yumak yapılır ki bu yumak nasıl yapılır onu da hatırlıyorum. Kadınlar önce sol ellerinin üzerlerine dolarlardı ve küçük bir kozaya dönüşürdü elleri. Yani düşünebiliyor musun o sol el tamamen o ipin içinde kalırdı. Bazen kadınların bu ellerini sonra o ipin içinden nasıl çıkardıklarını düşünürdüm. Ya ip çıkmasa ne olur diye de kendime sorular sorardım. Sanırdım ki o iple öyle dolaşıyorlar, başka biri de bu ipi örünceye kadar onlar böyle geziyorlar. Tabi öyle değilmiş. Öğrendim. Ellerinin üzerini tamamen örten o ip, yumağa yuva olacak kadar sarıldıktan sonra gevşekçe dolanan bu yumak bir bütün halinde elin üzerinden diğer el yardımıyla yavaşça çekilir ve sonraki ipe yuvarlaklık teşkil ederdi.. Sonra o yu-

mak tamamlanır ve dört ya da beş şişle çorap örülürdü.. Ortaya güzel çoraplar çıkardı biliyorum.. Üzerlerini işleyenlerde olurdu. Ama işlemeli çoraplar daha çok genç kızların çeyizleri için yapılırdı..

O ülkedeki insanların bu kadar duygulu ve duyarlılığına her zaman hayret etmişimdir. Amerikalı bir dinkızkardeşim'in böyle bir çorap örmesi için yarı ömrünü bilimsel araştırmalarla geçirmesi gerekiyor diye düşünüyorum.. Nerden yapacak. Araştıracak, ilmiklerini, deliklerini, başlangıcını, hammaddesini ve sonra tamamlanışını öğrenecek. Ama orada öyle değil. Bütün analar ve kızlar bunu doğuştan biliyormuşçasına ustalıkla yapıyorlardı. Sadece çorap değil, halı da yapıyorlardı ve daha neler neler..

İşte yaptıkları bu çorapların bir yere takılmasıyla oluşan küçük bir darbe sonunda o bin bir zahmetle yapılan çorap iki saniyede sökülür yok olurdu.. Çorap söküğü gibi atasözlerini işte böyle ortaya çıkarmış Türkler..

Şimdi bizde onların bu çoraplarını sökmeye ve ardı sıra bir ucunu tutup çekmeye başladık.. Gerisi kendiliğinden geliyor"..

İçindeki Kardinal duruma şaşırmıştı. Cam yeniden buğulanmıştı ve okyanusta köpekbalıkları kan kokusunu içlerine çeke çeke kıyıda pusuya yatmışlardı. İç Kardinal, Yeşil Kardinale seslendi "Ama bu Türkler, çorabın nasıl örüldüğünü bildiklerine göre, sökükleri nasıl durduracaklarını da biliyorlardır bunu da unutma".

Yeşil Kardinal bir denizanası şekilsizliğiyle güldü. İçindekilere cevap yetiştirmekten yorulmuştu. Yıllardır bu içindeki sesi ve onun sorularını cevaplamaktan bıkmıştı. Tam da "artık tamam, Ortadoğu'nun kapısını kilitledik ve

anahtarı size emanet ediyorum" diye Vatikan'a gideceği bir anda, içindeki bu hain ses yükseliyor ve karşısına yeni yeni girdaplar çıkarıyordu.. Kendi kendine konuştuğunu zannediyordu herkes. Hatta birkaç kez Kardinal kardeşleri uyarmıştı, "böylesi durumlar şizofrenik hastalıkların belirtisidir" diye. Ama o her şeyi biliyordu. Ortadoğu'nun tam kapısı Türkiye'yi hep kocaman bir ineğin iç organlarından olan Kırkbayır'a benzetiyordu Yeşil Kardinal. Tam en tepedekini temizledim artık bu kırkbayır'ı oturup yiyeceğim ya da tırmanacağım derken birden bire kendini tepetaklak kırk basamağa kafanı çarpa çarpa en alttaki bayırda baygın ve kan kaybetmekten ölüm hakkını kullanmaya başladığın bir vaziyette buluyorsun.. Büyükbaş hayvanların iç organlarından en nefret ettiği organ işte bu kırkbayır dedikleri bölümdü.. Bunu da kurban edilen hayvanların başında dua okuduğum yıllardan biliyorum. Ve bir şeyi daha iyi biliyorum ki, burada olsa kimsenin yüzüne bakmayacağı, temizlemeye dahi yanaşamayacağı bu kırkbayır'ı, işte o analarla dolu Anadolu'da kadınlar dere kenarına götürür, saatlerde o kırkkatı ayırıp ayırıp temizler sonrasında ya çorba ya da tereyağında pişirip keyifli bir akşam yemeğinde tüm aileyi doyururlardı..

Ne zaman Türkiye'yi tam ele geçirdik desem işte karşıma bir kırkbayır dikiliyor. Gündüzleri bile düşlerime giriyor. Bazen okyanusun bile kırbayır olduğunu üstünde ise kocaman bir Türkiye haritası çıktığının halüsinasyonuna mahkum oluyorum.. Kafa sağlığımı sıcak tutmak için başardığım ve artık bir daha elden çıkmayacağına inandığım hizmetlerimi alt alta yazıyorum.. Büyük Oyunun, en önemli parçası Büyük Ortadoğu.. Ve işte bu oyunu başardığımız gün ben Yarımay Kardinali olarak yeşil ipten yapılmış, par-

lak kuşeye benzeyen o uzun kuyruğumu bir timsahtan daha yeşil ve güçlü olarak sallaya sallaya bataklıklara dalacağım. Derin ve çamurlu bataklardaki timsahlardan daha profesyonel davranacağımdan kimsenin kuşkusu yok. Ağzımda sakladığım binlerce yavrum timsahları Ortadoğu şimdiden adım adım parsellemişler. Derin çukurlar kazıp bataklıklar haline getirmişler bile. Suyun başında bel olacağım. Tıpkı Şahmeran gibi. Ortadoğu'nun can damarı Dicle ile Fırat'ın üzerindeki devasa köşkümde Timmaran olarak yaylanacağım. Başım Dicle ile Fıratın dizlerinde serinlerken, kuyruğum Irak, Suriye, İran, Ürdün, Lübnan boyunca uzayıp Ortadoğu'da başını kaldıran her kim olursa bir zehirli zemberek gibi inip orada kafasını ezeceğim.

Ama önce şu Türkiye'yi hasta adam haline getirmemiz gerekiyor el birliği, bel birliği, silah birliği, haçlı birliğiyle. PKK'yı yeniden harekete geçiriyoruz. Onlar bir yandan güneydoğuda asker avına çıkarken, şehir merkezlerinde ateş topları patlattırmalıyız. Bir yandan Avrupa bir yandan Amerika'nın isteklerini sıralamalı, hükümetlerin önüne yol haritalarını koyup, yolsuzluklarının hesabını vermeden keyiflerine bakmalarını sağlamalıyız. Ermenileri, Keldaniler, Perduniler ve ardı sıra diğerlerinin soykırıma uğradıklarını aşılayıp, onların Osmanlı'nın hasta adam olduğu nekahet dönemine geri götüreceğiz..

Onlar hayır, böyle bir şey yok.. O korkunç dünya savaşında her şey birbirine karışmıştı. Kim kimi öldürdü, kim kimi kullandı belli değildi. Hasta adam Osmanlı yedi düvel tarafından işgal edilmişti."diye söylene dursun, biz bu koyu ve bulanık, karanlık ve gri arasında kanların kovalarca aktığı ortamda akan kanları kendimize kırmızı halı addedip

yolumuzda yürüyeceğiz ve onlarda bizi hazır olda selamlayacaklar.. Oyun içindeki oyunu, bu inanılmaz yap boz ustalığımızı, puzzle'ın parçalarını yan yana koymalarına fırsat vermeden Ortadoğu'daki haritamızın iskeletine et olarak Türkiye'yi koymuş olacağız çoktan.. Ortadoğu iskeletinin yüzünü, ellerini, vücudunu oluşturan asıl estetik Türkiye'dir. Biz usta birer plastik cerrahız. Adamı bir günde yaratır, bir günde siyanürle iskelete çevirirriz" hoşuna gitmişti Yeşil Kardinal'in bu Ortadoğu oyunu.. Kendini tek kişilik Hacivat Karagöz oyununun ip oynatıcısı gibi görüyordu. Perde arkasındaydı ama o olmadan perdeye hiçbir gölgenin düşmeyeceğini ve oyunun başlamasını bekleyen sandalyeler dolusu seyircinin kahkahaya boğulmayacağını çok iyi biliyordu..

Köpekbalıkları

Ve Okyanus'taki köpekbalıkları Yeşil Kardinal'in kalbinde biriktirdiği Ortadoğu kanının kokusuyla meftun olmuşlardı. Sereserpe uzanıp, bu kokuyu açtıkları o devasa dişlerinin birer mızrak gibi dikilip gökyüzündeki yıldızları korkutan duruşlarıyla bekliyorlardı.. Pisliğe gelen sineklerin neşesi vardı köpekbalıklarında. Hint Okyanusundan gelen Köpek balığı uzandığı kumsalın içine daldırdığı kuyruğunu kumdan çıkarıp Büyük Okyanusun derinliklerine doğru uzatıp, Amerikanın yerlisi köpekbalığına sordu büyük bir merakla "sen hiç Ortadoğu'ya gittin mi. Oralar nasıl yerler biliyor musun. Bizim arkadaşlar geçen gün kendi aralarında konuşurlarken yüzgeç misafiri oldum da. Sizin başkan epeydir Ortadoğu'da imiş. Buraları sel alırken oraları da kan alıyormuş. Hani yine duyduğumuza göre sizin Amerikalı askerler, Irak dedikleri yere gitmek istemiyorlarmış artık. Binlercesi orada ölmüş ya. Diğerleri de ulan bizim burada ne işimiz var. Boku bokuna ölüp gidiyoruz. Vietnam'da ölenlere madalya verdiler de ne oldu. İnsanın mezarında bir madalya olmuş ya da olmamış ne önemi var ki. Biz mezarlarımıza asılacak madalya istemiyoruz. Yaşamak istiyoruz. Bize ne Irak'tan. Bize mi kalmış demokrasi götürüp Arapların peçesini kaldırmak ve onların hava almasını

sağlamak. Açsınlar peçelerini alsınlar oksijenlerini. Sonra birçoğu dışarı bile çıkmıyormuş oradakileri öldürmek için. Zaten Iraklılar daha hızlı davranıyorlarmış. Sizinkileri bir bir haklıyorlarmış.. Bunu gören başkanınız şimdi B planını uygulayacakmış. B planı dediği de, sizi yani Amerikalı Köpekbalıklarını Irak'a gönderip, kaçan askerlerin yerine savaşa sokmakmış. Sahiden sen gidecek misin böyle bir şey olsa? Sana bir şey söyleyeyim mi Amerikalı da olsan bir köpekbalığısın ve biz aynı soydan geliyoruz. Bakma birimiz Büyük Okyanustayız, birimiz Hint Okyanusunda ama sonuç ta sen ve diğer köpekbalığı kardeşlerimizin böyle kirli bir savaşa katılması ve ölmesi hepimizi derinden sarsar. Üzülürüz. Bizim kirli savaşlarda ne işimiz var. Hem değer mi sizin o içip içip sarhoş olan sonra boğazına çubuk kraker kaçıran yarı Angola Saksan yarı Kurukafa taraftarı adam için?.."

Amerikalı köpekbalığı bu dedikodunun taa Hint Okyanusuna kadar yayılmış olmasından büyük bir rahatsızlık duydu. Uzandığı yerden kalktı. Büyük Okyanusun serin sularına başını daldırıp çıkardı sonra gelip yerine geçti. Moral bozulmuştu. Demek ki söylenenler doğruydu. Ve onlara Ortadoğu yolu görünmüştü. Ama işi bozuntuya vermedi. Amerikanın ali menfaatleri her şeyin üstünde olmalıydı. Öyle ya, akrabası da olsa bir Hint Okyanuslu köpekbalığına Amerika'nın gizli planlarından söz etmesi vatan ihanet olurdu ve son dönemde Temsilciler Meclisinden "vatan ihanet yasası" geçmişti. Bir duyulsa, gizli harekat planlarını Hintlilere satmaktan ve ajanlık yapmaktan, Müslümanların toplama kampı olarak bilinen Gueteamalaya bile gönderebilirlerdi.. Onun için dikkatli olmalıydı. Bu Hintliye güven olmazdı. Belki de Fidel Castro hesabına çalışıyordu.

Söylenenleri aptalca bulmuş numarasını çevirdi " Sen ne hint kafalı bir köpekbalığısın. Hiç böyle bir şey olur mu? Köpekbalıkları ne zamandan beri dedikodu yapıyorlar. Ayıp ya ayıp. Sen de başına hint sarığı sarmışsın galiba. İşi gücü bırakmış Amerika'nın planlarını mı konuşuyorlar sizin oradakiler. Hem dünyanın neresinde görülmüş köpekbalıkların çöllerde savaştığı. Bu büyük bir toplu intihar demektir. Bizi nasıl gönderecekler. Okyanus mu yapacaklar Irak'ta. Hint kafalı kardeşim söyler misin?:.

"Valla sizinkilerden korkulur birader" dedi Hintli Köpekbalığı. Vardır senin başkanın bir planı. Onun planı demeyelim de her taraftan satın aldığı plancıları. Baksana adama Zenciyi getirip dışişleri bakanı yaptı. Müslüman Kardinal. Arap'ı Vahabi. Ulan daha ne olsun. Biraz daha uğraşsa Hindulara da inek yedirtecek be.. Sen bu adamı hiç izlemiyor musun birader"

—İzliyorum da sana ne oluyor hint kılıklı köpekbalığı. Söyle sen kimin yanındasın. Sen git Pakistan'la olan Keşmir sorununa bak. Oğlum biz Amerikalılar, imparatorluk kuracağız imparatorluk. Empire yani İngilizcesi. Gerçi sen İngilizce de bilmiyorsundur ya..

—Ya şimdi neden böyle kızdın kardeşim. Sen Amerikalısın diye iki çift laf etmeyecek miyiz? Sen davet ettiğin misafirine böyle mi davranıyorsun. Gel burada ahaa şu New York'ta bir Yeşil Kardinal oturuyor. Ortadoğu'nun denizi olan ülkesinden gelmiş. Bal gibi kan kokuyor, biraz çekelim demedin mi? Ben mi suçluyum şimdi? Sana konuşulanları söyledim. Şimdi niye böyle kızıyorsun anlamadım.. Herkese demokrasi götürüyoruz diye böbürleniyorsunuz. Amerika'da demokrasi var diye bas bas bağırıyorsunuz.

Dünyaya demokrasiyi Amerika armağan edecek, barış sağlanacak diyorsunuz ama gördüğümüz ve bildiğimiz kadarıyla gittiğiniz yerleri yerle bir ediyorsunuz, demokrasi getireceğiz dediğiniz milletleri ve ülkeleri yerle bir ediyorsunuz. Size bir şey soranlara da saldırıyorsunuz böyle. Bu nasıl iştir birader.. Sizin demokrasiniz Amerika severler ve ona boyun eğip, dediklerini yapanlara geçiyor galiba.. Hiç gittiğiniz yerlere baktın mı buradan da olsa. Amerika demokrasiyi ölü insanlar ve yıkılan ülkelere götürmeyi seviyor. Öyle değil mi?

—Sen var ya tipik bir Hintli gibi konuşuyorsun birader. Ee..ne de olsa onların suyunda yaşıyorsun. Şu Hintlilere de sıra gelecek elbet. Şimdilerde harıl harıl bilişim teknolojisine dalmışlar. Yok, Amerika'nın bilişimini yerle bir edeceklermiş. Önce o kafalarındaki sarıkları ve uzun entarilerini çıkarmayı akıl etsinler. Hemen sana söyleyeyim, seni Amerika'ya davet ettiğime pişman ettin beni. Amerika düşmanı gibi konuşuyorsun.

—Sevgili kardeşim Amerika mamerika beni ilgilendirmiyor. Ben siz kardeşlerim için üzülüyorum. Senin ziyaretini bunun için kabul ettim. Gel benimle Hindistan'a gidelim. Şu anda en güvenilir yer ve Okyanus orası. Bakma sen İngilizler uzun zaman canımıza okudular ama Gandhi sayesinde özgürlüğümüze kavuştuk çok evvelinde. Yine karıştırıyorlar Hindistan'ı ama yine de buradan daha güvenlidir. En azından Başkanınızın B planını uygulanırsa sen de canını kurtarmış olursun. O çölde ne yaparsınız Allah korusun. Gittiğiniz gün ölürsünüz susuzluktan..

—Olmaz öyle şey" deyip okyanusa tekrar daldı Amerikalı Köpekbalığı. Garibim Hintli, öylece arkasından baka-

kalmıştı ve kendi kendine "bu Amerika'nın havasında ve suyunda kana doymak bilmeyen bir nesil yetişiyor.. Baksana karnı tokken bile Ortadoğu'ya gitmeye can atıyor bizimkisi. Yani götürseler çöle "yok gelemem ben" demeyecek..

—Amerikalı köpekbalığı arkadaşının yanına yeniden dönmüştü. Kızgındı. Bir an saldırıp şu Hintliyi boğazlamayı bile aklından geçirdi. Sonra vazgeçti. Ayıp olurdu. En iyisi o yola çıktığında diğer arkadaşlarına haber verip onu yolda haklamak. Çünkü "bu it'in her şeyden haberi var" dedi ama bozuntuya vermedi..

—Gerekirse tabiki savaşırız Amerika için. Boğazımızı kesseler Amerika yazar kardeşim. Başkanımızın böyle bir planı varsa elbette ki bir bildiği var. Bizi o çölde susuz bırakacak değil ya.. Mademki çok merak ediyorsun (nasılsa yola çıktığında öleceksin diye geçirdi içinden) sana söyleyeyim. Sen Ortadoğu denen yeri az çok biliyorsun. Pakistan'ın bir kardeş ülkesi var. Adı Türkiye, orada Akdeniz, Karadeniz, Ege ve Marmara dedikleri denizler var.

—Aaa biliyorum bilmez miyim Türkiye'yi. Ben de çok severim o ülkeyi. Bağımsızlık savaşlarını kazandıklarında bizim hapishanedeki özgürlük liderimiz Gandhi inanılmaz sevinmiş diyorlar. Mustafa Kemal Atatürk adında bir kahramanları varmış. Kurtuluş ve Bağımsızlık destanını yazarak ülkesini işgal eden şu Fransızlar, İtalyan, İngiliz ve Yunanlıları bir anda silip atmışlar ülkelerinden.. Bir keresinde benim küçük kardeşim yolunu şaşırmış, cebelitarıktan geçip Akdeniz adındaki denizde kendisini bulmuş. Allahtan sonra yine aynı yolu izleyip gelip bizi buldu. Biz günlerce Atlas Okyanusu senin, Büyük Okyanus Benim, deli deli dolaşıp onu aradık. Biliyorum o ülkeyi ve denizleri. Kardeşim halen

her akşam anlatır durur. Çok güzel ve sıcak bir ülkeymiş.

—Haah madem bu kadar ilgini de çekmiş o ülke. İşte biz ilk önce o ülkeyi ele geçireceğiz. Bu işi üstlenen bir Yeşil Kardinalimiz var. Sonra oradan Irak'a her akşam hücum edeceğiz. Savaşıp akşam suyumuza döneceğiz. Şimdi için rahatladı mı?

—Valla pes doğrusu.. Yani sizin de işgal haritanızda olmayan ülke yok. Allah bilir bir gün gelip Hint Okyanusuna da sahip çıkmaya kalkışırsınız. Bak o zaman akraba makraba dinlemem, parçalarım kafanı..

—Hadi hadi geç oldu. Hint'ine dön artık. Çok gevezelik ettik zaten. Hem sen kafanı yorma biz Amerikalılar kendimize haklı bir sebep buluruz işgal etmek istediğimiz yerlerle ilgili."

—Hint Okyanusunun yüreği güzel, düşünceleri saf köpekbalığı canı sıkkın bir şekilde daldı Büyük Okyanusun derinliklerine. "Hint Okyanusu'nun gözünü seveyim. Orada böyle komplo ve işgal hevesleri yok" diye diye yol almaya devam etti.. Güney Afrika açıklarında kendisini bekleyen onlarca köpek balığını görünce şaşırdı. "Merhaba" demesine fırsat vermeden etrafını sardılar ve açılan ağzından içeri bir demet dinamiti midesine gönderdiler.. Güney Afrika kıyıları 3,2 şiddetindeki sarsıntıyla dışarı çıkarken, Hint Okyanus'undan bir barışsever köpek balığı daha Amerikalı dostunun(!) sürprizine kurban oluyordu.. Güney Afrika kıyılarına vuran parçalanmış cesedinin başına toplanan yerliler "Tanrı bir kurban daha aldı" diyerek tamtamlarına vurup dans etmeye başladılar. Hint Okyanusu Köpekbalığı onlara bir şeyler söylemek istedi. "Tanrıyla ilgisi yok. Amerikanın kurbanıyım" diyecekti. Diyemedi. Karnındaki dinamitler

çoktan patlamıştı.. Kardeşleri onu günlerce beklediler. Ama abi köpekbalığı dönmedi.. "Amerika'ya gidenler neden dönmüyor" diye sordu küçük köpek balığı ortanca köpekbalığına.. Ortanca köpekbalığı "orası şeytanların büyü yaptığı bir yer.. Giden derin bir kazana düşüyor. Bir giden bir de gitmeyen pişman" dedi, bir Hint düşünürü Osho ağırbaşlılığa.. Kim bilir belki de Buda'nın tapınaklarına çıkıp, sonsuza kadar yalnızlığın gölgesinde uzanmak istiyordu küçük köpekbalığı.. Uzaklara çok uzaklara gidip yüreğinin kendisine dur diyeceği yerde durmak ve gidenlerin dönüp dönmediğine dair içindeki o derin okyanus boşluklarını hava kabarcıklarıyla doldurmak için can atıyordu, yani başında derin kederle gözyaşlarını okyanusun kumlarına gömen ortanca köpekbalığında hissettirmeden..

İbrahim'in Nemrut'u Kardinal

Hatay'da güneş çoktan elini eteğini çekmiş, gökyüzündeki kızıl ışınlarını ardında bırakarak çekip gitmişti.. Dörtyol'da uzun bir koridoru olan ve her koridorun başında bir şahmeran ikonunun yerleştirildiği devasa bir avluya açılan kapıdan bir bir içeri alındılar kardinaller. Kiminin başında kippası, kiminin holzongu kiminin üzerinde upuzun kapkara elbisesi ve belinde petrol mavisi satenden kemeri, kiminin yine simsiyah uzun entarisi ve belinde kırmızı satenden oldukça enli kemeriyle haç çıkararak içeri girdiler..

Tüm kardinaller kendilerine ayrılan yerlere edeple geçerken, yüzlerindeki ifade ortak bir kararın, tereddütsüz imzası gibi duruyordu.. Gizli ve Yeşil Kardinal birazdan içeri girecek ve hoşgörü(!)nün haçı boynuna takılacaktı... Kardinaller kendi aralarında durumu tartışırken, Vatikan'dan gelen mektup hepsinin görevini eksiksiz yerine getirmesi için tereddüt etmeden riayet etmeleri ve Rab'lerine yeni bir kul kazandırmaları konusunda tam bir uyum içindeydiler.. Jan Paul'un titrek ellerinin izlerini taşıyan satırları hepsi tek tek kutsayıp başlarının üzerine koydular.. Sonra vaftiz odasında yer alan dilek mumlarının dikildiği ve Ortadoğu'nun kumundan yapılma kum havuzuna birer mum yakıp, Bü-

yük Ortadoğu'nun Hıristiyanlığın üçbininci yılında adım adım Hıristiyanlaşmasının keyfini mum ışıklarının sönük ama sarı ışıklarının gölgesinde çıkardılar...

Çarmıha gerilmiş ve başı sol tarafına düşmüş İsa'nın, ayaklarının ucunda Meryem ana'nın donuk bakışlarında buz tutmuş bir geleceğin uzaklığını ararcasına küçük bir çocuğun çırılçıplak duruşu insana ayrı bir hüzün veriyordu... Kardinaller buna dikkat etmişler miydi yoksa bu resimler ve tablolar sadece isimsiz ressamların hayal gücünün birer kederli anlarının eserimiydi bilinmez... Dörtyol'daki Kilise'de bulunan Azizlere ait mezarların mermerden yapılmış olanları ve betonla bir duvar çıkıntısı haline getirilenleri görenlerin gelecekte kendilerini bekleyen ve sonsuzluk uykularını çekmek için istirahat edecekleri yerin ne kadar sıkıcı ve iç karartıcı olduğunu düşünmüşler miydi?

Hiç sanmıyorum... Azizlere gösterilen iltimas neden rahiplere, hahamlara ve hele hele rahibelere gösterilmiyordu ki? Bu soruyu soran küçük Zikoydu.. O da rahip olmak için kilisenin dört duvarları arasında hayatını geçirip bir gün o siyah ve uzun entariyi giyip, beline kırmızı satenden kemeri takmanın hayallerini kuruyor bir yandan da sokakta oynayan yaşıtlarını görünce, bu rahipliğin zor bir hayal olduğuna kanaat getiriyordu..

Kaç kere kaçıp gitmek istemişti annesinin yanına. Ve her kaçma sonrasında yakalanıyor, bir güzel dayak yedikten sonra, on beş günde bir ailesiyle görüşme hakkını da sürekli kaybediyordu... Mermerden yapılma ve Müslümanların öldüklerinde yıkandıkları musalla taşına benzer yemek masalarında yediği şarapla ekmek, çikolatanın ve

dondurmanın yerini tutmuyordu işte.. Hatay'ın sıcak yaz günlerinde bahçede otları temizlemek, tuvaletlerin kirini çıkarmak ve musalla taşlarında yemek yedikleri ölmemek için verilenleri mideye zorla kabul ettirmek artık Ziko'nun hayallerini dipten ve kökten yok etmişti.. O çocukluğunu kaybetmişti.. Oyuncaklarını ve hayallerini... Arkadaşı Hasan'la bir ramazan ayında gittiği camide gördüğü o musalla taşını hiç unutmuyordu ve her yemeğe oturuşunda o musalla taşına ölülerin koyulduğunu hatırlıyor ve o minik yüreği çalkalanıyordu adeta.. Ama bunları hiç kimseyle paylaşamayacak kadar da akıllıydı ve yüreğinden rahipliği çoktan çıkarmıştı... Bir yolunu bulsa yine kaçmaya yeltenecek ve gerekirse Suriye'ye kaçacaktı...

Küçük rahip adayı Ziko bunları düşünürken Kilise'nin rahipler mezarlığında kürsüde açık bir şekilde tutulan 150 yıllık İncil'den bir şeyler mırıldanarak kendi yazdıkları dualarla baba oğul ve kutsal ruha ulaşmaya çalışıyorlardı Kardinaller.. Onlar en üstündüler. Günahsızdılar(!) Günahı olanlar gelip onlardan af diliyor onlarda Vatikan'a yaptıkları bağışlar, Hıristiyanlığa ve Haçlı intikamına verdikleri emek oranında aflarını sunuyorlardı...

İşte yine büyük bir törenin orta yerinde idiler.. Uzak diyarlardan gelmişlerdi Hatay Dörtyol'a.. Bu bir tesadüf değildi. Hıristiyanlık, Yahudilik, Musevilik ve İslamiyet... Dörtyol'dan biri yanlıştır dedi Vatikan'ın Hoşgörü ve Diyalogdan sorumlu Kardinali. Papa'nın yazıcısı ve sekreteri olan Kardinal arkadaşına haç çıkararak onayladı onu. Dörtyol'dan bir yol kesilecekti. Ve bu yolu kesecek olan Yeşil Kardinal başında sarığıyla göründü avluda... İçeri yavaş yavaş girerken, Kardinal kardeşlerini Rab'ın kulu olarak selamladı...

Ve Siyonizm'in kendisine bayrak yaptığı ve kendi kendilerine vaad ettikleri Ortadoğu topraklarını gösterir içiçe geçirilmiş iki üçgen işaretini havada hayali olarak çizerek, büyük avizelerle aydınlatılmış, mumlarla renklendirilip, en delikanlı İsa heykelcikleri ve Meryem Ana ikonlarının sarımtırak kolları arasında kendisine ayrılan ön sıradaki yerine geçip en kıdemli kardinallerle birlikte oturdu. Şöyle bir arkasına yaslandı Yeşil Kardinal. Şaşkınlıkla hayranlık arasında gidip geliyordu. Gururu okşanmıştı. Bu kadar kısa zamanda bu kadar hızlı yol aldığına inanamıyordu.. Eee en ön sırada ve en kıymetli kardinallerin yanında kendisine yer verildiğine göre artık çok çok önemli ve vazgeçilmez bir adam olmuştu.. Göz göze geldikleriyle tebessüm etmeden selamlaştı. Ciddiyetin göstergesi ve ağır görev adamı olmanın kuralıydı bu.. Küçüklüğünden beri biliyordu bu kuralı ve makamı. Kendisine kalsa çıkıp zil takıp oynayacak ve "yaşasın Papa, Varolsun Vatikan" diye bağıracaktı ama bunu yapması mümkün değildi..

Vatikan'ın temsilcisi çıkıp Papa'dan gelen mektubu ve kutsal yedi emri ve bunları yerine getirmedikleri takdirde yedi büyük günahı, ardı sıra yedi büyük cezayı sıraladı... Kardinal olmak demek cezadan muaf tutulmak anlamına gelmiyordu..

Bunu en iyi tecrübe eden Yeşil Kardinal'di. Karşılıklı "amenler"le biten dualardan sonra hep birlikte ayağa kalktılar..

Yeşil Kardinal bir Bukalemun ustalığıyla Temsilciye kadar sürüne sürüne kendine diğer Kardinallerin arasından yer açarak ulaştı.. "Efendim şimdi ne yapıyoruz. Benim de anlatacağım birçok mühim konu var. Burada mı kardeşleri-

me anlatacağım yoksa başka bir programınız var mı?" dedi Kardinal Kardeşinin kulağına hohlayarak..

Temsilci Kardinal oldum olası bu adamdan hoşlanmamıştı. "İkiyüzlülük de bir yere kadar" dedi kendi kendine. "Sen bir milleti bu kadar kandır, bir nesli bu kadar kısa zamanda beyin operasyonundan geçir.. Valla bu adamdan korkulur. Benim yerime de göz diker yarın öbür gün neme lazım" dedi içinden..

Yeşil Kardinal'in yüreğini okuyordu aslında. Papa ile o gizli odada tek başlarına görüştüklerinden beri bir havalara girmişti zaten. Bunu diğer on dokuz kardinal de biliyordu. Papa zaten son zamanlarda bunamıştı. Kim bilir bu adama neler söylemişti. Hem Papa bu adam için Hıristiyanlığın temel prensiplerini ve papalığın birçok kuralını da ihlal etmişti. Sonra Yeşil Kardinal de çıkıp "bir gün Vatikan'da ölmeyi arzulamışımdır" demesin mi? Sanki biz arzulamıyormuşuz da o arzuluyor..Haddini bildireceğiz elbet Papa öldüğü zaman.. Vatikan'ın temsilci kardinali bir an silkindi. Kendi kendine konuştuğunu ve yanlız olmadığını fark etti. Yeşil Kardinal halen yanı başında duruyordu. Diğerleri çoktan yürüyüp gizli geçit kapısına doğru ilerlemişlerdi..

Yeraltından uzayıp giden bir koridora girdiler. Her iki tarafında tarihi eserler özenle yapılıp mumlarla aydınlatılan nişlere yerleştirilmiş bu tünele ilk kez giriyordu Yeşil Kardinal... Bu tarihi eserlerin birçoğu tanıdık gelmişti ona.. üç kat aşağıya indiler... Düz taşlarla döşenmiş merdivenlerin her iki yanında tutunmak için başlarındaki yuvarlak topları altından tarihi mermer sütunlar dikkatini çekmişti... Zeugmadan hatırladı buraları.. Zeugma kazılarına gizlice katılan Kardinal Josef'e eşlik etmek üzere görevlendirildiğinde bu

sütunların oradan çıkarılışını gıpta ile izlemişti ve bunları Vatikan'a armağan edeceğinin hayalini kurmuştu Barajın yükselen sularını keyifle izlerken... "Üçbin metrelik bir koridordur bu" dedi Temsilci Yeşil Kardinal'e. "Üç bin sütunu var. Üçbin kardeşimiz bizi bekliyor İskenderun körfezinde. Sizin emeklerinize müteşşekiriz. Onları Körfezin mavi sularında, Yumurtalık Boru hattının geçtiği altın yolda vaftizleşeceğiz bu gece"

Yeşil Kardinal biraz şaşırmıştı. Nasıl olacak bu iş. Ya Müslümanların haberi olursa bu durumdan. Ciddi sıkıntı çekeriz o zaman. Hatay elden gidiyor diye yaygarayı basarlar. Siz de bilirsiniz bu Müslümanlar yaygaracı insanlar. Ben onların ciğerini biliyorum. Bunun için önlem aldınız mı? Bizim dikkatli olmamamız lazım efendim" dedi..

Temsilci Kardinal gülümseyerek "Yeşil" dedi takılarak. "Yeşil biliyorsun biz bizi ele verecek kimseyi barındırmayız içimizde. Bugün İskenderun körfezinde, ay ışığında ve yakamozların ışıltısında vaftizleşeceğimiz üçbin kişi senin mum evlerinde yetiştirdiğin insanlar.. Sence bize ihanet ederler mi?"

Yeşil Kardinal şaşırmıştı... Kendisinden habersiz kendi misyonerlerini nasıl olurda buraya getirmeyi başarmışlardı. Oysa, benim diğer kardinallerden bir üstünlüğüm var o da Müslüman bir ülkede milyona varan ve benim tek işaretimle istediğim istikamete yürüyecek bir cemaatim var diye böbürleniyor ve bu gücüyle bir gün Papa dahi seçileceğini düşünüyordu..

Ama şimdi..

Keyfi kaçmıştı Yeşil Kardinal'in.. Morali birden Zeugma'nın kayıp olan çene mozaikleri gibi dağılmıştı... Kanı

donmuştu, şekeri çıkmıştı ama gözünün altındaki şiş torbacıklarda biriktirdiği şahmeran zehirini şimdilik akıtmayı düşünmüyordu..

"Öyle mi" dedi bir yılan tıslaması gibi..

"Evet Yeşil öyle.. Seninkileri buraya topladık... Onlara önce bir vaaz vereceksin. Sonra ben onlara İncil'in emirlerini ilan edeceğim. Sonra beyaz kefenlerini giyecekler ve İskenderun petrol mavisi sularında günahlarından arınacaklar.. Ve biz de Hıristiyanlığın üç bininci yılını senin sayende üç bin Müslüman'ı Hıristiyan yaparak kutlayacağız. Sonra bu sayı üç milyon olacak sonra üçyüz milyon sonra yeryüzünde tek Müslüman kalıncaya kadar savaşımız devam edecek...

Üzerinde devasa haçların kabartmalı olarak yer aldığı çift kapılı bir yerden geçtiler.. Biraz yürüdükten sonra ikinci bir kapı daha açıldı... Onları bekleyen onlarca kişi ile yürümeye devam ettiler. Duvarlarında şahmeranların iç içe geçtiği bir salona girdiler... Aslında bir avluydu burası... Dört tarafı duvardan ve bu dört duvarın tepesinde kemerle yapılmış bir kubbe ve kubbeden avluya sanki gökyüzünden asılmış gibi duran som altından beş ton ağırlığından bir çan sarkıyordu... Kilisenin rahibi Bartehatoys devasa çanın altında geçip durdu.. Yürüyen herkes onun etrafını çevirdi.. Yerin yuvarlaklığını kanıtlamak istercesine bir tabloydu bu.. El ele tutuştular... Ve kardeşlik çemberi dedikleri bu çemberin ortasında duran devasa bir kazana bir kibrit çakılıp atıldı... Mavi bir ışıktan sonra kocaman bir kazan ateş yanmaya başladı...

Rahip Bartehat, elinde tuttuğu çanın zincirini bıraktı... Ve çanın içindeki devasa demir çılgınca çanın duvarla-

rına çarparak bağırmaya başladı.. Kalabalık ateşin etrafında dönmeye devam ederek hep bir ağızdan "Bu kazan haçlı kazanıdır ve son Müslüman da öldürülünceye kadar yanacak... Bu kazan bizim içimizdir.. Ve binlerce yıldır haçlı ordusunun intikamını almak için yanıp tutuşuyoruz.. Bu intikam alınacak.. Ortadoğu bizimdir, bize vaad edilmiş ve bizim olacak" yeminleri yapıldı...

Yeşil Kardinal nevruzu kutlayan çocuklar kadar şendi. Ateşin sıcaklığına kendini vererek gülümsüyordu.... "Ateş güzeldir. Ateş güzeldir" diye haykırdı. "Ateş bizim gücümüzdür.. Bizim bir parçamızdır ateş. Biz ateşten yaratıldık. Ve önümüzde duran herkesi yakarız". Kardinaller, alkışladılar Yeşil Kardinal'i..

Sonra on kişi çemberi delerek kazana yaklaştı. Kazanın sekiz yanında yükselen döküm kolanlar şeklindeki devasa vidaları, ellerindeki devasa kerpetenlerle sağa doğru çevirmeye başladılar... Yeşil Kardinal olayı şaşkınlıkla izliyordu. Diğerleri ise dönmeye devam ediyorlardı. Vidalar gevşedikçe kazan yukarı doğru kalkıyordu ve saatler sonra ateş kazanı tamamen çan hizasına gelince daire tek sıra haline geçti... Sıralama kardinallerden rahiplere ve en arkada rahibelere göre düzenlendi kendiliğinden.. onbir basamaklı merdivenden inerek, İskenderun körfezinin geniş kıyısına açılan üzerinde yine şahmeranlı haçların olduğu çift kapıdan geçilerek denizle yüz yüze geldiler... Bembeyaz entarileri başlarında kırmızı kepleri, bellerinde kırmızı satenden geniş kemerleriyle üç bin kişi öylece kurbanlık koyunlar gibi dizilmişlerdi kıyı boyunca... Elleri göbeklerinin üzerinde bağlı, ruhları kendilerinden çok uzakta oyuna dalmış divaneler gibi boşluğa bakan fersiz gözleriyle hem ken-

dilerini hem de geçmişlerini unutmuş bu güruhun karşısında keyiflenenler kardinallerdi... Yeşil Kardinal'in koyunları suya atılıp aklanıp paklanmayı bekliyorlardı.. Yeşil Kardinal hepsinin yüzlerine göz gezdirdi.. Hepsinin suratları aynıydı. Kanları bir eski zaman kocaman şırınga ile çekilmiş gibi donuktu. Beyaz entarileri içinde hayalet olduğuna herkesi inandırabilirlerdi.. Ve onlar kirlenmiş ruhlarını şimdi bir kardinalin elinde körfezin sularını kirleterek temizlemek için sıraya dizilmişlerdi...

Ülkelerini, dinlerini, bayraklarını, topraklarını, kandaşlarını, Candaşlarını, geçmişlerini ve geleceklerini bir gizli Yeşil Kardinal'in gözaltı torbacıklarında saklayarak yavaş yavaş akıttığı zehirle zehirlenmiş, timsah onları yutarken onlar timsahın sindirimden zorlanan bağırsakların çatırtısının neden olduğu gözyaşlarına kanmış binlerce zavallıydılar.. Paraya teslim olmuşlardı.. Kirli paraya. Vatikan'a ve yalanlara satılmışlardı. Okyanusun ötesindeki keyifli ve rahat bir hayata, birkaç bankaya, Yahudi çocuklarına yakılan ağıtlara ve düzmece furkan kitaplarının anaforuna katılan bir çınar yaprağı gibi kapılıp sonunda kanalizasyonun döküldüğü yerdeki derelerde boğulmuşlardı..

Farkında değildiler hala.. Ve Yeşil Kardinal'in zombileri olmuşlardı... Tek komutla yürüyen, tek tuşla hareket eden, tek direktifle bir araya gelen, sorgusuz ve sualsiz teslim olan binlerce beyinlerinin sulu tarafını kafataslarında taşıyan mankurtlar...

Temsilci Kardinal elindeki tası Yeşil Kardinale uzattı..

"İlk vaftiz senin hakkın... Bunlar senin eserin. Önce başını suya gömeceksin.. Dibi görsün ama... Ölümün ne olduğunu öğrensin.. O çıkmak istedikçe sen kafasını bastıra-

caksın.. Unutma senin indirme kuvvetin suyun kaldırma kuvvetinden daha güçlüdür.."

"Tamam" dedi..

Kardinal'in son sözü hoşuna gitmişti.. İndirme kuvvetine iltifat etmişti. Öyle ya iltifat marifete tabiydi.. Demek ki indirme ve bindirme marifetini artık temsilci kardinal de kabul etmişti..

Ve Baba oğul kutsal ruh adına Zübeyir'in ruhunu almak istercesine kafasını İskenderun körfezine batırıp çıkardı.. Batırdıkça Zübeyir üste çıkmak istedi, o çırpındıkça, Yeşil Kardinal onun kafasına kafasına bastı..

Zübeyir içinden geçen bütün küfürleri etti. "Ulan senin vaftizine de, kardinalliğine de.. Şu kepazeliğimize bak.. Biz bu muyuz ya... Kendi suyumda madara oluyorum.. Ne yapıyorum ben böyle. Neler oluyor bize.."

Zübeyir'i duymadı Yeşil Kardinal.. Duysaydı da değişen bir şey olmazdı.. Zübeyir ona mahkûmdu. Villasını, Amerika'ya ihracat yapması, işadamlarına başkan olmasını Yeşil Kardinal'e borçluydu...Vaftizdendi Zübeyir ve diğerleri.. Sırılsıklam körfez suyuyla günahlarından arındılar (!).. Kardinal başındaki yeşil sarığı çıkarıp körfeze fırlattı.. Bu bir kep töreniydi.. Ve Yeşil Kardinal artık bu masal ülkeden ayrılıyordu... Mum evlerinde ampuller yanıyor, en iyi okullarda mankurtlar yetiştiriliyordu.. O da Okyanus sularında sörf yapmak için yola çıkacaktı... Çile bitmişti.. Yeşil sarığını sahip olduğu sulara saldı..

Uzun yeşil sarık, suyun üzerinde nefesini tutan ve sırtüstü yüzen usta bir balık adam gibi önce açıldı... Suyun tüm yüzeyini kapatmak istercesine. İskenderun körfezinin kirliliğini örtmek istercesine. Bu utanç sahnesini hiç yaşan-

mamış gibi örtbas etme dörtsüyle uzun süre suyu çekmedi içine.. Sonra kıyıdan geri dönen dalgalarla yavaş yavaş uzaklaştı ve Ege'ye doğru yol aldı..

Yeşil Kardinal, Nemrut'un ateşini yeniden yaktı. Ve yanındakine fısıldayarak "bir gün buraya tekrar döneceğim ve ne kadar İbrahim varsa hepsini yakacağım.."

Balıklı gölün içinde dans eden balıkların İbrahim'i yakmak için atılan her odunun bir canlanışı olduğuna dair hikâyelerin en güzeli anlatılırken, Nemrut'un burnundan girip, beynine yürüyen ve beyin damarları arasında kendine bir kiler açan, kara kuru bir sineğin dehşet verici Vızıltılarıyla kafasını dağların en sivri kayasına çarpa çarpa baş ağrısını dindirmek için çabaladığını ve sonrasında kafası parçalanarak, beynin bir amonyak torbası gibi patladığını biliyordu tarihe tanıklık eden kalemler.

Rivayet edilir ki;

Nemrut dağındaki başsız vücutlardan birine baş olmak için okyanus ötesinden bad'ler yazan Yeşil Kardinal, siyah entarisiyle Ortadoğu'nun kızıl kumlarından yaptığı kalelere şah olmaya dair elindeki haritadan kendine yollar çize çize gitti ardına bakmadan. Geride gelenler onun, boğazı hâkim yakalı mor renkli mintanı ve üzerindeki yeşil satenli, üzerinde yaldızlı haçının uzun kurdelesine bastılar. Siyah entarisi ayağına dolandı. Ve yere kapaklandı Yeşil Kardinal. Ardından gelenler üstüne basa basa yürüdüler. Bazıları başını ezdi farkında(!) olmayarak. O son bir gayretle ayağa kalkmak istedi ama yere yapışmış vücudunu kaldırmaya gücü yetmedi.. Ey kutsal ruh, Ey baba, ey oğul, ey bakire Meryem neredesiniz diye mırıldandı. Çağırdığı hiç bir put onun ellerinden tutmadı ve o öylece çekip gitti

ayaklar altında ezilerek..Çin atasözünüzdeki gibi olmuştu sonu; bir şekilde doğarız ama bin bir şekilde ölürüz.. İşte Yeşil Kardinal bin bir ayaklar altında öldü.. Ama geride bin binlerce kirli, yoldan çıkmışlar bırakarak.. Şimdi üzerinde binlerce ayak izinin olduğu ve iç organları çıkarılarak öldüğünde gömülme arzusuyla yanıp tutuştuğu Vatikan'a gömülmüş Yeşil Kardinal'in geriye kalan cesedi mumyalanarak Amerikan Arkeoloji müzesindeki sağ alt kapının giriş kısmındaki son iki basamağın ara bölümünde müze severlerin ve tarih yolculuğuna çıkanların ilgisine sunulmuş Mirası çirkinlik oldu tıpkı batak timsahları gibi.

Sen

Sen kurtaracaksın, insanları batmak üzere oldukları bataklıklardan ey bu vatanın ay yüzlü, yıldız parıltısından yıkanmış bakışlı evlatları, bu toprakların nazlı bebeklerini, analarını, kardeşlerini, gençlerini kara yürekli, karın deşen Richard'ın torunlarından, sen kurtaracaksın.

Sen başaracaksın ey gençlik;

Bir seher melteminin, yüreğine fısıldadığı vatanın bölünmez bütünlüğü için dökülen şehit kanlarının kırmızı sevda güllerine nasıl dönüştüğünü, dalgalanan bayrağın üzerindeki Ay Yıldızın sonsuza kadar, bu toprakların atlasında sana kahramanlık destanları yazmaya devam edeceğin kulak vereceksin..

Sen yazacaksın ey tarih;

Bu toprakların, her karışında vatan evlatlarının kanı olduğunu, 'Ya İstiklal Ya Ölüm' den öte bir çare kabul etmediklerini. Kula kulluğun yedi kule zindanlarından Marmara'ya döküldüğünü, Yunan şapkalarının hala Akdeniz foklarının oyuncakları olarak senin sayfalarına resim olduklarını.

Sen yazacaksın Ey Tarih;

Mustafa Kemal'in Türkiye'sinde şeyhlere, kardinalle-

re, papazlara, ruhban okullarına, azizlere yer olmadığını.

Sen hatırlatacaksın, zayıf hafızalara, düşmanlığı ebedi olan kalleşlere, içteki ve dıştaki işbirlikçilere "Çanakkale geçilmez" diyerek atılan her kurşuna, bağımsızlık hayallerini siper eden on beşindeki vatan evlatlarının haykırışlarını ve şimdi ay yıldızlı bayrağın gölgesinde Çanakkale'ye gönüllü nöbet tutan şehitlerin kurşundan keskin inançlarını..

Sen ey Kardinalin ufak böcekbaşları, vurulunca yere düşmeyen, düşmana aman dileten Gazi Antep'i, işgalcilere karşı tek yürek olup tarihin altın yapraklarına şanını yazdıran Urfa'yı, ölüme giderken vatanı için canından vazgeçen Şereflikoçhisar'ı, destanlar kenti kahraman Maraş'ı ve vatanın her karış toprağındaki direnişi, Elif'in kağnısını, Nene hatun'un destanını, Tayyare Edibe'nin yüreğiyle kazıyarak bu evlatlara armağan ettiği özgürlüğü ve bağımsızlığı yok etmeye gücünün yetmediğini göreceksin.

MASONLAR'DAN TÜRKİYE'YE
KANLI HEDİYE
ŞİFRE ÇÖZÜLDÜ
ASALA – PKK

ALİ ÖZOĞLU

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal ATATÜRK ölmedi,ÖLDÜRÜLDÜ!..
Atatürk'ü kimler, neden ve nasıl öldürdüler?
Atatürk'ü öldürenlerin tüyler ürperten itirafı..
"Evet ben Masonum.." diyen Paşa kim?
Türkiye'nin bilinen ve bilinmeyen ünlü Masonları kimler?
ASALA adı verilen terör örgütünü kurmak kimin fikriydi?
Bu örgüt neden ve kimler tarafından kuruldu? Kimler finanse etti?
PKK terör örgütü nasıl, ne zaman ve neden kuruldu?
PKK'nın finans kaynakları, ticari ilişkileri ve çalışma yöntemleri nelerdir?
Resmi belgelerle PKK'yı destekleyen ülkeler..
Terörist başına verilen pasaport ve PKK militanlarına verilen kimlikler hangi ülkeye ait?
Belgeleriyle ASALA – PKK ilişkileri...
ASALA ve PKK ne istedi?
Masonların aldığı çok önemli kararlar nelerdi?
Kim, kime nasıl hizmet etti?
Ve...
Türkiye'nin geldiği son nokta!..